

Trọng Sinh Chi Cự Ái

Contents

Trọng Sinh Chi Cự Ái	2
1. Chương 1: Sống Lại Chi Bi Hải Kịch	2
2. Chương 2: Trò Khôi Hải Buồn Cười	5
3. Chương 3: Ngày Trước	8
4. Chương 4: Ngày Sau	10
5. Chương 5: Đừng Dùng Tên Đó Gọi Tôi	13
6. Chương 6: Hai Người	16
7. Chương 7: Gặp Gỡ	20
8. Chương 8: Khát Vọng Tự Do [1]	26
9. Chương 9: Khát Vọng Tự Do [2]	28
10. Chương 10: Bạn Cùng Phòng Tiểu Quỷ Học Trường?	29
11. Chương 11: Vườn Trường Ác Sát [1]	32
12. Chương 12: Vườn Trường Ác Sát [2]	34
13. Chương 13: Gặp Lại Tả Khiêm Lãm	36
14. Chương 14: Kế Hoạch Xôi Tái Tả Thị?	40
15. Chương 15: Nhìn Trộm Thế Giới Của Lãnh Tuyết Dật [1]	43
16. Chương 16: Nhìn Trộm Thế Giới Của Lãnh Tuyết Dật [2]	45
17. Chương 17: Tế Điện Chính Minh	50
18. Chương 18: Tế Điện Chính Minh [2]	53
19. Chương 19: Đối Chọi [1]	55
20. Chương 20: Đối Chọi [2]	58
21. Chương 21: Đối Chọi [3]	61
22. Chương 22: Thiệu Mục Vân	63
23. Chương 23: Bạn Cùng Phòng Lãnh Tuyết Dật	67
24. Chương 24: Bạn Cùng Phòng Lãnh Tuyết Dật [2]	70
25. Chương 25: Ngày Hắc Sát Của Sơ Vân	74
26. Chương 26: Tả Lang Vs Lãnh Lang	77
27. Chương 27: Hai Người	81
28. Chương 28: Ký Ức Đau Thương	84
29. Chương 29: Nói Dối	88
30. Chương 30: Nhược Điểm Của Lãnh Tuyết Dật	92
31. Chương 31: Tả Khiêm Lãm	95
32. Chương 32: Ghen	99
33. Chương 33: Mây Tan	102
34. Chương 34: Nghi Ngờ	106
35. Chương 35: Đơn Giản Là Thích Em	109
36. Chương 36: Ngã Bài	113
37. Chương 37: Bởi Vì Có Anh Ở Đây	116
38. Chương 38: Bởi Vì Có Anh Ở Đây [tục Thiên]	119
39. Chương 39: Cuộc Chạm Trán Nhỏ	123
40. Chương 40: Cho Em Dũng Khí	126
41. Chương 41: Bắt Cóc	130

42. Chương 42: Đòi Nợ [1]	133
43. Chương 43: Đòi Nợ [2]	137
44. Chương 44: Hôn	140
45. Chương 45: Quà Giáng Sinh	143
46. Chương 46: Merry Christmas	147
47. Chương 47: Gặp Lại Sự Kiện Bất Cốc?	150
48. Chương 48: Nhà Chồng	154
49. Chương 49: Chuyện Lãng Mạn Nhất [kết Cục]	158

Trọng Sinh Chi Cự Ái

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, trọng sinh, ngược luyến, HEEdit: Mai LạcTả Khiêm Lãm x Thiệu Sơ Vân (Liêu Y Phàm). Cặp được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-cu-ai>

1. Chương 1: Sống Lại Chi Bi Hải Kịch

Cậu nghĩ, cậu vĩnh viễn không quên được ngày đông giá lạnh kia, quên không được nụ cười ấm áp giữa tuyết trắng của người kia, quên không được nhiệt độ hai tay ôm cậu của người kia!

“Đến đây, theo tôi về nhà!” Thanh âm vang vọng, người kia đứng đầu góc đường vươn tay với cậu, nụ cười nhu hòa cho cậu ánh sáng và cứu thực duy nhất.

Bởi vậy, yêu, vì một chút ôn nhu mà sinh, dần dần vươn cành lá, bao lấy toàn bộ thể xác và tinh thần của cậu!

Nhưng...

Hôm nay cậu mới biết được, năm đó người kia nhặt cậu về, chỉ là xuất phát từ kế hoạch, chỉ là lợi dụng những gì cậu đã trải qua, bồi dưỡng cậu trở thành công cụ tuyệt hảo cho sự nghiệp của hắn, hơn nữa còn là công cụ có thể bị thay thế bất kì lúc nào. Lời nói ôn nhu, bắt quá là dầu bôi trơn để công cụ vận hành tốt mà thôi!

“Thân thể dơ bẩn kia sao xứng có được tình yêu của anh?” Trong thư phòng, người kia nói vậy với tình nhân, giọng điệu thờ ơ như nói về thứ đáng bỏ đi.

Bên ngoài thư phòng, cậu như bị sét đánh, toàn thân lạnh băng, chút hy vọng mỏng manh trong nội tâm vỡ vụn, tâm, nhanh chóng chìm vào vực sâu tăm tối. Thì ra là thế! Tám năm qua, đây là lý do người nọ không chạm vào mình ư? Mà ngay cả hôn môi cũng không, nhiều nhất chỉ là ôm.

Cậu yên lặng nở nụ cười gượng gạo, ngực rất đau, tuy nhiên nó không rơi lệ.

Dơ bẩn ư? Đúng a, thân thể này đã không biết bị bao nhiêu gã đàn ông tùy ý đùa giỡn, đã lưu lại vô số vết sẹo nhơ nhuốc, ngay mới hôm qua, vì một cuộc làm ăn lớn mà cậu thuận theo yêu cầu của người kia tiếp khách hàng đến hừng đông, trên người lại tăng thêm không ít vết thương.

Cố gắng chống đỡ thân thể vội vàng trở về, rất muốn nhìn thấy bóng dáng người kia, nghe lời an ủi nhẹ nhàng của người kia, xua tan đi mỗi mệt và bức bối, không ngờ, nghe được là lời đánh giá lạnh băng như thể.

Bất quá, đó là kết luận vô cùng chính xác, người ti tiện như cậu, sao xứng có được ấm áp và yêu thương?

Mà điều này cũng chẳng trách người khác, đều là lỗi của cậu, yêu người kia là sai, tin tưởng mình có thể yêu là sai, mong mỗi được yêu cũng là sai, đều là cậu đơn phương, sai càng thêm sai, cho nên mới có kết cục hôm nay? Như vậy, có thể o trở lại quỹ đạo, nên đã xong.....

Hận ư? Không, chỉ là tuyệt vọng.

Ánh sáng cuối cùng trong lòng bị sương mù bao phủ, cậu vốn mất đi ý thức sinh tồn, chẳng qua giờ trở lại điểm xuất phát mà thôi! Năm đó, là ngày đông tuyết bay tán loạn, hôm nay, là hoàng hôn mưa bay đầy trời.

Gió biển phàn phật lay động tay áo, mưa lất phất trên mái tóc hỗn độn, vách đá lởm chởm bên bờ biển giang đôi tay dịu dàng nghênh đón cậu, sóng nước cuộn cuộn như đang thấp giọng nỉ non: “Mau tới đi, nơi này vô cùng yên tĩnh, là thiên đường cho người an giấc.....”

Mưa ưu thương, tí tách rơi xuống, là bầu trời rơi lệ ư? Cậu đã sớm không còn lệ, chỉ có nụ cười khê bên môi.

Chào tạm biệt, gặp lại sau, tất cả.....

Trong mưa, cậu như hồ điệp thoát xác, không chút do dự nhẹ nhàng nhảy xuống, thế nhưng nó bị bão tố vô tình xé nát đôi cánh yếu ớt, xinh đẹp, lại không cách nào bay lượn.....

Không biết qua bao lâu, Liêu Y Phàm bắt giác mở mắt ra. Đường nhìn mờ mịt sau một lúc mới dần dần rõ ràng, lọt vào tầm mắt là tấm màn xanh nhạt, trần nhà màu trắng cùng với túi thuốc nâu sẫm. Hương vị thuốc sát trùng bay vào chóp mũi, bên tai là tiếng vang của dụng cụ.

Nơi này là..... Bệnh viện? Mình..... Không chết ư?

Liêu Y Phàm cố sức quay đầu quan sát, mới phát giác phần cổ được cố định bằng cái gì đó, đưa tay sờ soạng, lập tức bị bàn tay của mình hù dọa, vội vàng nhìn kỹ!

Đây là cánh tay nhỏ gầy của thiếu niên chưa trưởng thành, không thể nào là cánh tay của một người đàn ông 24 tuổi!

Chuyện gì xảy ra? Liêu Y Phàm sợ hãi, cậu lại giơ tay kia lên, lật lật vài cái, vẫn nhỏ và mảnh mai như thế, còn cố định kim tiêm, bởi vì cánh tay bị nâng lên mà máu trong túi truyền dịch đổ ngược lại.

Cái này, đây không phải tay của hần, sao lại là tay của hần! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhỏ kim tiêm, dùng khuỷu tay cố sức khởi động nửa người trên, từ đầu đến lòng bàn chân, thân thể nhỏ gầy làm cậu mơ hồ. Cậu kéo chăn đơn trắng tinh xuống, đôi chân non nớt như đang cười nhạo cậu, xâm nhập tầm mắt cậu, chân phải còn bằng bó thạch cao, bị treo trên cao.

Chắc chắc mình đang nằm mơ, chắc chắn!

Liêu Y Phàm trầm nghĩ, có lẽ tỉnh ngủ sẽ phát hiện tất cả chỉ là một giấc mộng hoàng lương (ý chỉ giấc một quá đẹp đẽ)! Nếu không, sao cậu có thể nhỏ đi trong vòng một đêm, thân thể này nhiều nhất chỉ mới 12, 13 tuổi, cậu không tin thời gian quay ngược lại vài chục năm?

Hơn nữa, quan trọng là, thân thể này không phải của cậu, từ lúc mười tuổi thân thể cậu đã không ngừng chống chọi những vết sẹo nhơ nhuốc, còn thân thể này hoàn toàn không có, trắng nõn trơn mềm giống như đầu hũ mới làm, bấm cái có thể ra nước.

Rốt cuộc mình làm sao vậy? Suy nghĩ của Liêu Y Phàm hỗn loạn, có lẽ phần cổ chân truyền đến đau đớn nhắc nhở cậu, cậu đang tỉnh táo, nhưng mà.....

Cậu vẫn còn nhớ rõ mình tự sát, thân thể va vào vách đá, vô cùng đau đớn, cảm giác không thở nổi khi trầm xuống biển sâu vẫn khắc trong đầu cậu, tuy nhanh chóng rơi vào bóng tối, không còn nhớ được gì, nhưng không thể nào xảy ra chuyện huyền bí như vậy được?

Mình chết đi sống lại sao? Hơn nữa, sống lại trong thân thể một thiếu niên non nớt!

“Loảng xoảng!” Bình hoa rơi xuống đất vỡ toang, thanh âm kinh động đến Liêu Y Phàm, cậu cố sức nghiêng đầu, liền thấy một phụ nữ tóc hoa râm đứng ở cửa ra vào, run rẩy môi, nhìn cậu, kích động đỏ vành mắt.

“Y, bác sĩ! Bác sĩ! Tiểu Y tỉnh, bác sĩ, Tiểu Y tỉnh rồi.” Người phụ nữ đều đều quên trên giường bệnh có chuông, liền xoay người chạy ra, hướng hành lang hô to, mang theo tiếng khóc nghẹn ngào!

Bước chân lộn xộn nhanh chóng truyền đến, vài giây sau, các bác sĩ liền xông ào vào phòng bệnh, vây quanh Liêu Y Phàm.

“Tiểu Luyến Y, tỉnh rồi, cảm giác thế nào?” Một bác sĩ đeo kính cười hỏi, cường chế Liêu Y Phàm nằm xuống. Lúc này Liêu Y Phàm thân đơn lực mỏng, căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm xuống, sau đó mờ mịt nhìn các bác sĩ vây quanh.

Vừa rồi, bác sĩ đeo kính gọi mình là “Tiểu Luyến Y”, không sai? Quả nhiên thân thể này không phải mình.

“A, đúng rồi, bây giờ Tiểu Luyến Y còn chưa thể mở miệng, bởi vì nơi này bị thương!” Bác sĩ đeo kính khề vuốt cổ Liêu Y Phàm, “Nhưng không sao, vài ngày có thể khôi phục, đừng cố gắng nói chuyện!”

“Tiểu Luyến Y, để chúng ta kiểm tra qua một chút!” Một vị bác sĩ khác lấy dụng cụ ra, kiểm tra phản xạ thần kinh của Liêu Y Phàm, cậu cũng ngoan ngoãn phối hợp, tuy nhiên chân bị lấn qua lấn lại càng đau đớn! Bất quá, cậu đã sớm quen với đau đớn!

“Được rồi, rất tốt!” Bác sĩ đeo kính cười cười, xoa đầu Liêu Y Phàm, sau đó nói với người phụ nữ đứng cuối giường: “Bà Lâm, Tiểu Luyến Y đã không sao, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, qua ít ngày sẽ bình phục!”

“Cám ơn, cám ơn!” Người phụ nữ vui sướng mà rơi lệ, bà cũng chẳng quan tâm đến việc lau đi, vội bước tới đầu giường, nâng cánh tay run rẩy, như đang vuốt ve bảo bối trân quý, nhẹ nhàng xoa gò má Liêu Y Phàm.

Liêu Y Phàm theo phản xạ muốn tránh, thế nhưng không kịp, một khắc sau đó, cậu cảm nhận được bàn tay khô ráo mà ấm áp, có chút ngậy ngấn cả người, cảm giác này, như là mùa đông năm đó cảm nhận được ấm áp duy nhất!

“Cám ơn trời đất, Tiểu Y, rốt cục cháu đã tỉnh lại!” Người phụ nữ lấy tay lau đi lệ không ngừng chảy xuống, kích động tới mức chân đứng không vững, “Tiểu Y đã ngủ lâu rồi, trường học cũng không đi!” Cầm tay Liêu Y Phàm, người phụ nữ bắt đầu nói linh tinh.

Liêu Y Phàm không cách nào nói, chỉ có thể lẳng lặng nghe. Như vậy, mình được sống thêm lần nữa? Mình không còn là Liêu Y Phàm dơ bẩn, không cần làm người nhẵn nhụi dùng sắc hầu hạ kẻ khác, cũng không cần tuyệt vọng lưu luyến tình yêu? Cuộc sống mới..... Cậu có mơ ước xa vời không?

Người phụ nữ vẫn lảm nhảm, cậu căn bản không chú ý nghe, trên tay truyền đến ấm áp, Liêu Y Phàm cảm thấy buồn ngủ dâng lên, sau đó chẳng biết ngủ từ lúc nào!

Cậu càng không biết, khi cậu ngủ một lần nữa, đã dọa người phụ nữ và các bác sĩ chết khiếp, sau khi kiểm tra phát hiện cậu đúng là chỉ ngủ, mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng, ông trời có vẻ thích đùa giỡn.

Liêu Y Phàm không thể ngờ, khi cậu mở mắt lần nữa thì thấy, ngồi bên cậu không phải người phụ nữ kia, cũng không phải bác sĩ hay y tá, mà là khuôn mặt vô cùng quen thuộc, khuôn mặt đã sớm khắc sâu vào xương tủy cậu.

Người đàn ông cậu yêu hơn 9 năm, người cứu cậu vào mùa đông lạnh lẽo năm đó, rồi lại lần nữa đẩy cậu vào vực sâu tuyệt vọng, Thiệu Mục Vân, hắn đang ngồi bên cạnh giường bệnh.

“Luyến Y, em đã tỉnh?” Thiệu Mục Vân nhẹ nhàng nói, ngẩng đầu khỏi tờ báo, trên mặt là vẻ ôn nhu như nước mà Liêu Y Phàm cảm thấy vô cùng lạ lẫm cùng chói mắt.

Liêu Y Phàm rùng mình, đồng tử không tự chủ được mà co rút lại.

2. Chương 2: Trò Khôi Hài Buồn Cười

Vì sao Thiệu Mục Vân lại ở đây?

Đầu Liêu Y Phàm hỗn loạn, đủ tư vị đan xen trong lòng khiến cậu khổ sở, chỉ có thể nhắm mắt lại, không nhìn không nghe.

Đối với cậu, câu mà Thiệu Mục Vân nói trong thư phòng hôm đó như mới vang lên bên tai, khắc cốt ghi tâm khiến toàn thân cậu phát lạnh. Sống lại, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ không còn gặp hắn, cậu có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích, nhưng không ngờ chỉ chớp mắt một lát, hai người lại lần nữa gặp nhau.

“Làm sao vậy, Luyến Y, đau chỗ nào ư?” Thiệu Mục Vân nhẹ nhàng xoa gò má của Liêu Y Phàm, khuôn mặt tuấn đạt luôn hiện lên ôn nhu.

Liêu Y Phàm theo bản năng nghiêng đầu, khó khăn tránh thoát đụng chạm của hắn, sau đó nhẹ nhàng xoa thân thể, quay lưng về phía Thiệu Mục Vân, cố gắng bình phục cuồng loạn trong lòng.

Dần dần, tâm trạng bình tĩnh lại, đứng a, dù lúc này hai người gặp lại nhau thì sao, tất cả đã không còn, người trước mặt cũng không quen biết!

Thiệu Mục Vân cười khê, “Luyến Y, giận dữ sao, vì anh không tới thăm em ư?” Hắn lấy tay xoa nhẹ gáy Liêu Y Phàm, “Kỳ thật mỗi ngày anh đều đến, chỉ là Luyến Y luôn ngủ. Ừm, tóc đã dài ra một chút, khoảng 5 cm?” Ngắn ngủn, mềm mại.

Liêu Y Phàm vẫn không phản ứng, như là đang ngủ!

“Luyến Y, kỳ thật..... Trong khoảng thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện, Luyến Y đang ngủ nên không biết, hơn nữa Luyến Y cũng còn nhỏ, không hiểu.....” Thanh âm Thiệu Mục Vân đột nhiên trầm thấp, hắn thu tay lại, xoa mi tâm của mình, lặng lẽ thở dài.

Liêu Y Phàm đưa tay lấy bút cùng bảng viết đầu giường, ngủ một giấc thân thể đã khá lên, không còn vô lực, chỉ vết hằn và chân phải hơi đau mà thôi.

Vết thương trên đầu cũng đã không đau, trước đó bác sĩ đeo kính xoa đầu cậu nên cậu mới biết được đầu mình bóng lũng. Không rõ vì sao thiếu niên này bị thương nghiêm trọng như vậy, tai nạn xe cộ ư?

Liêu Y Phàm vừa nghĩ vừa viết mấy chữ, sau đó xoay tay ném cho người đàn ông phía sau lưng xem.

“Viết cái gì? Tôi, không, nhớ rõ, anh, là, ai.” Thiệu Mục Vân cố gắng đọc chữ viết uốn éo trên bảng, sau đó kinh ngạc khiêu mi, “Luyến Y, em không nhớ anh?” Trong thanh âm mang theo chút kinh hoảng khó có thể phát giác.

Liêu Y Phàm không phản ứng, tỏ vẻ khẳng định. Hiện giờ cậu thật sự không muốn nhớ lại quá khứ, nếu quên đi thì tốt, nhưng, lại chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng. Mà đối với thiếu niên bị cậu chiếm giữ thân thể, cậu hoàn toàn không biết gì cả.

Cậu chưa từng nghe Thiệu Mục Vân nói đến thiếu niên gọi là Luyến Y này, nhìn độ quan tâm của Thiệu Mục Vân dành cho thiếu niên, hẳn bọn họ đã sớm quen biết, mà giờ cậu sống lại, chỉ có thể tạm thời phủ bụi mọi thứ, làm trí nhớ trống rỗng, bắt đầu lưu trữ lại.

“Luyến Y!” Thiệu Mục Vân có chút vội vàng trở người Liêu Y Phàm, lại đối diện với đôi mắt lạnh lùng của cậu, trong đó chỉ có xa lạ và bình tĩnh, khiến hắn kinh hoàng. Hắn nhẹ buông tay, ngồi xuống ghế, lẩm bầm, “Luyến Y, em thật sự không nhớ rõ anh?”

Liêu Y Phàm lẳng lặng nhìn hắn, không để lộ một tia cảm xúc, lại âm thầm kinh ngạc, hóa ra Thiệu Mục Vân luôn tự tin mạnh mẽ cũng có lúc biểu lộ mất mát như vậy ư? Thiếu niên này có vị trí quan trọng trong lòng hắn đến thế sao?

Trái tim khê co rút đau đớn, Liêu Y Phàm nhanh chóng hạ mi mắt, che đi chua xót.

Thiệu Mục Vân không chú ý tới vẻ ảm đạm của Liêu Y Phàm, hắn đang tiêu hóa tin tức chấn động kia. Hắn chưa từng nghĩ tới, Luyến Y hẳn luôn che chở, khi tỉnh ngủ lại không nhớ hắn!

Luyến Y thích kẻ cận hần, luôn khờ dại cười với hần, trong một đêm liên biến mất, trước mắt chỉ có Luyến Y dùng ánh mắt xa lạ nhìn hần!

Tại sao như vậy? Chẳng lẽ Luyến Y cũng muốn rời khỏi hần? Không, không thể, hần tuyệt đối không buông tay lần nữa!

Ánh mắt Thiệu Mục Vân có chút cuồng loạn, hần đột nhiên vươn tay bóp chặt cổ Liêu Y Phàm, đang muốn dùng lực, nhưng chạm đến yết hầu lạnh buốt kia, dừng lại.

Ánh mắt chậm rãi dời lên, từ cằm, lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cuối cùng dừng lại trong đôi mắt trầm tĩnh như nước.

Thiệu Mục Vân âm thầm cắn chặt răng, mồ hôi lấm tấm trên trán, như đang vật vả đấu tranh, hô hấp cũng dần dần nặng nề, nhưng cuồng loạn trong mắt đã từ từ mất đi. Hần buông lỏng tay, đứng dậy, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa thật mạnh!

Liêu Y Phàm nhẹ nhàng thở phào, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cậu nhìn thấy bộ dáng cuồng loạn của Thiệu Mục Vân! Chuyện “Luyến Y” không hề nhớ hần, đối với hần lại đã kích lớn thế ư?

Ha ha, hóa ra, cảnh ngộ thật không giống nhau, tựa như bảo thạch và phế thải, một cái được cẩn thận che chở, còn một cái là rác rưởi bị ghét bỏ dẫm nát dưới bàn chân.

Liêu Y Phàm nhắm mắt lại, mặt không biểu tình, hai tay vô thức nắm chặt, móng tay đâm thật sâu vào da thịt, ngay cả đau đớn khi kim đâm vào lưng cũng không thềm để ý.

.....

Cửa phòng lại lần nữa mở ra, Liêu Y Phàm mở hai mắt nhìn sang, là người phụ nữ trước kia gặp qua, bà Lâm, trong ngực ôm một túi quần, trên tay phải là bình nước. Vì vậy cậu khẽ cau mày, cố gắng ngồi dậy.

“A, Tiểu Y, đừng lộn xộn, vết thương còn chưa lành!” Bà Lâm vội vàng thả đồ trong tay, muốn đỡ Liêu Y Phàm nằm xuống.

Liêu Y Phàm nhẹ nhàng lắc đầu, giữ chặt cánh tay của bà, để bà ngồi xuống ghế.

Người phụ nữ này, cậu có chút áy náy, bởi vì cậu không phải Luyến Y mà bà luôn chờ mong tỉnh lại, nhưng không thể nói sự thật, nên chỉ có thể che giấu. Cầm băng qua, xiêu vẹo viết xuống mấy chữ: Thực xin lỗi bà, cháu không nhớ rõ!

Bà Lâm cúi đầu nhìn, môi giật giật, nhưng không nói gì.

Một lát sau, mới ngẩng đầu cười hòa ái: “Không sao, Tiểu Y chính là Tiểu Y, chỉ cần bà nhớ rõ là được!”

Thực xin lỗi Liêu Y Phàm viết, thật sự xin lỗi.

“Tiểu Y không cần để ý, chỉ cần khỏe mạnh, so với cái gì cũng tốt.” Bà Lâm xoa gò má Liêu Y Phàm, “Đúng rồi, bác sĩ nói, Tiểu Y có thể ăn một chút thức ăn lỏng, bà liền nấu súp bồi bổ cho cháu, phải uống nhiều mới nhanh khỏe!” Nói xong, đứng dậy lấy súp.

Liêu Y Phàm sờ sờ dụng cụ cố định trên cổ, nhìn bóng dáng bận rộn của người phụ nữ, mắt đột nhiên ẩm ướt.

Kiếp trước, cậu là cô nhi, không có thân nhân, bạn bè cũng không, về sau cậu chỉ vây quanh Thiệu Mục Vân n, cho nên chưa bao giờ hưởng thụ cái gọi là thân tình, bây giờ thấy có người quan tâm mình, lòng liền cảm động.

“Đến, Tiểu Y, bà đút cho cháu!” Bà Lâm bưng chén, cẩn thận thổi nguội thìa súp, đưa đến bên miệng Liêu Y Phàm.

Liêu Y Phàm sững sờ một chút mới há miệng uống, gò má cũng nhiễm đỏ ửng nhàn nhạt. Được đối xử như một đứa trẻ, đây là lần đầu tiên trong cả hai kiếp, bởi vậy không cách nào kiềm chế thẹn thùng. Cậu muốn tự tay uống, lại bị ngăn.

“Không nên không nên, Tiểu Y còn chưa khỏe, đến, ngoan ngoan.” Bà Lâm cẩn thận đặt tay của Liêu Y Phàm sang bên cạnh, sau đó tiếp tục đút cho cậu.

Liêu Y Phàm vừa đỏ mặt vừa uống.

Đánh giá bà Lâm ở khoảng cách gần mới đột nhiên phát hiện, mắt của bà không giấu được lo lắng và mệt mỏi.

Chắc hẳn bà không nghỉ ngơi thật tốt đã lâu, Liêu Y Phàm nghĩ ngợi, liền đưa tay ngăn động tác của bà Lâm. Lấy băng qua, ghi, bà cũng uống, chỉ chỉ chén súp.

Bà Lâm giật mình, sau đó cảm động nở nụ cười, “Tiểu Y ngoan, bà không sao, không cần.”

Không được.

“Được rồi, được rồi, bà cũng uống.” Mắt bà Lâm ướt ướt, uống một ngụm súp nhỏ, sau đó tiếp tục đút cho Liêu Y Phàm.

Bà nội, có thể nói chuyện của cháu không? Liêu Y Phàm muốn biết tình huống của mình hiện nay.

“Chuyện của Tiểu Y?” Bà Lâm nghĩ nghĩ, Tiểu Y không nhớ rõ, nên nói đơn giản, vì vậy vừa quấy súp vừa nói khẽ: “Tiểu Y tên là Luyến Y, Thiệu Luyến Y, năm nay 13 tuổi, trung học năm hai, cũng là cháu trai ngoan nhất của bà!”

Thiệu..... Luyến Y? Liêu Y Phàm đột nhiên có dự cảm không tốt, cậu khẽ nhíu mày, nhanh chóng viết Cháu họ Thiệu? Tên viết thế nào sẽ không phải là.....

“Cái này a.....” Bà Lâm buông chén, cầm băng, sau đó viết xuống hai chữ Luyến Y, đồng thời nói: “Bởi vì Tiểu Y là đứa trẻ ngài Thiệu nhận nuôi! Tiểu Y không nhớ rõ, bà là viện trưởng của Phúc Tâm Phúc Lợi viện, trong viện có rất nhiều đứa trẻ, tên của Tiểu Y vốn là Sơ Vân, được ghi trong tã lót của cháu, nhưng ba năm trước đây, ngài Thiệu nhận nuôi Tiểu Y, liền sửa lại tên!”

Luyến Y

Nhìn hai chữ rõ ràng này, trong lòng Liêu Y Phàm hỗn loạn, đây là ý gì?

Vừa định hỏi “Ngài Thiệu” kia có phải người cậu đang nghĩ đến hay không, liền nghe bà Lâm nói: “Lúc này Tiểu Y không thấy ngài Thiệu ư? Bà trở về nấu súp, ngài ấy còn đang ở đây, bảo muốn chờ cháu tỉnh lại. Ngày hôm qua ngài ấy nghe nói Tiểu Y tỉnh, lập tức từ Đức bay về!”

Quả thế? Liêu Y Phàm thật muốn ngửa đầu cười to, rốt cuộc Thiệu Mục Vân có tâm tư gì? Tại sao phải nhận nuôi một đứa trẻ, còn đổi tên như vậy?

Nhưng, Liêu Y Phàm tự giễu giật nhẹ khóe miệng, cậu sai lầm đã đủ nhiều, cho nên cậu không hy vọng xa vời gì nữa, mặc kệ Thiệu Mục Vân nghĩ thế nào, cũng đã không liên quan tới cậu.

Cháu không nhớ rõ hẳn Liêu Y Phàm bình tĩnh viết.

“.....” Bà Lâm dừng một lát, mới nói khẽ: “Tiểu Y, dù thế nào, ngài Thiệu cũng là cha nuôi và người dám hộ của cháu!” Hiện tại không nhớ, nhưng cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng, hướng chi người kia yêu thương Luyến Y như vậy, ngay cả phòng bệnh đặc biệt cũng do hắn sắp xếp.

Lúc Tiểu Y hôn mê, hắn rảnh liền đến thăm Luyến Y, đối với một đứa trẻ không cùng dòng máu, có thể tận tâm tận lực che chở đến thế, Tiểu Y thật hạnh phúc a.

Trước kia Tiểu Y thường xuyên nhắc đến tên hắn, cũng rất thân cận với hắn, mỗi lần gặp mặt trở về đều có thể cười ba ngày. Dù hiện tại không khôi phục trí nhớ, nhưng ràng buộc không đơn giản mà đứt rời.

Cha nuôi..... Ừ? Liêu Y Phàm yên lặng thở dài, từng cho rằng tự sát có thể chấm dứt hết thấy, không ngờ Diêm vương không thu cậu, lại để cậu kéo dài tính mạng; Từng cho rằng lần này có thể bắt đầu cuộc sống mới, ai ngờ quanh đi quẩn lại một vòng lớn, cậu vẫn trở về nguyên điểm xuất phát.

Như vậy, ông trời cho cậu sống lại làm gì? Chỉ muốn cười nhạo tình cảnh thảm thương của cậu thôi ư?

3. Chương 3: Ngày Trước

Uống xong súp, Liêu Y Phàm khuyên nhủ mãi bà Lâm mới chịu về nhà nghỉ ngơi. Nếu cứ tiếp tục để bà chăm sóc, cậu sợ bà sẽ ngã xuống, dù sao bà đã nhiều tuổi.

Ngồi dựa vào đầu giường, Liêu Y Phàm nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, bên ngoài đã gần hoàng hôn, sắc trời dần tối.

Trong vườn có vài cây rêu quạt cao to, trên tán đả phủ một mảnh vàng óng ánh, lá hình quạt xinh đẹp đung đưa theo gió, ngẫu nhiên vang lên ào ào, nường gió bay xuống, lướt nhẹ qua cửa sổ.

Liêu Y Phàm vươn tay muốn bắt lấy, đương nhiên, cách cửa sổ thủy tinh chỉ có thể bắt được hư không.

“Em muốn lá rêu quạt ư?” Một giọng nữ vang lên bên cửa.

Liêu Y Phàm quay đầu lại, trông thấy nữ y tá phụ trách trông nom cậu, vì vậy nhẹ nhàng lắc đầu. Cậu chỉ muốn thử xem, cậu có thể bắt được thứ gì đó không thôi, quả nhiên vẫn là ảo tưởng?

“Thật sao? Bác sĩ Nhiếp [Bác sĩ đeo kính mắt] bảo rút ống dẫn nước tiểu cho em, nếu để quá lâu sẽ dễ nhiễm trùng, cho nên.....” Nữ y tá nhẹ nhàng cười, đeo bao tay, đi đến bên giường, nhắc chân, động tác thuần thục.

Liêu Y Phàm vô thức nắm chặt ga giường, mở rộng ra hai chân, quay đầu che dấu xấu hổ.

Tuy kiếp trước cậu phải thường xuyên trần truồng phục vụ dưới thân rất nhiều gã đàn ông, dùng đủ loại tư thế hổ thẹn, thân thể cũng bị xem hết, nhưng bây giờ, loại chữa bệnh không mang theo bất kì dục vọng nào, chỉ có quan tâm chăm sóc, ngược lại khiến cậu vô cùng thẹn thùng.

“Ha ha, Tiểu Luyến Y thẹn thùng!” Nữ y tá trêu chọc, động tác trên tay cũng rất nhẹ nhàng, chạm rãi rút ống dẫn nước tiểu ra, “Tiểu Luyến Y, không đau sao?”

Liêu Y Phàm không đáp lại, chỉ có thể cứng đờ chờ đợi việc chấm dứt, cũng may mắn không bắt cậu chờ thêm quá lâu.

“Được rồi, tốt lắm!” Nữ y tá xử lý thiết bị, giúp Liêu Y Phàm đắp chăn.

“Tiểu Luyến Y, tạm thời chưa thể dỡ thạch cao trên chân phải nên không thể xuống giường, cho nên trong khoảng thời gian này nếu muốn đi toilet thì cứ gọi chị!” Chỉ chỉ chuông đầu giường, “Nếu muốn đi thì bấm chuông, biết không?”

Liêu Y Phàm không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

“Ai da, Tiểu Luyến Y, cười một cái nào, tuổi còn nhỏ, học thâm trầm gì chứ!” Nữ y tá vươn tay muốn nhéo má cậu, lại bị cậu nghiêng đầu tránh né.

Tuổi còn nhỏ? Liêu Y Phàm âm thầm cười khổ, lòng hấn sợ rằng đã sớm già nua như ông cụ tám chín mươi tuổi, hơn nữa, từ lâu hấn không thực sự cười vui vẻ, cảm giác cười, hấn đã quên!

“Ai, thật không thú vị, ngày mai chị sẽ mang đến cho em một ít sách manga, ti vi rất nhàm chán.” Nữ y tá nhìn ti vi trên tường, sau đó nói tiếp: “Tiểu Luyến Y muốn xem thể loại nào? Nhiệt huyết chiến đấu, hài, hay shoujo manga?”

Đúng là một y tá nhiệt tâm!

Liêu Y Phàm cầm bảng viết, {không cần phiền toái}. Cậu chưa bao giờ xem truyện tranh gì, bởi vì không có thời gian, đồng thời cũng cảm thấy truyện tranh quá lý tưởng hóa, mà cuộc sống thật lại khác biệt, thường thường vô cùng khắc nghiệt.

“Ai~” Nữ y tá thở dài, “Vậy thì truyện hài, Tiểu Luyến Y cười nhiều chút, đừng giống như cụ già! Cứ quyết định thể nhé, chị đi trước, có việc thì phải bấm chuông đó!” Nói xong, hôn gió Liêu Y Phàm, mở cửa rời đi.

Liêu Y Phàm khẽ cười khổ, cậu thật sự bị xem như một đứa bé, bất quá, thân thể này quả thực là thiếu niên tuổi nhỏ, cậu không thể nào phản bác. Thôi, chuyện đã đến thì phải chấp nhận, đầu tiên là điều dưỡng tốt thân thể.

Thoáng hoạt động chân phải, vẫn còn chút đau đớn, xem ra từng bị thương rất nặng, có lẽ là gãy nát, nếu chỉ đơn giản gãy xương hoặc nứt xương, vậy đã hết đau lâu từ rồi!

Còn cổ, hẳn cũng bị thương nặng, nếu không vì sao phải hô hấp nhân tạo một thời gian dài như thế. Nghĩ vậy, cậu bắt đầu có chút hoài nghi, bác sĩ đeo kính mắt kia nói cậu hoàn toàn kháng phục chỉ là lời an ủi mà thôi.

Cúi đầu nhìn kỹ đôi tay nhỏ gầy trước mắt, coi như là mới 13, còn chưa tới thời kỳ phát dục, nhưng thân thể cũng thật quá nhỏ nhắn, chỉ sợ thua những thiếu niên cùng tuổi rất nhiều.

Mà cảm giác nhỏ bé yếu ớt này khiến cậu cực kỳ oán hận, cậu hiện tại, chưa thể hoàn toàn độc lập, chưa thể mở rộng đôi cánh tự do bay lượn.

Khẽ thở dài, vỗ vỗ gò má, chỉnh đốn tâm tình đang suy sụp một lần nữa, sau đó cẩn thận dịch chân phải xuống giá treo, nghiêng nghiêng chân, ngồi bên giường.

Đại khái là vì nằm quá lâu, cảm giác sau lưng hơi đau nhức, cậu muốn hoạt động một chút, nếu thuận tiện có thể thử đi vệ sinh, dù sao nó nằm ngay góc phòng bệnh. Tuy bề ngoài của cậu là thiếu niên, nhưng trong nội tâm là đàn ông thành thực, trừ khi thật sự không làm gì được, cậu cũng không muốn bị một cô gái ôm đi vệ sinh.

Chống lan can bên giường, cẩn thận bước xuống đất, đầu có chút choáng váng, chân trái cũng mềm yếu vô lực, thiếu chút nữa ngã ngồi. Loại cảm giác này không xa lạ gì, trước kia mỗi lần bị giằng co cả đêm, ngày hôm sau chính là cảm giác này, chỉ cần ổn định là tốt, hiện tại thân thể cậu do lâu chưa ăn cơm nên suy yếu mà thôi.

Thử dịch chân phải, cũng không quá đau, nhưng không thể dùng lực.

Nhảy, với sức chân trái lúc này thì không thể, bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể hoạt động nhẹ nhàng một lúc, sau đó bò lên giường. Bất quá, qua vận động, cậu lại nghĩ ra cách đi đến phòng vệ sinh rất tốt.

Vì vậy, nữ y tá phụ trách trông nom cậu ngạc nhiên phát hiện, người bệnh nhỏ của cô từ lúc rút ống dẫn đã ba bốn giờ mà vẫn chưa gọi cô, vừa tò mò vừa hoài nghi rút ngắn thời gian kiểm tra, liền đến phòng bệnh Liêu Y Phàm. Thân thể truyền nhiều nước thuốc như vậy, không thể không đi vệ sinh, vậy đáp án là, tên nhóc kia bất chấp vết thương, tự mình đi!

Lúc nữ y tá đẩy cửa phòng bệnh, vừa vặn bắt được Liêu Y Phàm đang “Phạm án”.

Chỉ thấy tay chân cậu chạm đất, tựa như con chó nhỏ mới sinh không lâu, khó khăn bò đi, hướng tới phòng vệ sinh.

Nghe được tiếng cửa phòng mở ra, thân thể Liêu Y Phàm lập tức cứng đờ, thiếu chút nữa nằm thẳng cẳng trên đất, quay đầu, liền thấy nữ y tá đang nín cười, vì vậy cậu giật giật khóe miệng, nhú mày, dứt khoát không bò lên, ngồi tại chỗ.

“Nhóc quỷ sứ, không chịu thành thật bấm chuông?” Nữ y tá than nhẹ, đi qua, vừa dùng lực, liền bế Liêu Y Phàm khỏi mặt đất, đặt trên giường.

Đừng! Liêu Y Phàm hô trong lòng, mình có thể đi, vì sao phải phiền người khác, hướng chỉ còn là cô gái nhỏ hơn mình.

Nữ y tá rút khăn ướt trong hộp, giúp cậu lau tay chân, Liêu Y Phàm vội vàng cầm lấy, tự mình làm.

“Em nha.....” Nữ y tá thở dài, “Có khi chị cũng hoài nghi, em có phải một đứa trẻ hay không!”

Không phải!

Liêu Y Phàm âm thầm kinh ngạc về sự nhạy cảm của cô gái này, bất quá, dù cậu nói ra, chỉ sợ cũng không ai tin, bởi vì nó quá huyền bí, giống như đầm rồng hang hổ.

“Tốt lắm, chờ chị!” Nữ y tá nói xong, ra khỏi phòng. Không bao lâu đã quay trở lại, đẩy tới một chiếc xe lăn, trên đó còn một chiếc nạng.

“Nhóc quỷ sứ, không được bò trên đất nữa, nếu không muốn chị giúp đỡ, vậy dùng những thứ này, nhưng cần có chừng mực, đừng để chân bị thương!” Nữ y tá đẩy xe lăn tới bên giường, dựng nạng bên cạnh.

{Cám ơn chị}

Lúc này Liêu Y Phàm giờ thật sự rất biết ơn y tá, không thể ngờ cô tinh tế như vậy, nhìn ra tâm trạng thực của cậu, vì vậy chính cậu cũng không phát giác mà cười khẽ.

“Oa a, cười rồi, cười rồi!” Nữ y tá hô lên, ôm lấy hai gò má, không ngừng tán thưởng, “Mỹ nhân cười quả nhiên khác biệt, chị đã nói mà, Tiểu Luyến Y nên cười nhiều.”

Liêu Y Phàm lập tức cứng đờ, thoáng cái khôi phục vẻ mặt không biểu tình, vừa rồi cậu..... Cười ư?

“Ai da, lại giả bộ thâm trầm!” Nữ y tá phàn nàn, sau đó vỗ vỗ tay, “Tốt lắm, chị không quấy rầy em nữa, ngủ đi, đã đến giờ bé ngoan phải ngủ!”

Trán Liêu Y Phàm nổi gân xanh, nhìn nữ y tá ồn ào đẩy cửa rời đi, trong phòng lại khôi phục yên tĩnh. Sở sở xe lăn bên giường, khoe miệng Liêu Y Phàm bất giác nở nụ cười vui vẻ.

.....

Nếu như nói, biết thân thể này tên “Thiệu Luyến Y” đã khiến cậu kinh ngạc, như vậy, khi cậu chứng kiến gương mặt thiếu niên trong gương tại toilet, cậu sợ tới ngây người! Mấy lần trước là bò vào, không cẩn thận nhìn, nhưng bây giờ có chút hối hận vì đã nhìn!

Trong gương hiện ra một nửa hình ảnh, vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn.

Tuy đầu vì phẫu thuật mà bóng lưỡng, nhưng không ảnh hưởng tới khuôn mặt tinh xảo, mi kia mắt kia, mũi kia môi kia, không gì không đẹp, tuổi nhỏ, nhưng cũng là mỹ thiếu niên hiếm có.

Nhưng, vì sao, vì sao khuôn mặt này cùng kiếp trước của cậu – Liêu Y Phàm lại giống nhau đến vậy?

Bộ dáng thật giống Liêu Y Phàm lúc thiếu niên, chỉ ít có bảy tám phần tương tự, chỉ là dưới mắt bên phải thiếu một nốt ruồi, miệng hơi khác. Nhưng, thể này cũng đã giống nhau đến thái quá!

Vì sao? Vì sao Thiệu Luyến Y lại có diện mạo này?

Liêu Y Phàm trở về giường, ôm chặt mình, mặt vui vào gối, suy nghĩ hỗn loạn.

Vốn tưởng rằng sống lại là chuyện may mắn, nhưng đã kích liên tiếp khiến cậu bắt đầu hoài nghi, có phải lần này cậu lại giẫm lên vết xe đổ? Hay là nói, mọi thứ chỉ là một hồi mộng chân thực của cậu mà thôi?

Một đêm, Liêu Y Phàm không ngủ.

4. Chương 4: Ngày Sau

Một đêm không ngủ khiến hai mắt Liêu Y Phàm thâm quầng, hệt chú gấu trúc.

“Oa a, Tiểu Luyến Y, em, em, mắt em làm sao vậy?”

Sáng sớm, nữ y tá chăm sóc hàng ngày cho Liêu Y Phàm ngạc nhiên kêu lên khi thấy trong mắt cậu không chỉ đầy tơ máu mà vành mắt còn đen kịt. Nếu hiện tại là ban đêm, nhìn cậu dưới ánh đèn pin, chắc chắn mặt quỷ âm trầm của cậu có thể hù chết người.

‘Không có gì’ Liêu Y Phàm trả lời.

Trần trọc cả đêm, cậu cho ra một kết luận: Ông trời đã cố ý để cậu sống lại, vậy lần này cậu sẽ vì mình mà sống, không sa vào tình yêu.

Huống hồ, cậu cũng không biết lần này cậu có thể sống được bao lâu, nếu ông trời chỉ vui đùa, rất nhanh cậu liền kết thúc cuộc đời, cậu chẳng có gì lưu luyến hay phàn nàn, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

“Cái này gọi là không có gì ư?” Nữ y tá buồn rầu, khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Luyện Y biến thành mặt gấu trúc, cô nhìn mà đau lòng.

“Vết thương trở đau sao? Nên mới ngủ không được?” Nữ y tá dùng khăn ẩm giúp Liêu Y Phàm lau mặt, cậu lại giật lấy tự mình lau, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nếu không thoải mái thì phải nói ngay, chủ quan là không được, hiểu chưa?” Nữ y tá dặn dò, dù sao đứa bé này cũng bị thương rất nặng.

Liêu Y Phàm gật đầu.

“Đúng rồi, suýt quên!” Nữ y tá xách một túi giấy qua, vui vẻ đưa cho Liêu Y Phàm xem, “Chị mang cho em mấy cuốn truyện tranh, thử đọc xem!”

Liêu Y Phàm há hốc mồm, bắt đầu nhìn cô trải một đồng truyện tranh màu sắc sặc sỡ lên giường.

“Truyện hài, bộ này; võ thuật chiến đấu, bộ này, rất hay nha; còn bộ này, truyện tranh thiếu nữ, nhân vật vô cùng đẹp! Ừm, ừm, nếu Tiểu Luyện Y lớn lên chút nữa, chắc chắn giống hệt hoàng tử trong truyện tranh!” Nữ y tá hào hứng giới thiệu.

“.....” Trán Liêu Y Phàm nổi gân xanh, nhìn đồng sách kia, vô lực nói thầm trong lòng: Cậu cần xem mấy thứ này bù lại năm tháng tuổi thơ ư? Nhưng, dùng để giết thời gian cũng không tệ.

‘Cám ơn’ Chân thành nói.

“Tiểu Luyện Y thật lễ phép.” Nữ y tá than thở, “Em không biết chứ, lũ trẻ đây bên kia náo loạn cả ngày, lúc nào cũng có tiếng đánh nhau, bởi vậy chị nghi ngờ Tiểu Luyện Y có phải một đứa trẻ không nữa?”

..... Không phải.

Liêu Y Phàm cầm một quyển truyện lên, mở ra, phương diện võ thuật đánh nhau, có lẽ học hỏi được chút?

Thấy cậu xem sách, nữ y tá liền đứng dậy rời đi.

Liêu Y Phàm lại lần nữa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối thu, thời tiết lạnh dần!

.....

Mấy ngày kế tiếp, Thiệu Mục Vân cũng không xuất hiện, Liêu Y Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Có xe lăn trợ giúp, lại thêm ăn uống bổ sung, thân thể của cậu phục hồi rất nhanh, phạm vi hoạt động dần dần mở rộng, đã có thể tự mình ngồi xe lăn dạo chơi!

Sáng sớm, bác sĩ Nhiếp và chuyên gia đến tháo dụng cụ trợ giúp hô hấp cho cậu, cổ được buông lỏng, không khí đi qua miệng mũi đúng là thoải mái nhiều hơn.

Vết thương nơi cổ không còn đau nhức, hiện giờ chỉ có chân bị thương.

Tâm trạng lúc này của Liêu Y Phàm tĩnh lặng tựa biển rộng xanh thẳm, thỉnh thoảng có vài con hải âu nhẹ nhàng bay lượn.

Ngồi dưới gốc cây râm mát trong vườn một lát, cậu chậm rãi ngồi xe lăn trở về. Lúc qua phòng làm việc, từ khe cửa chưa bao giờ đóng chặt truyền ra giọng nói quen thuộc của bác sĩ Nhiếp và bà Lâm. Vốn định rời đi, nhưng nghe đến câu đó, cậu không tự chủ được mà ngừng lại.

“..... Cổ họng của Tiểu Luyện Y bị thương nặng, thanh tuyến của nó cũng chịu ảnh hưởng, không thể hoàn toàn phục hồi như cũ.” Giọng nói của bác sĩ Nhiếp vang lên.

“Sao có thể thế?” Bà Lâm không dám tin, “Bác sĩ, không còn cách nào ư?”

Dừng trong chốc lát, bác sĩ Nhiếp lắc đầu, sau đó ông nói một câu: “Không có cách nào, nhưng Tiểu Luyện Y còn nhỏ, chưa tới lúc vỡ giọng, thanh tuyến chưa biến đổi hoàn toàn, cho nên, trước lúc nó trưởng thành, nó không thể tùy tiện sử dụng thanh tuyến, nghĩa là, không thể hét to hay nói quá nhiều.”

“Không thể nói?” Bà Lâm lẩm bẩm.

“Không phải không thể nói, mà là không thể nói nhiều làm thanh tuyến quá sức chịu đựng, dễ dàng khiến vết thương cũ chuyển biến xấu. Mặt khác, có thể thanh tuyến sẽ thô hơn những đứa trẻ cùng lứa, người thân phải kiên nhẫn chỉ dẫn nó, đừng cho nó tâm lý gánh nặng.” Bác sĩ Nhiếp chân thành dặn dò.

“..... Tôi đã biết!” Giọng nói của bà Lâm mang theo buồn bã, “Cám ơn bác sĩ.”

“Bà Lâm, hãy tin rằng Tiểu Luyến Y sẽ tốt!” Bác sĩ Nhiếp an ủi.

“Vâng, cảm ơn!”

Cửa đột nhiên mở, Liêu Y Phàm trốn không kịp, đành phải nghênh tiếp ánh mắt kinh ngạc của bác sĩ Nhiếp và bà Lâm.

“Tiểu Y, sao cháu ở đây?” Bà Lâm nở nụ cười cứng ngắt.

Bác sĩ Nhiếp bước tới, muốn xoa đầu Liêu Y Phàm lại bị cậu tránh né.

Liêu Y Phàm bình tĩnh nhìn bọn họ, sau đó cầm giấy viết, ‘Cháu nghe hết rồi, không sao.’

“Tiểu Y.....”

“Tiểu Luyến Y.....”

Bà Lâm và bác sĩ Nhiếp nhìn cậu, nhất thời không biết nên nói gì. Sau khi đứa bé Luyến Y này tỉnh liền trở nên thành thực rất nhiều, luôn im lặng, chẳng hoạt bát hiếu động như những đứa trẻ bình thường, không đọc sách thì ngồi dưới cây râm quạt trong vườn.

‘Chỉ không thể nói nhiều mà thôi, không sao.’ Liêu Y Phàm lại viết.

Giọng nói đối với cậu thật sự chẳng quan trọng, có cũng được, không có cũng được; mà trái lại, không cần lên tiếng có khi là chuyện tốt, giảm bớt rất nhiều phiền toái.

“Tiểu Y.....” Bà Lâm khom người ôm lấy Liêu Y Phàm, có chút nghẹn ngào. Tiểu Y như vậy càng khiến bà thêm đau lòng, nó chỉ là đứa trẻ 13 tuổi, lại bắt nó chịu nhiều sóng gió như vậy, bà rất muốn gánh chịu thay nó, nhưng bất lực.

Liêu Y Phàm khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ lên lưng bà Lâm, an ủi.

Cậu biết rõ bà đang lo lắng cho cậu, loại yêu thương không cần báo đáp này khiến cậu vô cùng cảm động, cũng càng áy náy. Mặc dù cậu mất đi rất nhiều, thậm chí mất đi mọi thứ, nhưng đồng thời, cậu có được càng nhiều, vậy cậu còn gì để phàn nàn chứ?

Liêu Y Phàm đỡ bà Lâm dậy, chỉ chỉ phòng bệnh, ý là trở về phòng.

Bà Lâm gạt đi nước mắt, gật đầu với bác sĩ Nhiếp, phụ giúp Liêu Y Phàm đẩy xe lăn.

“Thật là một đứa trẻ tốt hiếm thấy.....” Bác sĩ Nhiếp trầm thờ dài.

Tại một góc hành lang, có một bóng người cao ráo lặng lẽ đứng, nhìn theo hướng Liêu Y Phàm rời đi, nhưng không hề bước ra. Khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, chỉ có hai tay buông xuống nắm chặt thành quyền.

.....

Hai ngày sau, trong phòng bệnh.

“Tiểu Y, bác sĩ nói, ngày mai cháu sẽ được xuất viện. Tuy thạch cao trên chân chưa thể mở, nhưng có thể về nhà điều dưỡng!” Bà Lâm ngồi bên giường, yêu thương nhìn Liêu Y Phàm ăn cháo thịt bò do chính tay bà nấu.

Liêu Y Phàm nhẹ nhàng gật đầu, sáng nay cậu đã nghe nữ y tá nói, cô vì lưu luyến mà khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, đương nhiên có chút khoa trương, nhưng đúng là lỗi nhải liên tục, nói về sau không còn được gặp cậu, hết như sinh lý tử biệt.

“Tiểu Y.....” Bà Lâm muốn nói lại thôi, có chút do dự nhìn Liêu Y Phàm.

Cậu ngẩng đầu nhìn bà, đột nhiên có cảm giác lời bà sắp nói không phải điều cậu thích nghe.

“Tiểu Y, ngài Thiệu muốn đón cháu về ở cùng, cháu nghĩ sao?” Bà Lâm nói rõ, dù sao Tiểu Y vẫn phải biết.

Nghe vậy, tay Liêu Y Phàm cứng đờ, thiếu chút nữa cầm không nổi đĩa, toàn thân không tự chủ mà run rẩy. Ở cùng? Cùng Thiệu Mục Vân? Cậu vừa rời khỏi chỗ đó, vì sao phải trở về?

‘Cháu không thích.’ Cậu gục đầu xuống, chẳng muốn ăn nữa.

“Tiểu Y, đó là cha của cháu, về sau hai người sẽ ở chung.” Bà Lâm nhẹ nhàng vuốt ve tóc cậu, “Dù hiện tại cháu không nhớ rõ, nhưng ở chung một thời gian sẽ quen thuộc, hơn nữa.....”

Giọng nói của bà Lâm thấp xuống, bao hàm áy náy, “Bà đã lớn tuổi, trong cô nhi viện lại có nhiều đứa trẻ, bà sợ sẽ không chăm sóc tốt cho Tiểu Y, nên.....” Người đàn ông kia yêu thương Tiểu Y như vậy, hẳn là sẽ chăm sóc cho nó rất tốt? Mặc dù không muốn, cũng phải buông tay, bà không thể bên Tiểu Y cả đời, huống chi Tiểu Y đã là người Thiệu gia, cùng cha ở chung cũng là lẽ thường.

‘Cháu đã biết.’ Liêu Y Phàm thầm than, không sai, cậu không thể gây thêm phiền toái cho bà Lâm, bà đã lớn tuổi, lại phải chăm sóc những đứa trẻ trong cô nhi viện, nếu còn vì cậu mà hao tâm tổn trí, bà sẽ mệt mỏi suy sụp, cậu liền trở thành tội nhân.

“Thực xin lỗi, Tiểu Y, bà không thể chăm sóc cháu.” Bà Lâm nhẹ nhàng ôm cậu, vuốt ve gương mặt cậu. Sau khi đứa bé này tỉnh lại, giống như thay đổi thành người khác, hiểu chuyện thành thực tới mức khiến bà lo lắng.

Liêu Y Phàm cũng ôm lấy bà, lắc đầu. Bà đã cho cậu đủ nhiều, cậu không thể cưỡng cầu thêm nữa, dù cậu thật sự không muốn sống chung với Thiệu Mục Vân, dù trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nhưng, chuyện nên tới cũng đã tới, ngày hôm sau, rốt cục Thiệu Mục Vân xuất hiện, hẳn tới đón Thiệu Luyến Y, hiện giờ là Liêu Y Phàm, về nhà.

5. Chương 5: Đùng Đùng Tên Đó Gọi Tôi

Từ lúc tỉnh lại, đây là lần thứ hai Liêu Y Phàm đối mặt với Thiệu Mục Vân. Tuy trong lòng vẫn còn chua xót, nhưng, đã không còn hoảng loạn như lúc mới tỉnh.

“Luyến Y.....” Thiệu Mục Vân nhẹ nhàng gọi, giống như sợ hù dọa cậu.

Liêu Y Phàm không trả lời, chỉ chăm chú mặc áo ngoài, sửa sang lại bản thân, sau đó bỏ truyện tranh nữ y tá đưa cho cậu vào túi xách.

Đôi tay lớn đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé bần rợn, một bóng đen phủ xuống.

Thân thể Liêu Y Phàm khẽ run lên, theo bản năng muốn rút về tay nhưng không thể động đậy, đôi tay lớn kia không quá dùng sức lại khiến cậu không thoát được.

“Đừng sợ ta, Luyến Y.....” Thiệu Mục Vân nhỏ giọng nói, lộ ra một tia bất đắc dĩ, “Đừng sợ ta.....”

Liêu Y Phàm cúi thấp đầu, không biết nên phản ứng thế nào. Thiệu Mục Vân tỏ ra yếu thế trước người khác như vậy, cậu chưa bao giờ thấy qua.

“Luyến Y.....” Thiệu Mục Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh trước mắt, cảm giác thật quen thuộc, hệt như người kia.

Lúc này.

“A, ngài Thiệu, ngài đã tới!” Bà Lâm mang theo hai gói to, đẩy cửa tiến vào.

“Xin chào, dì Lâm.” Thiệu Mục Vân buông tay ra, cầm lấy gói to trên tay bà Lâm, “Thủ tục xuất viện của Luyện Y tôi đã làm xong, thuốc cũng đã mang tới, dì không cần phí sức chạy tới chạy lui.”

“Được, cảm ơn.” Bà Lâm ngồi xuống bên giường bệnh, xoa gò má Liêu Y Phàm, “Tiểu Y, về nhà phải chú ý thân thể, đừng vội vàng đến trường, biết không?”

Liêu Y Phàm gật đầu, cầm lấy tay bà Lâm.

“Bác sĩ nói, qua một thời gian nữa mới có thể mở miệng nói chuyện, cho nên đừng nóng lòng?” Bà Lâm lo lắng dặn dò.

Cậu vẫn chỉ có thể gật đầu.

“Dì Lâm, dì cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Luyện Y thật tốt.” Thiệu Mục Vân an ủi bà Lâm.

“Ừm, tôi biết, Tiểu Y giao cho ngài, tôi yên tâm.” Bà Lâm mỉm cười, lau khóe mắt ẩm ướt, sau đó chỉ vào hai gói to, “Những thứ kia Tiểu Y thường dùng, tôi mang một ít cho nó.”

“Được.” Thiệu Mục Vân vuốt cằm, nhìn về phía Liêu Y Phàm, “Luyện Y, chúng ta đi thôi.”

Liêu Y Phàm nghiêng người muốn xuống giường, giây tiếp theo lại bị ôm vào cánh tay rắn chắc, sau đó được nhẹ nhàng đặt lên xe lăn.

“Luyện Y muốn làm gì, có thể nói cho ta biết, được chứ?” Thiệu Mục Vân ghé vào tai cậu nói nhỏ, nhân tiện vuốt ve tóc cậu.

Có bà Lâm ở đây, Liêu Y Phàm đành phải gật đầu, cũng không né tránh Thiệu Mục Vân đụng chạm.

Bà Lâm bên cạnh lặng lẽ lau nước mắt.

Nữ y tá biết Liêu Y Phàm phải đi, cũng tới tiễn, còn giúp cậu cầm đồ dùng, đưa cậu xuống lầu.

.....

Trên đường, cảnh vật lướt qua cửa sổ xe càng ngày càng lạ lẫm. Ước chừng sau 40 phút, xe rẽ vào một khu dân, dừng trước tòa hai tầng với hoa viên rộng lớn.

Nơi này là.....

Liêu Y Phàm dò xét, xác định chắc chắn mình chưa từng tới nơi này, cảnh sắc trên đường đi vô cùng lạ mắt. Nhưng, biệt thự không giống mới xây, bởi vì hoa Tử Đằng đã chi chít cành lá, không phải trong thời gian ngắn có thể dày đặc như thế được.

“Luyện Y, chúng ta về đến nhà.” Thiệu Mục Vân nghiêng đầu, ôn nhu cười, “Thích nơi này chứ?”

Liêu Y Phàm kéo mũ len xuống, không trả lời.

“Đến rồi, xuống xe thôi.” Thiệu Mục Vân cũng không ngại, hần mở cửa xe, cẩn thận ôm Liêu Y Phàm xuống. Phát giác cậu bé trong lòng run rẩy, liền lo lắng hỏi: “Lạnh sao, hay đau nhức ở đâu?” Đồng thời bước nhanh vào nhà.

Liêu Y Phàm lắc đầu, cố gắng khống chế phản xạ thần kinh của mình.

Trước kia, cậu rất ít khi tiếp xúc thân mật với Thiệu Mục Vân, bởi vì Thiệu Mục Vân ngại thân thể của cậu dơ bẩn, khinh thường đụng chạm. Hôm nay, hần ôn nhu đối xử với “Thiệu Luyện Y” như thế, đối lập rõ ràng này khiến nội tâm Liêu Y Phàm vô cùng phức tạp.

“Đây là phòng mới của Luyện Y. Vốn phòng ở lầu hai, hiện tại chân không tiện, trước hết cố chịu đựng nhé.” Thiệu Mục Vân ôm cậu vào phòng phía đông đối diện với phòng khách.

Sau đó, Thiệu Mục Vân đi xách hành lý, Liêu Y Phàm ngồi trên giường quan sát gian phòng, bên trong đã sắp xếp tốt, đồ dùng đầy đủ, thậm chí bên giường còn đặt một xe lăn.

Cậu thoáng cong khóe môi cười tự giễu, từ hôm nay, nơi đây tạm thời là chỗ cư trú của cậu. Nếu có thể, cậu muốn mau chóng chuyển đi, dù trọ ở trường cũng được.

Nghe được tiếng bước chân, cậu lại khôi phục khuôn mặt không biểu tình, lẳng lặng nhìn Thiệu Mục Vân đặt hành lý của cậu vào góc phòng.

“Luyện Y, bữa trưa muốn ăn gì?” Thiệu Mục Vân ngồi xuống bên cạnh cậu, đưa bảng viết đến.

..... Đừng dùng tên đó gọi tôi.

Liêu Y Phàm ôm bảng viết run rẩy trong chốc lát, sau đó viết, {Tôi muốn đổi tên.}

Cái tên “Thiệu Luyện Y” giống như đang châm chọc Liêu Y Phàm, mỗi lần nghe được đều khiến cậu khó chịu, nhất là từ miệng người đàn ông trước mắt nói ra, càng cảm thấy chói tai.

“Đổi tên? Vì sao, Luyện Y, trước kia rất thích cơ mà?” Thiệu Mục Vân có chút sốt ruột nắm hai vai nhỏ của Liêu Y Phàm, dồn dập hỏi cậu. Vì sao đang tốt, Luyện Y lại muốn đổi tên?

{Trước kia là trước kia, hiện tại không thích.} Liêu Y Phàm nhẹ nhàng gạt cánh tay của hắn, lại viết. Cậu đặc biệt nắn nót viết, giội hết nét chữ của một đứa trẻ, chỉ sợ lộ ra thói quen của ‘Liêu Y Phàm’ khiến người đàn ông trước mắt phát hiện.

“Không..... Thích?” Thiệu Mục Vân thì thào lặp lại, nhưng cái tên “Luyện Y” đối với hắn mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt, dù hắn chưa từng cho cậu bé trước mắt biết, nhưng đột nhiên cái tên bị chán ghét, thật giống như tình cảm của hắn bị chối bỏ.

{Như con gái.} Đây là cái cớ qua loa của Liêu Y Phàm, bởi vì ý nghĩ chân thật không thể để người đàn ông này biết rõ? Có lẽ bí mật kia cả đời không thể nói ra, chỉ là bí mật của một mình cậu.

“Là thế sao.....” Thiệu Mục Vân âm thầm thở phào, hóa ra không phải loại chán ghét hắn nghĩ, vậy hắn nên lui một bước. Có lẽ đợi Luyện Y nhớ ra chuyện trước kia, mọi thứ lại trở về quỹ đạo.

“Vậy muốn sửa thành tên gì?” Thiệu Mục Vân nói khẽ, muốn vuốt tóc của cậu lại bị tránh né.

Liêu Y Phàm chỉ đơn giản theo bản năng tránh né đụng chạm của hắn, hơn nữa cậu cũng không nghĩ Thiệu Mục Vân dễ dàng đồng ý cho cậu đổi tên như vậy.

Xem ra, quả nhiên không giống nhau, bốc đồng tùy tiện và cầu xin xa vời, khoảng cách đúng là trên trời dưới đất?

Hạ mi mắt che dấu chút tự giễu, Liêu Y Phàm viết xuống bảng hai chữ {Sơ Vân}.

Đây là cái tên trước kia của thân thể này, dù ngày nào đó cậu mất, “Thiệu Luyện Y” chính thức trở về, vậy cũng không có bất kỳ xung đột nào tồn tại, bởi vì hắn vốn là Sơ Vân.

“Sơ Vân?” Thiệu Mục Vân khẽ nhíu mày, hắn nhớ tới lúc thu dưỡng Luyện Y, đây là tên thật của Luyện Y, hiện tại muốn sửa về sao? Thôi, trước cứ theo nó, dù sao hiện giờ Luyện Y không nhớ rõ mọi việc.

Đương nhiên, hắn cũng thật không ngờ, không phải Luyện Y không nhớ rõ, mà là thay đổi một linh hồn, hơn nữa còn là linh hồn hắn từng vô cùng quen thuộc!

“.....” Liêu Y Phàm im lặng, cậu không thể từ bỏ dòng họ, nhiều nhất chỉ có thể đổi tên.

“Được rồi, về sau gọi là Sơ Vân, ngày mai ta liền đi đổi tên trên hộ khẩu.” Thiệu Mục Vân lui một bước.

Liêu Y Phàm nhẹ gạt đầu.

“Vậy, bữa trưa Tiểu Vân muốn ăn gì?” Thiệu Mục Vân khẽ hỏi, muốn cầm tay Liêu Y Phàm nhưng lại do dự, sau đó rút trở về. Hắn biết rõ, nếu hiện tại cầm lấy đôi tay nhỏ bé kia, chỉ sợ đáp án sẽ là cự tuyệt.

{Gì cũng được.} Liêu Y Phàm không kén ăn, những ngày tháng khổ sở không cho cậu có cơ hội kén ăn.

“Vậy Tiểu Vân nghỉ ngơi một lát, ta đi chuẩn bị cơm trưa.” Thiệu Mục Vân đứng dậy, đi tới cửa lại quay đầu nói: “Hành lý cứ đặt đó, chiều chúng ta hẵng sắp xếp.”

Liêu Y Phàm gật đầu, thấy bóng Thiệu Mục Vân biến mất ngoài cửa, cậu mới thở phào một hơi, kéo xe lăn, bò lên, trượt đến trước cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, vừa vặn có thể ngắm nhìn dàn hoa Tử Đằng, vì đã là cuối thu nên màu xanh không còn, chỉ còn một màu vàng chói lọi. Nếu là mùa hè, chắc hẳn cực kỳ rực rỡ, từng chuỗi hoa Tử Đằng Hoa xinh đẹp theo gió chập chờn.....

Liêu Y Phàm, từ hôm nay trở đi liền không tồn tại, về sau chỉ có Thiệu Sơ Vân. Cậu không biết lần này sống lại, là nên cảm tạ ông trời, hay là oán hận vận mệnh.

Đẩy xe lăn đến góc, cậu chậm rãi sắp xếp hành lý, đột nhiên, nghe được từ phòng bếp truyền đến tiếng vang thật lớn, sau đó là tiếng nôi rơi xuống đất liên tiếp.

Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Thiệu Sơ Vân sững sờ, ngay sau đó, hương vị khét lẹt cũng theo hành lang bay tới.

Thiệu Mục Vân đang nấu cơm chứ không phải làm bom ư?

Cậu nhú mày, trượt lên xe lăn, men theo hương vị đi tới phòng bếp. Bóng dáng cao ráo kia đang luống cuống tay chân, không biết hẳn nấu món gì mà khói đen bay ra vô số như vậy!

Đang nướng sao?

Thiệu Sơ Vân lẳng lặng nhìn bóng lưng người đàn ông, không tự giác khẽ cắn chặt môi.

Thiệu Mục Vân không biết nấu cơm, cũng chưa bao giờ vào bếp, cậu biết rõ điều đó. Nhưng Thiệu Mục Vân lại vì thiếu niên này mà xuống bếp làm cơm, đối xử thật khác biệt, một trời một vực. Tuy đã sớm biết, chua xót nơi đáy lòng vẫn trào lên.

Phát giác có tầm mắt ở sau mình, Thiệu Mục Vân quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp vẻ mặt chua xót của cậu bé bên cạnh cửa.

Cảm thấy hoảng sợ, nhưng lúc hắn muốn cẩn thận nhìn lại, như thể trong chớp mắt, biểu hiện đó không còn, trên mặt Sơ Vân vẫn chỉ bình tĩnh như cũ. Vừa rồi, là khói khiến hắn nhìn nhầm ư? Thiệu Mục Vân không xác định, có lẽ đúng là mình hoa mắt.

‘Ông đang làm cái gì vậy?’ Sơ Vân đưa bảng viết cho hắn xem.

Thiệu Mục Vân hiếm khi đỏ mặt, ngượng ngùng sờ sờ mũi, không cẩn thận khiến chop mũi dính bẩn. Hắn vội vàng mở cửa sổ, để khói đen tản đi, sau đó xấu hổ ho nhẹ hai tiếng: “Chúng ta gọi thức ăn bên ngoài nhé.”

Sơ Vân đẩy xe lăn vào, nhìn trên bệ, vật dụng bữa bộn, hai vật thể cháy đen trong nôi, nếu có người nhìn ra hình dáng cũ của nó, vậy quả nhiên là có bản lĩnh.

“Trong này rất loạn, Tiểu Vân ra ngoài trước a, đến phòng khách xem Tivi cũng tốt.” Thiệu Mục Vân cảm thấy vô cùng mất mặt, vốn cho rằng có thể trở tài, để lại ấn tượng tốt cho Sơ Vân, ai ngờ món này nhìn có vẻ đơn giản, thực tế thì rất phức tạp, cơm trưa không thành, ngược lại lỗi nặng.

Sơ Vân bị đẩy ra ngoài, Thiệu Mục Vân ở lại trong phòng bếp cố gắng giải quyết hậu quả.

6. Chương 6: Hai Người

Trong phòng ăn.

Nhìn Sơ Vân ngồi đối diện đang ăn cơm, Thiệu Mục Vân đột nhiên có cảm giác hoảng hốt, giống như hiện tại hắn đang đối mặt với thiếu niên xinh đẹp hắn nhớ về năm đó.

Ánh mắt của bọn họ giống hệt nhau, điềm tĩnh mang theo cảnh giác, tựa như búp bê thủy tinh dễ vỡ, chỉ có thể cẩn thận quý trọng, tuy nhiên nó lại vô cùng hấp dẫn, khiến người khao khát vượt ve nó, làm hỏng nó.

Thiệu Mục Vân vội vàng hạ mi mắt, sợ ý nghĩ chân thật trong lòng lộ ra.

Mà Thiệu Sơ Vân không chú ý người đàn ông đối diện đang nghĩ cái gì, cậu chỉ cố gắng ăn đồ trên bàn. Cậu hy vọng vết thương nơi chân nhanh chóng lành lại, như vậy có thể thêm chút tự do, cậu hận nhất cảm giác vô lực trước mắt.

Phòng ăn yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng bát đĩa va chạm.

Không phải Sơ Vân không muốn nói chuyện, mà cậu không thể mở miệng;

Còn Thiệu Mục Vân lại không biết nói gì, hắn phát hiện mình không tìm ra chủ đề nào có thể nói cùng Sơ Vân, giống như hiện tại nói gì cũng là dư thừa, có chút xấu hổ.

Sơ Vân ăn xong, gạt đầu với người đàn ông ngồi đối diện một cái, sau đó trượt xe lăn ra khỏi phòng.

Thiệu Mục Vân muốn gọi cậu, lời nói đến bên miệng lại nuốt về, bởi vì có gọi cậu, hắn cũng chẳng có gì để nói? Vì thế hắn thất bại vò tóc, yên lặng thở dài, cảm thấy thật khó chịu.

Cho rằng cuối cùng có thể ở chung Luyến Y, hiện tại là Sơ Vân, hắn đã sắp xếp mọi chuyện vô cùng hoàn mỹ, dù không thể nói là phụ tử tử hiếu thì cũng vui vẻ hòa thuận; Nhưng, sự thật không như hắn tưởng tượng, nó đã đi lệch quỹ đạo nghiêm trọng.

Quên hết mọi việc, một Sơ Vân xa lạ khiến hắn không biết làm thế nào, không khí giữa hai người càng lúc càng nặng nề, giống như bọn họ sống chung là một sai lầm. (Đúng rồi đó ^^ sai lầm nghiêm trọng)

Thiệu Mục Vân có chút bực bội, không ngờ mới ở chung với Sơ Vân đã bắt đầu khảo nghiệm tính nhẫn nại của hắn.

Buổi chiều, ở trong phòng sắp xếp hành lý.

Đương nhiên, cuối cùng Thiệu Mục Vân đành bắt đắ dĩ thuê người giúp việc, phụ trách làm cơm và quét dọn phòng. Dù sao Sơ Vân còn đang trong thời kỳ phát triển, không thể ngày nào cũng ăn đồ bên ngoài, hơn nữa, bản thân hắn cũng không biết làm việc nhà.

Tuy sống ba mươi lăm năm, nhưng biết làm việc nhà chẳng có quan hệ gì đến tuổi tác, hôm nay là hắn lần đầu tiên hắn xuống bếp, kết quả hiển nhiên là rối loạn.

.....

Buổi tối, hơn tám giờ, Thiệu Sơ Vân đang lật xem sách giáo khoa trong phòng.

Kiếp trước cậu không được đi học, sau này Thiệu Mục Vân nhắt cậu về, đã từng mời giáo sư dạy kèm cậu ở nhà, sách cậu đọc chủ yếu là kinh doanh, hy vọng khi tốt nghiệp có thể giúp đỡ Thiệu Mục Vân. Nhưng, cuối cùng cậu lại dùng một phương pháp khác giúp đỡ?

Đang nghĩ ngợi, từ cửa truyền đến tiếng động.

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân đứng trước cửa phòng, do dự gọi cậu.

Sơ Vân nghiêng đầu nhìn hắn, sao vậy?

“Nên tắm rửa, đã chuẩn bị nước ấm!” Thiệu Mục Vân bước vào phòng, “Ta giúp con tắm rửa?”

Sách trên tay Sơ Vân rơi xuống đùi, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu biến hồng biến trắng.

Thiệu Mục Vân giúp mình tắm rửa? Nguy rồi, mình quên mất chuyện này! Những ngày tại bệnh viện, cậu chỉ đơn giản lau người mà thôi, mặc dù muốn ngâm nước ấm, nhưng.....

Cậu không muốn để Thiệu Mục Vân giúp cậu tắm rửa!

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân ngồi xổm trước mặt Sơ Vân, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống của cậu.

Kỳ thật, giúp Sơ Vân tắm rửa với hắn mà nói cũng là khảo nghiệm không nhỏ, bởi vì..... Động cơ hắn thu dưỡng Sơ Vân vốn không trong sáng! Hắn sợ mình nhất thời nhẫn không được, liền phá hủy mọi thứ.

{Tôi có thể tự mình tắm.} Sơ Vân viết.

“Không được, chân của con chưa lành, không thể dính nước, cũng không thuận tiện, để ta giúp.” Thiệu Mục Vân ngẩng đầu nhìn cậu, vì khuôn mặt đỏ ửng hiem thấy kia mà tâm động.

{Tự mình tắm.} Thiệu Sơ Vân kiên trì.

“Để ta giúp con.” Thiệu Mục Vân dứt khoát ôm lấy cậu, bước đến phòng tắm.

Thiệu Sơ Vân không tự chủ được phát ra tiếng kinh hô, tay nắm lấy quần áo người đàn ông, theo bản năng muốn đẩy ra.

“Đừng lộn xộn.” Một tay Thiệu Mục Vân ôm cậu, tay kia giữ chặt thân thể cậu, vài bước liền đi tới phòng tắm. Bên trong hơi nước mù mịt, hương vị sữa tắm thoang thoảng, trong góc còn có một chiếc ghế gỗ.

Đẩy cửa, Thiệu Mục Vân đặt cậu bé xuống ghế, muốn giúp cậu cởi quần áo, lúc này mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân đã đỏ lên, giữ chặt quần áo không chịu buông.

“Tiểu Vân.....” Hắn thở dài, “Không cởi quần áo sao có thể tắm rửa?”

Tự mình tắm. Thiệu Sơ Vân trầm nghĩ, cúi thấp đầu. Cậu không muốn mất mặt để người đàn ông trước mắt giúp cậu tắm rửa, cậu đâu phải kẻ toàn thân tàn phế.

“Tiểu Vân, chúng ta đều là đàn ông, sợ gì chứ? Huống chi trước kia ta đã từng giúp con tắm rửa!” Thiệu Mục Vân trợn tròn mắt nói dối, nhưng hắn thật sự không muốn Sơ Vân Xuất xảy ra chuyện, phòng tắm rất trơn, lỡ ngã bị thương thì sao?

Sơ Vân sững sờ, kinh ngạc ngẩng đầu, hắn đang nói cái gì?

“Đến đây, cởi quần áo, nếu không nước sẽ lạnh.” Thiệu Mục Vân bắt đầu động tay, như bóc vỏ hành tây, hai ba cái liền lột sạch Sơ Vân.

Vuốt ve da thịt trắng nõn mượt mà trong tay, nhìn thân hình khéo léo xinh xắn, tim Thiệu Mục Vân càng đập nhanh hơn. Hắn khẽ cắn môi, cố gắng bình tĩnh, nhẹ nhàng đặt cậu bé vào bồn tắm, nhắm mắt làm ngơ.

Nước trong bồn chỉ ngập đến cổ Sơ Vân, chân phải bọc thạch cao có thể gác lên thành bồn, không mất bao nhiêu sức lực.

Thiệu Sơ Vân luôn hạ mi mắt, cậu không biết đối mặt với người đàn ông bên cạnh thế nào. Hiện giờ cậu vô cùng hy vọng mình mất trí nhớ thật, nếu có thể quên hết mọi thứ, dù không phải chuyện tốt, ít nhất lúc này cũng không xấu hổ như vậy.

Chỉ mười phút, đối với hai người trong phòng tắm lại dài như một thế kỷ, không nói gì, im lặng, còn có chút không thoải mái.

Thiệu Mục Vân ôm Sơ Vân ra, bắt đầu giúp cậu gội đầu chà xát thân thể. Sơ Vân hơi giãy dụa, muốn tự mình làm.

Đôi tay vô cùng quen thuộc nhẹ nhàng chạy khắp thân thể mình, cảm giác phức tạp không thể ức chế, dần dần theo đáy lòng tràn lên. Tuy hiện tại thân thể cậu chỉ là đứa trẻ, nhưng linh hồn đã sớm quen bị đàn ông vuốt ve, huống chi sau lưng là người cậu yêu đã nhiều năm, bởi vậy cảm giác hoảng hốt càng khiến cậu cảm thấy thẹn.

Sơ Vân đưa lưng về phía Thiệu Mục Vân, cắn môi, run rẩy.

“Lạnh không? Chút nữa là xong.” Thiệu Mục Vân nói khẽ, cực lực khiến giọng nói của mình không khác thường. Thực tế, trán của hắn đã lấm tấm mồ hôi, hô hấp cũng dần gấp, bộ vị phía dưới nào đó đã rục rịch.

Nhìn thân thể non mịn trong tay mình nhiễm hồng, non nớt lại lộ ra hấp dẫn cấm kỵ, hắn đâu phải thánh nhân chứ, nếu hiện tại hắn còn có thể làm được “Không tức thị sắc, sắc tức thị không”, có lẽ hắn nên đến gặp bác sĩ tâm lý.

Lại ngâm nước ấm một lát, Thiệu Mục Vân ôm Sơ Vân ra, dùng khăn lông lớn quấn thân thể cậu, trực tiếp ôm về phòng, bỏ vào chăn.

Thiệu Sơ Vân nhắm mắt lại, dùng khăn lau qua tóc, vì rất ngắn nên rất nhanh khô. Cậu luôn không nhìn Thiệu Mục Vân, bởi vậy cậu bỏ lỡ vẻ phức tạp trên khuôn mặt hắn.

“Sớm ngủ nhé.” Thiệu Mục Vân lại giúp cậu mặc đồ ngủ, sau đó mới bước ra khỏi phòng.

Hắn trở lại phòng tắm, đóng cửa thật kỹ, tựa trên cửa, tay luồn vào quần, vuốt ve dục vọng đã nhẩn rất lâu, tiếng thở hổn hển trầm thấp, trút bỏ động tình.

Hắn có chút hối hận vì ở chung với Sơ Vân, nếu mỗi ngày hắn đều phải chịu khoảng thời gian dày vò như vậy, có lẽ không được bao lâu, dục vọng ích kỷ của hắn sẽ lộ rõ.

Luôn có cảm giác Sơ Vân không nhớ rõ hắn lại thêm mướt mà mê người, càng khiến tâm hắn khó nhin.

Dung nhan như thiên sứ, hơi thở trẻ con tinh khiết lại điềm tĩnh, kháng cự bộc lộ tự nhiên, khiến hắn rất muốn ôm vào lòng hung hăng chà đạp, tàn nhẫn xé toang cánh chim trắng noãn của cậu, làm cậu rơi xuống nhân gian, chỉ thuộc về một mình hắn.

Xối nước, Thiệu Mục Vân thở phào, vẫn chưa đến lúc đó.....

Ngày hôm sau.

{Vì sao tôi cũng phải đi?} Thiệu Sơ Vân nhìn người đàn ông gấp xe lăn, sau đó giúp cậu bỏ vài cuốn sách vào túi.

“Để con ở nhà một mình, ta lo lắng.” Thiệu Mục Vân đi đến bên giường, khom người ôm lấy cậu, “Cho nên Tiểu Vân phải cùng đi.” Chuyện của công ty không thể chậm trễ, đành mang theo cậu đi làm.

{Tôi có thể ở một mình.} Sơ Vân viết, {Còn người giúp việc.}

“Bà ấy không tới sớm như vậy, hơn nữa.....” Thiệu Mục Vân cúi đầu nhìn cậu, “Ta hy vọng Tiểu Vân có thể sớm quen thuộc với ta.”

Không cần! Sơ Vân tự giấu trong lòng, cậu đã quá quen thuộc với người đàn ông trước mắt, chỉ là hắn không biết mà thôi! Không thể phản bác, biết rõ nếu mình cãi lại cũng chẳng có kết quả, đành mặc hắn ôm mình vào xe.

.....

Nhìn cao ốc quen thuộc lại xa lạ, trong lòng Thiệu Sơ Vân đầy phức tạp.

Trước kia, cậu chưa từng tới đây vào ban ngày, chỉ vện vện mấy lần đều là len lén tới vào buổi tối. Bởi vì trong mắt Thiệu Mục Vân, cậu không thể gặp người, dù sao cậu cũng vô cùng dơ bẩn, là kẻ chuyên môn “làm việc” trong đêm.

Hiện tại nhìn cao ốc gần như thế, quả nhiên là rộng rãi, cực kỳ chói mắt.

Xe vào bãi đỗ, tại chỗ Thiệu Mục Vân chuyên để xe, đã có một bóng người đứng đợi, Sơ Vân nhận ra, là thư ký của Thiệu Mục Vân, Hạng Phiền, bọn họ từng gặp nhau vài lần, đại khái cũng là nhân viên Thiệu thị duy nhất biết rõ công việc thực sự của cậu.

“Ngài Thiệu, xin chào.” Hạng Phiền đợi xe ngừng, liền tự nhiên tới giúp hắn mở cửa, nhìn đến Sơ Vân ngồi bên ghế phụ, hơi sững sờ, “Vị này là.....”

“Chào.” Thiệu Mục Vân gạt đầu, cởi dây an toàn ra, “Nó là Sơ Vân.” Đơn giản giải thích cho Hạng Phiền.

“..... Vâng.” Hạng Phiền trầm nghĩ, quả thực quá giống, giống người kia tới mức hắn phải hoảng hốt.

Thiệu Mục Vân mở xe lăn, sau đó mới cởi dây an toàn cho Sơ Vân, ôm cậu đặt lên, không chính thức giới thiệu bọn họ với nhau.

Lúc này Hạng Phiền mới chú ý tới chân phải của cậu bé bọc thạch cao, không thể đi lại. Đảo mắt thoáng nhìn chỗ ngồi phía sau có túi xách, liền cầm lên, đóng kỹ cửa xe, theo Thiệu Mục Vân đi đến thang máy.

7. Chương 7: Gặp Gỡ

Vô cùng nhàm chán.

Thiệu Sơ Vân rúc người trên sofa lớn trong văn phòng của người cầm quyền tập đoàn Thiệu thị, lật vài trang sách giáo khoa cấp 2, sau đó tuyên bố đầu hàng.

Bên kia văn phòng, trước bàn làm việc, Thiệu Mục Vân đang xử lý đồng giấy tờ lộn xộn. Khuôn mặt dật thoạt nhìn vô cùng hấp dẫn, nhưng Sơ Vân biết rõ, có một số thứ từ trước tới nay đều không thuộc về mình.

Thở nhẹ một hơi, cậu không nghĩ lung tung nữa, cất sách giáo khoa, cẩn thận trượt xuống sofa, trèo lên xe lăn.

“Con muốn đi đâu?” Thiệu Mục Vân đang bận cũng không lơ là Sơ Vân, thấy cậu vừa động liền lên tiếng hỏi.

“Phòng vệ sinh.” Sơ Vân giơ bảng viết cho hắn xem.

“Ừm, cẩn thận một chút.” Thiệu Mục Vân không nghĩ nhiều, phòng vệ sinh ngay bên ngoài phòng làm việc, sát phòng nghỉ ngơi của hắn, Sơ Vân tự đi cũng không thành vấn đề.

Thiệu Sơ Vân lên xe lăn, ra cửa phòng. Cậu không vào phòng vệ sinh, mà trực tiếp đi qua phòng trợ lý, hướng về phía thang máy.

Vị trí trong cùng của phòng trợ lý thuộc về một trong bốn thư ký – Hạng Phiền, bọn họ đều đang cúi đầu vội vàng làm việc hoặc nói chuyện điện thoại, bởi vậy không ai chú ý Tiểu Sơ Vân đi qua.

Thang máy thuận lợi xuống đến tầng một, Sơ Vân Xuất ra đại sảnh, ánh mặt trời đâm thẳng vào mắt, cậu vội vàng kéo mũ xuống. Nên đi đâu nhỉ?

Cậu nhìn xung quanh, quanh đây đều là các tòa nhà thương mại, rất nhiều tập đoàn công ty, chỉ có một số cửa hàng phục vụ, như tiệm cơm, tiệm trà, hay quán cà phê, làm chỗ cho những kẻ buôn bán kia nghỉ ngơi.

Một lát sau, Thiệu Sơ Vân liền có chút ít xấu hổ phát hiện, đi qua đi lại bên cạnh mình đều là tình anh quần Tây giày da, một cậu bé chân bọc thạch cao xuất hiện ở đây, quả là vô cùng bắt mắt, hơn nữa cũng quá tương phản.

Làm sao bây giờ?

Sơ Vân cảm thấy sau gáy tích mồ hôi, vội vàng đi ra ngoài, nhưng cậu quên nơi này là khu thương vụ, không có cái gọi là chỗ nghỉ ngơi ăn chơi để cậu tiêu khiển thời gian.

Vậy, trở về ư? Nhưng trở về lại buồn tẻ ngồi trên sofa, đọc sách giáo khoa nhàm chán, đợi Thiệu Mục Vân tan tầm?

Lướt qua cậu, dù trai hay gái đều tò mò nhìn cậu vài lần, có lẽ đang suy đoán, tên nhóc nhà ai lạc đường? Lại chạy tới khu vực thương vụ, hơn nữa còn là một tên nhóc bị thương phải ngồi xe lăn.

Sơ Vân cảm giác mồ hôi trên đầu càng ngày càng nhiều, bất đắc dĩ trượt xe lăn chuẩn bị trở về, chợt nghe sau lưng truyền đến giọng nói lười biếng:

“Hừm, anh bạn nhỏ, lạc đường ư?”

Giọng nói thật thuần hậu, như rượu ngon lâu năm, vô cùng mê người, nhất là âm cuối mang theo giọng mũi.

Sơ Vân quay đầu, lại chỉ chứng kiến một thân hình cao ráo. Người đàn ông đưa lưng về phía ánh sáng, quanh thân như được viền vàng, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Thần mặt trời!

Đây là ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu Sơ Vân, vì vậy cậu liền lui về phía sau, ngẩng đầu, híp mắt nhìn người đàn ông, rốt cục cũng thấy rõ khuôn mặt.

Đó là khuôn mặt tuấn tú dù so sánh với Thiệu Mục Vân cũng không hề thua kém, thậm chí còn hơn hai phần, lúc này, đôi môi mỏng kia đang nở nụ cười lười biếng mà vui vẻ, hạ mắt nhìn cậu.

Tả Khiêm Lãm!

Sơ Vân có chút kinh ngạc, cậu nhận ra người đàn ông này. Tả Khiêm Lãm là chủ tịch tiếng tăm lừng lẫy của tập đoàn Hoàng Thánh, tuổi trẻ, năng lực tuyệt vời, như ngạo long vượt biển, không thể ngăn cản. Nhưng nghe đồn, hắn rất ít khi lộ diện, hầu như chỉ đứng phía sau điều khiển.

Mà sở dĩ cậu biết được nhân vật thần bí này là nhờ Thiệu Mục Vân, trong kho tư liệu của Thiệu Mục Vân có hồ sơ về Tả Khiêm Lãm, bởi vì hắn quá mức thần bí, tư liệu bên ngoài không nhiều, ngay cả ảnh chụp cũng không quá rõ ràng. Nhưng hiện giờ đủ để Sơ Vân nhận ra hắn!

“Thế nào, ta rất tuần tú, nên cậu nhìn ta đến ngây người sao?” Tả Khiêm Lãm khom lưng, áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân, hai tay trụ lên thành xe lăn, lập tức vây Sơ Vân trong phạm vi của mình.

Sơ Vân chớp mắt mấy cái, không trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuần tú đột nhiên phóng đại trước mắt.

Đại khái là lĩnh vực phát triển của tập đoàn Hoàng Thánh có xung đột với Thiệu thị nên cậu chưa từng qua lại cùng Tả Khiêm Lãm, dù gì bọn họ cũng là kẻ thù mà không phải đối tượng cần hợp tác, bởi vậy không cần cậu lên sân khấu cùng đối phương “Liên lạc cảm tình”. Hiện tại, là lần đầu tiên cậu chính thức nhìn thấy Tả Khiêm Lãm.

“Một cậu bé rất thú vị!” Nhìn đôi mắt đen to tròn lúng liếng gần trong gang tấc, Tả Khiêm Lãm cười tươi, hiển nhiên tâm trạng rất tốt. Sau đó cũng không hỏi ý kiến Sơ Vân, hắn vòng ra phía sau, đẩy xe lăn hướng đến tiệm trà bên cạnh, “Chúng ta đến đó ngồi một chút, hôm nay trời đẹp, vô cùng thích hợp phơi nắng thưởng thức trà.”

Đây là vừa dụ dỗ vừa ép buộc!

Sơ Vân nói thầm, nhưng hiện tại cậu chẳng khác nào con vịt bị tóm gọn, không thể động đậy, chỉ có thể mặc hắn đẩy xe lăn vào tiệm trà.

Có vẻ tổ hợp hai người quá mức quái dị, trong tiệm chỉ vịn vịn vài vị khách nhân ngơ ngác ngừng động tác, sững sờ nhìn bọn họ, ngay cả bồi bàn cũng đứng lặng!

Tìm một vị trí gần cửa sổ, Tả Khiêm Lãm vươn tay, liền ôm Sơ Vân đặt trên ghế.

Phát giác cậu bé trong lòng vì tiếp xúc đột ngột mà thân thể vô thức run rẩy vài cái, muốn giãy dụa lại đột nhiên ngừng, sau đó cúi đầu, hai tay nắm chặt góc áo.

Mắt Tả Khiêm Lãm hiện lên suy nghĩ sâu xa, đứa bé này, hiển nhiên không quen đàn ông đụng chạm, động tác giãy dụa vừa rồi là vô thức nên mới lập tức bị ý thức ngăn lại! Vì sao một đứa trẻ lại như vậy?

Tả Khiêm Lãm không rõ, hắn ngồi xuống, vừa mở menu vừa đánh giá cậu bé đối diện. Không thể nghi ngờ, đó là cậu bé rất đẹp, nhưng hắn cảm thấy thật quen mắt, hình như đã gặp nhau ở đâu đó, nhất thời không nhớ ra.

Sơ Vân cố gắng bình tĩnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía menu trên bàn.

Cậu biết rõ người đàn ông đối diện đang dò xét cậu, dù sao Tả Khiêm Lãm là nhân vật có bản lĩnh chứ không phải một kẻ vô dụng, giãy dụa vô thức vừa rồi của cậu chắc chắn khiến hắn nghi ngờ, nhưng may mắn đó không phải vấn đề gì lớn, bọn họ chỉ là người xa lạ.

Sơ Vân thầm thở phào.

Không ai biết, kỳ thật ghét đàn ông đụng chạm đã sớm trở thành bệnh tâm lý của cậu, có lẽ bắt đầu từ năm mười mấy tuổi, thoáng qua còn được, quá thân mật khiến cậu không chịu được, lúc trước mỗi lần bị lấn qua lấn lại xong, cậu mất đến mấy ngày không nuốt nổi một hạt cơm, ngẫu nhiên trên người còn nổi mẩn đỏ.

Bác sĩ tâm lý nói, đây là tâm bệnh, không có thuốc chữa.

“Muốn uống gì không?” Tả Khiêm Lãm giơ cao menu, “Đúng rồi, ta còn chưa biết tên của nhóc đó? Ta là Khiêm Lãm, Tả Khiêm Lãm.”

“.....” Sơ Vân có chút kinh ngạc, không ngờ Tả Khiêm Lãm lại nói tên thật, nhưng nghĩ lại, hiện tại mình chỉ là một đứa trẻ, bởi vậy hẳn không cần đề phòng?

“Tên của nhóc?” Tả Khiêm Lãm nghiêng người qua, hỏi cậu, “Hay, muốn ta gọi là nhóc? Như vậy cũng tốt!” Khóe miệng nở nụ cười xấu xa.

Trong mắt Sơ Vân xẹt qua tức giận, người này, rõ ràng đang trêu chọc mình. Vì vậy, cậu cầm bảng, viết: {Sơ Vân. Uống gì cũng được.}

Ồi ~ nha? Tả Khiêm Lãm bắt được ánh mắt kia, hóa ra còn biết tức giận, cúi đầu nhìn chữ cậu viết, hẳn bỗng nhiên cảm thấy biểu lộ của đứa trẻ này vừa sinh động vừa hấp dẫn. Nhưng, nó không thể nói chuyện ư? Nhìn cậu dựng thẳng bảng viết, liền nhìn sang.

“Sơ Vân? Tên của nhóc? Rất êm tai, uống gì cũng được? Thật sao?” Tả Khiêm Lãm sờ cằm, nghiêng đầu nhìn bảng viết, trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy sửa nhé, thêm chút bánh, trẻ con đều ăn như vậy nhỉ?”

Sơ Vân rất muốn dùng chân bực thạch cao đá hẳn một cái, đáng tiếc lực bắt tòng tâm, hướng hồ khoảng cách không tới. Trước kia cậu không biết tính cách của người đàn ông này thế nào, nhưng lúc này, cậu lại cảm thấy hẳn là người thích trêu chọc người khác.

Sơ Vân đưa bút viết, {Tôi muốn bánh bơ chanh lạnh và hồng trà}, sau đó giơ cho hẳn xem, chờ hẳn xem xong lại tiếp tục viết, {Tôi không có tiền nên ông phải thanh toán hóa đơn}, ai bảo hẳn ép cậu tới đây, trên người cậu chẳng có xu nào.

“Ha ha, quả nhiên nhóc rất thú vị.” Tả Khiêm Lãm khê cười, trầm thấp như tiếng violong, vô cùng dễ nghe, “Không sao, ta trả, còn cần gì nữa không?”

Sơ Vân lắc đầu, cảm thấy mặt hơi nóng. Vừa rồi kích động, cậu liền làm ra hành vi ăn cơm chùa xấu hổ, lại bị người đàn ông này chế giễu?

Tả Khiêm Lãm ngăn không được nụ cười vui vẻ, hẳn gọi bồi bàn tới, chọn một số món. Đợi bồi bàn rời đi, hai tay hẳn chống cằm, cẩn thận nhìn cậu bé đối diện.

Có lẽ mười hai mười ba tuổi? Lớn hơn chút cũng không chừng, vừa rồi chữ viết của cậu bé rất thuần thực, có phong cách, không phải chữ của học sinh tiểu học; Nhưng cậu bé bẩm sinh không thể nói hay bị thương nên không thể nói nhĩ, dù gì chân cậu bé còn bọc thạch cao.

“Sơ Vân, giọng của nhóc.....” Hẳn do dự hỏi.

{Bị thương.} Sơ Vân trả lời, tuy lần đầu tiên gặp mặt Tả Khiêm Lãm nhưng lại không có cảm giác ngăn cách, là vì cậu và hẳn từng là kẻ thù ư?

“Không thể nói chuyện sao?” Đúng là đáng tiếc, không thể nghe được thanh âm nhỏ bé này.

{Còn phải đợi một thời gian.} Sơ Vân vừa viết vừa lật xem menu.

“Thật ư? Vậy là tốt rồi.” Tả Khiêm Lãm cảm giác mình thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu.

Bồi bàn nhanh chóng đưa trà bánh tới, hai người liền dừng tán gẫu.

Nhưng, không đợi Sơ Vân ăn xong bánh ngọt, một bóng người vội vàng lao đến.

“Tiểu Vân!” Thiệu Mục Vân gầm nhẹ, vọt tới trước mặt Sơ Vân, ôm chặt lấy cậu.

Nĩa trên tay Sơ Vân rơi xuống đất, cậu không thể ức chế mà run lên hai cái, sau đó mới lẳng lặng mặc hẳn ôm chính mình, đồng thời quay đầu hương nơi Tả Khiêm Lãm không nhìn thấy.

“Con làm ta sợ muốn chết, sao một mình chạy tới đây?” Thiệu Mục Vân vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân, lúc bị tránh né mới đột nhiên nhớ tới Sơ Vân không thích hẳn thân cận, vì vậy thu tay lại, ngồi xuống bên cạnh cậu, nhìn về phía đối diện, sau đó sững sờ, là..... Tả Khiêm Lãm?

Tả Khiêm Lãm cũng nao nao, không ngờ cậu nhóc thú vị này lại có quan hệ với Thiệu Mục Vân của Thiệu thị, thật đúng là có duyên.

Nhưng, đột nhiên Thiệu Mục Vân xuất hiện, rất cục hần nhớ tới, hần đã từng gặp người có khuôn mặt giống hệt Sơ Vân!

Vật thay thế sao?

Tả Khiêm Lãm không nói gì.

Hần chỉ bưng lên trà lên nhấp một ngụm, híp mắt, như thể đang xem hài kịch.

Nói thật, cá nhân hần không có ấn tượng tốt về Thiệu Mục Vân, cũng chưa bao giờ có ý định ký kết làm ăn, bây giờ nhìn đến Tiểu Sơ Vân, loại cảm giác chán ghét này càng tăng.

Trước kia, hần vô tình thấy qua người có khuôn mặt cực kỳ giống Sơ Vân, hơn nữa thấy trong một hoàn cảnh khá xấu hổ. Hần thấy được người kia, nhưng người kia không thấy hần, bởi vì người kia đã ngất đi, cau mày, sắc mặt tái nhợt.

Mà sở dĩ hần nhớ kỹ khuôn mặt đó, bởi vì toàn thân người kia tràn ngập hơi thở bi thương, mặc dù hôn mê, nhưng sự tuyệt vọng vẫn bao trùm, làm hần hốt hoảng.

Lúc ấy người đi cùng hần nói gì đó về người kia, hần không nghe, chỉ nhíu mày, nhanh chóng xoay người rời đi. Hần không có hứng thú với cách làm của Thiệu Mục Vân.

Hôm nay, thấy Thiệu Mục Vân tỏ ra quý trọng Tiểu Sơ Vân như thế, thật khiến Tả Khiêm Lãm nổi lên hứng thú. Hai khuôn mặt tương tự, rốt cục ai mới là vật thay thế của ai?

Tả Khiêm Lãm dời mắt về phía Sơ Vân, lại phát hiện đứa bé kia quay mặt, hạ mi mắt, yên tĩnh như không tồn tại, hơi thở âm trầm này khiến Tả Khiêm Lãm đột nhiên hiện lên một ý nghĩ quỷ dị trong đầu.

Hần khẽ nhíu mày, yên lặng đánh giá Sơ Vân.

Sơ Vân đã không muốn ăn nữa, cậu cầm bảng lên, viết ngay ngắn, {Cám ơn, tạm biệt}, dựng thẳng cho Tả Khiêm Lãm xem, nhưng ánh mắt lại không hề nhìn về phía hần, đoán chừng Tả Khiêm Lãm đã xem xong, cậu thu hồi bảng, muốn trèo lên xe lăn.

Thiệu Mục Vân vội vàng ôm lấy cậu đặt lên xe lăn, mở túi tiền muốn thanh toán, lại bị Tả Khiêm Lãm ngăn lại.

“Tôi đã hứa với cậu bé, bữa này do tôi mời.” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, một tay chống cằm, hai mắt nheo lại, cất giấu tất cả cảm xúc tò mò.

“Cảm ơn.” Thiệu Mục Vân thản nhiên nói, hơi gạt đầu, liền giúp Sơ Vân rời khỏi tiệm trà.

Nhìn qua hai bóng người biến mất sau cửa kính, Tả Khiêm Lãm nở nụ cười xấu xa mà vui vẻ, nhẹ lẩm bẩm, “Hoàng tử bị nhốt trên tháp cao, có phải đang chờ kỹ sĩ của mình tới cứu không?”

Nói thực ra, cậu nhóc điềm tĩnh kia, đã khiến hần nổi lên hứng thú!

.....

Sau ngày đó, Thiệu Mục Vân không còn mang Sơ Vân cùng đi làm mà tìm một lớp học Piano, đưa cậu qua đó vừa giết thời gian vừa thuận tiện học Piano.

Sơ Vân không nói gì, chỉ cảm thấy có chút buồn cười, rốt cục Thiệu Mục Vân đem “Thiệu Luyện Y” trở thành cái gì? Một con rối do hần tự tay chế tạo ư?

Kiếp trước Liêu Y Phàm biết đàn Piano, thậm chí có thể nói cậu đàn rất tốt, bởi vì gã đàn ông đầu tiên trong cuộc đời cậu là một giáo viên Piano, một danh gia có chút thành tựu. Bất ngờ phát hiện Liêu Y Phàm có tài liền bắt đầu dạy cậu, cũng gần bốn năm.

Về sau gã sợ hãi quan hệ của mình và Liêu Y Phàm bại lộ, dù sao nuôi luyện đồng là chuyện vô cùng nghiêm trọng, sẽ ảnh hưởng đến công danh của gã, vì vậy gã liền bán Liêu Y Phàm đến một nơi đen tối, đó là thời kỳ ác mộng mà Liêu Y Phàm muốn quên nhất.

Rồi Liêu Y Phàm chạy thoát ra ngoài, bị Thiệu Mục Vân nhặt về, cậu cũng không dừng việc luyện tập Piano, bởi vì Thiệu Mục Vân thích nghe cậu đánh đàn, cậu biết rõ. Đại khái cũng chỉ có lúc đó, là thời khác hạnh phúc cậu có thể ở gần Thiệu Mục Vân.

Mà bây giờ, Thiệu Mục Vân vẫn hy vọng “Thuộc Luyện Y” sẽ đàn tốt ư?

.....

Trong phòng học

Thiệu Sơ Vân ngồi trước Piano, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng ấn phím đàn hai màu trắng đen, dứt quãng, giống như người mới bắt đầu học.

Hôm nay, là ngày thứ ba cậu tới đây, giáo viên dạy cậu cũng đã xác định cậu chính là gỗ mục không thể điêu khắc!

Bởi vì cậu là học sinh lớn tuổi nhất nơi này, tuy cũng có vài người cùng tuổi với cậu, nhưng người ta đã có thể đàn mây trôi nước chảy, không giống cậu, chỉ vang lên một đơn âm duy nhất!

Khó trách trán nữ giáo viên trẻ tuổi Sầm Hà nổi đầy gân xanh, nhìn cậu đầy ai oán.

Sơ Vân thở nhẹ một hơi, dừng việc “Khảy đàn”, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong sân đã không còn cảnh đẹp gì, mùa đông sắp tới, nhưng cũng tốt hơn không khí nặng nề hiện tại.

“Thiệu. Sơ. Vân ~” Từng chữ một vang lên, hết như rít qua kẽ răng.

Sơ Vân quay đầu lại, vô tội nhìn cô.

“Em lại thất thần!” Sầm Hà chắc chắn mặt mình hiện tại đang đen kịt, dù có bôi bao nhiêu phấn trắng cũng không tác dụng, ai bảo cô gặp phải khối gỗ mục này, dạy thế nào cũng không dùng được hai tay.

{Thực xin lỗi} Sơ Vân xin lỗi, sau đó lại viết, {Thưa cô, ở đây không có nhạc cụ khác ư?} Tạm thời cậu không muốn chạm vào Piano, bởi vì nó luôn khiến cậu nhớ tới quá khứ muốn quên đi.

“Nhạc cụ khác?” Sầm Hà không ngờ “học sinh ngu ngốc” của cô đột nhiên hỏi cái này, vì vậy suy nghĩ một lát mới nói, “Cũng có, nhưng đó là của người khác, ở đây không dạy.”

{Là cái gì?}

“Trống, em muốn học ư?” Sầm Hà khom người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, không cam lòng nheo khuôn mặt xinh đẹp hơn mình, cái này là đạo lý gì chứ!

{Muốn thử xem, được không?} Sơ Vân cố gắng tỏ vẻ tha thiết, nhìn chăm chăm vào cô. Dù sao cũng nhàn rồi, kiểm thử gì giết thời gian.

“Được rồi, cô sẽ hỏi giúp em.” Sầm Hà đầu hàng, đối với hài tử xinh đẹp không thể nói chuyện này, tâm lý yêu thương của người mẹ luôn chiếm thế, vì vậy cô liền đẩy xe lăn của Sơ Vân ra khỏi phòng học, đi tới phía sau.

“Anh Ly, anh ở trong không?” Sầm Hà đứng trước cửa một gian phòng cách âm, dùng sức gõ cửa.

Hồi lâu, một thanh niên tóc dài mở cửa, ngoài miệng còn ngậm một điếu thuốc, “Sao vậy, lúc này cô đang dạy mới đúng chứ?” Nói xong, cúi đầu thấy Sơ Vân sau lưng cô, “Hừm, gỗ mục, cậu cũng ở đây sao?”

Bởi vì Sơ Vân không chút tiến bộ, tất cả các thầy cô đều gọi cậu là gỗ mục.

Sơ Vân không kháng nghị, chỉ nhẹ nhàng nhướng mày, lẳng lặng nhìn hắn.

“Chắc chắn, bị mất to của cậu trừng, thật giống như tôi gây ra tội ác tày trời vậy!” Thanh niên gạt tóc, lấy thuốc lá ra khỏi miệng, lúc này Sơ Vân mới phát hiện đó không phải thuốc lá mà là một chiếc kẹo que giống hệt thuốc lá.

“Có chuyện gì sao?” Thanh niên liếm liếm kẹo que, lại nhét vào trong miệng.

“Anh Ly, Sơ Vân muốn học trống.” Sầm Hà đẩy Sơ Vân lên trước.

“Muốn học trống?” Ly Diên cúi đầu nhìn Sơ Vân, ánh mắt thăm dò, “Piano không được, muốn đổi sang trống?” Trong giọng nói pha chút trào phúng, nếu là một đứa trẻ thực sự, có lẽ nghe không hiểu.

Nhưng Sơ Vân chỉ cười mà không cười liếc hắt, hai tay trượt xe lăn, xoay người đi.

“Này!” Ly Diên bực mình, thiếu chút nữa nghẹn kẹo que. Tên nhóc thối, rõ ràng là đang chể giễu mình!

Hắn bước nhanh đến, kéo xe lăn, lưu loát đẩy vào phòng cách âm. Tên nhóc thối này không muốn học, hắn càng muốn dạy!

Sầm Hà sững sờ, gì thế, một lớn một nhỏ làm sao vậy? Đột nhiên bắt đầu học, không phải lúc này anh Ly còn do dự ư?

Sơ Vân nhẹ nhàng cong khóe miệng, cậu biết người này không nhẫn nại, chỉ cần kích động liền quên mất chính mình!

Cậu nhìn quanh phòng, tường phía nam bày biện một số Guitar và Bass, bên cạnh là thiết bị khuếch đại âm thanh, một Piano trắng đặt phía tây phòng, mà phía đông là một bộ trống, ngoài ra, trong phòng không dư thừa gì, chỉ có một tủ nhỏ và ghế bị ném vào góc, trên mặt đất còn vài trang giấy rơi lả tả.

“Đến đây, cho cậu hiểu ra!” Ly Diên xắn tay áo, ngồi xuống ghế sau bộ trống, nâng đùi.

.....

Sơ Vân không hiểu trống, nhưng cậu cảm thấy Ly Diên diễn tấu thật sự nhuần nhuyễn, rung động, âm thanh khác hẳn Piano.

“Hô~” Ly Diên thu tay, thở phào một hơi, xoa mồ hôi trên trán, “Thế nào?”

Sơ Vân trêu tức viết, {100 điểm}

Ly Diên rời khỏi ghế, mắt tròn trắng, Sầm Hà đứng bên che miệng cười trộm.

Sơ Vân đến gần trống, vươn tay gõ gõ mặt trống, âm thanh phát ra có chút khó nghe.

“Đến đây, thử xem.” Ly Diên buông đùi trống, muốn ôm cậu lên ghế, lại phát hiện Sơ Vân lui ra sau, tránh né hẩn dưng chạm.

Đứa bé này..... Ly Diên nhướn mày, cất ghế, trực tiếp đẩy xe lăn của Sơ Vân ra sau trống.

Sơ Vân ngẩng đầu nhìn hắt, không ngờ người này lại nhạy cảm và cẩn thận như thế.

“Thử xem, cảm giác thế nào.” Ly Diên không nói gì khác, chỉ đưa đùi trống cho cậu.

Sơ Vân gật đầu, dựa vào trí nhớ lúc này, bắt đầu thử gõ. Nhịp trống lúc đầu thưa thớt đơn điệu, nhưng dần dần có tiết tấu.

Ly Diên và Sầm Hà mở to mắt nhìn, quả thực không thể tin được đứa bé này là gõ mục Piano? Vì sao lần đầu tiên gõ trống, có thể gõ tốt như vậy?

“Gỗ mục, cậu đúng là thiên tài, thiên tài a ~~” Ly Diên nói năng lộn xộn, hưng phấn xông lại, muốn ôm Sơ Vân, lại bị Sơ Vân dùng đùi trống ngăn cản.

Kỳ thật Sơ Vân chỉ dùng tay đánh, bởi vì chân cậu không tiện nên không thể dùng được bàn đạp, nhưng tiết tấu vẫn rất tốt, khó trách Ly Diên kích động! Mà đại khái là cậu có cảm giác âm thanh tốt hơn người thường, như lúc trước cậu học Piano, chỉ tiếp xúc một chút đã hiểu.

Vì vậy, từ ngày đó bắt đầu, Sơ Vân liền đi theo Ly Diên học đánh trống.

Ly Diên cũng là giáo viên rất hăng hái, dù sao hiếm khi gặp được một thiên tài, mỗi ngày hắn đều vô cùng vui vẻ, để Sơ Vân về nhà cũng tiếc, còn bảo cậu dứt khoát đến đây ở.

.....

Thiệu Mục Vân không biết Tiểu Miêu hắt nuôi đã bắt đầu đi lệch quỹ đạo, hắn chỉ cảm thấy Sơ Vân sáng sủa hơn trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ chút nhu hòa.

Đối với tình huống này, hắn rất vui mừng.

Nhưng về sau, khi hắn biết Sơ Vân không học Piano mà học trống, vẻ mặt hắn thật đặc sắc, đồng thời cũng áp úng không nói thành lời.

Muốn nổi giận với Sơ Vân, lại tìm không thấy lý do; Cũng sợ một khi mình tức giận với Sơ Vân, sẽ lập tức khiến quan hệ giữa hai người trở nên tệ hơn, đến lúc đó khó mà bù đắp!

Huống hồ, Sơ Vân bình tĩnh nhìn hắn, giống như cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, lời hắn muốn nói đành nuốt trở về. Sơ Vân như vậy khiến hắn sợ hãi, sợ hãi tâm tư của mình lộ ra, khi đó, hắn lại lần nữa mất đi thứ mình muốn!

Bởi vậy, đối mặt với Tiểu Miêu đã đi lệch quỹ đạo, Thiệu Mục Vân phát hiện mình bất lực, không thể vãn hồi!

8. Chương 8: Khát Vọng Tự Do [1]

Bệnh viện, khoa chỉnh hình.

Dưới đèn chiếu, bác sĩ cẩn thận nhìn hình chụp X quang, trên đó là xương chân phải của Thiệu Sơ Vân.

“Ừm, đã không còn vấn đề, có thể bỏ thạch cao, chúc mừng cháu, anh bạn nhỏ!” Bác sĩ muốn xoa đầu Sơ Vân, lại bị cậu né tránh.

Bác sĩ sưng sờ một chút, cười cười, không để tâm, bỏ cuộn phim vào túi, tiếp tục dặn dò: “Nhưng mấy ngày nay đừng đi lại quá mạnh, phải chậm rãi, hiểu không?”

Sơ Vân nhẹ gật đầu, sau đó được nữ y tá đưa vào phòng trong, chuẩn bị tháo thạch cao.

Thiệu Mục Vân ở lại nghe bác sĩ lời nhải, ghi nhớ những điều cần chú ý.

Phòng trong.

“Anh bạn nhỏ, không còn đau nữa chứ?” Nữ y tá vừa lưu loát dùng chùy nhỏ gõ rơi thạch cao vừa trò chuyện với Sơ Vân.

Sơ Vân gật đầu. Kỳ thật chân đã sớm không còn đau, chỉ là Thiệu Mục Vân luôn lo lắng mới chậm chạp không tháo. [Thực tế Thiệu Mục Vân có ý đồ riêng, bởi vì tháo thạch cao, hắn sẽ không thể giúp Sơ Vân tắm rửa.]

Nhìn thạch cao vỡ vụn, Sơ Vân đột nhiên có chút hối hận, nếu ngày đó đồng ý để Ly Diên và Sầm Hà tùy tiện vẽ vời trên thạch cao thì hay rồi, nhưng, giờ đã muộn.

Lúc này, bác sĩ đi đến, nhìn chân phải của Sơ Vân, “Quả nhiên nổi mẩn đỏ, về dùng nước ấm rửa sạch, bôi chút thuốc mỡ kháng khuẩn sẽ tốt hơn.”

“Được.” Thiệu Mục Vân ngồi xổm xuống, tiếp nhận bằng gạc trên tay nữ y tá, nhẹ nhàng lau sạch bụi thạch cao dính trên đùi Sơ Vân, sau đó buông ống quần, lại giúp cậu đi giày.

Bác sĩ và y tá nhìn nhau, sau đó nhìn hai cha con.

Sơ Vân thoáng lắc lắc chân phải, cuối cùng cũng có cảm giác. Sau đó cậu được Thiệu Mục Vân đỡ, chậm rãi xuống xe lăn, đứng trên mặt đất, thử bước, ừm, đã không còn đau.

Vì vậy, Thiệu Sơ Vân mỉm cười, từ lúc cậu tỉnh lại tới giờ, đây là nụ cười chân thật nhất của cậu.

Thiệu Mục Vân vừa vận thấy được, khe giạt mình, tim càng đập nhanh hơn.

Trước kia Sơ Vân thường xuyên cười sáng lạn với hắn, nhưng tất cả đều không bằng nụ cười thản nhiên lúc này, dù chỉ như sao băng xẹt qua, lại dịu dàng điềm nhiên, lại huyền hoặc mê người, khiến hắn muốn

chiếm lấy đôi môi nhàn nhạt kia, hung hăng chà đạp, làm nó nhiễm màu sắc và hương vị của mình. Chính là, không thể, chỉ đành tưởng tượng.

“Được rồi, về nhà luyện tập từ từ.” Thiệu Mục Vân nhắc nhở, đồng thời cũng đang nhắc nhở chính mình. Nếu tiếp tục đợi, hẳn không chắc có thể khống chế tốt tâm trạng của mình. Từ lúc ở cùng Sơ Vân, hẳn phát hiện sự tự chủ của hắn càng ngày càng kém.

Sơ Vân gật đầu, ngồi trở lại xe lăn, chào tạm biệt bác sĩ, về nhà.

.....

Ngày hôm sau, phòng học Piano.

“Hừm, Tiểu Sơ Vân, đã tháo thạch cao rồi nhỉ!” Ly Diên thấy hôm nay Sơ Vân tự mình đi xuống xe, lập tức mở to mắt, quan sát cậu từ trên xuống dưới.

Mà đợi Thiệu Mục Vân rời khỏi, hắn liền cúi người, cười quái dị, “Hóa ra Tiểu Sơ Vân đứng lên cũng không cao hơn bao nhiêu!” Còn chưa tới ngực hắn, nhỏ bé thuần khiết.

Lời này vừa vắn chọt trúng chỗ đau của Sơ Vân, cậu hung hăng liếc Ly Diên, không thèm để ý đến hắn, chậm rãi đi về hướng sân sau.

“Hừm, tức giận sao? Chờ tôi với!” Hôm nay Ly Diên ngậm kẹo que hình ngôi sao, như đứa bé lẻo đẻo bước theo.

Sơ Vân từng hoài nghi, rốt cục Ly Diên đã trưởng thành chưa, nếu không sao lại thích kẹo que như vậy, hơn nữa mỗi ngày đổi một loại, mà hắn đến giờ vẫn chưa sâu răng, chỉ có thể nói rằng hắn quá tốt.

“Tiểu Sơ Vân, tuy chân của cậu đã tháo thạch cao, nhưng vẫn không thể luyện bàn đạp, hai ngày nữa rồi bàn, biết không?” Ly Diên lải nhải dặn dò như bà mẹ, thật xấu hổ cho khuôn mặt đầy nam tính kia.

Sơ Vân gật đầu, đeo tai nghe, cầm lấy dùi trống, ngồi đệm một số bài mẫu, vui vẻ vung dùi.

Ly Diên nhìn nhìn Sơ Vân, sau đó đi làm chuyện của mình.

Hắn là người đầu tiên đề nghị mở phòng học Piano này, sau đó cùng vài người chung chí hướng chính thức xây dựng, bình thường dạy bọn nhỏ đánh đàn dương cầm, rảnh rỗi thì chuyển sang thể loại khác, phòng cách âm là chỗ bọn họ dùng sáng tác, không dạy học.

Nói thật, Sơ Vân rất thích nơi này, ngoại trừ âm nhạc, không cần nghĩ gì khác.

Giữa trưa, mọi người theo thường lệ cùng dùng cơm ở sân sau.

Sơ Vân nhanh chóng ăn xong, uống súp, sau đó giơ bảng viết cho Ly Diên xem: {Em có thể dùng internet chứ}, chỉ chỉ Laptop trên bàn. Đó là Laptop nhóm Ly Diên dùng để tra tư liệu, bên cạnh là màn hình kép dành để chế tác thanh âm.

“Đương nhiên có thể, nhưng cậu biết dùng ư?” Ly Diên nhướn mày.

Sơ Vân gật đầu.

“Vậy cậu cứ thoải mái.”

{Cám ơn}

Sơ Vân ngồi trước máy tính, bắt đầu bận rộn. Một lát sau, Sầm Hà tò mò đi lại.

“Em đang xem gì vậy, Tiểu Sơ Vân?” Cô nhìn trộm.

Sơ Vân bị cô làm giật mình, thiếu chút nữa ngã xuống ghế, cậu liếc Sầm Hà, ý bảo cô tự xem.

“Giới thiệu sơ lược về trường trung học?” Sầm Hà có chút kinh ngạc, “Tiểu Sơ Vân, hóa ra em không đi học ư?” Tuy bị thương mà tạm nghỉ học, nhưng hồ sơ vẫn giữ lại trường mới đúng?

Sơ Vân lắc đầu, cầm bảng viết, {Em định chuyển trường}

“Nói cũng phải, bây giờ Tiểu Sơ Vân chưa thể nói chuyện, mà trường cũ đều là người quen biết, chắc chắn sẽ phiền toái, không bằng đổi chỗ mới, ừm, chỉ tán thành!” Sầm Hà tỏ vẻ ý kiến này không sai.

Nhóm người Ly Diên nổi gân xanh.

{Em có thể mượn máy tính đánh chữ một lúc chứ?} Sơ Vân lại hỏi.

“Tùy ý.”

Sơ Vân in bản giới thiệu sơ lược về những trường mình đã sàng lọc ra, cậu chuẩn bị trở về nhà thương lượng với Thiệu Mục Vân, dù chẳng biết có thể thành công hay không.

Vết thương nơi chân đã khỏi hẳn, đi theo nó, chính là khát vọng tự do càng ngày càng mãnh liệt.

Tuy vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi Thiệu Mục Vân, nhưng có thể chuyển ra ngoài ở cũng là một loại giải phóng tạm thời. Bây giờ sống chung với Thiệu Mục Vân, khiến cậu cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Kiếp trước Liêu Y Phàm từng hy vọng mỗi ngày có thể cùng Thiệu Mục Vân bên nhau, nhưng hiện tại lại trở thành xiềng xích vô hình quấn lấy cậu, khiến cậu hao hết sức lực mới có thể hô hấp.

Tình yêu dành cho Thiệu Mục Vân, từ một khắc cậu nhảy vào biển rộng kia, đã tan thành bọt nước; Hôm nay, dùng thân phận con nuôi xấu hổ như vậy sống cùng nhau, với cậu mà nói, giống hệt một vở hài kịch siêu cấp buồn cười, mà cậu, chính là nhân vật trung tâm của vở hài kịch này.

Về ý đồ thật sự của Thiệu Mục Vân với “Thiệu Sơ Vân”, cậu cũng miễn cảm phát hiện, bởi vậy, vở hài kịch càng thêm buồn cười, nghe lại làm người ta toàn thân rét run.

Cho nên, cậu khát vọng tự do, khát vọng một ngày có thể thoát khỏi Thiệu Mục Vân, dù là thân, hay là tâm.

9. Chương 9: Khát Vọng Tự Do [2]

Thiệu Mục Vân không ngờ Sơ Vân sẽ tìm hắn “Đàm phán”, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

“Tại sao muốn trọ ở trường?” Giọng nói của Thiệu Mục Vân bất giác trầm xuống, nắm chặt tập giấy Sơ Vân đưa cho hắn, ánh mắt tối lại, nhìn chằm chằm Sơ Vân đang ngồi trên sofa đối diện.

“.....” Sơ Vân cúi thấp đầu, ôm gối, trầm mặc.

“Con đã nói muốn sống chung với ta mà?” Ngữ khí của Thiệu Mục Vân nhu hòa, nhưng Sơ Vân lại nghe được trong đó ẩn chứa tức giận. Bất quá...

“Tôi không phải Thiệu Luyện Y kia.” Lần đầu tiên Sơ Vân mở miệng nói chuyện, thanh âm khàn khàn khô khốc như dự liệu, “Đừng đem Thiệu Luyện Y kia áp đặt lên người tôi.”

“Vậy con là ai?” Thiệu Mục Vân đột nhiên nghiêng qua, cách bàn trà bắt lấy vai Sơ Vân, đẩy cậu tựa vào thành sofa, “Vậy con là ai, nói thử xem?” Về mặt của hắn có chút cuồng loạn, mắt nổi tơ máu hung hăng trừng Sơ Vân.

“.....” Sơ Vân không cách nào trả lời, cậu không thể nói thẳng: Tôi là Liêu Y Phàm!

“Nói đi!” Thiệu Mục Vân lay cậu, ép hỏi, “Vì con không nhớ rõ nên muốn gạt bỏ quá khứ sao?” Hắn vô thức dùng sức nắm chặt đôi vai gầy yếu trong tay, “Luyện Y, từ một khắc ta thu dưỡng con, chúng ta liền vĩnh viễn cột vào nhau, con vĩnh viễn mang họ Thiệu!”

“Vậy tại sao ông lại thu dưỡng tôi, thấy tôi đáng thương? Hay là.....” Sơ Vân phản bác, bên môi mang theo nụ cười trào phúng, “Ông có tâm tư gì không thể cho ai biết?”

Ngắn ngủn mấy chữ, lại khiến Thiệu Mục Vân chấn động tới ngây người!

Hắn không tự chủ được buông lỏng tay, cứng nhắc như người máy, từng chút từng chút ngồi trở lại sofa, sắc mặt trắng xanh. Trong mắt cũng mất đi tỉnh táo thường ngày, phức tạp bối rối, như là thân thể bị mổ ra, bị nhìn thấy chỗ bí ẩn nhất.

Quả nhiên bị biết, hay là.....

“Luyến, Luyến Y.....” Thiệu Mục Vân run rẩy hỏi, lại phát hiện mình nghe không được thanh âm chính mình phát ra, trong tai nổ vang.

“Tôi không nhớ rõ quá khứ.” Sơ Vân bình thản nói, “Cho nên tôi không phải Thiệu Luyến Y.”

“.....” Về mặt Thiệu Mục Vân tỏ rõ hắn không chấp nhận lí do thoái thác này.

Sơ Vân xoa vai của mình, có lẽ đã bầm tím, vừa rồi Thiệu Mục Vân nắm quá chặt, tới bây giờ vẫn rất đau.

Cậu giương mắt nhìn người đàn ông đối diện, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh, nhưng Thiệu Mục Vân lại cảm thấy nó đầy trào phúng, “Tôi sắp mười bốn tuổi, tuy không nhớ rõ chuyện trước kia, nhưng không phải đứa trẻ không biết gì, mỗi lần ông giúp tôi tắm rửa, ông đều động tình, là vậy đó.” Nói xong, cậu chẳng thèm nhìn Thiệu Mục Vân đã hóa đá, cậu chỉ cẩn thận xoa chỗ đau trên vai mình, làm giảm tụ máu.

Thiệu Mục Vân ngây ngốc, không biết nên dùng biểu hiện nào đối mặt với con nuôi của hắn.

Nói là con nuôi, trên thực tế hắn chưa bao giờ xem cậu là con, mà luôn mang theo ánh mắt khát vọng chờ cậu lớn lên. Không ngờ, người hắn luôn bảo vệ, đột nhiên nói không nhớ rõ hắn, hiện tại lại làm rõ tư tâm của hắn, vậy hắn nên làm gì bây giờ? Để cho cậu rời đi, hay thừa dịp chiếm lấy cậu?

Thả cậu đi, bản thân không muốn; Không thả, hai người đều xấu hổ, nhất là chính mình; Nếu chiếm lấy cậu, rất có thể cuối cùng sẽ đối lấy hận ý sâu sắc.

Thiệu Mục Vân ngồi yên thật lâu, về mặt dần dần khôi phục tỉnh táo. Ánh mắt phức tạp nhìn về thiếu niên nhỏ xinh đối diện, cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp.

Tạm thời buông tay, không có nghĩa là chính thức thả Sơ Vân, hắn đã mất đi người kia, hắn không muốn mất đi người này nữa! Cho nên, lui một bước, cũng tốt cho tương lai; Tạm thời mất đi, cũng vì có thể đạt được càng nhiều. (^^ lần này thì sai rồi, mất đi là mất luôn đó)

“Thực xin lỗi, Tiểu Vân.” Thiệu Mục Vân nói nhỏ, ần ần mi tâm, “Con muốn học ở đâu, ta tới liên hệ.”

Sơ Vân giương mắt nhìn hắn, người đàn ông này lại thỏa hiệp lần nữa sao?

Tuy kết quả đạt được như mong muốn, nhưng lại không hề nhẹ nhàng, trong lòng vẫn nặng trĩu, không chút nào vui đi quá khứ, bất quá, trước mắt trước như vậy cũng tốt, đi một bước xem một bước a.

“Học viện tư nhân Y Phong, nơi đó cũng tốt.” Cậu chọn một cái, là một trong những trường cậu thấy phù hợp, học phí không quá cao, chế độ tương đối rộng rãi, không quá nghiêm khắc.

“Được.” Thiệu Mục Vân cầm lấy xấp tài liệu, lên lầu, bóng lưng có vẻ mỏi mệt.

Sơ Vân âm thầm thở ra, lúc này mới cảm thấy yết hầu đau nhức, quả nhiên không nên mở miệng quá sớm, lại nói một hơi, hy vọng không ảnh hưởng lớn đến vết thương.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Thiệu Sơ Vân dương khóe môi, tạm thời tự do, cuối cùng cậu cũng dành được.

10. Chương 10: Bạn Cùng Phòng Tiểu Quỷ Học Trường?

Hôm nay, là ngày Thiệu Sơ Vân đi học trở lại, tức là ngày cậu rời khỏi Thiệu Mục Vân, vào ở ký túc xá của học viện Y Phong, cũng là lúc cuộc sống mới của cậu bắt đầu.

Học viện tư nhân Y Phong là trường trung học nam, có cả sơ trung, cao trung. Học sinh có thể liên thông, cũng có thể chọn trọ ở trường, chế độ so với trường bình thường thoải mái hơn rất nhiều, thêm nữa, nghe nói nơi này học sinh có quyền tự trị tương đối cao.

Vì Sơ Vân nhập học giữa chừng nên phòng ngủ được sắp xếp tại khu A ký túc xá cấp 2, bạn cùng phòng là học trưởng năm ba, nhằm thuận tiện chăm sóc cậu.

Từ khu dạy học đi ra, Thiệu Mục Vân và giáo viên chủ nhiệm đi phía trước, Sơ Vân và Hạng Phiền – phụ trách cầm hành lý theo phía sau.

Sơ Vân yên lặng đánh giá khung cảnh yên tĩnh chung quanh, nhắm tính mất thời gian bao lâu mới đi từ ký túc xá đến được lớp. Đại khái lúc này đang là giờ học, nên trên đường không có học sinh nào.

“Nơi này.” Giáo viên chủ nhiệm chỉ vào tòa nhà màu trắng trước mắt, “Đây là khu A, tòa nhà đối diện là khu B, là ký túc xá của cấp 2, đi một đoạn nữa là ký túc xá của cao trung.”

“Được, cảm ơn.” Thiệu Mục Vân gật đầu, khuôn mặt tuấn tú không biểu lộ gì. Từ sau khi cùng Sơ Vân đàm phán “Bị vạch trần”, hắn luôn dùng vẻ mặt này ngày ngày.

Đối với chuyện đó, Hạng Phiền rất ngạc nhiên, không biết nguyên do cũng không dám hỏi, mà Sơ Vân biết rõ nhưng không thêm để ý.

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi nhã nhặn bước ra, hắn đẩy kính mắt bạc, đầu tiên là gật đầu chào hỏi giáo viên chủ nhiệm, sau đó nhìn về phía Sơ Vân đứng phía sau, mỉm cười hô: “Là bạn học này ư? Thiệu Sơ Vân đúng không? Chào mừng vào ngôi nhà Y Phong, thầy là giáo viên phụ trách ở đây – Thương Văn Phi, đồng thời cũng là giáo viên toán cấp 2, về sau có chuyện gì thì cứ hỏi thầy.”

Sơ Vân nhẹ nhàng gật đầu.

“Trước tiên là thay giày ở đây, sau đó mời, phòng ngủ của bạn học Sơ Vân ở bên trái lầu một.” Thương Văn Phi lấy dép lê từ tủ nhỏ bên cạnh cho bọn hắn, lại chỉ vào một tủ nhỏ nằm ở tầng giữa của tủ giày lớn: “Đây là tủ giày của bạn học Sơ Vân, bảng tên đã dán rồi.”

Sơ Vân lại gật đầu lần nữa, tỏ vẻ hiểu rõ, thay dép lê.

“Vậy ngài Thiệu, chuyện kế tiếp giao cho thầy Thương, tôi còn có việc.” Giáo viên chủ nhiệm cười nói, bắt tay với Thiệu Mục Vân, sau đó rời đi.

Thiệu Mục Vân và Hạng Phiền mang hành lý của Sơ Vân đi theo Thương Văn Phi, hướng về phía phòng ngủ của cậu.

“Phòng ở đây đều là phòng hai người, phần lớn là học sinh năm ba, cũng có vài trường hợp đặc biệt như bạn học Sơ Vân, nhưng tất cả mọi người rất dễ thân cận, phụ huynh không cần lo lắng.” Thương Văn Phi vừa đi vừa giới thiệu, “Mỗi phòng đều có phòng tắm riêng, cũng có máy giặt, nếu không biết dùng thì chỗ quản lý có phòng giặt chuyên dùng phục vụ mọi người.”

Đang nói thì đã đi tới trước phòng ngủ của Sơ Vân, trên cửa đề bảng hiệu “A116”, dưới bảng hiệu là hai cái tên “Quản Đạt, Thiệu Sơ Vân”.

“Đến rồi, vào thôi, Quản Đạt còn đang học, lúc về sẽ làm quen, bạn học Sơ Vân cứ sắp xếp hành lý trước.” Thương Văn Phi mở cửa phòng.

Gian phòng hướng nam, ánh sáng rất tốt, bố cục cũng rất hợp lý. Vừa vào cửa, hai bên trái phải là phòng tắm và phòng giặt quần áo, mà chính giữa phòng dùng tấm ngăn chia làm hai phòng nhỏ, bày biện đầy đủ tủ quần áo, giường, bàn học, ở chung lại có tính độc lập, không tồi.

Ít nhất Sơ Vân rất hài lòng.

Cậu nhìn bên trái, đã bày biện không ít đồ dùng riêng, chắc chắn là không gian cá nhân của bạn cùng phòng Quản Đạt, vậy bên phải là chỗ của cậu.

Cậu ngẩng đầu nhìn Thiệu Mục Vân, ai ngờ Thiệu Mục Vân cũng vừa cúi đầu nhìn cậu.

Ánh mắt hai người chạm nhau, cậu không lui bước, Thiệu Mục Vân lại quay đầu trước.

Sơ Vân nhìn hẩn một cái, mới lẳng lẳng ngồi xuống một bên, nhìn Thiệu Mục Vân tự tay giúp cậu sắp xếp đồ dùng, quần áo và đồng phục đều chỉnh tề đặt vào trong tủ.

Thương Văn Phi đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ quái, hẩn đẩy mắt kính, nhìn về phía Hạng Phiền.

Hạng Phiền phát giác được tầm mắt của hẩn, nghiêng đầu nhìn, mỉm cười, không nói.

Vì vậy Thương Văn Phi cho rằng, tạm thời không nên nói gì!

.....

Cuối cùng Thiệu Mục Vân đã đi, áp suất thấp do hẩn tạo thành cũng biến mất. Không chỉ Sơ Vân nhẹ nhàng thở phào, Thương Văn Phi cũng cảm thấy mình giống như vứt bỏ được cái túi lớn trên lưng, toàn thân thoải mái.

“Bạn học Sơ Vân, đây là quy định của ký túc xá, cần đọc kỹ nha, trên đó viết thời gian mở cửa phòng ăn, thời gian mở cổng, còn có một số quy định khác. Đúng rồi, phòng ăn ở bên phải lầu một, phòng quản lý và phòng y tế cũng đều ở bên đó, lát nữa em có thể đi xem.” Thương Văn Phi lại dặn dò.

Sơ Vân gật đầu, cầm bảng viết ghi, {Thầy cứ gọi em là Sơ Vân}.

“Được, Sơ Vân vẫn không thể nói chuyện nhỉ?” Trong mắt Thương Văn Phi hiện lên thương tiếc, một cậu bé hoạt bát tinh xảo như vậy lại bị thương cổ họng, đó là bộ phận nguy hiểm cỡ nào, chỉ cần nghiêm trọng chút nữa, mạng cũng không còn! [Thực tế đã không còn, nếu không Liêu Y Phàm làm sao mượn thân thể của hẩn sống lại?]

Sơ Vân vẫn chỉ gật đầu.

“Vậy em tự xem xét xung quanh nhé, tối thầy sẽ giao khóa phòng cho em, thầy còn có giờ dạy, tối nay trở lại thăm em.” Thương Văn Phi đẩy kính mắt, thấy Sơ Vân viết {Cám ơn}, hẩn cười cười, rời đi.

Sơ Vân thở nhẹ một hơi, ngón trỏ lướt nhẹ trên bàn học, nhìn giá sách trước mắt.

Trên giá chỉ có sách giáo khoa, vốn trong nhà có một ít sách báo bên ngoài nhưng cậu không có hứng thú nên không mang theo; Còn trên bàn đặt một Laptop nhỏ, đó là Thiệu Mục Vân mua cho cậu, có lẽ cảm thấy cậu có thể dùng đến; Ngoài ra, còn một số giấy bút đồ dùng học tập, hơn nữa đều là mới.

Sơ Vân hạ mi mắt, lấy điện thoại từ trong túi áo ra, cái này cũng là Thiệu Mục Vân đưa cho cậu, hình như là sản phẩm mới chưa tung ra ra thị trường. Tuy cậu không thể nói chuyện, nhưng có thể trao đổi tin nhắn và email, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải muốn dùng.

Khẽ cười gượng, dù tạm thời thoát khỏi Thiệu Mục Vân, cậu vẫn có thể cảm giác một sợi dây vô hình đang quấn quanh cổ cậu, mà đầu dây kia nằm trong tay Thiệu Mục Vân.

Vừa bỏ di động vào lại túi, chợt nghe tiếng bước chân vội vã từ hành lang truyền đến, có vẻ người này đang vô cùng nôn nóng, bởi vì tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng cậu hết như tiếng phanh xe, hiển nhiên là xông vào quá nhanh, đâm phải cửa.

Sau một khắc, cửa phòng bật ra, một người nhỏ bé xông vào.

Sơ Vân có chút sững sờ, tên nhóc không cao hơn mình bao nhiêu này là ai? Chẳng nhẽ là bạn cùng phòng?

“Tối rồi, tối rồi, cuối cùng cậu đã tới, tôi đợi mấy ngày rồi!” Tên nhóc kia nói thế, sau đó hưng phấn chạy tới trước mặt Sơ Vân, nắm hai tay cậu lắc lắc, tỏ vẻ hoan nghênh.

Nhưng, sau khi nhìn đến mặt của Sơ Vân, lập tức ôm đầu kêu to: “A, không nên không nên, quá nguy hiểm, quả thực quá nguy hiểm, cậu thể này đúng là dê béo chờ làm thịt.”

Ót Sơ Vân đỏ mồ hôi. Cậu xác định, tên nhóc trước mắt là bạn cùng phòng của cậu, “Học trưởng” năm ba, Quản Đặc ghi trên bảng hiệu.

“Quá nguy hiểm, quá nguy hiểm, không được, tôi phải bảo vệ cậu!” Quản Đặc lại nói những lời làm người ta nghe không hiểu.

Mà Sơ Vân thì nhân cơ hội đánh giá hần: Quản Đạc, học trưởng năm ba, thấp bé, tính cả mái tóc dựng thẳng miến cường cũng chỉ có 160 cm; Khuôn mặt thanh tú, mắt rất lớn, đặc biệt hần còn có răng thỏ, những cái còn lại đều mọc dài hơn răng cửa, nhìn rất bắt mắt!

Thật đáng yêu! Đây là lời bình luận của Sơ Vân. Nhưng, tên nhóc Quản Đạc đang nói mình nguy hiểm gì? Khó hiểu, cậu liền viết câu hỏi đưa cho Quản Đạc xem.

Quản Đạc dừng lại chuyện tự mình ảo não, nhìn bản viết, sau đó vuốt vuốt tóc, “A, tôi quên mất, cậu là người mới tới nên không hiểu. Vậy, tôi nói trước cho cậu biết.” Hần kéo ghế sang, ngồi lên, không hề có bộ dáng học trưởng!

“Lời đầu tiên, tôi xin giới thiệu, tôi là bạn cùng phòng của cậu, Quản Đạc, năm ba, nhưng cậu có thể gọi tôi là A Đạc.” Quản Đạc vô cùng hào sảng nhếch miệng cười, bởi vậy càng nổi bật hai khỏa răng thỏ đáng yêu.

Sơ Vân cũng viết xuống tên của mình cho hần xem.

“Ừm, ừm, tôi biết rồi, Thương mắt kính đã nói với tôi, còn chuyện cậu tạm thời không thể nói.” Quản Đạc gật đầu tỏ vẻ mình vô cùng rõ ràng chuyện của Sơ Vân.

Nhưng, Thương mắt kính?

Trán Sơ Vân nổi gân xanh, hóa ra thầy Thương nhìn thành thật kia là Thương mắt kính? Cậu thụ giáo.

“Tiểu Vân, cậu biết trường học của chúng ta là trường học hòa thượng a, nên tinh thần mọi người đều có chút thất thường, nhất là bọn chết tiệt năm ba, nhìn thấy Tiểu Vân xinh đẹp như vậy, chắc chắn bọn chúng sẽ đồng loạt xông lên, cho nên tân sinh hàng năm rất sợ hãi gặp phải học trưởng.” Nước miếng Quản Đạc tung bay, Sơ Vân nghe mà đầu đổ đầy mồ hôi.

Hóa ra học sinh trung học hiện giờ cũng đã thế Giống như đối ư? Sơ Vân biết mình dùng từ này hình dung là không quá thỏa đáng, nhưng, nó cho cậu cảm giác như vậy.

“Cậu yên tâm đi, có tôi che chở tuyệt đối không ai dám động tới cậu, nhưng chính cậu cũng phải học cách phản kích. Cho nên, tham gia câu lạc bộ nhu đạo của chúng tôi a!” Quản Đạc vỗ ngực cam đoan, cuối cùng vẫn không quên kéo Sơ Vân gia nhập câu lạc bộ của mình.

Sơ Vân có chút sững sờ. Cậu thật sự không biết, hiện tại trong đầu học sinh trung học nghĩ cái gì, giống như cậu đã tách rời thời đại này lâu lắm rồi, nhìn đâu cũng thấy mới lạ, ở giữa bọn họ chỉ sợ lạc hậu?

“Tham gia câu lạc bộ nhu đạo của chúng tôi a, như vậy sẽ không ai dám tìm cậu gây phiền toái, tôi cam đoan!” Quản Đạc lại vỗ ngực lần nữa.

Sơ Vân bị hần trêu chọc, khẽ cười.

Lập tức, Quản Đạc kinh ngạc há to miệng, nước miếng giàn giụa, thẳng hô: Quá nguy hiểm, quả thực là sét vũ trụ cực đại nguy hiểm!

Sơ Vân nghe hần nói vậy, cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải người ngoài hành tinh tới đây làm khách!

Vì vậy, xế chiều hôm nay, Thiệu Sơ Vân đã bị bạn cùng phòng Quản Đạc cưỡng chế lôi kéo đi thăm câu lạc bộ nhu đạo, sau đó đợi khi Sơ Vân phát hiện, tên của cậu đã thần không biết quỷ không hay mà nằm trong danh sách thành viên.

Bởi thế, Sơ Vân cũng rất muốn hỏi, cậu có thể gạch bỏ tên của mình khỏi danh sách không?

11. Chương 11: Vườn Trường Ác Sát [1]

Còn chưa chờ đến lúc chính thức đi học, Thiệu Sơ Vân đã cảm nhận được cái gọi là “Nguy hiểm” mà Quản Đạc nói trong tức xá!

Sự tình là vậy.

Từ câu lạc bộ nhu đạo trở lại ký túc xá, đứng trước cửa đối giầy, Sơ Vân cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, chỉ là rất yên tĩnh mà thôi, nhưng Quản Đặc lại giữ chặt cậu, nói: “Không đúng, có nguy hiểm!” Đôi mắt to bắt đầu trình sát bốn phía.

Có cái gì nguy hiểm? Sơ Vân không rõ, đành mang theo nghi vấn lẳng lẳng đi sau Quản Đặc, chậm rãi hướng về phòng.

Đột nhiên, một đôi tay lạng yên sờ lên mông nhỏ của cậu, còn nhéo một cái.

Lông tóc toàn thân Sơ Vân lập tức dựng đứng, theo bản năng run lên, chân phải đá ra sau. Độ mạnh không lớn, nhưng lại trúng giữa mục tiêu, cậu chưa quay đầu lại, đã nghe được một tiếng “Ai u”.

Cậu và Quản Đặc đi phía trước đồng thời quay đầu lại, liền thấy một đàn anh năm ba ôm đầu kêu đau.

Ót Sơ Vân tích mề hôi, mặt không biểu tình nhìn hấn, hóa ra đây là “Nguy hiểm” mà Quản Đặc nói, cũng đích thật là rất nguy hiểm, vì nó vừa vặn là một trong những chuyện cậu ghét nhất!

“Đồ đầu to, cậu là tên khốn kiếp, ngay cả người của tôi cũng dám động, chán sống rồi phải không?” Quản Đặc tiến lên, muốn đá một cú.

Người có biệt danh Đồ đầu to liền cười hắc hắc, nhanh chóng chuồn mất, khiến chân Quản Đặc rơi vào khoảng không.

“Ở đây quả nhiên quá nguy hiểm!” Quản Đặc cắn răng, “Tranh thủ thời gian trở về phòng rồi nói.”

Nhưng, đi chưa được mấy bước, Sơ Vân liền cảm thấy cổ tay trái của mình bị nắm lấy, rồi một lực rất lớn kéo cậu sang bên kia, cậu phản ứng cũng rất nhanh, biết mình không thể thoát, cậu liền dùng tay phải kéo theo Quản Đặc, vì vậy hai người cùng bị kéo vào căn phòng nào đó.

“Các người……” Quản Đặc nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn người trong phòng.

“Mày ngu ngốc, chúng tao chỉ bảo mày kéo bạn học mới vào chơi đùa, mày làm gì mà kéo luôn cả Đầu súng kíp vào đây?” Một người trong phòng nhìn Chi Nhị phàn nàn.

“Tao chỉ kéo cậu ấy thôi, nhưng ai biết cậu ấy lại kéo Đầu súng kíp?” Chi Nhị vội giải oan cho mình.

“Vậy mày không biết buông tay?” Chi Tam vỗ vào ót Chi Nhị một cái.

“Là bọn mày nói phải kéo người ta vào, còn oán tao!” Chi Nhị khó chịu.

Sơ Vân đứng ở cửa, nhìn một vòng người trong phòng. Vốn là hai gian, có thể chứa mười mấy người, cho nên nhìn không quá chật chội.

“Đám chết tiệt các người!” Rốt cục Quản Đặc bạo phát!

Sơ Vân thầm nghĩ, tích cách này của Quản Đặc, quả nhiên rất giống Đầu súng kíp!

“Ai da, Đầu súng kíp, đừng tức giận như vậy, cậu xem, bạn học mới đâu có giận chứ. Cẩn thận cậu giận, liền biến thành ngư lôi!” Một nam sinh anh tuấn ra mặt an ủi Quản Đặc, nhưng, giống như thêm dầu vào lửa!

“Sơ Vân không tức giận là vì cậu ấy chưa biết về mặt ghê tởm của đám chết tiệt các người, hơn nữa, tạm thời cậu ấy không thể nói chuyện, không cho phép các người bắt nạt cậu ấy!” Trên đầu Quản Đặc dường như có ngọn lửa bùng cháy.

“Chúng tớ nào có bắt nạt người ta? Chúng tớ là đàn anh, chỉ muốn mở tiệc hoan nghênh cậu ấy thôi!”

“Ít ạo!” Quản Đặc phồng má, hấn mới không tin.

“Cậu xem, thật mà!” Nam sinh kia quay đầu lại ra hiệu, “Các cậu, chuẩn bị, một, hai!”

“Pằng” Một biểu ngữ mở ra, một đồng ruybăng bay lả tả trong phòng, nhẹ nhàng rơi xuống người Sơ Vân và Quản Đặc.

“Hoan nghênh bạn học Sơ Vân!” Trên biểu ngữ viết như vậy.

“Cậu xem, là hoan nghênh a?”

Quản Đạc không cách nào phản bác, nhưng sau một khắc hắn chợt nghe tên chết tiệt kia tiếp tục nói: “Nếu là hoan nghênh, đương nhiên không thể thiếu tiết mục, dựa theo quy củ cũ.....”

Nói xong, liền thấy một đám người hướng ra cửa, mục tiêu hiển nhiên là — Sơ Vân.

Thấy tình thế không ổn, Sơ Vân muốn chạy trốn, đáng tiếc không thành công, nhanh chóng bị một đồng người dồn sát. Nhưng, cậu tay mắt lanh lẹ, lần nữa kéo Quản Đạc, rồi sau đó cũng rất phối hợp, vì vậy, hai người cùng bị bao vây.

Giữa rối loạn, Sơ Vân chỉ bị sờ soạng một cái trên đùi, còn toàn bộ móng vuốt đều rơi trên người lá chắn Quản Đạc, khiến hắn oa oa kêu to, cố gắng xoay người phản kích, tay chân vung tứ tung.

Nhìn Quản Đạc không khác gì sư tử nhỏ giận dữ, trong lòng Sơ Vân như có điều suy nghĩ. Hình như cậu không bài xích sự tiếp cận và đụng chạm của Quản Đạc, vì sao nhỉ? Tìm không thấy đáp án, Sơ Vân liền không nghĩ nữa.

Mọi người cười vui vẻ tránh né, nhìn Quản Đạc muốn kéo Sơ Vân đi, liền giữ lại.

“Chờ một chút, còn chưa giới thiệu mà.” Nam sinh đứng đầu ngăn cản hai người.

“Không cần cậu giới thiệu, Tiêu vô lại!” Quản Đạc trợn mắt, mặt có chút hồng, hắn còn nhớ rõ vừa rồi người này thừa dịp sơ loạn cái mông cùng chỗ đó của hắn, hại hắn hiện tại muốn chém người.

“Như vậy sao được?” Tiêu vô lại cười khê, sau đó nói với Sơ Vân: “Bạn học Sơ Vân, tôi là trưởng kí túc xá khu A, Tiêu Li, ở 309, hoan nghênh cậu gia nhập ngôi nhà Y Phong.”

Người như vậy là kí túc xá trưởng? Sơ Vân hắc tuyến, chỉ nhẹ nhàng nắm tay đang giờ ra của hắn, sau đó nhanh chóng thu trở về.

“Tôi là phó kí túc xá Tư Đồ, hoan nghênh, không làm cậu sợ chứ?” Một nam sinh đeo kính mắt bước lên nói.

Sau đó từng người giới thiệu, trên cơ bản đều là phụ trách ký túc xá, an ninh, vệ sinh hoặc là người quản lý.

Sơ Vân cảm thấy đây đúng là động ma, cậu như bước vào một thế giới kì quái, hóa ra học sinh hiện tại đều như vậy sao? Đột nhiên cậu có chút không xác định, mình có thể “Diễn” tốt vai một học sinh trung học ư?

“Được rồi, đừng đùa với bọn họ nữa, chúng ta đi.” Quản Đạc kéo Sơ Vân ra cửa, trở về phòng của mình.

12. Chương 12: Vườn Trường Ác Sát [2]

Bữa tối, giáo viên mắt kính Thương Văn Phi xuất hiện, đưa cho Sơ Vân chìa khóa phòng và một bảng hiệu nhỏ để đóng ở huyền quan. Bác đầu bếp nhà ăn cũng tỏ lòng hoan nghênh, đặc biệt thêm cơm cho cậu.

Cùng ngày, Sơ Vân trải qua đêm đầu tiên ở Y Phong trong tiếng ngáy của Quản Đạc. Cậu cứ cho rằng mình không ngủ được, nhưng thực tế lại ngủ vô cùng an ổn, tâm trạng cũng bình thản hơn lúc trước.

Hôm sau cậu tỉnh giấc rất sớm, đôi mắt mở to còn có chút mờ mịt, qua vài giây mới kịp phản ứng, cậu đã chuyển ra khỏi nhà Thiệu Mục Vân!

Nghiêng đầu nhìn đồng hồ báo thức, vẫn chưa tới năm giờ rưỡi, ngày vừa có chút sáng. Bảy giờ nhà ăn sẽ làm bữa sáng, vì có một số lớp có tiết sớm. Trường học vào lúc tám giờ, vậy còn hai giờ rảnh rỗi.

Rời giường, hay tiếp tục ngủ?

Nghĩ một lát, Sơ Vân vẫn đứng dậy. Nhẹ nhàng đi rửa mặt, lúc ra vừa vặn thấy tư thế ngủ ngả chổng vó quái dị của Quân Đặc, một chân hấn móc bên mép giường, ôm gối vào lòng, hơn nửa người rơi xuống đất.

Như vậy cũng có thể ngủ, Sơ Vân thầm than. Không làm kinh động hấn, cậu lặng lẽ bước ra cửa.

.....

Đầu mùa đông, không khí sáng sớm khá lạnh, cây cỏ ven đường đều phủ một tầng sương trắng mỏng, giống như đêm qua có tuyết rơi. Sơ Vân dạo bước trong hoa viên nhỏ trước kí túc xá, vì xua đuổi khí lạnh nhàn nhạt mà nhẹ nhàng vung vẩy tay chân, thỉnh thoảng nhảy hai cái.

Đột nhiên, một giọng nói lười biếng vang lên từ đỉnh đầu, tựa hồ mang theo khăn khăn sau một đêm thức trắng, “Nhóc con bên kia, cậu mới tới?”

Sơ Vân theo âm thanh nhìn sang, liền gặp bức tường cao, một người đang ngồi trên đó, một chân cong lên, khuỷu tay chống trên gối, tay đỡ cằm, nghiêng đầu nhìn cậu.

Sơ Vân khẽ nhú mày, nam sinh này cũng trọ ở đây sao? Nhưng rõ ràng mới từ bên ngoài trở về, còn chưa nhảy xuống tường. Xem thường gác cổng ư? Lợi hại, Sơ Vân thầm nghĩ.

“Sao cậu không nói?” Nam sinh hơi cúi người, thản nhiên, cũng không sợ rơi xuống.

Sơ Vân không để ý lời hấn, chỉ nương theo sắc trời, lẳng lặng đánh giá.

Dáng người nam sinh rất cao, ít nhất vượt qua 180 cm, thể trạng tốt, khỏe mạnh rắn chắc, sáng sớm lạnh như vậy, hấn lại chỉ mặc đồng phục mùa thu; Nhìn mặt, rất tuấn tú, tuy còn chút non nớt, nhưng đã là đẹp trai hiếm thấy, tóc hơi dài, tùy ý tản trên vai, tạo cảm giác thật ngông cuồng.

Nếu không phải trên người hấn mặc đồng phục cấp hai, Sơ Vân đã tưởng rằng người này là đàn anh cao trung, bởi vì trên người hấn tản ra hơi thở thành thực hơn học sinh trung học, nói hấn là học sinh cấp 3, chắc chắn có người tin.

“Cậu không nói gì ư?” Nam sinh trên tường vậy lại nói ra một câu như vậy.

Người mới không nói gì! Sơ Vân liếc hấn, không để ý đến hấn, xoay người muốn đi.

“Nha? Có chút thú vị!” Nam sinh nói xong, liền nhảy xuống tường vậy, vươn tay dài bắt lấy cổ tay Sơ Vân, lại dùng lực, ép cậu sát tường.

“Buông ra!” Sơ Vân tức giận lên tiếng nhắc nhở hấn, cũng bắt đầu giãy dụa. Cậu không thích người khác tới gần, nhất là dán chặt như vậy. Nhưng, sức của cậu nhỏ bé, căn bản không có tác dụng gì.

“Giọng của cậu thật thô, không ngờ, rõ ràng khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như vậy.” Nam sinh nói, thân thể ép tới càng chặt, không lưu một khe hở, đưa tay muốn xoa mặt Sơ Vân, nhưng bị cậu nghiêng đầu né tránh.

“Buông ra, đừng đụng tới!” Sơ Vân gầm nhẹ, đã không khống chế nổi, thân thể run rẩy.

Lãnh Tuyệt Dật sững sốt, lông mày nhú lại, hạ mắt nhìn cậu nhóc bị mình dồn sát tường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tình xảo tái nhợt, run rẩy lạnh lẽo không ngừng truyền đến, phản ứng này không giống e ngại, mà là chán ghét, là bản năng thân thể kháng cự. Vì cái gì? Lãnh Tuyệt Dật khó hiểu.

Nhưng, chẳng biết tại sao, chứng kiến bộ dáng sắp té xỉu của cậu bé trước mắt, hấn lại lần đầu tiên cảm thấy tội lỗi.

Nếu không phải mình muốn trêu chọc cậu ấy mà đùa cậu ấy lại, có lẽ không xảy ra chuyện như thế a? Vì vậy, hấn lập tức buông lỏng cánh tay đang vây Sơ Vân.

Chân Sơ Vân mềm nhũn, chậm rãi ngồi bệt xuống đất, co lên chân, đem mặt vùi vào đầu gối, ôm lấy chính mình.

Cho rằng loại tâm lý này đã theo Liêu Y Phàm biến mất dưới biển, nhưng, không thể tưởng được nó đã khắc thật sâu vào linh hồn, dù sống lại làm Thiệu Sơ Vân, cậu vẫn không thể chịu đựng được đàn ông đụng chạm, bệnh trạng giống hệt kiếp trước.

“Bạn có khỏe không?” Lãnh Tuyết Dật có chút quan tâm ngồi xổm xuống trước mặt Sơ Vân, muốn vỗ vỗ vai của cậu, lại đột nhiên nhớ tới mình là thủ phạm tạo ra tình cảnh này, vì vậy hiếm khi cảm thấy thất bại cào loạn tóc, không biết nên làm sao.

“Thật có lỗi, tôi không cố ý dọa cậu, tôi chỉ muốn trêu chọc cậu chút a!” Lãnh Tuyết Dật chủ động xin lỗi, nhưng Sơ Vân vẫn không có động tĩnh gì, hần thiếu chút nữa đảo tóc thành tổ chim.

“Tôi không sao!” Sơ Vân nói khẽ.

Kỳ thật, chủ yếu vấn đề vẫn là ở mình? Nếu hai nam sinh kề vai sát cánh, có chút tiếp xúc thân thể, đều là chuyện vô cùng bình thường, nhưng cậu không cách nào chịu được. Quá khứ in dấu thật sâu trong trí nhớ, khiến linh hồn của cậu cũng bị khắc ấn, cho nên, chẳng trách người khác.

“Thật có lỗi, tôi không biết cậu chán ghét người khác đụng chạm, lần sau tôi sẽ chú ý.” Lãnh Tuyết Dật hối lỗi.

Còn có lần sau? Sơ Vân ngẩng đầu nhìn hần, lần thứ nhất là đủ rồi, người này còn muốn lần thứ hai?

“Rất cục ngẩng đầu a?” Lãnh Tuyết Dật cong khóe miệng, “Tôi chưa từng gặp cậu ở ký túc xá, cậu là học sinh chuyển trường?”

Sơ Vân gật đầu.

“Nhưng cổ họng của cậu thật thô, không quá bình thường, từng bị thương?” Lãnh Tuyết Dật muốn nâng cậu dậy, nhưng nhìn xem Sơ Vân, lại nhìn tay của mình, cuối cùng từ bỏ, “Bạn có thể đứng dậy chứ?”

Sơ Vân vẫn gật đầu.

Lãnh Tuyết Dật cảm thấy đầu có chút đau, hần không phải thần thông, đâu có thể lý giải cái “Gật đầu” này là nói cậu từng bị thương hay là nói cậu có thể đứng dậy, hay là nói hai cái đều đúng?

Sơ Vân chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ bụi bẩn trên quần.

“Tên của cậu là gì?” Lãnh Tuyết Dật lại nói, “Tôi là Lãnh Tuyết Dật, năm ba.”

“Thiệt Sơ Vân.” Sau đó, Sơ Vân liền bỏ lại hần, một mình trở về ký túc xá.

“Này, chờ tôi một chút!” Lãnh Tuyết Dật vội vàng đuổi theo.

Vốn tưởng rằng Lãnh Tuyết Dật chỉ là một vấn đề nhỏ, nhưng không lâu sau Sơ Vân liền biết được tên tuổi cùng công trạng huy hoàng của Lãnh Tuyết Dật, nghe nói hần là kẻ “Hạng nhất” trường học, cụ thể:

Bản lĩnh đánh nhau hạng nhất, thần kinh vận động hạng nhất, số lần đến muộn xếp hạng nhất, trái với vi phạm kỉ luật hạng nhất, còn có là, kiểm tra luôn hạng nhất! Không phải đếm ngược, mà là đích thực đứng đầu bảng!

Ngoài ra, hần còn có một biệt danh: Vườn trường ác sát!

Tên nhóc quái dị! Đây là bình luận của Sơ Vân cho lần đầu gặp mặt Lãnh Tuyết Dật

13. Chương 13: Gặp Lại Tả Khiêm Lẫm

Ngày đầu tiên Sơ Vân chính thức đi học cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, tất cả giáo viên đều vô cùng tử ái, các học sinh cũng rất thân thiết, chỉ ngoại trừ giữa trưa Lãnh Tuyết Dật đột nhiên xuất hiện tìm cậu ăn cùng cơm.

Sau đó, Sơ Vân liền căn cứ phản ứng của bạn học xung quanh lúc ấy, tổng kết ra, Lãnh Tuyết Dật có tác dụng tốt cho cậu: Chó dữ lười điện phòng hộ.

Các học sinh vốn định làm quen với cậu, nhưng sau khi nhìn đến Lãnh Tuyết Dật, lại đột nhiên chạy tứ tán khắp nơi, trốn so với lang còn nhanh hơn; Các đàn anh năm ba thường đến khu vực năm hai dạo, nhân cơ hội ăn bớt, lúc gặp được Lãnh Tuyết Dật, lập tức thu vuốt sói về, trở lại ổ của mình ở lầu trên.

Bởi thế, được Lãnh Tuyết Dật ban tặng, hiện tại cả cấp 2 đều biết, bạn học mới chuyển đến một ngày đã cùng vườn trường ác sát “Thông đồng”, là người của Lãnh Tuyết Dật, tự ý động vào kết cục sẽ không tốt, nghĩ muốn gỡ trò chính là kết thúc! Thậm chí, ngay cả các đàn anh quái dị trong túc xá, cũng trở nên thành thật!

Vì vậy, Sơ Vân liền cảm thấy, kỳ thật vườn trường ác sát rất tốt dùng, hơn nữa thực tế cũng không ác.

.....

Buổi chiều, hết giờ học, Sơ Vân trở lại ký túc xá, thay đồ đi ra ngoài, Lúc đứng trước cửa đổi giày, vừa vặn thấy Thương mất kính đi đến, nhìn thấy balô trên lưng cậu, nhân tiện nói: “Sơ Vân, nếu muốn ra ngoài thì lật bảng hiệu lại, như vậy chúng tôi mới biết em không ở đây.”

Sơ Vân gật đầu, lật biển hiệu của mình.

“Vậy khi nào Sơ Vân trở về, bữa tối ư?” Thương Văn Phi lại nói.

Sơ Vân lấy giấy ra, viết xuống, [Đại khái là sau bữa tối, không cần lo lắng]. Rồi đưa cho hắn xem.

“Như vậy a, cẩn thận.” Thương Văn Phi dặn dò, “Nếu quá muộn, có thể gọi điện thoại cho thầy, thầy tới đón em.” Dù gì những hài tử này mới hơn mười tuổi, trách nhiệm của thầy cô càng nặng hơn.

Sơ Vân gật gật đầu, khẽ khom lưng chào, sau đó ra khỏi cửa.

“Đứa bé này, có khi thật không giống hài tử.....” Thương Văn Phi lẩm bẩm, đẩy đẩy kính mắt, “Là ảo giác sao?”

.....

Sơ Vân đến phòng học Piano giết thời gian.

“Hừm, đã lâu không gặp a, Tiểu Sơ Vân.” Thấy cậu đến, Ly Diên cười tủm tỉm vẫy tay.

[Mới ba ngày mà thôi]. Sơ Vân liếc hắn, đã quen với việc Ly Diên thích trêu chọc.

“Thật sao? Mới ba ngày? Nói vậy, Tiểu Sơ Vân đã đến trường đi học a?” Hôm nay Ly Diên ngậm kẹo que hình cá chép.

Sơ Vân gật đầu, cầm dùi trống, khua khua.

“Nè, Tiểu Sơ Vân, đến tấu một đoạn, xem ngươi học thế nào!” Ly Diên vỗ vỗ bộ trống.

Mắt Sơ Vân lập tức sáng ngời.

Ly Diên cười khế, “Đến đây đi.”

Sơ Vân ngồi xuống ghế, trước thử thử, điều chỉnh độ cao, sau đó nhắm mắt, nhớ lại những khúc từng nghe ở đây, cuối cùng lựa chọn một đoạn.

Ly Diên nhìn Sơ Vân, nghe cậu diễn tấu, lông mày càng nhíu càng chặt.

Lúc Sơ Vân kích xong âm cuối cùng, mắt nhắm một tầng mồ hôi mỏng nhìn về phía Ly Diên, liền thấy mặt bánh bao của hắn, giống như mình thiếu hắn một số tiền lớn không chịu trả. Chẳng lẽ cậu đánh kém thế sao? Sơ Vân khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn lại.

“Ông trời ơi, ta trọng thương.....” Ly Diên nỉ non, cảm giác mình đã chịu đả kích vô cùng nghiêm trọng, không thể tin được Sơ Vân mới học chưa đầy một tháng, đã có thể đánh ra trình độ này.

Nhớ ngày đó, hắn luyện tập thật lâu mới đạt được trình độ hiện tại của Sơ Vân, không ngờ một đứa nhóc mới luyện không đến một tháng liền đuổi kịp hắn!

Tuy còn một số chỗ không quá thành thạo, nhưng nhịp trống thanh thoát, chuẩn xác, tiết tấu cho cảm giác rất mạnh, tổng thể mà nói đã vô cùng hiếm có. Đây là sự khác nhau giữa thiên tài và người thường ư, Ly Diên rất muốn khóc

~~“Ly Diên.....” Sơ Vân không thể không lên tiếng nhắc nhở thanh niên đang đi vào cõi thần tiên, thấy hẳn bày vẻ mặt ăn phải khổ qua với mình, thật giống như mình bắt nạt hẳn.

“Hử? Là ai đang nói chuyện?” Ly Diên lấy lại tinh thần, chợt nghe một thanh âm thô ách, vô cùng lạ lẫm, vì vậy vội vàng quay đầu nhìn khắp nơi, không có ai khác nha?

Trán Sơ Vân nổi gân xanh, “Là tôi.” Tiếng của cậu xác thực rất khó nghe, nhưng đâu đến mức a?

“Ai???” Ly Diên thiếu chút nữa té ngã, không thể tin được dùng ngón trỏ chỉ vào Sơ Vân: “Tiểu Sơ Vân, là cậu đang nói sao? Là thanh âm của cậu? A, thượng đế a!” Lập tức dậm ngực dậm chân, muốn gào khóc.

“Câm miệng!” Sơ Vân rất muốn dùng dùi trống nhét vào miệng hẳn.

“Đúng là tâm tình khó có thể hình dung a ~~” Ly Diên ngồi xổm xuống, dùng tay vẽ loạn trên đất, trong miệng lẩm bẩm, “Người ta còn tưởng rằng vết thương của Tiểu Sơ Vân tốt lên sẽ giống như hoàng anh xuất cốc, thanh âm mềm mại, tựa như cô gái nhỏ, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp, tuyệt vời biết bao nhiêu, nhưng ai ngờ.....” Ngẩng đầu ai oán nhìn về phía Sơ Vân.

Sơ Vân rất muốn cắn răng, “Tôi không phải cô gái nhỏ!” Ly Diên không muốn nghe thanh âm của cậu? Cậu càng muốn nói chuyện độc hại hẳn, hừ!

“Tôi biết rõ a.” Ly Diên mếu máo, nhưng đột nhiên nghĩ đến gì đó, thoáng cái nhảy dựng lên, “Đúng vậy, bởi vì vết thương của Tiểu Sơ Vân chưa tốt, sau này thanh âm sẽ thay đổi, đúng đúng, không có sai!”

Sơ Vân không thèm để ý đến hẳn, quay về nghiên cứu cách gõ trống.

“Đừng lờ tôi!” Ly Diên lại bắt đầu dính lấy.

“Tôi vừa rồi cũng thế, Ly Diên, còn dám nói.” Sơ Vân ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Gọi anh Ly.” Ly Diên uốn nắn cách gọi của cậu.

“Không muốn.” Không lớn hơn mình mấy tuổi, tại sao phải gọi anh? Lúc này cậu bạn nhỏ Sơ Vân là dựa theo tuổi khi còn sống, cậu đã quên mình thực tế mới 13, cho nên coi mình ngang hàng với Ly Diên 26 “Xuân xanh”!

“..... Thôi, cậu muốn gọi gì thì gọi.” Ly Diên gãi gãi cằm, “Nói thật, diễn tấu của cậu làm tôi giật cả mình, so với lần đầu tiên nghe cậu gõ rung động hơn nhiều, nếu cậu có một bộ trống cho riêng mình, thường xuyên luyện tập, chắc hẳn càng kinh người?”

Thật sao? Sơ Vân mỉm cười, nghe được lời của Ly Diên, có chút vui vẻ.

“Đúng rồi, có muốn tới một nơi không, cho cậu biết cái gì là sân khấu âm nhạc Rock and Roll.” Ly Diên chớp chớp mắt phải, con mắt có chút căng gân.

Sơ Vân gật đầu, muốn đi xem.

.....

7 giờ 30 phút, quán ba Rock.

Chỗ này ư? Trước mắt là quán bar chỉ trang hoàng hai màu đen đỏ, lộ ra thần bí và sôi nổi, sau đó tầm mắt Sơ Vân áp phích cạnh cửa hấp dẫn.

Đó là áp phích tuyên truyền cho ban nhạc, phong cách không giống nhau, nhưng cảm giác vô cùng Rock and Roll, một loại khác thường, mà trong đó “FireGuns” càng khiến Sơ Vân yêu thích. Nếu có cơ hội, cậu thật muốn nghe thử, không biết hôm nay ban nhạc đó có biểu diễn không.

“Hừm hừm, tôi nói, Ly, đây không phải nơi cậu mang búp bê tới.”

Quầy bar, một nhân viên phục vụ ngậm thuốc lá cuộn, thấy Ly Diên dẫn Sơ Vân tiến đến, lập tức cười nhạo, “Ly, cậu dụ dỗ trẻ con tới nơi này, không phải muốn nhân cơ hội người ta quá chén không biết gì mà làm càn đấy chứ, đây là tội tàn phá cây non đó.”

“Ít nói bậy.” Mắt Ly Diên trợn lên.

Sơ Vân nhìn Ly Diên, hiển nhiên mũi Ly Diên sắp sai lệch vì bị người phục vụ kia chọc giận, cậu liền khề cười một tiếng!

Người phục vụ vừa lúc thấy nụ cười của Sơ Vân, lập tức sững sờ, thiếu chút nữa lỡ tay làm vỡ chén, hấn dụi thuốc, chọc chọc Ly Diên, “Này này, tôi nói, Ly, hay là cậu nhanh đưa tiểu mỹ nhân rời khỏi đây, nơi này quá nguy hiểm!” Hấn rất chân thành đề nghị.

“Tôi là dẫn cậu ấy đến xem biểu diễn, một lát mà thôi, rất nhanh liền đi. Chẳng qua nếu cậu đã nói như vậy, cậu cũng giúp tôi chú ý một chút.” Ly Diên nhìn Sơ Vân, sau đó nói, “Cho một cốc bia.”

“Cậu.....” Người phục vụ trừng mắt, “Hôm nay không có.”

“Cái gì? Keo kiệt!” Ly Diên thiếu chút nữa bỏ nhào vào trong quầy bar.

Sơ Vân ngồi bên cạnh Ly Diên, nghe hai người đấu võ mồm, quay đầu nhìn một vòng chung quanh.

Tuy chưa tới đêm khuya, nhưng khách đã ngồi gần kín quán. Mà ở cuối bar là sân khấu hình bán nguyệt.

“Đến, cậu bạn nhỏ, nước trái cây cho cậu.” Người phục vụ đẩy một cái ly chân dài sang phía cậu, bên trong trang trí vài miếng quýt, phía ngoài còn đâm vài miếng hoa quả rất đẹp.

Sơ Vân gật gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn. Hai tay cầm ly, nhẹ nhàng hút một cái, sau đó tinh tế nhìn ngắm màu sắc đẹp đẽ của nó, tai thì nghe Ly Diên và người phục vụ cãi nhau.

Đột nhiên, Sơ Vân cảm giác có người đang đến gần mình, sau một khắc, hai cánh tay thon dài liền vây cậu bên bàn, hoàn toàn giam cầm cậu, thanh âm quen biết cũng vang lên trên đỉnh đầu, “Nhóc con, sao em lại đến nơi như thế này?”

Tả Khiêm Lãm!

Sơ Vân thoáng cái liền nhận ra thanh âm của Tả Khiêm Lãm cậu từng gặp mặt một lần, cậu khề nâng vai, nghiêng người ngẩng đầu, lọt vào tầm mắt là gương mặt anh tuấn của Tả Khiêm Lãm.

Tả Khiêm Lãm lúc này không quá giống lần trước, hấn hiện tại càng thêm trẻ trung phóng túng.

Tóc tùy ý tán trên vai, tự nhiên tỏa ra hấp dẫn, không giống lần trước tất cả đều vuốt về phía sau; Tây trang biến thành trang phục thoải mái, cổ áo sơ mi mở rộng, để lộ xương quai xanh và chiếc cổ gợi cảm, cả người tản mát hơi thở hấp dẫn mãnh liệt thuộc về đêm đen.

“.....” Sơ Vân nhất thời có chút sững sờ, không biết đáp lại hấn thế nào, dù sao một đứa bé chạy tới quán bar vào buổi đêm, không có lập trường phản bác a?

Tả Khiêm Lãm khề híp mắt, nhóc con không nhớ rõ hấn, hay sợ tới choáng váng? Nhưng thấy thế nào cũng không giống về trước, ngược lại giống tự biết đuôi lý không trả lời được. Vì vậy tâm tình đột nhiên lạ thường, biến thành khá tốt, rất muốn trêu chọc cậu.

Không rút cánh tay giam cầm nhóc con kia về, mà nhàn thể khom lưng, áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, ánh mắt sáng quắc, “Nhóc con, thạch cao trên chân em đã tháo xuống? Vẫn không thể nói chuyện ư?”

“.....” Sơ Vân không nói gì, rút người lại. Hiện tại cả người cậu bị Tả Khiêm Lãm vây trong lòng, tuy hai người chưa chạm nhau, nhưng, lại có vẻ càng mập mờ.

“Ông chủ, ngài biết Tiểu Sơ Vân ư?” Cuối cùng Ly Diên cũng có cơ hội chen vào.

“Đúng vậy, ông chủ, ngài biết cậu bạn nhỏ này ư?” Người phục vụ cũng vô cùng tò mò, theo lý thuyết, hấn bọn họ không có gì liên quan a?

Tả Khiêm Lãm liếc hai người, không trả lời, vẫn nhìn xem Sơ Vân, “Nhóc con, quả nhiên vẫn không thể nói chuyện?” Cảm thấy có chút thất vọng, “Mang theo giấy chứ?”

Sơ Vân nhẹ gật đầu một cái.

Tả Khiêm Lãm nhướn mày cười, “Em rất sợ ta sao?” Thấy Sơ Vân co lại bên mép bàn, hệt con mèo nhỏ đáng thương run rẩy trong bão tố.

Sơ Vân lại lần nữa nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không phải sợ hắn, mà là thân thể theo bản năng bài xích người khác tới gần.

Tả Khiêm Lãm thoả mãn cong khóe môi, lại rút ngắn khoảng cách giữa hai người, thẳng đến khi dán lại một chỗ, “Như vậy, nhóc con, từ giờ trở đi phải quen với sự tiếp cận của ta a!”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, đại khái chỉ Sơ Vân có thể nghe được, bởi vì hắn dán vào tai Sơ Vân mà nói, hô hấp nóng bỏng lướt qua lỗ tai mẫn cảm của cậu.

Sơ Vân khẽ chấn động, đồng tử không tự chủ co rút lại, lời này của Tả Khiêm Lãm có ý gì?

14. Chương 14: Kế Hoạch Xoi Tái Tả Thị?

Cái gì gọi là từ giờ trở đi quen hắn?

Sơ Vân cau mày, do dự nhìn người đàn ông trước mắt. Tả Khiêm Lãm là loại nhảm chán đến nỗi sẽ lời mập mờ như vậy với một đứa bé sao? Nhưng, trong đôi mắt đẹp kia, rõ ràng là tuyên cáo không thể từ chối và nghiêm túc.

Vì sao?

Sơ Vân vừa muốn nói thì thấy lông mày Tả Khiêm Lãm nhanh chóng nhú lại, sau đó liền ôm lấy cậu, “Biểu diễn sắp bắt đầu, ở đây rất ồn, chúng ta ra phía sau nói chuyện thêm.”

Đột nhiên bị ôm lên cao, Sơ Vân cả kinh, theo phản xạ bắt lấy đầu vai Tả Khiêm Lãm, dựa vào hắn ổn định thân mình, hai giây sau, như nhớ tới cái gì đó, vội vàng thu tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng trở về vẻ không chút biểu cảm.

Động tác lần này của cậu rất rõ ràng khiến Tả Khiêm Lãm hài lòng, bởi vì cậu thấy được người đàn ông cười đến lộ hai hàm răng, hiển nhiên rất sung sướng, do vậy mặt của cậu liền ửng hồng.

“Cái kia, Tả đại lão bản.....” Ly Diên lại lần nữa không sợ chết ngắt lời, dù sao cậu bé hắn mang đến sắp bị người đàn ông khác bắt đi! Vạn nhất xảy ra chuyện gì, hắn phải giải thích thế nào với “Lão cha hộ độc” của Sơ Vân?

Tuy nhiên, hắn biết rõ Tả lão bản hắn nhận thức không phải là người xấu xa lòng dạ khó lường.

“Yên tâm, ta sẽ chăm sóc nhóc con.” Tả Khiêm Lãm quay đầu lại nói, sau đó không để ý tới Ly Diên, đi thẳng đến hành lang nhỏ bên quầy bar, kéo ra một cánh cửa, bước vào.

Ly Diên ngơ ngác mở to mắt, sững sờ nhìn hành lang không còn bóng người, lẩm bẩm nói: “Mình không nên đưa Tiểu Sơ Vân tới nơi này phải không? Sao mình có dự cảm không quá tốt nhỉ?”

“Đáng đời, tôi thấy cậu cần ăn đòn!” Người phục vụ nghe hắn lẩm bẩm, liếc hắn, vô cùng dứt khoát bình luận một câu như thế.

Trong phòng làm việc phía sau.

Tả Khiêm Lãm ngồi xuống sofa lớn, cũng không buông Sơ Vân, mà trực tiếp để cậu ngồi trên đầu gối mình, sau đó vươn hai tay ra, thuận thế ôm eo nhỏ của cậu.

“Thả tôi xuống.” Sơ Vân không mở miệng không được, tư thế ngồi mất mặt này, sao cậu có thể quen?

“Nha nha? Nhóc con có thể nói chuyện?” Tả Khiêm Lãm kinh ngạc khiêu mi, sau đó lại than nhẹ, “Nhưng nghe rất thô, đau không?”

Buông ra một tay, nhẹ nhàng nâng hàm dưới của Sơ Vân, nhìn về phía cổ của cậu. Chỉ thấy trên gáy non mịn có hai vết sẹo, một cái có vẻ dữ tợn, cũng không quy tắc, màu sắc đậm hơn, có chút lồi lõm, mà một cái thì rất nhỏ, hẳn là dấu vết lưu lại sau giải phẫu.

Sơ Vân có chút xấu hổ, liền đưa tay muốn đẩy tay hắn ra, tuy nhiên tay liền bị hắn nhẹ nhàng cầm lấy, thân thể cũng bị Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng cố định.

“Đừng nhúc nhích, cho ta xem xem.” Tả Khiêm Lãm ôn nhu nói, mục quang như nước, cẩn thận nhìn kỹ vết thương trên cổ Sơ Vân, chính là vết thương dữ tợn này phá huỷ giọng nói của nhóc con?

Lúc trước chắc chắn rất đau, hiện tại chỉ nhìn cũng làm hắn cảm thấy lạnh sống lưng. Nhóc con thật sự chịu không ít khổ, Tả Khiêm Lãm âm thầm thở dài.

“Đừng như vậy.....” Sơ Vân thoáng rụt lại thân thể, khó có thể kiềm chế run rẩy.

Tuy thân thể không xuất hiện cảm giác chán ghét bài xích, nhưng, cậu không quen ngồi dựa vào lòng đàn ông như thế. Trên người Tả Khiêm Lãm truyền tới nhiệt độ ấm áp, còn có hơi thở nam tính không thể bỏ qua, cũng khiến cậu vô thức muốn tránh né.

“Nói chuyện còn đau không?” Tả Khiêm Lãm buông cầm Sơ Vân, nhẹ nhàng xoa ót cậu, “Đừng sợ ta, ta sẽ không làm gì, ta chỉ muốn ôm em như vậy.” Đương nhiên, bây giờ không, nhưng sau này.....[Chuyện sau này thì sau này hãy nói! Người nào đó bị Tả Khiêm Lãm đá bay]

Sơ Vân lại lần nữa nhắm mi, không khỏi tự chủ mà cắn môi dưới. Tả Khiêm Lãm, người đàn ông này, cậu nhìn không thấu, có vẻ ưu nhã, nhưng lại lộ ra ý tứ xâm chiếm, dù gì Tả Khiêm Lãm cũng là kẻ kiệt xuất trong thương giới.

Bất quá, Sơ Vân thầm cười nhạo mình, dù ánh mắt có chuẩn xác thế nào, mày vẫn cứ phải ném hết đau khổ đó thôi?

“Đừng cắn môi mình.” Tả Khiêm Lãm dùng ngón cái tách môi Sơ Vân, híp mắt nhìn đôi môi nho nhỏ, chỉ thấy cánh môi vốn hồng nhạt đã bị cắn ra vài điểm đỏ thẫm, kiêu diễm ướt át.

Trong mắt Tả Khiêm Lãm mắt nhanh chóng xẹt qua ánh sáng kì lạ, bất quá Sơ Vân cũng không phát giác.

Tâm tình của cậu hiện tại có chút loạn, vì vậy cậu liền nói thẳng: “Nhận thức tôi, đối với anh không có gì tốt.”

Nghe được lời ấy, Tả Khiêm Lãm lập tức chấn kinh, nhìn thẳng vào mắt Sơ Vân: “Nhóc con, sao em có loại suy nghĩ này?”

Đến tốt cùng Thiệu Mục Vân kia dưỡng dục hài tử thế nào, vì sao nhóc con lại khiến người ta cảm thấy trong lòng chứa đầy ý nghĩ trầm trọng, rõ ràng vẫn còn con nít mà.

Tả Khiêm Lãm ần ần tức giận, lần nữa thay Sơ Vân cảm thấy không đáng, lại phải liên quan tới Thiệu Mục Vân. Cùng tồn tại trong thương giới, hẳn hiển nhiên biết rõ Thiệu Mục Vân không kết hôn, cũng không có con, cho nên Thiệu Sơ Vân trước mắt chỉ có thể là con nuôi.

“Chẳng lẽ không đúng ư?” Đồi trước những người Sơ Vân quen biết đều như vậy, hết thấy đặt ích lợi lên đầu, vì đạt tới mục đích này, có thể bỏ qua mọi thứ, kể cả tính mạng và tình cảm.

“..... Không phải.” Tả Khiêm Lãm khề thở dài, áp trán của mình lên cái đầu nhỏ của Sơ Vân.

“Sơ Vân, trên đời không phải tất cả mọi thứ đều có thể dùng lợi ích để cân nhắc, chỉ những người tham lam mới khiến quy tắc này xuất hiện. Bất quá, quy tắc này không thích hợp với bạn bè, ví dụ như em và ta, ta nhận thức em, không phải vì lợi ích, em nhận thức ta, cũng không phải vì lợi ích, chỉ cần chúng ta ở cạnh nhau vui vẻ thoải mái, còn cần dùng ích lợi ước lượng ư?”

Hắn ngừng đầu, xoa xoa mái tóc ngắn ngắn của Sơ Vân, lại nói, “Có lẽ lời của ta em sẽ không quá hiểu, nhưng em chỉ cần biết, ta muốn nhận thức em, không phải vì lợi ích có được từ em, biết không?”

Sơ Vân không trả lời, vẻ mặt trầm tĩnh nhìn hắn.

Đáng tiếc, cậu không phải trẻ con như Tả Khiêm Lãm nghĩ, cho nên hắn nói điều đó cậu đều hiểu, cũng bởi vậy cậu vẫn không thể tin tưởng toàn bộ. Nhưng, cậu biết Tả Khiêm Lãm không lừa gạt cậu, nếu muốn lừa gạt cậu, ngay từ đầu hắn đã nói tên giả, dù sao cậu “Là” trẻ con, cũng “Không biết” Tả Khiêm Lãm là ai!

“Sơ Vân, em biết không? Mỗi lần nhìn vào mắt em, ta đều cảm giác được trong đó ẩn giấu rất nhiều rất nhiều chuyện xưa, sâu đến mức ta thấy không rõ, tựa như hiện tại.....” Tả Khiêm Lãm đột nhiên nói, ngón cái lướt nhẹ qua khóe mắt hơi nghiêng của Sơ Vân.

Sơ Vân lập tức cả kinh, nhanh chóng rũ mi mắt, cực lực giữ vẻ mặt bình tĩnh. Cậu không ngờ Tả Khiêm Lãm nhạy cảm như vậy, chẳng lẽ là vì cái này, người đàn ông trước mắt mới nổi lên hứng thú tìm tòi về một nhóc con?

“Em xem, lại ẩn nắp rồi, tựa như con nhím nhỏ, luôn dùng gai bao lấy mình.” Tả Khiêm Lãm bắt đắc dĩ cười khê, “Em vẫn là trẻ con, tại sao phải thành thực như vậy, luôn nghĩ rất nhiều?”

Tôi không phải trẻ con! Sơ Vân thầm phản bác, chính là, không thể nói ra.

“Được rồi, giữ vững tinh thần a, chúng ta gặp nhau hai lần, ta vẫn chưa thấy em cười.” Tả Khiêm Lãm xoa đầu cậu, sau đó nói: “Đã muộn, ta đưa em về nhà.” Nói xong, ôm cậu đứng dậy.

Đi hai bước, hắn đột nhiên lại nói: “Đúng rồi, nhóc con, em chưa nói em tới quán bar làm gì, không phải tên Ly Diên kia ép em tới chứ? Tên chết tiệt kia!”

Sơ Vân hơi sững sờ, hóa ra Tả Khiêm Lãm ưu nhã biết nói tục, “Tôi tới xem biểu diễn.” Cậu nói.

“Thì ra là thế.” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, “Nhưng lần sau xem a, hôm nay quá muộn, đã hơn tám giờ, ta phải đưa em về, trẻ con ngoan phải lên giường ngủ sớm.” Nói xong, hắn còn vỗ vỗ mông nhỏ của Sơ Vân.

Sơ Vân lập tức trừng hắn một cái, nhanh chóng che cái mông của mình, để tránh hắn đánh lén lần nữa.

“Ha ha ~” Tả Khiêm Lãm cười to, hiển nhiên rất vui vẻ, vật nhỏ này quả nhiên không phải hấp dẫn bình thường!

Bắt chuyện qua với Ly Diên, Sơ Vân chỉ kịp liếc sân khấu đã bị Tả Khiêm Lãm cưỡng chế ôm ra, nhét vào trong xe, rời khỏi quán bar, chấm dứt lần đầu tiên ra ngoài vui chơi sau khi cậu sống lại.

.....

“Hóa ra em trọ ở trường ư?”

Được Sơ Vân chỉ dẫn, Tả Khiêm Lãm lái xe tới khu ký túc xá của học viện Y Phong. Nhìn khung cảnh trước mắt, hắn liền sững sờ.

Sơ Vân gật gật đầu, lúc này, cậu đã thấy được một bóng người quen mắt đang đi qua đi lại trước cửa lớn, là thầy giám sát Thương Văn Phi. Cậu vội vàng bảo Tả Khiêm Lãm đỗ xe, “Dừng ở đây là được, thầy giáo tới đón tôi.”

Hiển nhiên Tả Khiêm Lãm cũng thấy người đàn ông đeo kính mắt kia, đành phải dừng xe.

Thương Văn Phi lấy tay nửa che kính mắt, tránh đèn, thấy rõ người bước xuống xe, đúng là Sơ Vân hắn đợi hơn một tiếng đồng hồ, vì vậy lập tức chào đón, “Sơ Vân, em đã trở lại!”

“Thực xin lỗi!” Sơ Vân khê khom lưng, vô cùng áy náy, thấy mặt Thương Văn Phi đỏ ửng vì lạnh liền biết hắn đợi đã lâu.

“Di, Sơ Vân, em có thể nói chuyện sao?” Thương Văn Phi rất kinh ngạc, lại thật vui vẻ, “Nhưng vẫn chưa thể nói nhiều, vết thương còn chưa tốt nhỉ?”

Sơ Vân gật đầu, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Tả Khiêm Lãm đã mở cửa xuống xe đứng bên cạnh hắn cậu.

“Vị này là.....” Thương Văn Phi nghi hoặc, chưa thấy qua, không phải phụ huynh lần trước đưa Sơ Vân đến ký túc xá.

“Tôi là bạn của Sơ Vân, họ Tả, anh là thầy của Sơ Vân a?” Tả Khiêm Lãm nói nhỏ, “Thật có lỗi, vì việc trì hoãn, lần sau sẽ không để thầy lo lắng!”

“A, nha, không sao.” Thương Văn Phi hơi sững sờ, cảm giác mình như con trâu, chỉ có thể bị nắm mũi dẫn đi.

“Như vậy, nhóc con, ta về, lần sau gặp, ngủ ngon!” Tả Khiêm Lãm nhỏ giọng nói, nhẹ nhàng xoa đầu Sơ Vân, sau đó lên xe, lại phất phất tay, mới rời đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Thương Văn Phi nói, không kéo tay Sơ Vân, chỉ từ từ đi bên cạnh cậu. Theo lần đầu tiên gặp mặt, hẳn liền phát hiện, đứa bé này không thích người khác tùy ý đụng chạm.

“Hôm nay thật có lỗi, thầy Thương.”

“Không sao, lần sau gọi điện thoại hoặc nhắn tin trước cho thầy là được rồi.” Thương Văn Phi cũng không cảm thấy phiền toái, dù sao bọn chúng đều là trẻ con.

“Vâng.” Sơ Vân vô cùng cảm kích.

“Được rồi, trước đừng nói chuyện, yết hầu có đau không?” Thương Văn Phi lại hỏi.

Sơ Vân lắc đầu, kỳ thật có một chút, nhưng coi như tốt, nghỉ ngơi một đêm là được.

“Vậy thì tốt rồi.”

Chậm rãi, bóng dáng hai thầy trò biến mất trong đêm.

15. Chương 15: Nhìn Trộm Thế Giới Của Lãnh Tuyết Dật [1]

Tuy mới ở hai ngày, bắt quá hai sáng sớm mà thôi, nhưng Sơ Vân đã phát hiện, bạn cùng phòng Quản Đặc của cậu là tên lười biếng thích ngủ nướng.

Sáng hôm qua cậu ăn xong trở về phòng đã là tám giờ, nhưng Quản Đặc vẫn dùng tư thế kì quái ngủ đến không biết trời đất, khoe miệng còn chảy nước miếng, giống như gặp mộng đẹp, ngẫu nhiên còn chẹp chẹp hai cái. Sắp đến giờ học, không còn cách nào, Sơ Vân đành phải quá dùng sức lay hắn tỉnh.

Sáng hôm nay càng luống cuống tay chân, rõ ràng mình đã đánh thức hắn ngay từ đầu, nhưng chỉ xoay người đi lấy túi xách, Quản Đặc lại bỏ nhào xuống giường, tiếp tục ngủ. Cuối cùng cậu đành dùng hai cái đồng hồ báo thức để bên tai Quản Đặc, nhấn chuông, ồm, hiệu quả không tệ, Quản Đặc thoáng cái liền nhảy dựng lên, trong miệng còn hô, hcháy a

~~Nhớ tới Quản Đặc, Sơ Vân khẽ thở dài, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chuông tan học chiều vang lên, những người không gia nhập câu lạc bộ đều trở về; Còn những người gia nhập thì đi hoạt động, phòng học vô cùng thanh tĩnh.

Năm thứ hai học tại lầu ba, từ nơi này nhìn ra vừa vặn là sân vận động, ở đó có không ít người, ví dụ như câu lạc bộ điền kinh, câu lạc bộ bóng chày và câu lạc bộ bóng đá, huyền ảo thoáng truyền đến.

Không khí ở đó không hợp với mình, Sơ Vân thầm nghĩ. Khoe miệng tràn ra một nụ cười cay đắng như có như không, lòng của cậu đã già nua, không thể hòa nhập nhiệt tình và sức sống của người trẻ tuổi.

Đúng lúc này, “Phanh –” một tiếng, phòng học bị đá mở.

“Quả nhiên cậu ở đây, lucky~, Tiểu Vân, đi thôi đi thôi!” Quản Đặc lúc này Sơ Vân mới nghĩ đến chạy vào như gió lốc, lớn giọng hô.

Đi đâu? Sơ Vân dùng ánh mắt hỏi thăm.

Quản Đặc tiếp thu đến, hần khiêu mi, chỉ chỉ tay về phía sau, “Đương nhiên là đến câu lạc bộ nhu đạo của chúng ta, đừng quên, Tiểu Vân cũng là thành viên nha!” Hôm qua chỉ kém vài bước là bắt được người, Sơ Vân đã lên trước.

Đó là người áp đặt! Sơ Vân thầm nói trong lòng, nhưng đành bắt đắc dĩ đi theo hần, vì túi xách của cậu đã bị Quản Đặc cầm trên tay, mà tay phải của cậu cũng đồng thời thành con tin.

.....

Câu lạc bộ nhu đạo.

Sơ Vân đến khiến tất cả thành viên đều rục rịch, nhưng ngại Quản Đặc quán bên cậu như sói con, mọi người đều không dám tiến lên, chỉ dùng khóe mắt không ngừng liếc trộm.

“Đến, Tiểu Vân, tôi dạy cậu một số động tác cơ bản trước.” Quản Đặc kéo Sơ Vân chiếm cứ góc, “Tựa như bước vịt này, nhìn nó rất khó coi, nhưng lại rèn luyện sức mạnh eo chân và cách phối hợp toàn thân tốt nhất, vô cùng thích hợp với người mới học.” Hần đi vài bước làm mẫu cho Sơ Vân xem.

Rất giống con vịt đi đường, khóe miệng Sơ Vân nhếch lên, bộ dáng hiện tại của Quản Đặc thật đúng là buồn cười.

“Không được cười, cậu cũng phải làm theo tôi!” Quản Đặc dựng thẳng lông mi.

“Không muốn.” Sơ Vân lập tức cự tuyệt.

“Cái gì ~” Quản Đặc ôm đầu kêu to, sau đó mới kịp phản ứng, mở to hai mắt nhìn, “Di di, Tiểu Vân, cậu có thể nói chuyện ư? Nhưng cuống họng thật thô, giống ông già.” Vuốt vuốt mái tóc.

Ông già? Ót Sơ Vân đỏ mề hôi, sức tưởng tượng của Quản Đặc đúng là không bình thường.

“Tiểu Vân, cậu không muốn luyện bước này, vậy luyện bước tôm bước cua?” Quản Đặc lại đề nghị.

Vì sao đều là bước đi của động vật?

Sơ Vân nổi gân xanh, cậu nhìn Quản Đặc đang thay cậu khổ nghĩ chiêu thức luyện tập, lại nhìn một lượt các dụng cụ, sau đó nói: “A Đặc, cậu có thể tôi mượn mấy phụ trọng chứ?”

“Đương nhiên có thể, cậu định làm gì?” Quản Đặc lấy mấy cái tới.

“Luyện tập a.” Sơ Vân tiếp nhận đại lưng, ở bên trong đã cắm thêm mấy khối chì, sau đó cột vào cổ tay cùng cổ chân.

“Phụ trọng luyện tập?” Quản Đặc đi lòng vòng dò xét Sơ Vân, không biết cậu muốn làm gì mà đeo hai khối chì trên tay.

“Nặng quá.....” Sơ Vân đã đánh giá cao khả năng chịu đựng sức nặng của thân thể, không ngờ chỉ chưa tới 10 Kg đã khiến tay chân cậu khó cử động, xem ra mình thật sự thiếu rèn luyện.

“Tiểu Vân, cậu đang làm cái gì?” Quản Đặc tò mò nhìn Sơ Vân đứng trung bình tấn, một tay duỗi thẳng, bắt đầu vung vẩy. Đương nhiên, đây là cách nhìn của Quản Đặc.

Trên thực tế, Sơ Vân đang viết chữ. Tiếng Nhật 50 âm tiết.

“Đương nhiên là luyện tập.” Sơ Vân đảo hai mắt trắng dã.

“Tôi biết rõ cậu đang luyện tập, nhưng là, cậu đang luyện cái gì?” Quản Đặc vẫn khó hiểu.

“Nha? Phương pháp luyện tập của bạn học Sơ Vân rất không tồi, từ đâu học được vậy?” Chẳng biết từ khi nào huấn luyện viên câu lạc bộ nhu đạo đã đứng phía sau hai người, nâng hàm dưới đánh giá cánh tay có vẻ quơ lộn xộn của Sơ Vân.

“Từ một ông già người Nhật Bản.” Nhưng mới viết vài từ, Sơ Vân cũng đã đỏ mề hôi, toàn thân bắt đầu run lên, nếu viết xong toàn bộ 50 từ, phỏng chừng cậu sẽ phải nằm xuống. Không được, tiếp tục như vậy sẽ không thể bảo vệ bản thân, cậu không muốn đời này giống kiếp trước, bất lực với chính mình.

“Huấn luyện viên, Tiểu Vân đang luyện cái gì?” Quản Đặc vẫn xem không hiểu.

“Bạn học Sơ Vân đang luyện tập thân cơ.” Huấn luyện viên nói nhỏ, “Thân cơ khác với thân thể, nó dùng đan điền làm trung tâm, liên hệ toàn thân, có thể khiến sức mạnh toàn thân tụ lại, dùng nhu biểu hiện ra ngoài, thuận tiện nói một chút, những cao thủ trên thế giới đều biết rèn luyện bộ phận này rất mạnh.”

“Hả?” Quần Đạc phát ngốc, hóa ra nhóc con như Tiểu Vân còn biết luyện tập động tác này ư?

Kỳ thật, Sơ Vân không hiểu cái này lắm, không tinh tường như huấn luyện viên, phương pháp luyện tập này do một ông già người Nhật Bản mà Liêu Y Phàm kết bạn truyền thụ cho, nói có thể phòng thân kiện thể, cũng không ảnh hưởng đáng người, hơn nữa có hiệu quả giúp thân thể dẻo dai. Bất quá, lúc đó cậu chưa kịp luyện tập thì đã từ bỏ tính mạng.

“Tốt lắm, đã như vậy, bạn học Sơ Vân cứ dựa theo cái này luyện tập nhé, nhưng nhớ chậm rãi, đừng để cơ bắp bị thương.” Huấn luyện viên dặn dò xong, phải đi hướng dẫn người khác.

Quần Đạc giống như trông thấy quái vật, một mực ngây ngốc theo cạnh Sơ Vân, ngẫu nhiên còn khoa tay múa chân hai cái.

Ngày đầu tiên luyện tập nhu đạo rất nhanh liền xong, rồi sau đó di chứng cũng nhanh chóng đến, sáng ngày thứ hai, thiếu chút nữa Sơ Vân không đứng dậy nổi, đi học cũng gần như muộn, chẳng khác gì giẫm lên chuông bước vào phòng học.

16. Chương 16: Nhìn Trộm Thế Giới Của Lãnh Tuyết Dật [2]

Lại là sáng sớm còn đọng sương, Sơ Vân mang phụ trọng, chạy đến hoa viên nhỏ tập luyện. Vì không muốn ảnh hưởng thời gian luyện trống hàng chiều, mấy ngày nay cậu đều lợi dụng khoảng thời gian nhàn rỗi buổi sáng để luyện nhu đạo, cũng đã có chút hiệu quả, ít nhất viết xong toàn bộ 50 âm tiết, cũng không còn thở phì phì như trâu.

“Cậu đang vận động kì quái gì vậy?” Một giọng nói lười biếng quen thuộc lại vang lên lần nữa trên bờ tường.

Sơ Vân ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Lãnh Tuyết Dật. Sau lần trước cùng ăn cơm trưa, đã liên tục vài ngày chưa thấy hắn, không biết đàn anh ác bá trường học này chạy tới đâu nhàn rồi, nhìn bộ dáng của hắn, rõ ràng lại ra ngoài cả đêm mới trở về.

“Ừm ~ nhìn tư thế rất quái lạ, chả lẽ Đầu súng kíp dạy cậu?” Lãnh Tuyết Dật giơ chân trên tường, một tay chống cằm dưới, có chút hăng hái nhìn Sơ Vân.

“Ai cần ngươi lo.” Sơ Vân liếc mắt nhìn hắn.

“Hừm hừm, mấy ngày không thấy, tính tình thay đổi sao ~” Lãnh Tuyết Dật lưu loát nhảy xuống, hai tay ôm ngực tựa tường, khiêu mi, vẻ mặt giống như cười mà không cười.

Tựa hồ vài ngày không gặp, tên nhóc này có chút thay đổi, bén nhọn khiến người ta đau đầu, giống như con nhím, nhìn thấy kẻ thù liền lộ ra gai nhọn!

Sơ Vân khẽ hừ một tiếng, không để ý đến hắn, đổi phương hướng tiếp tục luyện. Chính là —

Lãnh Tuyết Dật tựa trên tường, hai mắt nhìn chăm chăm vào eo hông của Sơ Vân, còn cố ý phát ra một ít quái thanh.

Sơ Vân bị hắn chọc giận tới đen mặt, quay người ném túi cát nhỏ trong tay về phía tên chết tiệt ranh rồi Lãnh Tuyết Dật.

Lãnh Tuyết Dật dùng tay bắt được, cười toe toét, “Ha ha, giận thật à! Nên như thế chứ, làm gì mà khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như tờ giấy, giống hệt ông cụ non, rõ ràng mới chỉ là tên nhóc.”

Tên chết tiệt này! Sơ Vân không biết còn nên mắng Lãnh Tuyết Dật cái gì, sáng sớm, liền khiến cậu nổi sung.

“Xem xem, biểu lộ đẹp mắt nhiều hơn, con mắt cũng sống động, không giống hai hố đen như trước, quá dọa người.” Lãnh Tuyết Dật tung tung bao cát trong tay, đến gần Sơ Vân, “Này, trả lại cậu, tôi phải về phòng ngủ bù, cậu luyện từ từ.” Nói xong, ném trả bao cát cho Sơ Vân, phất phất tay, vừa ngáp vừa rời đi.

Lần đầu tiên Sơ Vân tức giận không có chỗ phát, cảm giác nghẹn ứ thật khó chịu. Nắm chặt tay quơ quơ hướng bóng lưng Lãnh Tuyết Dật, vẫn cảm thấy bức bối.

Sau nửa ngày, cậu đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ mắt, hóa ra, cậu khiến người khác có cảm giác như vậy ư? Không khí trầm lắng?

Cho rằng buổi sáng chỉ là ngẫu nhiên gặp lại, kế tiếp sẽ là mấy ngày không thấy, nhưng, tình cảnh trước mắt nói cho Sơ Vân, cậu sai mười phần.

Buổi chiều hết giờ, Sơ Vân trở lại ký túc xá thay quần áo, đang định ra ngoài, ai ngờ Lãnh Tuyết Dật đã ngủ đủ “Vô cùng trùng hợp” tìm tới cửa, kéo cậu đi, sau đó, bị dẫn tới nơi này.

Đây là đâu? Vì sao dẫn tôi tới đây?

Sơ Vân liếc xéo hần, cầu thang trước mắt rõ ràng đi thông xuống mặt đất, đại khái chỉ ba bốn mét liền trở nên tối tăm, căn bản thấy không rõ bên trong là thế giới gì.

Lãnh Tuyết Dật nhe răng cười, nắm chặt tay Sơ Vân, “Yên tâm đi, sẽ không bán cậu.”

“Buổi tối mỗi ngày cậu ở đây quậy phá đến hừng đông ư?” Sơ Vân Tưởng muốn tránh khỏi tay Lãnh Tuyết Dật, nhưng lực của người này không nhỏ, giãy dụa mãi cũng không thoát được, đơn giản đành mặc hần.

“Này này, Sơ Sơ đừng dùng từ khó nghe như thế nha, cái gì gọi là quậy phá đến hừng đông? Tôi không có quậy phá.” Lãnh Tuyết Dật lắc lắc ngón trỏ, “Đi thôi, có lẽ bọn họ đã tới trước.” Thành thạo dẫn Sơ Vân xuống cầu thang, không quên nhắc nhở, “Có hơi tối, cẩn thận một chút.”

“Đừng gọi tôi là Sơ Sơ.” Khó nghe muốn chết! Sơ Vân âm thầm đảo hai mắt trắng dã.

Cuối cùng cậu cũng biết rõ mọi chuyện từ Quản Đặc, vì sao Lãnh Tuyết Dật kiêu ngạo như vậy, làm trái nội quy trường học cũng không bị đuổi, bởi vì, ông nội của người này là chủ tịch của học viên Y Phong, cha hần là hiệu trưởng kiêm nhiệm, cho nên, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở với con cháu của mình, chỉ cần hần đừng làm ra chuyện quá oanh động là được.

“Vì sao chứ, rất êm tai a!” Lãnh Tuyết Dật cười nói.

Đi hết cầu thang và hành lang không quá ngắn, căn xứng hai bên có vài cánh cửa, nhìn một cánh cửa dày hơn so với bình thường, hình như là trang bị cách âm.

Lúc Lãnh Tuyết Dật đẩy cánh cửa kia ra, Sơ Vân biết mình không đoán sai, bởi vì âm nhạc quen thuộc bị phóng đại gấp mấy lần, đánh vào màng tai, là thanh âm Beth/Bass cậu thường xuyên nghe được ở chỗ Ly Diên, đương nhiên trong đó cũng có tiếng trống cậu yêu thích.

Hóa ra Lãnh Tuyết Dật chơi nhạc rock? Thật không nghĩ tới. Sơ Vân ngẩng đầu nhìn hần, liền đối diện với ánh mắt nhu hòa.

Mà thấy cậu ngẩng đầu, Lãnh Tuyết Dật nhẹ nhàng cười.

Chứng kiến Lãnh Tuyết Dật đứng cạnh cửa, ba người đang luyện tập bên trong đều ngừng lại, nhìn về phía Sơ Vân bị Lãnh Tuyết Dật nắm tay, sau đó bắt đầu — ồn ào!

“Nha nha, tôi nói A Dật, cậu bắt được siêu cấp mỹ thiếu niên từ đâu vậy?” Một nam sinh tóc ngắn nhuộm màu hồng phấn lên tiếng hỏi, còn hướng về phía Sơ Vân chớp chớp mắt, trong lòng hần ôm một cây Ghita Bass trắng.

“Đúng vậy, đúng vậy, A Dật, cuối cùng cậu cũng muốn khai trai sao?” Nam sinh tóc dài đến eo, nhuộm màu đỏ rực, vóc dáng cao gầy càng táo bạo, mở lời thô tục, còn kém không trực tiếp hỏi Lãnh Tuyết Dật có phải đã đem người lên giường!

“Hai người các cậu, đối với người ta như vậy, thật không có lễ phép!” Tay trống buộc tóc đuôi ngựa đứng lên, đi đến trước mặt Sơ Vân, ưu nhã khẽ cong thân: “Tiểu mỹ nhân, xin hỏi A Dật đã thương người chưa?”

“Đi chết đi, cậu nói càng quá lớn.” Đằng sau, hai người giơ chân, đá tay trống đá sang một bên.

“Ba người các cậu, tất cả im miệng cho tôi.” Trán Lãnh Tuyết Dật nổi gân xanh, ba tên chết tiệt.

“Hi hi, chỉ đùa một chút thôi, ai bảo lần đầu tiên A Dật dẫn người tới nơi này!” Beth/Bass tóc phấn hồng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, A Dật, không giới thiệu cho bọn tôi một chút?” Tay trống bò tới hỏi.

Sơ Vân nhìn ba người, tuy lời nói hành động của bọn họ có chút lỗ mãng, nhưng, kỳ lạ, cậu lại không chán ghét, bởi vì cậu không cảm nhận được ác ý. Cái này chỉ là bọn họ vui đùa mà thôi, bởi vậy với cậu, loại cảm giác này vô cùng mới mẻ.

“Thiệu Sơ Vân, đàn em của tôi.” Lãnh Tuyết Dật nhìn Sơ Vân, đang muốn giới thiệu bạn của mình với cậu, kết quả ba người kia liền chen lên, sau đó bắt đầu tự giới thiệu.

“Tiểu mỹ nhân, xin chào xin chào, tôi là Trì Thanh Giáo, gọi tôi là gì cũng được, tôi là tay Ghita Bass!” Nam sinh đầu phấn hồng lại lần nữa cướp được quyền lên tiếng đầu tiên, nhưng hắn vừa mới giới thiệu xong, đã bị hai người khác ném ra sau.

“Đúng rồi, tôi là cao trung năm nhất!” Hắn quỳ rạp trên mặt đất, lại bổ sung một câu.

“Đừng để ý tới tên kia, tôi là tay Ghita, Sở Tấn, cao nhị.” Nam sinh tóc dài cầm Sơ Vân, muốn đưa lên hôn, Lãnh Tuyết Dật nhanh chóng kéo Sơ Vân qua, kịp thời tránh khỏi. Kết quả, rước lấy mấy người hắc hắc cười gian.

“Tôi là tay trống Tịch Ngụy, cũng là cao nhị, tiểu mỹ nhân, vô cùng vinh hạnh có thể quen biết cậu.” Tay trống cũng mô phỏng động tác vừa rồi của Sở Tấn, đúng lúc cầm mu bàn tay Sơ Vân đến bên môi, lại bị Lãnh Tuyết Dật đá văng.

“Giới thiệu thì giới thiệu, đừng động tay động chân, đám chết tiệt các người!” Lãnh Tuyết Dật vô cùng khó chịu.

Sơ Vân mỉm cười, “Tôi là Thiệu Sơ Vân, mọi người hảo.”

Ba người sững sờ, sau đó —

“Oa a, thanh âm của cậu thật đặc biệt, vô cùng hợp giọng thấp Ghita Bass.” Bởi Trì Thanh Giáo.

“Tiểu Sơ Vân, cậu có thể rống thêm vài tiếng không?” Bởi Tịch Ngụy.

“Cảm giác rất có phong cách Rock and Roll, thật sự là thiên tài a!” Bởi Sở Tấn.

Sơ Vân có chút dở khóc dở cười, mấy người này quả nhiên khác thường.

“Cơ họng của cậu ấy bị thương, còn chưa khỏe, không thể nói nhiều.” Lãnh Tuyết Dật kéo một chiếc ghế đến, để Sơ Vân ngồi xuống, sau đó mới nói với nhóm người: “Được rồi, bắt đầu luyện tập.”

“Là thế sao? Thật đáng tiếc.” Trì Thanh Giáo nhún nhún vai, trở về vị trí của mình.

.....

Luyện tập bắt đầu.

Lần đầu tiên Sơ Vân chứng kiến Lãnh Tuyết Dật chói mắt như vậy, tuy thời gian bọn họ tiếp xúc cũng không nhiều.

Đứng trước Micro, Lãnh Tuyết Dật đảm nhiệm hát chính, toàn thân như phát ra ánh sáng rực rỡ, trong suốt chói lọi, mà ngay cả tầng mờ mờ mỏng đều sáng lên, âm nhạc sống động mười phần, tiếng ca khàn khàn, khiến Sơ Vân cảm thấy hiện tại cậu đang thưởng thức một buổi biểu diễn vô cùng sôi động.

Hóa ra, cái này khiến Lãnh Tuyết Dật cả đêm không về ngủ ư?

Sơ Vân mặt không biểu tình, nhưng trong nội tâm có chút kích động, lòng bàn tay cũng thấm ra mồ hôi. Kiếp trước, cậu không theo đuổi điều gì, ngoại trừ đoạn tình cảm vô vọng, nhưng hiện nay, cậu sống lại, vậy cậu có thể tìm được điều giúp cậu dễ dàng từ bỏ tình cảm kia không?

Trong túi áo trên truyền đến rung động, là tin nhắn. Sơ Vân khẽ giật mình, biết rõ số điện thoại này, ngoại trừ Thiệu Mục Vân, còn có Tả Khiêm Lãm. Lần trước không cẩn thận bị hắn thấy được, liền bị lấy số. Sẽ là ai?

Mở ra nhìn, là..... Thiệu Mục Vân.

[Đang làm gì vậy, có thích ứng cuộc sống ở trường học không?]

Sơ Vân thở nhẹ, trả lời, [Đang đọc sách, khá tốt], nếu không trả lời, cậu e rằng Thiệu Mục Vân sẽ trực tiếp chạy tới.

Rất nhanh, Thiệu Mục Vân lại nhả, [Vây là tốt rồi, tuần này ta phải đi công tác, cuối tuần không thể đón con trở lại.]

Vây càng tốt, Sơ Vân thâm nghĩ, lại chỉ đáp một chữ, [Ừm].

[Thế nhé, cẩn thận chăm sóc mình, tạm biệt] Thiệu Mục Vân nhấn tới điều cuối cùng.

[Tạm biệt] Sơ Vân cất điện thoại, cảm thấy tâm trạng thoáng kích động đã vì tin nhắn của Thiệu Mục Vân mà trở nên bình tĩnh, xem ra, dù thay đổi thân thể, cậu vẫn bị người đàn ông kia ảnh hưởng quá sâu.

Nhìn bốn người đang luyện tập phía trước, cậu hít sâu một hơi, quyết định không suy nghĩ nhiều nữa.

.....

“Thế nào, Sơ Sơ?” Xong hai bài, Lãnh Tuyết Dật đi đến, khom người ghé sát vào cậu hỏi, khóe mắt đều hiện rõ sung sướng.

“Rất tuyệt.” Sơ Vân gật đầu, đây là lời thật tâm.

“Ha ha, tôi liền biết rõ. Hai bài này chúng tôi cố gắng thật lâu mới hoàn thành, sửa lại rất nhiều lần.” Nói đến âm nhạc mình thích, Lãnh Tuyết Dật như thay đổi thành một người khác, thiếu vẻ bất cần đời ngày thường, nhiều hơn là sự chăm chú cùng háo hức, hoàn toàn là một thiếu niên thanh xuân đầy nhiệt huyết.

“Không sai không sai, thiếu chút nữa tóc đều bạc.” Trì Thanh Giáo cũng nhảy tới, thuận tay kéo ghế, đặt mông ngồi lên.

“Cho nên người mới nhuộm tóc thành màu buồn nôn này sao.” Tịch Ngụy ngồi xuống một ghế với Trì Thanh Giáo, còn dùng lực đảo loạn mái tóc phần hồng. Trì Thanh Giáo đáng thương bị chen lấn, cả người kề sát ghế dựa, kéo dài hơi tàn.

Sơ Vân bị bọn họ chọc cười, lập tức khiến vài nam sinh sững sờ, Tịch Ngụy còn lưu mang huyết sáo hai tiếng.

“Lần đầu tiên tôi thấy cậu cười.” Lãnh Tuyết Dật cảm thấy có chút khó chịu, Sơ Vân chưa từng cười qua với hắn.

Sơ Vân lập tức thu lại nụ cười, ngẩng đầu nhìn Lãnh Tuyết Dật.

“Chắc chắc, hôm nay tôi mới biết được cái gì gọi là cười khuynh quốc khuynh thành.” Sở Tấn cảm khái thở dài, giọng điệu như ông cụ non.

“Đúng vậy đúng vậy, cảm giác bị sét đánh trúng!” Tịch Ngụy đè xuống lưng Trì Thanh Giáo, ôm lấy lồng ngực của mình, hồn nhiên chưa phát giác mình xem Trì Thanh Giáo như cái bàn.

Lời này cũng quá nghiêm trọng a? Trán Sơ Vân hắc tuyến, cậu đâu phải đại mỹ nữ người ta thấy liền yêu, những người này thật khoa trương, bất quá, cảm giác rất thú vị.

Khuôn mặt tuần tú Lãnh Tuyết Dật lạnh như tiền, đưa cho Sơ Vân một chai nước, hận không thể đá mấy người bạn qua một bên.

“Các người làm cái này đã lâu rồi ư?” Sơ Vân nhẹ giọng hỏi, hướng Lãnh Tuyết Dật nói cảm ơn, mở nắp bình, uống hai miếng.

“Từ hai năm trước.” Sở Tấn tiện tay kéo hai cái ghế, đưa cho Lãnh Tuyết Dật một cái.

“Tôi và người này quen nhau đầu tiên.” Tịch Ngụy vuốt ve tóc Trì Thanh Giáo ngồi phía trước, “Sau đó lại quen A Tấn, liền tụ một chỗ, về sau gặp được A Dật đang biểu diễn tại một nhà Pub, liền kéo hẳn nhập bọn, bởi vì vừa vặn thiếu hát chính.”

“Nhưng trình độ của chúng tôi rất kém cỏi, gần đây mới tìm được một chút cảm giác.” Sở Tấn thực sự cầu thị.

Lãnh Tuyết Dật không nói chuyện, chỉ rót nước, ánh mắt luôn đặt trên người Sơ Vân.

Kỳ thật, hẳn cũng không biết vì sao mình không muốn thấy khuôn mặt vô cảm của Sơ Vân, rõ ràng nhỏ hơn mình một tuổi, nhưng lại cảm giác như đã trải qua nhiều tang thương, có khi lại chứng kiến trên người cậu tràn ra đau khổ, cho nên, hẳn liền muốn trêu chọc cậu, làm cậu cười.

Loại cảm tình này, là lo lắng ư? Với hẳn mà nói, vô cùng lạ lẫm.

“Mọi người cũng là học sinh Y Phong sao?” Sơ Vân có chút tò mò, chẳng lẽ học sinh Y Phong đều tự do như vậy, xem nội quy trường học như không tồn tại?

“Tôi không phải, tôi là học sinh Vinh Cao gần đây, hai tên này thì đúng.” Sở Tấn chỉ chỉ hai người đang chen chúc trên một cái ghế phía trước.

“Chết tiệt, cậu muốn đè tôi chết sao?” Trì Thanh Giáo dung hết sức lực thúc về phía sau, khiến Tịch Ngụy đụng vào thành ghế, “Muốn ngồi thì tự tìm ghế ngồi!”

“Hai người ngồi chung mới ấm áp.” Tịch Ngụy lại lần nữa dán sát, hai tay ôm chặt eo Trì Thanh Giáo.

“Trong phòng rất nóng.” Trì Thanh Giáo quay đầu lại trừng hẳn, tên chết tiệt này, dám bắt nạt mình.

“Thật sao? Tôi rất lạnh.” Nói gì thì nói, Tịch Ngụy vẫn không chịu rời.

“Vậy cậu về nhà mà quần chăn bông.” Trì Thanh Giáo ngửa đầu về phía sau, muốn dùng cái ót của mình chống đối Tịch Ngụy, nhưng bị hẳn lưu loát né tránh.

“Chăn bông nào có ấm áp như cậu.” Tịch Ngụy cười hì hì, lại nắm thật chặt cánh tay, ghì Trì Thanh Giáo không thở được.

“Chết tiệt, buông tay, tôi sắp chết ~~” Mặt Trì Thanh Giáo đỏ lên, tên chết tiệt này, chắc chắn phải tìm thời cơ đánh cho hẳn một trận bầm dập.

Mấy người ngồi xem cười to, không chút nào đồng tình Trì Thanh Giáo đáng thương.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục.” Sở Tấn hô to, “Hôm nay cố gắng thu phục Beth/Bass [Anh là ánh mặt trời của em] lần trước không hoàn thành.”

“Lát nữa lại trò chuyện, Tiểu Sơ Vân.” Tịch Ngụy mang Trì Thanh Giáo đứng dậy, tay ôm eo hẳn, kết quả trúng một đập, ngã xuống đất ai ai kêu đau.

“Tôi qua đó, chờ lát nữa chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Lãnh Tuyết Dật nắm tay Sơ Vân một chút, sau đó nhập nhóm luyện tập.

Sơ Vân cúi đầu nhìn tay bị Lãnh Tuyết Dật nắm, tựa hồ, không còn bài xích hẳn đụng chạm. Cái này, giống lời Tả Khiêm Lãm nói phải không, thói quen?

Nghĩ đến Tả Khiêm Lãm, Sơ Vân nhú nhú mày, người đàn ông kia, khiến người ta không có cơ hội nói lời từ chối, khí thế rất mạnh.

Âm nhạc lại lần nữa vang lên, lần này không sục sôi như trước, là bài hát trữ tình, nhưng thoáng cái liền bắt được tâm Sơ Vân, [Anh là ánh mặt trời của em], vừa rồi, Sở Tấn nói như vậy a?

Nghe nhạc khúc, Sơ Vân lâm vào thất thần. Cậu đã từng có ánh mặt trời, tuy nó bị thu hồi một cách tàn nhẫn, vứt bỏ hết thấy, không ngờ cậu sống lại, ai sẽ cho cậu ánh mặt trời ấm áp lần nữa, hay là nói, cậu sẽ cô đơn hết cuộc đời này ư?

Ca khúc đột nhiên dừng lại.

“Sơ Sơ, sao cậu khóc?” Lãnh Tuyết Dật ngồi xổm trước mặt Sơ Vân, hoảng sợ nhìn những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm giác thật sâu bi thương lại lần nữa bao phủ thân hình nhỏ gầy.

“Tôi..... Khóc?” Sơ Vân lấy lại tinh thần, đưa tay chùi chùi gò má, dính vào một tay ẩm ướt, lúc này mới phát hiện mình thật sự khóc.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật nhăn mày, nhìn Sơ Vân, rốt cuộc trong nội tâm nhóc con này cất giấu bao nhiêu bí mật?

“Tiểu Sơ Vân.....” Ba người khác cũng chân tay luống cuống, không biết bọn họ làm gì lại khiến Sơ Vân khóc.

“Thực xin lỗi, bởi vì bài hát của mọi người nghe quá cảm động.” Sơ Vân tìm cái cớ sút sẹ, vội vàng lấy tay lau nước mắt, cậu không thể nói thật à?

..... Nói dối!

Mấy người im lặng.

Lãnh Tuyết Dật cầm hai tay Sơ Vân, dùng sức nhéo nhéo, sau đó có vẻ thô lỗ giúp cậu lau đi nước mắt, trách mắng: “Đừng khóc nữa!”

Nhóm Tịch Ngụy rất muốn đá Lãnh Tuyết Dật, người này có biết an ủi không chứ? Bất quá, bọn họ thật sự chưa thấy qua Lãnh Tuyết Dật dễ dàng ai đó, Tiểu Sơ Vân là người đầu tiên.

“Cái kia, cái kia, Tiểu Sơ Vân, có muốn thử Ghita Bass không?” Trì Thanh Giáo tìm không được ý tưởng khác, đành phải ngốc ngốc nói.

Nghe vậy, mắt Sở Tấn và Tịch Ngụy cũng sáng ngời, vội hỏi: “Đúng rồi, có muốn thử một chút không? Ghita hay trống cũng được.” Ừm, đề tài này tương đối an toàn, hai người âm thầm đá đá Trì Thanh Giáo, tỏ vẻ tán thưởng.

“Thực xin lỗi.” Sơ Vân xin lỗi, “Khiến mọi người lo lắng, tôi thật sự không sao.”

Lãnh Tuyết Dật nhìn Sơ Vân, không nói, chỉ nắm chặt tay cậu.

“Đến đây đến đây, chơi đùa, loại nào cũng được.” Trì Thanh Giáo ôm Ghita Bass, bộ dáng đùa giỡn khiến người khác buồn cười.

Sơ Vân cũng mỉm cười.

Thấy cậu cười, mọi người âm thầm thở phào, quyết định lần sau không luyện tập bài hát kia trước mặt Sơ Vân.

17. Chương 17: Tế Điện Chính Mình

Trong phòng lại lặng im chốc lát.

“Sơ Vân muốn thử nhạc khí gì?” Lãnh Tuyết Dật nói nhỏ, ngồi xuống một bên, vẫn cảm thấy ngực có chút buồn bực.

“Tôi có thể thử trống không?” Sơ Vân nhìn Tịch Ngụy, “Tôi đang học.”

“Đương nhiên không có vấn đề.” Tịch Ngụy đưa đùi trống.

“Đi? Không thể ngờ Tiểu Sơ Vân lại học trống, tôi còn tưởng rằng cậu muốn học cũng là học đàn dương cầm!” Trì Thanh Giáo vuốt vuốt mái tóc, búp bê tinh xảo thường tương xứng với âm nhạc văn nhã, mà không phải Rock and Roll

“Có học Piano, nhưng đàn không tốt.” Sơ Vân mỉm cười, khua khua dùi trống trên tay.

“Oa nha, Tiểu Sơ Vân, điệu bộ cậu chuyển dùi trống rất bài bản!” Tịch Ngụy trừng to mắt.

“Thật sao?” Sơ Vân Dương nhướn mày, ngồi xuống ghế phía sau bộ trống, điều chỉnh độ cao, “Tôi có không tốt, các anh cũng đừng cười tôi.” Lên tiếng báo trước, để tránh lát nữa dọa bọn họ nhảy dựng.

“Yên tâm a.” Sở Tấn khoát khoát tay.

Sơ Vân hít sâu một hơi, nhớ lại khúc nhạc nhóm Lãnh Tuyết Dật đã diễn tấu, bắt đầu dùng dùi đơn gõ trên trống nhỏ, dần dần, thêm dùi trống khác, tiết tấu cũng bắt đầu phức tạp lên.

Nhóm người Lãnh Tuyết Dật xem mà trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt Tịch Ngụy, cái cằm sắp kéo xuống ngực, quả thực không thể tin được điều mình đang nghe đang thấy.

Đợi Sơ Vân kết thúc, dè lại chân sắt, ngẩng đầu liền thấy mấy pho tượng. Bọn họ làm sao vậy, chẳng lẽ bị mình hù sợ?

“Cái kia, cái kia, Tiểu Sơ Vân, cậu đã học trống bao lâu?” Tịch Ngụy run rẩy đi đến trước người Sơ Vân, úp sấp trên trống, ngửa đầu, như uống sai thuốc, hoặc là chứng động kinh phát tác.

“Gần một tháng.” Sơ Vân nghiêng đầu, “Làm sao vậy?”

Rầm! Lập tức mấy tượng đá ngã xuống.

“Một, một tháng?” Tịch Ngụy lắp bắp lắp lại, không thể tin được, mình khổ luyện bao lâu, mới đạt tới trình độ hiện tại, nhưng tên nhóc này.....

“Thượng đế a ~~ hôm nay ta lần đầu tiên nhìn thấy cái gì gọi là thiên tài nha ~~” Trì Thanh Giáo quỳ rạp trên đất cảm thán, thiếu chút nữa kích động khóc lên.

“A Ngụy, tôi thấy cậu có thể về hưu.....” Sở Tấn an ủi vỗ vỗ lưng Tịch Ngụy, “Nói thêm, Trường Giang sóng sau đê sóng trước, cậu có thể yên lòng nhắm mắt!”

“Cút, đừng nói nhảm!” Tịch Ngụy khó chịu đá về phía sau một cước, ô ô, hấn đụng phải đá kích nghiêm trọng!

“Sơ Sơ, không ngờ cậu tốt như vậy.” Lãnh Tuyết Dật cũng là vẻ mặt chấn kinh, thật sự khó có thể tin.

“Khá tốt, bình thường.” Sơ Vân vô cùng khiêm tốn.

“Cái này mà gọi là bình thường? Tôi đây không muốn sống.....” Tịch Ngụy làm bộ khóc nhè, nằm sấp trên trống, không ngừng thút thít.

“Hiện tại cậu cũng có thể đi chết!” Lãnh Tuyết Dật không khách khí đá hấn một cái vào mông, Tịch Ngụy lập tức ngã bịch.

“Cái kia.....” Sơ Vân cũng không biết nên nói gì.

“Được rồi, nên dùng bữa tối, để ăn mừng gặp gỡ Tiểu Sơ Vân, mọi người muốn đi ăn thịt nướng không?” Sở Tấn đề nghị.

Tịch Ngụy và Trì Thanh Giáo lập tức nhảy lên, “Muốn đi muốn đi!”

“Các cậu không giả chết a?” Sở Tấn khiêu mi, mắt lé nhìn hai người.

“Cậu mới giả chết!” Tịch Ngụy và Trì Thanh Giáo bỏ nhào qua, mỗi người cho Sở Tấn một đấm.

“Thịt nướng được không?” Lãnh Tuyết Dật nhẹ giọng hỏi Sơ Vân, cũng vươn tay kéo cậu đứng dậy.

Sơ Vân gật đầu.

Vì vậy, một đám lao đến cửa hàng thịt nướng.

.....

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã là cuối tuần. Chiều thứ sáu, sau khi tan học, Sơ Vân vốn định đến chỗ Ly Diên luyện trống, lại bị Lãnh Tuyết Dật bắt cóc, sau đó bị bọn họ đóng gói mang theo.

“Chúng ta đi đâu?” Sơ Vân nhìn cảnh vật lướt qua cửa sổ xe, sao càng xem càng thấy quen mắt?

“Tìm một thầy giáo, gần đây chúng tôi đang viết một bài hát nhưng cảm thấy có chút không đúng, cho nên muốn tìm một thầy giáo chuyên nghiệp hướng dẫn.” Sở Tấn trả lời.

“Thầy giáo kia có bộ trống rất tuyệt, Tiểu Sơ Vân có thể cùng hắn học mấy chiêu nha.” Trì Thanh Giáo dùng Ghita Bass treo trên lưng mình chọc chọc Sơ Vân.

“Thầy giáo các anh nói, có phải tên là Ly Diên không?” Sơ Vân thấy xe bus chạy qua đường mỗi ngày cậu đều đi, liền suy đoán.

“Ai? Hóa ra Tiểu Sơ Vân biết anh Ly ư?” Mấy người đều vô cùng kinh ngạc.

“Thì ra là thế, khó trách.” Tịch Ngụy sờ cằm, minh bạch, nguyên lai Tiểu Sơ Vân đã được cao nhân chỉ điểm.

“Thật là Ly Diên a.” Sơ Vân cảm thấy thế giới này thật nhỏ, khắp nơi là người quen.

Đột nhiên, cậu nghiêng nghiêng đầu, vừa vặn nhìn thấy TV trên xe bus, đang cập nhật tình hình thời tiết, hình ảnh bắt mắt nhất là ngày 21 tháng 11, đột nhiên nhắc nhở cậu ngày mai là ngày gì.

“Làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm?” Lãnh Tuyết Dật nhìn ti vi, lại nhìn Sơ Vân, phát hiện cậu thay đổi sắc mặt trong nháy mắt.

“Ngày mai là ngày 22 tháng 11 ư?” Sơ Vân nhẹ giọng hỏi.

“Đúng thế, làm sao vậy?” Trì Thanh Giáo hiếu kỳ nhìn cậu.

Sơ Vân nhẹ nhàng lắc đầu, hạ mi mắt, nắm chặt tay vịn, đột nhiên cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Ngày mai, là sinh nhật Liêu Y Phàm, cũng là ngày cậu bị bán vào tổ chức dưới lòng đất đầy ác mộng kia, là thời gian cậu muốn quên cũng không quên được.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật lo lắng cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Sơ Vân, không cách nào dùng ngôn ngữ an ủi cậu. Ngày mai, là thời gian đặc biệt gì ư? Vì sao sắc mặt Sơ Vân kém như vậy?

“Không sao.....” Sơ Vân lắc đầu.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói thêm gì nữa.

.....

Xuống xe, đi vào phòng học Piano, Ly Diên nhìn thấy Sơ Vân lại cùng nhóm người Lãnh Tuyết Dật, liền cười nói: “Tiểu Sơ Vân, hóa ra cậu quên biết mấy tên nhóc này a?”

Sơ Vân gật đầu một cái, không hào hứng trò chuyện với Ly Diên như trước.

“Tiểu Sơ Vân, cậu làm sao vậy?” Ly Diên có chút lo lắng, “Là ở đâu không thoải mái ư?” Vội vàng muốn xem trần hân, vươn tay ra, mới nhớ tới Sơ Vân không thích người khác đụng chạm, vì vậy đành đảo loạn tóc của mình, bất đắc dĩ than nhẹ.

“Tôi thật sự không sao.” Sơ Vân cố gắng cười gượng.

“Không muốn cười đừng cười.” Lãnh Tuyết Dật đột nhiên thô lỗ bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân, xoa nhẹ hai cái, sau đó ôm cậu vào lòng, đưa mặt cậu vùi vào lồng ngực mình, “Muốn khóc liền khóc, không ai dám chê cười người.”

Sơ Vân chấn động, sau đó chậm rãi đưa tay bắt lấy áo sau lưng Lãnh Tuyết Dật, níu chặt, thân thể cũng bắt đầu run nhẹ nhẹ.

Không có thanh âm khóc lóc, nhưng, mấy người ở đây cũng biết, Sơ Vân khóc, chính là loại rơi lệ không tiếng động càng khiến bọn họ lo lắng, nhất là nhìn Sơ Vân nhỏ bé yên lặng khóc như vậy.

Không biết qua bao lâu, Sơ Vân mới buông lỏng áo Lãnh Tuyết Dật, lấy tay xoa mặt, giọng mũi có chút dày đặc: “Thực xin lỗi.” Cậu không ngờ mình vẫn có thể khóc lên, vốn trước kia cậu đã chảy không ra lệ.

“Khá hơn chút nào không?” Lãnh Tuyết Dật có chút cứng ngắc, không rõ trong lòng là tư vị gì.

“Tiểu Sơ Vân, cho.” Ly Diên đưa qua một cái khăn mặt ẩm áp.

“Cám ơn.” Sơ Vân vội vàng đem khăn thoa trên mặt, buồn bực nói: “Thực xin lỗi, tôi có chút thất thố, đã không sao.”

Mấy người nhìn thoáng qua nhau, thầm nghĩ, tên nhóc bình thường sẽ nói “Tôi thất thố” Ừ? Rốt cuộc Sơ Vân bao nhiêu tuổi a? Quả giống như lão nhân tang thương.

“Thật sự không có việc gì sao?” Ly Diên vẫn còn chút lo lắng.

“Ừm, Ly Diên, còn lo lắng nữa, muốn biến thành ông già sao!” Sơ Vân cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình, không muốn làm mọi người lo lắng.

“Cậu nói cái gì, tên nhóc ngu ngốc.” Ly Diên xoa nhẹ tóc Sơ Vân.

“Lão ~ già!” Sơ Vân bĩu môi, “Tôi đi rửa khăn mặt.” Bước nhanh vào toilet.

Còn lại mấy người nhìn nhau, ai cũng không nói chuyện, thẳng đến khi Sơ Vân bước ra.

18. Chương 18: Tế Điện Chính Mình [2]

Nhóm Lãnh Tuyết Dật cùng Ly Diên vây lại thảo luận chuyện ca khúc, Sơ Vân ngồi bên cạnh Piano đặt trong góc, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, suy nghĩ có chút rời rạc.

Ngày mai là sinh nhật kiếp trước của cậu – Liêu Y Phàm, Thiệu Mục Vân biết rõ, hơn nữa hàng năm đều tổ chức sinh nhật cho cậu.

Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ cũng chỉ có ngày đó, Thiệu Mục Vân mới cho cậu một cái hôn thân mật, làm cậu có cảm giác mình được yêu. Về sau, cậu mới hiểu được, cái kia chỉ là biểu hiện giả dối của thứ tình yêu bố thí.

Tầm mắt hoảng hốt dời về, rơi vào phím đàn trắng đen trước mặt.

Thiệu Mục Vân thích nghe cậu đàn, mỗi lần đều rất chân thành nghe, cho đến khi chấm dứt, sau đó sẽ nói, đàn thật tốt, quả thực là tiếng trời.

Ngón tay non mịn nhẹ nhàng ấn xuống phím đàn.

Piano phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe, ánh mắt Sơ Vân càng thêm mê ly, như thể hiện tại cậu đặt mình trong hành lang ký ức, từng hình ảnh quá khứ lướt qua trước mắt.

Tiếng nhạc nhu hòa phiêu đảng, Sơ Vân không biết nhóm người Lãnh Tuyết Dật đã ngừng thảo luận, ngơ ngác nhìn cậu, đặc biệt Ly Diên, bởi vì lúc trước bọn họ vẫn cho rằng Sơ Vân là chày gỗ Piano, nhưng hiện tại xem ra, rõ ràng không phải chày gỗ, ngược lại đàn rất tốt.

Đột nhiên —

“Ngày nào đó, anh thu hồi ánh sáng tặng cho em;

Đã không có anh, em dần dần tiêu tụy héo rũ;

Tựa Hồ Điệp cuối thu, đã không còn cánh bay đi;

Mưa rơi, phân không rõ là em hay bầu trời đang đổ lệ.....”

Giọng hát khàn khàn nhẹ nhàng vang lên, Sơ Vân khẽ đóng hai mắt, lâm vào suy nghĩ của mình, như đang tê điện, tùy ý đau thương vây lấy toàn thân.

“Mọi thứ, em không thể nhận định đúng hay sai;
Cũng không hối hận, chỉ cảm thấy thật đáng buồn;
Tựa như xác ve mùa đông, đã mất đi cùng sinh mạng;
Lệ rơi, em hóa thành thu điệp nhảy điệu múa cuối cùng.....
Chuyện cũ thành tro, ký ức thành lệ,
Vứt lại hết thảy, sống lại luân hồi,
Ai lần nữa cho em ánh sáng ấm áp,
Hay như trước cô đơn lẻ loi;
Anh là ánh sáng của em,
Cho em ấm áp không toan tính,
Nhào vào lòng của anh không nghi ngờ,
Kiếp này,
Em sẽ không rơi lệ bi thương.....”

Hai hàng thanh lệ chậm rãi theo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Sơ Vân chảy xuống, cậu ngửa đầu, nhắm mắt, không lau đi, chỉ là, khi âm cuối phiêu tán, cậu nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu, “Sinh nhật vui vẻ, Liêu Y Phàm!”

Không ai có bất kỳ động tác nào, chỉ lẳng lặng nhìn cậu bé được bao phủ trong ánh tà chiều, vì tiếng ca tiếng đàn của cậu mà say mê, cũng vì đau thương của cậu mà khổ sở.

“Đi? Vừa rồi tôi làm sao vậy?” Sơ Vân đột nhiên tỉnh lại, phát hiện hai tay của mình nhẹ đặt trên phím đàn, quay đầu, liền thấy những người phía sau đang hóa đá.

Đột nhiên cảm giác trên mặt có chút ẩm thấp mát lạnh, lúc này mới phát hiện mình lại rơi lệ, vội vàng dùng ống tay áo chùi chùi, chôn vùi chứng cứ khiến mình mất mặt.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật cố gắng đè xuống hoảng sợ trong lòng, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt, chỉ có thể dùng ánh mắt phức tạp nhìn cậu.

Tuy vừa rồi thanh âm Sơ Vân rất thấp, nhưng hắn vẫn đang nghe được một cái tên, tựa hồ là gọi Liêu Y Phàm, đó là ai của Sơ Vân? Bởi vì ngày mai là sinh nhật người kia, cho nên Sơ Vân mới thất thường như vậy ư?

“Tiểu Sơ Vân.....” Ly Diên cũng ngây ngốc, “Cậu nói cậu không biết đánh đàn cơ mà?” Cái gì mà chày gỗ, căn bản là kim cương nguyên chất!

“Tiếng ca đẹp quá, bài hát vừa rồi thật dễ nghe.....” Trì Thanh Giáo nỉ non, còn đang say mê.

Sở Tấn và Tịch Ngụy nhìn nhau, cảm thấy phải nói chút gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

“Thực xin lỗi, tôi.....” Sơ Vân hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, cậu hôm nay, có chút không kiểm soát, lâm vào chuyện cũ không thể kiềm chế, có phải hù dọa đến bọn họ?

“Sơ Sơ!” Lãnh Tuyết Dật bước qua, một tay kéo Sơ Vân, ôm chặt cậu. Không cách nào dùng ngôn ngữ an ủi, vậy thì dùng hành động a.

“Đừng sợ, để tôi ôm một lát.....” Phát giác Sơ Vân run rẩy, Lãnh Tuyết Dật nói nhỏ, lại siết thật chặt cánh tay. Chậm rãi, cảm giác than hình nhỏ bé trong lòng dần dần bình tĩnh lại.

“Cảm ơn.....” Sơ Vân ủ rũ nói, thật sự vô cùng cảm ơn!

“Ngày mai, là sinh nhật một người bạn của tôi, hẳn đã mất, cho nên, bài hát vừa rồi, là tể diện cho hắn.....”
Sơ Vân nhẹ giọng giải thích, thở phào một hơi, như là trút hết mọi khó chịu trong lòng.

Thì ra là thế!

Cuối cùng mọi người đã rõ, bắt quá —

“Tiểu Sơ Vân, bài hát vừa rồi, có thể soạn nhạc cho chúng tôi không?” Trì Thanh Giáo tha thiết nhìn Sơ Vân.

“Đúng rồi, Tiểu Sơ Vân, lời là cậu tự sáng tác ư?” Sở Tấn cũng nói, bởi vì rất rõ ràng, bài hát vừa rồi, một phần nhỏ đằng sau, khá giống làn điệu [Anh là ánh mặt trời của em] bọn họ hát cho Sơ Vân nghe lúc trước.

“Hóa ra Tiểu Sơ Vân thật có tài, đúng là thiên tài a!” Tịch Ngụy tựa trên vai Trì Thanh Giáo, cũng khen.

“Ô ô, Tiểu Sơ Vân, cậu gạt tôi, rõ ràng cậu đàn Piano tốt như vậy!” Mặt Ly Diên nhăn nhó, lại lần nữa nhận lấy đả kích nghiêm trọng.

“Cái kia, thực xin lỗi, Ly Diên, bởi vì có nguyên nhân” Sơ Vân ngốc ngốc an ủi Ly Diên.

“Tiểu Sơ Vân, khúc phổ, khúc phổ, chúng tôi muốn hát bài đó trong buổi biểu diễn, được không?” Trì Thanh Giáo gần như thèm thuồng nhìn Sơ Vân, lại đây chờ mong.

“Nếu Tiểu Sơ Vân tự hát, hẳn là rất tốt.” Tịch Ngụy sờ cằm, suy nghĩ khả năng này.

Sơ Vân nhìn mọi người, thật tình nở nụ cười xinh đẹp như một đóa hoa, bởi vì có những người bạn này, cậu mới nhanh chóng thoát khỏi bi thương, cũng có thể bình tĩnh tể diện chính mình.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người!” Điều cậu có thể nói, chỉ là cảm ơn.

19. Chương 19: Đối Chọi [1]

Buổi tối, quán bar Rock.

Nhìn cửa chính đỏ đen quen thuộc trước mắt, Sơ Vân khẽ nhú mày.

Nơi này là địa bàn của Tả Khiêm Lãm, nếu sớm biết sẽ bị nhóm Lãnh Tuyết Dật đưa tới đây, cậu liền không đến, tuy cậu không ghét Tả Khiêm Lãm.

“Sao vậy, không vui ư?” Lãnh Tuyết Dật bắt được cái nhú mày thoáng qua của Sơ Vân, liền nhẹ giọng hỏi.

Sơ Vân lắc đầu, lần trước bị Tả Khiêm Lãm cưỡng chế mang đi, bởi vậy cậu vẫn chưa được xem ban nhạc biểu diễn.

Tiến vào bên trong, liền nghênh tiếp ánh mắt kinh ngạc của người phục vụ.

“Hừm, anh bạn nhỏ, lại gặp mặt!” Người phục vụ lắc lắc chai rượu trong tay, cười hì hì, xem như chào hỏi, “Hôm nay đi cùng bạn bè sao?”

Sơ Vân nhẹ nhàng gật đầu.

“Di? Trước kia Tiểu Sơ Vân đã tới đây ư, thật sự bất ngờ!” Sở Tấn khiêu mi, nhìn Sơ Vân. Xem ra cậu nhóc này không ngoan ngoãn, lại chạy tới quán bar.

Sơ Vân bất đắc dĩ giật nhẹ khóe miệng, nhớ tới tình cảnh lần trước.

“Bởi vì ban nhạc biểu diễn ở đây đều có trình độ, cho nên chúng tôi thường đến xem.” Tịch Ngụy giải thích.

Thì ra là thế. Sơ Vân hiểu.

“Đến, anh bạn nhỏ, mời cậu.” Người phục vụ lại đưa một ly nước trái cây.

“Cám ơn.” Sơ Vân thấp giọng nói.

Không dám hỏi Tả Khiêm Lãm có ở đây không, cậu bưng ly tìm một góc tối ngồi xuống, nhóm Lãnh Tuyết Dật cũng sờ nhìn cậu, dừng vài giây, cũng đều gọi đồ uống, đi qua.

Mấy người đều âm thầm nghĩ, biểu hiện của Tiểu Sơ Vân, là vì trong này có người quen a? Như là không muốn bị ai chứng kiến, tìm chỗ trốn.

Sơ Vân cũng thật tính toán như vậy, bắt quá, lần này sai rồi, không tính toán tốt.

Biểu diễn sắp bắt đầu, người trẻ vào quán rượu nhiều hơn, hơn nữa không cách ăn mặc vô cùng quái dị, có người dán hình ban nhạc trên mặt.

Lẽ ra, trong tình cảnh hỗn loạn, thân thể nhỏ bé của Sơ Vân phải nhanh chóng bị chìm ngập, hẳn không có người liếc mắt liền nhận ra cậu, nhưng hết lần này tới lần khác lại có một người đàn ông như vậy, tiến vào quán bar, đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong góc kia, thân ảnh nhỏ bé ngoan ngoãn uống nước trái cây.

Tả Khiêm Lãm vô thức nhượng mày, nhóc con lại chạy tới? Bên cạnh là mấy thanh niên có vẻ thân thiết, bạn bè của nhóc ư? Vì vậy, hẳn nhắc chân bước qua.

Cho nên một phút sau —

“Nhóc con!”

Lúc nhiệt khí cùng với thanh âm trầm thấp từ tính rót vào lỗ tai, Sơ Vân thiếu chút nữa theo phản xạ ném cái ly trong tay, nước trái cây cũng sặc vào khí quần, dẫn tới ho khan.

Tên đàn ông họ Tả chết tiệt! Muốn hù chết cậu ư?

Sơ Vân quay đầu trừng hắn, đè lại yết hầu ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ, khóe mắt ướm ắt.

“Thật có lỗi!” Tả Khiêm Lãm nhún nhún vai, rất rõ ràng không thành ý, ngược lại dương cười xấu xa vì trò đùa dai thực hiện được, “Nhóc con, sao em lại chạy tới đây?” Tả Khiêm Lãm ôm lấy Sơ Vân, chính mình ngồi xuống ghế, sau đó đặt cậu trên đùi.

“Chết tiệt!” Sơ Vân nhin không được thấp giọng mắng, như con mèo nhỏ dựng đuôi phẫn nộ, trừng mắt nhìn hắn. Bị hắn làm tức giận, ngay cả phản ứng bài xích cũng quên, hoặc là..... Dần dần quen?

“Ha ha ~” Tả Khiêm Lãm có vẻ vô cùng sung sướng, “Hóa ra nhóc con cũng mắng chửi, ta còn tưởng rằng em chưa bao giờ biết tức giận!” Một tay ôm chặt eo Sơ Vân, bàn tay to kia mềm mại vuốt ve tóc cậu, không để mấy người đang sững sờ bên cạnh vào mắt.

“Chú là ai a, ông chú, buông Sơ Sơ ra.” Lãnh Tuyết Dật khó chịu trừng Tả Khiêm Lãm, cảm thấy động tác hắn ôm Sơ Vân quả thực quá chướng mắt!

“Sơ Sơ?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, hạ mắt nhìn Sơ Vân, “Hắn là bạn học của em?”

Sơ Vân gạt đầu, bắt lấy bàn tay to còn đặt ở đỉnh đầu của mình.

Tả Khiêm Lãm cầm tay Sơ Vân, sau một khắc liền dừng lại, vẻ mặt nghiêm nghị, đưa tay sờ trán Sơ Vân, trầm giọng nói: “Nhóc con, em đang sốt nhẹ, có chỗ nào không thoải mái, hay cưỡng họng đau nhức?”

Sơ Vân cũng sững sờ, sau đó cắn cắn môi, khẽ hạ mắt.

Kỳ thật, lúc chiều, cổ họng của cậu bắt đầu đau nhức, có lẽ hôm nay sử dụng quá độ, cho nên có chút phát sốt, bắt quá, cậu không ngờ Tả Khiêm Lãm lại nhanh chóng phát hiện, đương nhiên, cũng không ngờ sẽ gặp phải hắn.

“Tiểu Sơ Vân, cậu phát sốt sao?” Nhóm Trì Thanh Giáo nghe ra trọng điểm, vội vàng hỏi.

Mặt Lãnh Tuyết Dật càng lạnh, trong lòng tức giận với bản thân, vì sao mình lại không phát hiện Sơ Vân phát sốt, tay đặt trên gối nắm chặt thành quyền.

“Em đúng là tên ngốc!” Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân đứng dậy, nhanh chóng hướng đến phòng làm việc.

Thấy thế, Lãnh Tuyết Dật lập tức đuổi theo, nửa giây không kém.

“Tôi không sao.” Sơ Vân gõ gõ đầu vai Tả Khiêm Lãm, ý bảo hẩn buông mình.

“Là cổ họng bị thương?” Tả Khiêm Lãm như ôm một đứa trẻ, để Sơ Vân ngồi trên cánh tay trái mình, tay phải đỡ ót cậu ót, mắt như chim ưng nhìn chăm chăm cậu, “Hôm nay em làm cái gì?”

“Không có gì.” Sơ Vân nói nhỏ, che miệng ho hai cái.

“.....” Tả Khiêm Lãm khẽ thở dài, biết mình hỏi không ra, chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lãnh Tuyết Dật đang đuổi theo, khiêu mi, “Tôi sẽ chăm sóc nhóc con.”

Ý tứ là, tên nhóc cậu đừng làm phiền!

“Sơ Sơ là đàn em của tôi, cũng là tôi mang đến, tôi có nghĩa vụ chăm sóc cậu ấy.” Lãnh Tuyết Dật không chút nhượng bộ, lại lạnh lùng nhìn Tả Khiêm Lãm.

“Ha ha!” Tả Khiêm Lãm bật cười, “Chăm sóc đến phát sốt?”

Lãnh Tuyết Dật cứng lại, “Là sơ sẩy của tôi, nhưng quyết không có lần sau.” Đồng thời, hẩn đã âm thầm thề. Tuy không quá rõ ràng địa vị của Sơ Vân trong lòng mình, nhưng Sơ Vân là đặc biệt, điểm này hẩn vô cùng tinh tường.

“Cậu không có cơ hội lần sau.” Tả Khiêm Lãm thờ ơ liếc hẩn.

Bản năng của đàn ông cho hẩn biết, tên nhóctrước mắt rất xem trọng Sơ Vân, hơn nữa là loại quý trọng đầy yêu mến và quan tâm. Bởi vậy, hẩn cũng không vì tuổi hai người chênh lệch mà xem thường Lãnh Tuyết Dật, tuy tên nhóc này còn nhỏ, cũng đã có khí thế mạnh mẽ.

“Các người đừng cãi nhau.” Sơ Vân nhú mào, không muốn thấy hai người kia vì mình mà cãi nhau, cậu không quan trọng như vậy.

“Chúng ta không cãi nhau.” Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật trằm miệng một lời, âm cuối vừa xong, còn liếc nhau một cái, khói lửa bắn ra bốn phía.

“.....” Sơ Vân không nói gì.

Tả Khiêm Lãm cũng im lặng, không đuổi Lãnh Tuyết Dật đi, hẩn nhanh chóng ôm Sơ Vân vào phòng làm việc của mình, đặt cậu trên giường lớn, giúp cậu cởi áo ngoài và giày, đắp kín chăn.

“Nằm yên.” Tả Khiêm Lãm đè lại Sơ Vân Tưởng muốn đứng lên, vừa dịch góc chăn vừa chỉ huy Lãnh Tuyết Dật, “Bên kia là toilet, cậu đi lấy khăn mặt.”

Lãnh Tuyết Dật không nói một lời, dùng tốc độ ánh sáng chạy vào toilet.

“Tôi không nghiêm trọng như vậy.” Sơ Vân nhắc nhở người đàn ông trước mắt, tuy đã sớm hiểu Tả Khiêm Lãm cường thế, nhưng cũng không tránh khỏi quá to chuyện, cậu chỉ sốt nhẹ mà thôi.

“Ai nói? Nếu không cẩn thận nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ trở nên nghiêm trọng.” Tả Khiêm Lãm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, chặn đường lui của Sơ Vân, “Cho nên phải nằm yên, đợi lát nữa uống thuốc xong, ngủ một lát.”

Sơ Vân biết mình không có lựa chọn khác, nhìn Lãnh Tuyết lấy khăn mặt đến, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cậu, cậu hiểu, cậu làm thế nào cũng không lay chuyển được hai người kia!

Tả Khiêm Lãm tìm thuốc hạ sốt tới, giúp cậu uống, rồi nhét Sơ Vân lại ổ chăn.

“Tôi không sao, các người không cần cẩn thận như vậy.” Sơ Vân cảm thấy đầu có chút đau, sau lưng đổ mồ hôi.

Hai người này, một trái một phải, bốn con mắt nhìn chăm chăm cậu, giống như trên người cậu nở hoa kỳ dị, bảo cậu sao có thể ngủ?

“Ngoan, nhanh ngủ.” Tả Khiêm Lãm vươn tay phủ lên mắt Sơ Vân, bắt buộc cậu nhắm mắt lại.

Sơ Vân vô cùng bất đắc dĩ, tuy Lãnh Tuyết Dật không nói chuyện, nhưng nhìn ánh mắt của hắn cũng chắc chắn là ý tứ này, ai

~~Bất quá, không biết vì chán ảm áp, hay vì thuốc có công hiệu, Sơ Vân dần dần cảm thấy buồn ngủ, liền mơ mơ màng màng, tựa hồ rơi vào giấc mộng.

20. Chương 20: Đối Chọi [2]

Thấy Sơ Vân an ổn ngủ, Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật mới đều tìm chỗ ngồi xuống.

“Hôm nay nhóc con đã xảy ra chuyện gì ư?” Tả Khiêm Lãm nói khẽ, nhìn thoáng qua Lãnh Tuyết Dật ngồi đối diện

“.....” Mắt Lãnh Tuyết Dật lóe lóe, không nói gì, thầm nghĩ, tôi biết rõ cũng không nói cho anh biết! Hắn chán ghét biểu hiện độc chiếm Sơ Vân của người đàn ông này, thật giống như mình thua hắn.

“Không muốn nói? Xem ra thực sự xảy ra chuyện!” Một tay Tả Khiêm Lãm chống lên thành giường, lòng bàn tay đỡ hàm dưới, nâng chân, híp mắt nhìn về mặt tức nghẹn của Lãnh Tuyết Dật, hắn nhẹ giọng cười cười. Tên nhóc này quả nhiên còn non, không quá biết che dấu tâm tình, nhưng một thời gian nữa, sẽ trở thành một kẻ kiêu hung mặt không đổi sắc.

“.....” Lãnh Tuyết Dật lại nhanh chóng khôi phục vẻ mặt không biểu tình, cảm thấy thật sự mình đã thua!

Tả Khiêm Lãm mỉm cười, nhẹ nhàng sờ lên trán Sơ Vân, nhiệt độ coi như bình thường, nếu theo đà này, hắn không cần gọi bác sĩ!

“Hôm nay.....” Lãnh Tuyết Dật đột nhiên nhẹ giọng mở miệng, nhưng nói ra hai chữ lại lập tức im lặng, hắn không biết nên nói thế nào.

Tả Khiêm Lãm khiêu mi, chờ hắn tiếp tục.

Lãnh Tuyết Dật thở sâu, “Hôm nay, cậu ấy khóc, tâm trạng thật không tốt, cậu ấy nói, ngày mai là sinh nhật một người bạn đã chết của cậu ấy.”

“.....” Tả Khiêm Lãm không ngờ sẽ là đáp án này, bạn đã chết?

Không biết như thế nào, trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ quái dị, hắn thoáng nghĩ đến Thiệu Mục Vân, nghĩ tới người có khuôn mặt tương tự Sơ Vân, cũng là một người đã mất.....

“Sơ Vân có nói người bạn đó tên gì không?” Ánh mắt Tả Khiêm Lãm định tại khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của Sơ Vân, trái tim vì ý nghĩ đột nhiên kia mà hoảng hốt.

“Hình như là Liêu Y Phàm?” Lãnh Tuyết Dật trả lời.

“Cậu nói cái gì?” Trong nháy mắt Tả Khiêm Lãm ngồi thẳng tắp, mắt sáng như đuốc bắn về phía Lãnh Tuyết Dật, hiếm khi lộ ra một tia kinh nghi, “Cậu vừa nói cái gì?”

“Liêu Y Phàm.....” Lãnh Tuyết Dật có chút kinh ngạc, hắn không ngờ người đàn ông này lại biểu lộ ra ngoài rõ ràng như vậy.

“Liêu Y Phàm sao?” Chưa vài giây, Tả Khiêm Lãm lại chậm rãi dựa vào đầu giường, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh ngủ say của Sơ Vân, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu.

Thật sự là bất ngờ, hóa ra, đứa bé này cũng biết sự tồn tại của Liêu Y Phàm? Mà Thiệu Mục Vân lại tinh tường tình huống này ư?

Lúc này Tả Khiêm Lãm còn không biết Thiệu Sơ Vân “Mất trí nhớ”, căn bản không nhớ rõ bất cứ chuyện gì “Trước kia”, nếu như hắn biết được tình huống này, như vậy hắn tuyệt đối sẽ nghĩ ngờ thân phận của Sơ Vân, đáng tiếc, hắn tạm thời không rõ ràng lắm.

“Ông cũng biết người tên Liêu Y Phàm?” Theo biểu lộ của Tả Khiêm Lãm, Lãnh Tuyết Dật hạ kết luận như thế.

“Tùng gặp mặt một lần.” Tả Khiêm Lãm nói nhỏ, không tiếp tục mở miệng.

Lãnh Tuyết Dật cũng im lặng, chỉ lẳng lặng nhìn Sơ Vân ngủ say.

Đột nhiên, một lớn một nhỏ đồng thời phát hiện, trong lúc ngủ mơ Sơ Vân đột nhiên nhíu mày, vẻ mặt như là vô cùng thống khổ, lại nỉ non cái gì đó, đáng tiếc nghe không rõ, nhưng, khóe mắt chảy xuống hai giọt lệ trong suốt.

Hai giọt lệ kia, giống như phát ra ánh sáng, theo khóe mắt đóng chặt của cậu, chậm rãi chảy xuống, cuối cùng thấm vào mép tóc, biến mất, chỉ để lại hai dấu vết thấm ướt.

Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua nhau, lại đồng thời cúi đầu nhìn Sơ Vân, đều muốn vươn ta giúp cậu lau đi nước mắt, rồi lại sợ quấy nhiễu cậu.

Bất quá, sau một khắc, hai người đều nghe rõ Sơ Vân nỉ non, cậu gọi, một cái tên —

“Mục Vân.....”

Hai người đàn ông lại lần nữa ngẩng đầu nhìn nhau, lần này, họ đều thấy rõ không vui trong mắt nhau.

Tả Khiêm Lãm biết Thiệu Mục Vân, cũng biết quan hệ giữa Sơ Vân và Thiệu Mục Vân, bởi vậy hấn càng tức giận.

Mà Lãnh Tuyết Dật thì không biết “Mục Vân” là ai, bất quá, hấn cũng không vui khi Sơ Vân gọi tên người khác trong mộng, cậu ấy còn chưa từng cười qua với mình mà!

Vì vậy, một lớn một nhỏ, hai người đàn ông đối chọi gay gắt, lần đầu trong lòng đạt thành nhận thức chung, đó là: Tuyết đối không cho cái tên “Mục Vân” Đẹp mặt!

Không bao lâu, Sơ Vân bất ngờ phát sốt, nhiệt độ không ngừng tăng lên, lại không đổ mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liên tục khó chịu lấm bầm, quả thực khiến Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật sợ hãi.

Tả Khiêm Lãm vội vàng gọi bác sĩ tư nhân nhà mình đến, mà Lãnh Tuyết Dật gọi điện về kí túc xá Y Phong, thông báo cho Thương Văn Phi, Sơ Vân vì có việc không về, gấp sau sẽ trình bày rõ.

Trong phòng nghỉ, bác sĩ trung niên vội vàng chạy đến, khám qua cho Sơ Vân, phát hiện chưa quá nghiêm trọng, lập tức truyền dịch hạ sốt cho cậu.

“Thế nào, bác Tầm?” Tả Khiêm Lãm nhíu chặt mày, lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Sơ Vân, ngay cả tay kia của cậu bị Lãnh Tuyết Dật nắm cũng tạm thời không để ý.

“Phải chờ một chút xem nhiệt độ có hạ không, Tả thiếu gia, ở đây có đá lạnh chứ?” Bác sĩ trung niên nho nhã cũng khề cau mày, sờ động mạch bên gáy Sơ Vân, cảm thấy nhịp đập rất nhanh.

“Có.” Tả Khiêm Lãm gật đầu, mở quán bar, không có đá lạnh thì làm ăn gì được.

“Dùng túi nhựa sách bọc ít đá, lại dùng khăn lông khô gói kỹ, đặt dưới nách và đùi của cậu ấy để hạ nhiệt độ, đứa nhỏ này sốt khá cao.” Bác sĩ Tầm chỉ chỉ vị trí động mạch trên đùi Sơ Vân.

“Lập tức sẽ có.” Tả Khiêm Lãm liền xông ra ngoài.

Bên giường, Lãnh Tuyết Dật quỳ trên mặt đất, nắm chặt tay phải Sơ Vân, “Sơ Sơ.....”

Hấn hận chết sự bất lực của mình, trơ mắt nhìn Sơ Vân sinh bệnh khó chịu, hấn lại không giúp được cái gì, không cách nào thay cậu chia sẻ thống khổ. Nếu có thể, hấn thật hy vọng bệnh này sinh trên người mình, dù sao hấn tương đối khỏe mạnh, có thể chịu đựng được.

“Mục..... Vân.....” Sơ Vân vô thức nỉ non, trong lúc mơ mơ màng màng, cậu còn tưởng mình là Liêu Y Phàm, bởi vậy, khi thân thể cực độ khó chịu, không tự chủ được gọi tên người từ đáy lòng không muốn xa rời.

Lãnh Tuyết Dật và Tả Khiêm Lãm vừa vắn mang đá tới đều khẽ giạt mình, cảm thấy cơn tức nhanh chóng tràn ra. Trong tình huống này, Sơ Vân vẫn gọi tên người kia, chẳng lẽ “Mục Vân” với cậu mà nói, thật sự quan trọng như vậy ư?

“Đây, nhanh lấy khăn mặt.” Tả Khiêm Lãm ném cho Lãnh Tuyết Dật hai túi đá lạnh, tự mình cũng lưu loát gói kỹ, cẩn thận bỏ dưới nách trái và đùi của Sơ Vân.

Lãnh Tuyết Dật cũng làm theo, bỏ túi chườm phía bên phải Sơ Vân để hạ nhiệt độ.

“Tả thiếu gia, nếu nửa giờ sau nhiệt độ vẫn không thể hạ, nhất định phải nhập viện, tôi đã sớm liên lạc!” Bác sĩ Tầm nói khẽ, trong mắt khó nén kinh ngạc, đây là lần đầu tiên ông thấy cậu chủ luôn tỉnh táo bình tĩnh lại có biểu lộ lo lắng như vậy, nói thế, cậu bé xinh đẹp đang bệnh này là đặc biệt ư?

“Ừm, tôi đã biết, cảm ơn, bác Tầm!” Tả Khiêm Lãm không để ý ánh mắt tò mò của bác sĩ Tầm, hẳn thật sự lo lắng cho Sơ Vân. Dù gì Sơ Vân cũng bệnh nặng mới khỏi, hiện tại lại sốt cao, có thể tạo thành ảnh hưởng xấu tới thân thể không?

“Nhóc con.....” Tả Khiêm Lãm ngồi xuống bên giường, cầm tay trái Sơ Vân, nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay của cậu, vì đầu ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng bỏng mà lo lắng.

“Tả thiếu gia, giúp cậu ấy lật túi chườm thường xuyên, cẩn thận đừng để quá lạnh!” Bác sĩ Tầm nhắc nhở.

Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật vội vàng nghe theo, không dám sơ sẩy.

May mắn, hơn 10 sau, nhiệt độ cơ thể Sơ Vân bắt đầu giảm xuống, cũng bắt đầu có mồ hôi thấm ra trán, khuôn mặt nhỏ nhắn không đỏ ửng như trước!

Lập tức, ba người đàn ông ở đây đều thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ vẫn chưa thể yên tâm, lại quan sát một thời gian ngắn, nếu nhiệt độ ổn định, sẽ không việc gì!” Bác sĩ Tầm lau lau mồ hôi trên trán, cảm thấy có chút lo lắng khó hiểu. Thiệt là, trước kia gặp bệnh nhân nghiêm trọng hơn thế này cũng chưa từng khẩn trương như vậy, chẳng nhẽ vì đứa bé này là người Tả thiếu gia quan tâm sao?

“.....” Tả Khiêm Lãm không nói tiếng nào, chỉ dùng khăn mặt lau nhẹ mồ hôi trên mặt và trên cổ Sơ Vân, sợ cậu bị lạnh lần nữa.

“Chờ cậu ấy đổ mồ hôi xong, tốt nhất đổi quần áo khô ráo, còn nữa, hiện giờ túi chườm có thể bỏ!” Bác sĩ Tầm y vừa thu thập dụng cụ vừa dặn dò.

“Được.” Hai người đàn ông lớn nhỏ bên giường lại nghe lời lấy túi chườm ra, cẩn thận dịch chắn cho Sơ Vân, không có một khe hở.

Lại qua một hồi, nhiệt độ Sơ Vân vững vàng hạ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khôi phục màu sắc bình thường, lúc này Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật mới hạ xuống trái tim đang treo lơ lửng, không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua nhau, lần nữa mỗi người một bên cầm tay Sơ Vân.

Bác sĩ Tầm thấy mà sửng sốt, từ khi nào cậu chủ nhà mình có biểu hiện kinh người như vậy? Điều này khiến ông vô cùng bất ngờ, người giống đứa trẻ đoạt kẹ đường kia thật sự là thiếu gia nhà mình? Không phải ai đó giả dạng Tả Khiêm Lãm chứ?

“Bác Tầm, bên cạnh có phòng trống, bác nghỉ ngơi một chút, ta sợ nhóc con lại sốt.” Tả Khiêm Lãm nghiêng đầu nhìn ông, tạm thời vẫn không thể để ông trở về, bất quá, ánh mắt bác Tầm thật quá trắng trợn, giống như hẳn là người quái dị, cứ nhìn chằm chằm vào hắn!

“Vậy, được rồi.” Bác sĩ Tầm xấu hổ sờ sờ mũi, “Nhìn lên” bị bắt gặp, vì vậy nhanh chóng mở cửa trốn đến phòng bên, dù sao hôm nay có thể thấy mặt khác của thiếu gia nhà mình, cũng coi như đáng giá!

Tả Khiêm Lãm thở nhẹ, đứng dậy tìm một bộ đồ ngủ của mình, đồng thời không quên chỉ huy Lãnh Tuyết Dật, “Tiểu quý, đi toilet lấy hai cái khăn nóng đến, nhóc con cần thay quần áo.”

Lãnh Tuyết Dật trừng mắt liếc hắn một cái, khó chịu vì hắn gọi mình là “Tiểu quý”, tuy so với Tả Khiêm Lãm, mình thật sự là một cậu bé chưa thành niên.

Hai người hợp lực, dùng tốc độ ánh sáng giúp Sơ Vân lau đi mồ hôi trên người, thay quần áo khô mát.

Nhìn cậu ngủ say sưa, mãi không có tỉnh, hai người có chút lo lắng, nhưng thấy Sơ Vân ngủ an ổn, tựa hồ không có gì xấu, nhiệt độ cũng không tăng cao, liền thoáng an tâm.

21. Chương 21: Đới Chọi [3]

Sơ Vân chậm rãi tỉnh lại, mở mắt ra, tựa hồ là tờ mờ sáng, đèn trên trần nhà vẫn bật, nhìn vô cùng lạ lẫm, nhất thời cảm thấy mê man, không biết mình đang ở đâu. Mình làm sao vậy?

Thân thể có chút đau nhức, yết hầu cũng đau, không quá thoải mái, muốn hoạt động lại phát giác hai tay giống như đều bị nắm, nhiệt độ ấm áp từ thân thể đối phương truyền tới không ngừng.

Thoáng nghiêng đầu nhìn hai bên, lọt vào tầm mắt là hai khuôn mặt say ngủ quen thuộc, Sơ Vân kịp phản ứng, nơi này, hẳn là phòng làm việc của Tả Khiêm Lãm, mà trước đó, hình như mình phát sốt!

Nhìn thân thể xiêu vẹo của hai người, vẫn cố chấp tựa bên giường trông cậu một đêm, trong lòng Sơ Vân xông lên kích động khó nói lên lời, cảm thấy mắt nóng rát, cái mũi chua xót, thật muốn rơi lệ.

Cậu không đáng để hai người làm thế, điều này, về sau cậu làm sao báo đáp?

“Ngô..... Ta đang ngủ a, di, nhóc con, em đã tỉnh!” Tả Khiêm Lãm đột nhiên tỉnh lại, thấy Sơ Vân mở to mắt nhìn hắn, lập tức cười cười, lấy tay sờ trán Sơ Vân, “Khá tốt, không còn nóng!”

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật cũng đồng thời tỉnh lại, liền nhẹ giọng kêu.

Sơ Vân nghiêng đầu, nhìn hắn, môi run rẩy, khóe mắt ẩm ướt, lại ghen ngào nói không ra lời.

“Sơ Sơ!” Thấy cậu khóc, Lãnh Tuyết Dật có chút sốt ruột, không biết nên an ủi cậu thế nào.

“Nhóc con, không được khóc, cổ họng không tốt!” Tả Khiêm Lãm dứt khoát phủ lên mắt Sơ Vân, ra lệnh, lại cảm giác có dòng nước nóng bỏng theo kẽ tay trượt xuống, liền thăm thở dài, đứa bé này, thật khiến tâm người ta đau!

“Cảm ơn các người, cảm ơn!” Sơ Vân thật tình nói lời cảm ơn, nhưng cũng biết lời cảm ơn của mình không đủ để trả lại ấm áp mà hai người kia cho cậu.

“Đứa ngốc, đừng nói nhảm, cổ họng của em lại nhiễm trùng, cho nên khoảng thời gian tiếp theo em tuyệt đối không được mở miệng.” Tả Khiêm Lãm giúp Sơ Vân lau đi khóe mắt ẩm ướt, lại nhẹ nhàng gõ gõ trán cậu.

Dây thanh sử dụng quá độ làm vết thương cũ tái phát, có chứng viêm khiến sốt cao, cũng thiếu chút nữa hù chết bọn họ.

“Cái này ông chú nói không sai, Sơ Sơ, từ nay không thể tùy tiện ca hát!” Lãnh Tuyết Dật cũng không rút lại phía sau, tha thiết dặn dò. Tuy Sơ Vân hát rất êm tai, nhưng chuyện có thể gây tổn thương đến thân thể của cậu, tuyệt đối không được làm.

“Các người.....” Sơ Vân không biết nên nói cái gì, tại sao hai người kia lại đối tốt với cậu như vậy?

“Suyt!” Tả Khiêm Lãm dè dặt môi Sơ Vân xuống, “Đừng nói chuyện, đói ư? Ta sai người nấu chút cháo cho em.”

Xoa xoa tóc Sơ Vân, Tả Khiêm Lãm đứng dậy rời đi, vừa ra đến trước cửa, nhìn thoáng qua Lãnh Tuyết Dật, mấp máy môi, ý bảo, không được nhiều lời cũng đừng làm cái gì!

Lãnh Tuyết Dật vô cùng dứt khoát ném cho hắn một ánh mắt lạnh lùng, tôi không thèm nghe lời ông chú!

“Lãnh Tuyết.....” Sơ Vân vừa muốn mở miệng, liền bị Lãnh Tuyết Dật lấy tay ngăn lại.

“Thực xin lỗi.” Lãnh Tuyết Dật xin lỗi, “Trước, tôi không chú ý tới cậu đang phát sốt, về sau tôi sẽ rất cẩn thận.” Hần vẫn luôn áy náy, nếu hẳn có thể phát hiện sớm một chút, Sơ Vân cũng không sốt cao nghiêm trọng như thế?

“Không phải lỗi của cậu, tại sao phải xin lỗi?” Sơ Vân vô cùng kinh ngạc, không nghĩ Lãnh Tuyết Dật vì vậy mà tự trách.

“Nếu như tôi.....”

“Tôi nói tất cả không phải lỗi của cậu, Lãnh Tuyết Dật cậu không cần nói xin lỗi, trái lại, là tôi nên cảm ơn cậu!” Sơ Vân mỉm cười, nắm tay Lãnh Tuyết Dật.

Rõ ràng bọn họ đều là thiếu niên, nhưng tay Lãnh Tuyết Dật rất thon dài, cũng rất ấm.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật có chút sững sờ, lần đầu tiên Sơ Vân cười với hẳn, cũng là lần đầu tiên chủ động cầm tay hẳn!

Sơ Vân nhìn Lãnh Tuyết Dật hiếm khi biểu hiện ngốc nghếch, liền không tự chủ cười khẽ một tiếng.

Vì vậy, Lãnh Tuyết Dật càng ngu hơn!

Tả Khiêm Lãm đẩy cửa tiến đến, nhìn qua chính là hình ảnh: Một tên ngốc ngồi bên giường, ngơ ngác nhìn cậu bé đang mỉm nằm trên giường cười.

Hắn nhíu mày, rất muốn phá hỏng.

Ai, Tả Khiêm Lãm thâm thở dài, tại sao hẳn lại có ý nghĩ ngây thơ như trẻ con vậy chứ? Chẳng lẽ nói, kẻ thù là tên nhóc, trình độ của người cũng theo hẳn mà hạ xuống? Cái này rất không thể chấp nhận!

Nhìn thấy Tả Khiêm Lãm bước vào, Sơ Vân liền muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích, nằm yên.” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng đè lại thân thể của cậu, sờ sờ trán cậu.

Lãnh Tuyết Dật cũng giữ chặt tay Sơ Vân, không cho cậu rời giường, sau đó cầm ba lô của Sơ Vân qua, đặt bên gối, “Sơ Sơ, muốn nói cái gì, cứ viết lên giấy a.” Trong ba lô của Sơ Vân chắc chắn có giấy bút.

Sơ Vân đỏ mặt, thấp giọng nói: “Tôi muốn đi toilet.” Nói xong liền vén chăn lên muốn xuống giường, bất quá, vừa động lập tức phát hiện mình không mặc quần áo lúc trước, mà mặc một chiếc áo ngủ nam hàng hiệu.

Bởi vì trở mình trong chăn, vạt áo bị vén lên, cho nên lúc này cặp chân trần trắng nõn liền lộ dưới ánh đèn, hiện ra màu sắc nhu hòa mê người.

“A.....” Sơ Vân hô nhỏ một tiếng, vội vàng kéo chăn phủ lên chân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, xấu hổ nhìn hai người bên giường, giống như đà điểu, cả người rúc vào trong chăn.

Tả Khiêm Lãm cười khẽ một tiếng, vì động tác đáng yêu của Sơ Vân mà tâm tình sung sướng, hẳn kéo tấm chăn bị Sơ Vân nắm chặt, trêu đùa: “Nhóc con, hiện tại che đã muộn, tối hôm qua giúp người lau mồ hôi thay quần áo chính là toàn bộ ~ đều xem hết!”

Bất quá, thực tế thì, lúc ấy vì lo lắng quá mức, căn bản không chú ý tới cái khác, chỉ nghĩ nhanh chóng giúp cậu thay quần áo.

“.....” Sơ Vân trừng mắt liếc hẳn một cái, lại nhìn Lãnh Tuyết Dật, phát hiện vẻ mặt của hẳn cũng thế, mặt Sơ Vân càng thêm đỏ rực, quả thực mặt mặt chết!

Hơn nữa, cậu không nói gì sai chứ? Lúc ấy sốt cao mơ mơ màng màng, cậu không nhớ rõ mình nói loạn cái gì, cậu không bị bại lộ thân phận a?

“Không phải muốn đi vệ sinh ư?” Tả Khiêm Lãm kéo chăn, giúp cậu chỉnh vạt áo, một tay ôm lấy cậu, đi đến toilet.

“Tự mình đi.” Sơ Vân kháng nghị, đảm vai Tả Khiêm Lãm, lơ đãng quay đầu lại, thoáng thấy khuôn mặt tuần tú không biểu tình của Lãnh Tuyết Dật, trong đôi mắt đen nhánh kia là màn đêm kín bưng, nhìn không thấu suy nghĩ.

Lãnh Tuyệt Dật làm sao vậy? Sơ Vân khó hiểu, vô thức nhú mày, vừa định hỏi hần, Tả Khiêm Lãm đã đẩy cửa phòng vệ sinh, cậu đành tạm thời bỏ xuống nghi vấn.

“Tôi tự mình tới.” Sơ Vân kiên quyết đẩy Tả Khiêm Lãm ra khỏi buồng vệ sinh, nếu bị người nhìn chăm chăm, cậu thà rằng nhịn chết.

Tả Khiêm Lãm bị giam tại ngoài cửa, vẻ mặt thực sự vui sướng, hần quay đầu lại nhìn Lãnh Tuyệt Dật, khiêu mi, âm thầm kinh ngạc. Tự hồ chỉ trong vòng một đêm, tên nhóc này cũng có chút thay đổi, nhanh chóng trưởng thành!

Lãnh Tuyệt Dật trầm mặc một lát, nhìn thoáng qua cửa phòng vệ sinh, sau đó đi về cửa chính, nói khẽ: “Tôi trở lại ký túc xá, giúp cậu ấy lấy một số quần áo.” Quần áo hôm qua dính mồ hôi, Sơ Vân đã không thể mặc, phải thay mới.

Tả Khiêm Lãm gật đầu, cái này đúng là rất cần, cho nên không phản đối.

Lãnh Tuyệt Dật đang muốn kéo cửa, Sơ Vân vừa vặn đi từ toilet ra, nhìn thấy hần, liền hỏi: “Cậu muốn đi?”

“Trở về giúp cậu lấy ít quần áo tắm rửa.” Lãnh Tuyệt Dật xoa xoa tóc của cậu, “Nằm thêm một lát.” Hần lại nhìn Tả Khiêm Lãm, sau đó cũng không quay đầu lại, rời đi.

“.....” Sơ Vân không tự chủ được cắn cắn môi, trong lòng đau đớn, hai người kia, tại sao phải đối xử tốt với cậu như vậy? Cậu không đáng a.....

“Mặt đất lạnh, trở lại giường thôi.” Tả Khiêm Lãm ôm lấy Sơ Vân, thả cậu trên giường, dùng khăn ướt lau tay chân cậu, sau đó nhét cậu vào chăn, “Đợi lát nữa ăn nhiều một chút, hôm qua em sốt rất cao.”

“..... Cảm ơn!” Điều Sơ Vân có thể làm bây giờ, chỉ là nói lời cảm ơn.

“Đứa ngốc!” Tả Khiêm Lãm cười khẽ, vỗ về tóc Sơ Vân, “Yên tĩnh nằm một lát, đừng nói chuyện nữa.”

Sơ Vân gật đầu, nhắm mắt lại.

Tả Khiêm Lãm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh của Sơ Vân, trong lòng thầm nghĩ, xem ra, hần lại có thêm một tình địch khá mạnh, tên nhóc họ Lãnh kia rất khó đối phó, đầu tiên, tuổi là một vấn đề lớn, cùng trường, có ưu thế, đồng thời, cũng có chỗ bất lợi.

Ừm, nên tính toán lại thật tốt!

22. Chương 22: Thiệu Mục Vân

Đây là một gian phòng bố trí giản lược lịch sự tao nhã, tràn ngập sắc lam u buồn.

Gia cụ màu thủy lam, bức màn màu thủy lam, ga giường màu thủy lam, cùng với đèn tường đầu giường màu thủy lam.

Thiệu Mục Vân ngồi trên sofa đơn trước cửa sổ, vẻ mặt có chút thờ ơ, sa mỏng lam nhạt che khuất thân hình hần.

Ngoài cửa sổ, mưa lạnh lẻo té tách rơi, sắc trời u ám.

Trong phòng rất yên tĩnh, phảng phất như mặt hồ, chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng đá lạnh va vào thành ly rượu.

Trên bàn nhỏ cạnh sofa đặt vài chai rượu, hơn phân nửa đã trống rỗng. Trong chén rượu, chất lỏng màu hổ phách sáng sủa hòa lẫn với đá lạnh, lộ ra tia sáng ấm áp kì dị.

Thiệu Mục Vân thu hồi tầm mắt, có chút hoảng hốt nhấc ly lên, ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, cầm chai rượu qua, lại lần nữa rót đầy.

Hắn lừa Sơ Vân mình đi công tác, nhưng thực tế lại trở về nơi cũ, trốn ở đây.

Hôm nay, là sinh nhật Liêu Y Phàm, mà gian phòng này, là gian phòng Liêu Y Phàm ở khi còn sống, hắn luôn cẩn thận gìn giữ, may mắn không xê xích, bảo trì nguyên dạng như trước. Mà bộ lịch cũ treo đầu giường, cũng còn dừng lại tại ngày 14 tháng 10, ngày chủ nhân gian phòng này biến mất.

Thiệu Mục Vân dùng sức nhắm mắt lại, hương rượu ngon, lúc này lại cảm giác vô cùng đắng chát, cơ hồ sắp theo mắt trào ra.

Hắn rất muốn say, như vậy có thể quên rất nhiều chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác lại vô cùng tỉnh táo, thậm chí có thể nhớ rõ ràng từng chuyện xảy ra.....

.....

Trong thư phòng, hắn thoáng nhìn cánh cửa khép hờ, bóng người kia cẩn thận đứng nơi đó, vừa nghĩ tới chuyện cậu cùng người đàn ông khác quần quýt một đêm, dù xuất phát từ yêu cầu của mình, nhưng hắn vẫn cực độ tức giận cùng ghen ghét, liền ma xui quỷ khiến nói ra một câu: Thân thể dơ bẩn kia sao xứng có được tình yêu của ta!

Nhưng, lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, nhìn bóng lưng mảnh khảnh lão đạo rời đi, hắn thiếu chút nữa liền đuổi theo, ôm chặt cậu vào lòng, chỉ là, chỉ là “Thiếu chút nữa”, mà không phải thật sự đuổi theo.

Càng khiến hắn hối hận chính là, từ khe cửa nhìn bóng lưng mảnh khảnh kia, đúng là vĩnh biệt!

Hai ngày sau, hắn nhận được điện thoại của cục cảnh sát, trong phòng lạnh tại nhà tang lễ, hắn chứng kiến người kia toàn thân tràn đầy vết thương, tựa như bị nghiền nát, hắn lâm vào mờ mịt.

Kỳ lạ, hắn không cảm thấy đau đớn, chỉ không ngừng nghĩ, hắn sau này..... Có phải là..... Sẽ không còn gặp lại người kia?

Người kia lẳng lặng nằm ở chỗ đó, sắc mặt tái nhợt, thần thái dị thường an tường, mặc dù má trái bị một vết thương dữ tợn, gương mặt có chút sưng vù, nhưng trong mắt hắn, không chút ào ảnh hưởng tới vẻ đẹp tinh xảo của cậu.

Chỉ là..... Đang ngủ à!

Lúc ấy hắn nghĩ như vậy, dần dần nghĩ, mê man nhìn nhân viên nhà tang lễ đem thân hình đang ngủ say vào lò thiêu.

Mà khi lò lửa âm âm nhảy lên, trái tim hắn mới đột nhiên co rút lại, đau đớn bén nhọn, bất tri bất giác, có chất lỏng lạnh lạnh dần dần làm ướt áo trước ngực.

Tang lễ, chỉ có mình hắn tham gia.

Mộ, cũng chỉ hắn mới biết được.

Như vậy, tế điện, chỉ hắn mới có thể.

.....

Mọi thứ, hoảng hốt, giống như vừa mới xảy ra.

Thiệu Mục Vân xoa xoa ngực, lại lần nữa uống cạn rượu trong ly, sau đó cầm lấy chai rượu trực tiếp rót vào miệng.

Muốn say, rồi hết lần này tới lần khác không say!

Nhìn mưa vẫn rơi ngoài cửa sổ, Thiệu Mục Vân đứng dậy, ra khỏi phòng, cầm áo khoác muốn rời đi.

Đẩy cửa, liền gặp một thiếu niên xinh đẹp đứng dưới hiên, tay cầm ô màu lam nhạt, trong mắt tràn đầy chờ mong nhìn hắn, dưới chân thấm ướt nói rõ, người này đứng ở đó đã lâu.

Trong nháy mắt Thiệu Mục Vân có ảo giác, hắn như lại thấy được thiếu niên năm đó mỉm cười thản nhiên với hắn. Nhưng nhắm mắt định thần, không phải.

Bởi vì, người kia, đã mất!

“Sao cậu lại tới đây, tôi đã nói không muốn gặp ai hôm nay mà?” Thiệu Mục Vân lãnh đạm liếc thiếu niên, bước qua hắn, đi đến ga ra.

“Mục Vân.....” Thiếu niên đuổi theo, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói, “Mục Vân, đã lâu em không gặp anh, em làm sai cái gì ư?”

“Không có, chỉ là hôm nay tôi không muốn gặp ai, cậu trở về đi.” Thiệu Mục Vân mở cửa ga ra, không quay đầu nhìn về mặt ai oán của thiếu niên.

“Mục Vân, anh uống rượu? Còn muốn lái xe ư? Không được, quá nguy hiểm!” Thiếu niên ngửi được một thân mùi rượu của Thiệu Mục Vân, thấy hắn muốn lái xe, vội vàng ngăn cản.

Cuối cùng Thiệu Mục Vân quay đầu lại nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên, giống như cười mà không phải cười nói:

“Cậu cho cậu là ai, muốn trông nom tôi sao? Đừng tưởng rằng chỉ thượng giường mấy lần là có thể khoa tay múa chân với tôi, bên cạnh tôi không thiếu người, cậu chỉ có đôi mắt đẹp chút mà thôi.” Nói xong, hắn không hề để ý tới thiếu niên, ngồi vào xe, mở cửa ga ra, lưu loát chạy nhanh ra ngoài.

Thiếu niên nhìn xe đi xa, gắt gao cắn môi, không để mình khóc lên. Hắn đưa tay sờ sờ mắt của mình, cảm thấy đắng chát, hắn biết rõ, luôn rõ, mình chỉ là vật thay thế.

Phải nói, những thiếu niên đi theo Thiệu Mục Vân, đều là vật thay thế. Bởi vì, diện mạo của bọn họ, luôn luôn có một bộ phận giống người kia, ví dụ như hắn, chính là đôi mắt giống người kia, người được Thiệu Mục Vân quý trọng tận đáy lòng!

Hắn luôn biết.

Mộ địa rất xa xôi quanh quẽ, cũng không phải tiết tảo mộ, cho nên trong mưa mùa đông lạnh lẽo, càng thêm tịch liêu.

Thiệu Mục Vân không mang ô, chỉ mặc áo gió đi vào mộ, rất nhanh, liền tìm được mộ người kia. Ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đặt một bó hồng lam sắc trước mộ.

Hoa hồng lam, là hoa Liêu Y Phàm thích nhất, chỉ là, chỉ là hắn chưa từng tặng cậu.

Thiệu Mục Vân nâng mắt, dừng ở ảnh chụp trên bia mộ.

Liêu Y Phàm không thích chụp ảnh, cho nên gần như không có ảnh lưu lại, cái này là ảnh chân dung lúc cậu chụp khi nhập trường đại học, nhìn có chút mộc mạc, mặt không biểu tình, ngay cả cười cũng không, trầm tĩnh, như là đắm sâu u tối.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp lạnh buốt, Thiệu Mục Vân hoảng hốt nghĩ, hắn rất ít thấy Liêu Y Phàm cười.

Lúc đầu, còn có mỉm cười thản nhiên, nhưng từ lúc giúp hắn “Công tác”, liền không thấy cậu cười qua, chỉ ngẫu nhiên nhẹ nhàng khóe môi!

Thiệu Mục Vân chậm rãi tựa đầu vào bia mộ lạnh băng, nhắm mắt lại.

Hắn xác định mình yêu Liêu Y Phàm, thậm chí muốn độc chiếm cậu, nhưng tâm lý thích sạch sẽ lại khiến hắn không cách nào tiếp nhận Liêu Y Phàm đã từng nằm dưới thân nam nhân.

Muốn thương cậu, rồi lại không thể thương cậu.

Ghét bỏ quá khứ dơ bẩn của cậu, lại tự tay đẩy cậu vào lòng nhiều gã đàn ông khác, khiến cậu nhiễm hương vị của càng nhiều người.

Muốn dục vọng hung hăng thiêu đốt, nhưng tình cảm và lý trí thích sạch sẽ lại khiến hắn không cách nào đi ôm, xung đột giữa hai người càng ngày càng kịch liệt, đã gần thành bệnh trạng, cũng bức bách hắn tới chân tường.

Ngẫu nhiên gặp Sơ Vân mới mười tuổi, lập tức hắn tìm được con đường phát tiết loại bệnh trạng này, vì vậy hắn thu dưỡng Sơ Vân, cũng đổi tên là Luyện Y, không để bất kỳ ai biết rõ, nhất là Liêu Y Phàm.

Hắn biết mình làm loại chuyện này là rất tàn nhẫn, nhưng, hắn đã sắp không thể khống chế bản thân! Nếu hắn không làm gì, hắn chỉ sợ mình sẽ làm ra chuyện khinh khủng hơn.

Sau đó, một ngày, Liêu Y Phàm đột nhiên biến mất, triệt để biến mất khỏi thế giới này.

Một khắc đó, hắn mới hiểu được, mình dần dần trở nên điên cuồng, sẽ có một ngày hắn nhìn không được, mà tự tay giết Liêu Y Phàm!

Bởi vì, đó là người hắn cực độ muốn rồi lại không chiếm được, đã không chiếm được, còn không bằng tự tay hủy, để người khác cũng không gặp được, như vậy, cậu liền hoàn toàn chỉ thuộc về riêng hắn!

.....

Thiệu Mục Vân chậm rãi đứng thẳng người, nhìn ảnh chụp, người bên trong cũng lẳng lặng nhìn hắn, hai mắt sâu thẳm, không lộ ra một tia tình cảm.

“Em lúc này, đang suy nghĩ gì?” Thiệu Mục Vân khẽ sát mặt, nhẹ nhàng hôn xuống ảnh chụp lạnh băng, “Anh biết rõ em không muốn nói, bây giờ nghĩ lại, tựa hồ đã thật lâu chưa từng nghe thanh âm của em.....”

“.....” Thiệu Mục Vân lại lẳng lặng đứng trong chốc lát, mới nói nhỏ: “Anh đi, lần sau trở lại thăm em, còn có.....” Hắn cúi người hôn hôn mộ bia, nói nhỏ, “Anh yêu em!”

Lúc Liêu Y Phàm còn sống, hắn không cách nào nói yêu, mà bây giờ, hắn cũng chỉ có thể nói những lời này.

Rời nghĩa trang, bắt tri bắt giác, lại đi tới ký túc xá học viện Y Phong.

Nằm ở trên tay lái, nhìn tòa nhà trắng trong mưa, Thiệu Mục Vân suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng không đi vào, mà khẽ thở dài, lái xe rời đi.

Hắn lúc này, không dám đối mặt Sơ Vân có khuôn mặt giống hệt Liêu Y Phàm, hắn sợ mình khống chế không nổi, sẽ làm chuyện không thể nào văn hồi với Sơ Vân, như vậy, hắn triệt để mất đi tất cả.

Cho nên, hắn chỉ có thể lựa chọn rời đi, tránh mà không gặp.

Bất quá, hắn không ngờ tới, lúc này, Sơ Vân không tại ký túc xá, ước chừng nửa giờ sau, mới được Tả Khiêm Lãm đưa về.

Về đến nhà, thiếu niên trước đó đã đi, vào phòng, Thiệu Mục Vân đổ mình lên sofa, mỗi một xoa mi tâm.

Quần áo mặc mưa sũng nước, hắn cần tắm nước nóng xua đi lạnh lẽo, chính là, động cũng không muốn động. Đầu có chút đau nhức, không biết do cảm giác say, hay vì nguyên nhân gì khác.

Căn nhà lớn, rất lạnh lẽo, không có bất kỳ thanh âm.

Thiệu Mục Vân đột nhiên cảm thấy tịch mịch, trong lòng cũng dâng lên đắng chát. Trước kia có Liêu Y Phàm, dù cậu không nói lời nào, nhưng luôn có tiếng động vụn vặt, chứng tỏ nhà này có hai người sống. Nhưng hôm nay, chỉ có mình hắn.

Thả tay xuống, tầm mắt rơi vào Piano đặt trong góc, như thể còn thấy người tinh xảo kia đang ưu nhã đàn cho hắn nghe, âm sắc rất đẹp, như là tiếng trời.

Sau này, nó..... Sẽ không còn xảy ra!

Tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ, Thiệu Mục Vân chậm rãi đưa tay che mắt, thân thể lệch ra khỏi sofa, chậm rãi đứng dậy, run nhè nhẹ.

Ngoài cửa sổ, mưa tí tách rơi xuống như trước, tựa hồ, là ông trời dùng nước mắt tế điện.....

23. Chương 23: Bạn Cùng Phòng Lãnh Tuyệt Dật

Quán bar Rock.

Hai tay Sơ Vân che miệng, rụt về phía sau, co rúc ở đầu giường, dùng khoeo mắt liếc hai người một nhỏ một to, giống như bọn họ là ác quỷ hung thần.

“Nhóc con, ngoan, bỏ tay ra.” Tả Khiêm Lãm cười hì hì khuyên bảo, một tay bưng bát to, một tay cầm muống nhỏ, không ngừng gõ nhẹ lên bát.

Cái bát kia, trong mắt Sơ Vân, chính là hung khí. Mà trong chén, là cháo thịt dinh dưỡng, hoặc loại cháo nhiều thịt nào đó.

“Sơ Sơ, ăn nhiều một chút, thịt bò rất bổ.” Trong tay Lãnh Tuyệt Dật cũng là một cái bát, hầm củ từ cùng thịt bò. Mà hắn thì gắp đĩa ăn, xiên một khối thịt bò, xếp hàng chờ bỏ vào miệng Sơ Vân.

Sơ Vân liều mạng lắc đầu, không chịu bỏ tay che miệng. Nói giỡn, cậu không phải trâu, dạ dày bốn ngăn, ăn nhiều còn có thể nhai lại.

Từ sáng tỉnh lại đến giữa trưa, cậu đã không ngừng ăn, hai người này vẫn muốn tống thêm vào bụng cậu, chẳng lẽ bọn họ muốn cậu no chết ư?

Nếu tiếp tục ăn, Sơ Vân đoán mình sẽ phình như kinh khí cầu, pằng một phát nổ tung!

“Nhóc con.....”

“Sơ Sơ.....”

“Nói không ăn là không ăn!” Sơ Vân che miệng, buồn bực hét, lại rút về phía sau, thẳng đến khi không lui được nữa.

Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyệt Dật không hện mà cùng thở dài một tiếng, xem ra, Sơ Vân đã xem thức ăn trong tay bọn họ là mánh thú và dòng nước lũ!

“Vậy được rồi, lát nữa ăn tiếp.” Tả Khiêm Lãm bắt đũa đặt bát lên bàn nhỏ cạnh giường.

Lãnh Tuyệt Dật cũng không còn cách nào, buông bát, đem miếng thịt bò trên nĩa nhét vào miệng mình, nhai nhai nuốt nuốt.

Thấy hai người rút cục đầu hàng, lúc này Sơ Vân mới buông tay ra.

Tả Khiêm Lãm lập tức cười khê một tiếng, kè sát, ngón cái phủ phủ gò má Sơ Vân, “Nhóc con, em che miệng quá dùng sức, xem xem, mặt đều đỏ!” Liền gắp quanh cái miệng khéo léo của Sơ Vân, trên quai hàm, một vòng dấu đỏ, có thể thấy được cậu dung lực thể nào.

Nhìn Lãnh Tuyệt Dật, cũng là dương khoeo môi cười khê.

Sơ Vân mặt đỏ, cảm thấy xấu hổ, chính là, cái này đều phải trách bọn họ, nếu bọn họ không bức bách cậu ăn, cậu cũng không che chặt miệng mình như thế. Vì vậy, cậu có phần khó chịu tròng hai người lần nữa.

“Tốt lắm, nhóc con, ăn no ngủ tiếp một lát a, buổi chiều ta đưa em về.” Tả Khiêm Lãm xoa xoa tóc Sơ Vân.

“Không muốn.” Tôi cũng không phải heo!

Sơ Vân trầm nghĩ trong lòng, giật nhẹ chăn, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng.

Ở sát góc tường, chỉ có nửa thước vuông, nhưng lại có thể thấy bầu trời bên ngoài bao la, hình như đang mưa. Bắn nắng, mây khê nhú.

“Nhóc con, em.....” Tả Khiêm Lãm đột nhiên không biết nên nói thế nào.

“Không sao.” Sơ Vân lắc đầu, nhẹ nhàng cười cười, tuy trong lòng vẫn có chút bế tắc, nhưng, đa phần về u sầu đã tiêu tan. Liều Y Phạm đã chết rồi, hôm nay, cậu là Thiệu Sơ Vân.

“Sơ Sơ, đừng khổ sở.....” Lãnh Tuyết Dật có chút bận tâm cầm tay phải Sơ Vân, nhéo nhéo. Bởi vì hôm qua hắn tận mắt thấy nước mắt và bi thương của Sơ Vân, cho nên dù lúc này Sơ Vân nói không sao, hắn cũng không thể an tâm.

“Tôi thật sự không sao.” Sơ Vân vỗ vỗ hắn, mà thấy biểu lộ hiềm có của Tả Khiêm Lãm lúc này, chắc hẳn đã nghe chuyện hôm qua từ Lãnh Tuyết Dật?

Không biết Tả Khiêm Lãm minh bạch bao nhiêu? Hắn biết rõ Liêu Y Phàm ư? Nếu hắn rõ, vậy chính mình, thật sự không biết nên dùng biểu lộ gì đối mặt với hắn.

“Nhóc con, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu không muốn ngủ, ra phía trước nhìn xem a.” Tả Khiêm Lãm đặt quần áo của cậu trên giường, cười hì hì khiêu mi, nháy mắt mấy cái, cầm quần nhỏ màu trắng của Sơ Vân lên, “Có muốn ta giúp em thay không?”

“Không cần!” Sơ Vân nghiêng người, cướp quần nhỏ về. Đùa sao, cậu đâu có bị liệt, tối hôm qua phát sốt là không thể phản kháng.

“Ông chú cổ quái, đi ra cho ta.” Lãnh Tuyết Dật đen mặt kéo Tả Khiêm Lãm ra ngoài, dù gì cũng không cho phép hắn xem Sơ Vân thay quần áo.

“Tiểu quỷ chết tiết, nói tôi cổ quái, còn nữa, tôi mới 29 tuổi, không phải ông chú!” Tả Khiêm Lãm không khách khí gõ lên đầu Lãnh Tuyết Dật đỉnh, tên nhóc này, luôn gọi hắn là ông chú.

“Đối với tôi và Sơ Vân, tuổi của ông chính là ông chú!” Lãnh Tuyết Dật khiêu mi trừng hắn, cho nên, mình sẽ không sợ ông chú này!

“!” Tả Khiêm Lãm nghẹn lời, bị Lãnh tiểu quỷ chột trúng uy hiếp, không có biện pháp, hắn không thể đột nhiên bớt mười tuổi. Đưa tay định dăm, lại bị Lãnh Tuyết Dật lưu loát bắt ra sau.

“Nha?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, “Xem ra thật sự có tài!”

“Bình thường bình thường.” Lãnh Tuyết Dật híp mắt, như sư tử nhỏ xù lông.

Vì vậy, hai người ở ngoài cửa không ngừng chém giết nhau, dùng ánh mắt giao chiến, khắp nơi ném loạn dòng điện.

Sơ Vân vừa nhanh chóng thay quần áo vừa nghe hai người ngoài cửa đấu võ mồm, mồ hôi trượt xuống ót. Cậu đâu phải bánh trái thơm ngon, sao hai người kia phải đoạt chứ? Thật không hiểu nổi.

.....

Ngoài cửa lớn ký túc xá Y Phong.

“Tốt lắm ông chú, đến đây là được!” Lãnh Tuyết Dật “Chỉ huy” Tả Khiêm Lãm.

“Lãnh tiểu quỷ, mới cho cậu chút thể diện cậu liền lên mặt ư, tôi đưa nhóc con về, không phải đưa cậu.” Tả Khiêm Lãm khó chịu liếc Lãnh Tuyết Dật.

Bị tên nhóc chết tiết chọc tức, hắn không còn bảo trì hình tượng trước đây, tự động hạ thấp tương đương với đối phương, trẻ con cùng Lãnh Tuyết Dật đấu miệng!

“Tôi quản ông.” Lãnh Tuyết Dật nhăn mũi, cầm ô, quay đầu nắm tay Sơ Vân ngồi phía sau, “Sơ Sơ, chúng ta xuống xe a.”

“Cái kia.....” Trần Sơ Vân nổi gân xanh, dọc đường từ quán bar trở về, cậu đã nghe hai người phía trước cãi cọ, cậu thật sự không ngờ kiêu hùng thương giới thành công như Tả Khiêm Lãm, lại cũng có một mặt ngây thơ, cảm giác vô cùng mới mẻ.

“Đưa vào bên trong, miễn phải đi bộ!” Tả Khiêm Lãm không để ý khí đen Lãnh Tuyết Dật phát ra, trực tiếp lái xe đi vào, cuối cùng theo chỉ thị của Sơ Vân, dừng trước cửa ký túc xá.

“Ông có thể trở về rồi, ông chú!” Lãnh Tuyết Dật lập tức đuổi người.

“Hừ, ta tại sao phải nghe lời cậu?” Tả Khiêm Lãm híp mắt nhìn hắn.

“Ông chú, ông định ở đây làm bảo vệ cửa sao.” Lãnh Tuyết Dật cong khóe miệng, trừng lại.

“Vây, hai người chậm rãi trò chuyện, tôi vào trước, anh Tả, cảm ơn anh đưa tôi về, tạm biệt!” Sơ Vân nhanh chóng trượt xuống xe, chạy vào ký túc xá, cậu không muốn lưu lại căn pháo.

Về phần gọi Tả Khiêm Lãm “anh”, là bị người đàn ông kia bắt buộc, phản đối vô hiệu; Mà ý của Lãnh Tuyết Dật, hẳn càng muốn Sơ Vân cũng giống hẳn gọi Tả Khiêm Lãm là “Ông chú”!

“Nhóc con!”

“Sơ Sơ!”

Cùng kêu lên, Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật nhìn nhau hừ lạnh.

“Ông chú, đi thông thả, không tiễn!” Lãnh Tuyết Dật nhảy xuống xe, nở nụ cười chiến thắng, hướng về phía Tả Khiêm Lãm phất tay, chạy nhanh vào lầu.

Cánh tay Tả Khiêm Lãm gác trên tay lái, cục tức nghẹn nơi yết hầu, thiếu chút nữa sặc.

Tên nhóc họ Lãnh chết tiệt! Nhẹ giọng hừ hừ, ngẩng đầu nhìn tòa nhà màu trắng trước mắt, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, vì vậy, hẳn chậm rãi cong khóe môi, nở nụ cười giảo hoạt.

Về phần Sơ Vân.

Đứng trước cửa phòng 116, cậu có chút ngu ngơ, nhìn bảng hiệu vốn lúc trước còn gắn tên của cậu, giờ phút này lại không thấy, bị cạo xuống rồi sao?

Nhìn mặt đất, vệ sinh sạch sẽ, không có gì cả. Nghi hoặc mở cửa, đến gian của mình, không ngờ phát hiện, gian bên phải, toàn bộ đồ vật biến mất!

Sơ Vân vội vàng chạy tới, kéo cửa tủ quần áo, quả nhiên, quần áo cũng đã không có!

Gặp quỷ, hay là bị trộm? Trộm có thể lợi hại vậy sao?

Sơ Vân chớp chớp mắt, khó hiểu gãi đầu. Quần Đạc không ở, cho nên nhất thời cậu cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Sơ Sơ!” Sau lưng, là thanh âm Lãnh Tuyết Dật, “Quả nhiên cậu chạy về đây, tôi quên nói với cậu, phòng của cậu đã thay đổi, trên lầu.”

“Cái gì?” Sơ Vân chợt xoay người, nhìn về phía Lãnh Tuyết Dật, không phải người này giở trò quỷ chứ?

“Đến, đi thôi, tôi dẫn cậu đi.” Lãnh Tuyết Dật hiển nhiên tâm trạng rất tốt, cười tủm tỉm nắm tay Sơ Vân, hướng lên lầu.

Sơ Vân mặc hẳn dẫn, lên tầng hai, trên đường còn gặp vài đàn anh cười hi hi giả mặt quỷ chào hỏi cậu, đương nhiên, không dám công khai, mà là len lén.

“Chính là chỗ này.” Lãnh Tuyết Dật nắm hai vai Sơ Vân, đẩy cậu đến trước cửa, để cậu thấy rõ bảng tên.

Trán Sơ Vân lập tức nổi gân xanh, hiếm khi phun hỏa.

Chỉ thấy trên biển gỗ, bên cạnh số phòng mạ vàng là hai dòng chữ bắt mắt, một là tên cậu, Thiệu Sơ Vân; Mà tên người kia, chính là tên chết tiệt đứng sau lưng, Lãnh Tuyết Dật!

“Vì sao chỉ một buổi tối mà phòng của tôi liền thay đổi?” Sơ Vân ngửa đầu về phía sau hỏi hẳn, âm thầm cắn răng.

“Không tốt sao? Như vậy tôi có thể ở gần xem cậu!” Lãnh Tuyết Dật vô cùng hài lòng với tình huống hiện tại.

Buổi sáng hẳn trở về lấy quần áo cho Sơ Vân, đột nhiên nghĩ ra chuyện này, vì vậy lập tức lợi dụng quyền lực trong trường của nhà mình, “Bức bách” giám sát Thương Văn Phi, Quần Đạc và mọi người cùng nhau giúp Sơ Vân đổi phòng, chỉ cần mười phút liền xong.

Sau đó, bạn cùng phòng của Sơ Vân, liền từ Quần Đạc biến thành Lãnh Tuyết Dật hẳn.

“Cậu.....” Sơ Vân không biết nên nói cái gì.

“Đến, vào xem.” Lãnh Tuyết Dật mở cửa, đẩy cậu vào, thuận tay bật công tắc đèn, trong phòng lập tức sáng ngời, “Đúng rồi, đừng quên chìa khóa cũng phải đổi.”

Sơ Vân không nói gì, yên lặng dò xét phòng, bố trí giống trước đây, cậu vẫn ở gian bên phải, vật phẩm riêng tư cũng được đặt y hệt. Khẽ thở dài, không còn cách nào, thôi, trước hết như vậy đi.

“Đến, đi thăm gian của tôi.” Lãnh Tuyết Dật lại kéo Sơ Vân sang không gian riêng của mình.

Ngoài ý muốn, vô cùng sạch sẽ, ít nhất so với Quán Đặc kia thì sạch sẽ hơn nhiều.

Sơ Vân nhìn quanh, kinh ngạc dương cao mi. Bởi vì cậu thấy trên giá sách không có một cuốn sách giáo khoa nào, hầu hết đều là sách bên ngoài, nhưng lại có không ít sách ngoại ngữ. Ngoài ra, còn có một ít đĩa CD, chỉnh tề xếp tại tầng dưới, đại khái là sợ rơi vỡ?

Quay đầu nhìn thoáng qua Lãnh Tuyết Dật, Sơ Vân nhớ Quán Đặc đã từng nói qua, người này “Học lực đứng nhất”. Xem ra là có tài, bởi vì trong những sách ngoại ngữ kia, không chỉ là tiếng Anh, còn có tiếng Pháp và tiếng Đức.

“Làm sao vậy, cảm thấy tôi rất lợi hại?” Thấy cậu dùng ánh mắt thưởng thức nhìn mình, Lãnh Tuyết Dật rất có cảm giác thành tựu, hân hoan xoa xoa tóc Sơ Vân, nhếch miệng cười.

Nhưng sau một khắc, Lãnh Tuyết Dật lại sững sờ.

Dưới ánh đèn sáng loáng, ở khoảng cách gần nhìn đỉnh đầu Sơ Vân, hần bỗng nhiên phát hiện, trong mái tóc ngắn ngắn của Sơ Vân, trên da đầu trắng nõn, tựa hồ cũng có vết sẹo. Hần vội vàng vén tóc Sơ Vân, xem xét cái đầu nhỏ, chỉ thấy ngoài hai vết sẹo không quy tắc, còn có một vết sẹo trắng nhạt nho nhỏ, dọc theo đỉnh đầu.

“Sơ Sơ, cậu đã từng phẫu thuật sọ não ư?” Lãnh Tuyết Dật cảm thấy trong lòng co rút, giống như có cái gì đó dùng sức đâm vào trái tim. Trước đây hần không chú ý, hiện tại mới phát hiện vết thương này.

“Ừm.” Sơ Vân nhẹ giọng đáp, đột nhiên cảm thấy Lãnh Tuyết Dật xoa đầu thật thoải mái, xúc cảm ấm áp bao lấy, khiến cậu vô thức theo động tác của Lãnh Tuyết Dật mà nhẹ nhàng quơ đầu, giống như con mèo nhỏ.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật kéo Sơ Vân vào lòng, ôm chặt lấy.

Tôi sẽ chăm sóc cậu thật tốt, Lãnh Tuyết Dật âm thầm thề.

Tựa hồ chỉ là một đêm, hần liền nhận rõ vị trí của Sơ Vân trong lòng mình, cũng bởi vậy, trong vô thức, Lãnh Tuyết Dật bắt đầu bức bách mình phải nhanh chóng lớn lên!

Đương nhiên, cũng vì không thể bại dưới tay ông chú vô lương nào đó!

24. Chương 24: Bạn Cùng Phòng Lãnh Tuyết Dật [2]

Ông chú vô lương trong miệng Lãnh Tuyết Dật, giờ phút này, đang trên đường trở về.

Xe đều đặn lăn bánh trên đường, mưa không ngừng đập vào kính chắn gió, lại bị cần gạt xóa sạch. Nhìn bầu trời bao la xám xịt, mưa phùn liên miên trước mắt, Tả Khiêm Lãm đột nhiên cảm thấy có chút bức bối.

Mở hộp thuốc lá, nhẹ nhàng lấy một điếu, ngậm tại môi mỏng khêu gợi, châm lửa, thật sâu hít một hơi, dừng trong chốc lát, mới chậm rãi phun ra.

Hần rất ít hút thuốc, chỉ có khi tâm trạng dao động, mới hút một điếu.

Trong khói thuốc mỏng manh, khuôn mặt tuần dật của Tả Khiêm Lãm trở nên mơ hồ ngưng trệ, đôi mắt càng thâm trầm, ngay cả chút ánh sáng cũng không có.

Hắn nghĩ tới Sơ Vân và Liêu Y Phàm.

Có lẽ là trực giác nhiều năm dưỡng thành, hắn cảm thấy giữa Sơ Vân và Liêu Y Phàm, quan hệ không chỉ là bạn bè đơn giản như vậy, nhưng không có chứng cứ, hết thấy đều là phỏng đoán của hắn mà thôi.

Bởi vì có khi, Sơ Vân cho hắn cảm giác, giống như đã từng quen biết, tuy cảm giác này rất nhạt, nhưng không phải ảo giác, hắn vô cùng xác định.

Nhưng thôi, trước mắt mới quan trọng, phải giải quyết “Tình địch” gần nhất, ngoài Thiệu Mục Vân, đương nhiên còn có tiểu quỷ Lãnh Tuyết Dật kia!

Dụi tàn thuốc, Tả Khiêm Lãm mở nửa cửa sổ xe, xua đi mùi khói.

Gió lạnh xoáy lên tóc hắn, tùy ý bay loạn, ngẫu nhiên khẽ chạm đôi môi mỏng đang nở nụ cười mờ ám. Hắn đã có chút không thể chờ được, muốn xem biểu hiện đáng yêu của Sơ Vân khi nhìn thấy hắn lần nữa!

.....

Đại não loạn.

Sơ Vân cương khuôn mặt nhỏ nhắn, bắt mắt nhìn thấy hắn trong nhà ăn do Lãnh Tuyết Dật tạo thành.

Người này thật giống Thần Long, bình thường thấy đầu không thấy đuôi, cũng rất ít khi ăn cơm tại ký túc xá, bởi vậy tất cả mọi người đều xem hắn là người tàng hình, nhưng ai ngờ tối hôm nay lại nghênh ngang nắm tay Sơ Vân, âm âm đi vào nhà ăn.

Lập tức, đại sảnh yên tĩnh một mảnh, ngay cả hô hấp đều không nghe được, tất cả đều ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười đẹp trai đến thần khiết tựa thiên sứ của Lãnh Tuyết Dật.

“Sơ Sơ, muốn ăn cái gì?” Lãnh Tuyết Dật kéo Sơ Vân đứng trước quầy, đánh giá món ăn.

“..... Cháo hoa, chút thức ăn.” Sơ Vân nhìn món ăn, nói. Hôm nay ở chỗ Tả Khiêm Lãm, cậu bị xem là heo, tổng một đồng thức ăn vào bụng, khiến cậu hiện tại không thấy đói.

“Chỉ ăn thế sao được?” Lãnh Tuyết Dật trừng mắt, không hài lòng, “Ăn nhiều mới có thể cao, Sơ Sơ không muốn làm đứa nhóc mãi chứ?” Lãnh Tuyết Dật cười mờ ám.

Tên chết tiệt! Sơ Vân buồn bực, hình như người này luôn làm cậu tức giận.

Hai người chỉ kém nhau một tuổi, nhưng thân hình lại hoàn toàn không thể so sánh, cảm giác như máy bay chở khách và máy bay siêu nhỏ, hai người kém quá nhiều.

“..... Tôi thật sự ăn không vô.” Sơ Vân xin tha, hai chân vô thức lui về phía sau.

“Không được.” Lãnh Tuyết Dật dứt khoát ôm cổ cậu, kéo cậu lên trước, cùng nhau nghiên cứu thực đơn bữa tối.

“.....” Sơ Vân không nói gì, cũng không muốn ra đề nghị gì.

Trong nhà ăn tương đối yên tĩnh, thẳng đến vài giây sau, mới bắt đầu đầy nghe tiếng đĩa ăn rơi xuống đất, một phòng người bị chấn kinh.

Người ôn nhu kia, người mặt mũi tràn đầy tươi cười kia, là vườn trường ác sát Lãnh Tuyết Dật ư? Không phải bọn họ hoa mắt chứ?

Xong rồi, xong rồi, trời xấu, bão tuyết đổ!— Đây là ý nghĩ của toàn bộ người trong nhà ăn lúc ấy!

Xem ra, học sinh mới chuyển trường cùng ác sát kết giao, đúng là sự thật! Nghe nói bây giờ hai người còn ở một phòng ngủ, ngoan ngoãn!

Đương nhiên Sơ Vân và Lãnh Tuyết Dật không biết mọi người đang nghĩ gì, trước mắt, mục tiêu của Sơ Vân là cố gắng không phải ăn cơm, mà mục tiêu của Lãnh Tuyết Dật là muốn Sơ Vân ăn thêm. Đây đúng là mâu thuẫn, hơn nữa còn là một mâu thuẫn vô cùng nan giải!

Nhưng càng khiến Sơ Vân không ngờ, rất nhanh, sẽ có một siêu cấp quản gia công đến giám sát cậu ăn mặc đi lại, người kia, hiển nhiên là Tả Khiêm Lãm!

.....

Tắm xong, Lãnh Tuyết Dật cởi trần, chỉ mặc một cái quần thể thao dài liền bước ra phòng tắm, dùng khăn mặt vắt trên cổ tùy ý lau tóc.

Ánh mắt quét qua, phát hiện Sơ Vân đang ngồi trước máy vi tính, bận rộn làm gì đó, vì vậy đi tới, cúi người nhìn một cái.

Sơ Vân bị hấn làm giật mình, vừa quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu chút nữa đập vào lồng ngực trần truồng, vội vàng lui về, cũng lập tức trợn to mắt. Chứng kiến thân hình thon dài lỏa thể trắng trợn, toàn thân cậu vô thức nổi da gà, cảm giác sau lưng cũng vô pháp khống chế mà run rẩy vài cái.

“Cậu, mặc xong quần áo cho tôi!” Sơ Vân gầm nhẹ. Người này, còn tưởng bây giờ là mùa hè ư? Hơn nữa, khoe khoang trước mặt cậu, khoe khoang hình thể đẹp ư?

“Vừa tắm rửa xong, lập tức mặc quần áo không thoải mái.” Lãnh Tuyết Dật nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, bỗng nhiên đề thấp thân thể, đưa qua một cánh tay, chỉ vào màn hình, tà tà nói: “Sơ Sơ, không nghĩ cậu lại làm thứ này.”

Cái gì gọi là “Làm”? Tên chết tiệt này nói chuyện thật khó nghe!

Sơ Vân oán thầm, đẩy người đang dán sát mình, khiến mình nổi da gà, “Đừng dựa vào tôi quá gần!” Cậu đã sớm phát hiện, cùng Lãnh Tuyết Dật tuyệt đối không thể khách khí, nếu không sẽ bị người này chọc tức đến đầu bốc hỏa.

“Sơ Sơ, tôi bị thương, cậu lại ghét bỏ tôi ~” Lãnh Tuyết Dật bưng lấy ngực, ai oán nhìn Sơ Vân.

“Ít giả vờ!” Sơ Vân không hề để ý đến hấn, vẫn chui trong máy vi tính. Mà cậu dám ở trong phòng ngủ loay hoay cái này, cũng bởi vì cậu biết Lãnh Tuyết Dật tuyệt sẽ không lăm miệng.

Lãnh Tuyết Dật chậm rãi lau tóc, nhìn máy tính rồi nhìn Sơ Vân, nâng mi suy nghĩ.

Hấn, tựa hồ đã xem thường Sơ Vân, tuy ẩn ẩn biết rõ Sơ Vân không tầm thường, bởi vì cặp mắt kia luôn rất trầm tĩnh, thâm thúy và thành thực vượt xa bạn cùng lứa tuổi, mỗi tiếng nói cử động của cậu cũng cho thấy cậu không phải thiếu niên đơn thuần.

Nhưng.....

Nhìn những đường cong xanh xanh đỏ đỏ không ngừng dao động trong màn hình, hấn vẫn vô cùng kinh ngạc.

“Hắt xì!” Lãnh Tuyết Dật đột nhiên hắt xì một cái, xoa xoa mũi.

Sơ Vân quay đầu, cho hấn một ánh mắt đáng đời, khoe miệng giống như cười mà không phải cười.

“A, tiểu quỷ Sơ Sơ, cậu lại cười nhạo tôi!” Lãnh Tuyết Dật làm bộ muốn nhào tới xoa tóc cậu, lại bị Sơ Vân dùng bút bi ngăn cản, không thể tiến thêm một bước.

“Không được nhào qua, nhanh đi mặc quần áo!” Sơ Vân nổi gân xanh, người này, thật sự muốn cảm mạo ư?

“Hi hi, lo lắng cho tôi?” Lãnh Tuyết Dật cười mờ ám dí sát mặt vào.

“Mới không có, tôi sợ cậu lây bệnh cho tôi.” Sơ Vân nói xong, trở lại nhìn màn hình. Không muốn thừa nhận mình đang lo lắng hấn sinh bệnh, bởi vì Lãnh Tuyết Dật đối xử với cậu thật sự rất tốt.

Lãnh Tuyết Dật vui vẻ, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve tai nhỏ hồng hồng của Sơ Vân, sau đó đi mặc quần áo.

Sơ Vân sờ sờ tai bị Lãnh Tuyết Dật sờ trợn, không tiếng động thở dài, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài đã tối đen, chỉ có đom đóm lấp loè.

Sau khi sống lại, quen bạn mới không ít, hơn nữa đều hoàn toàn khác những người đã từng tiếp xúc lúc trước, mọi người đối xử với cậu rất tốt, đều vô cùng chiều cố cậu, cũng có thể cùng nhau cười đùa, cùng vui chơi, khiến cậu cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tầm mắt trở xuống màn hình, Sơ Vân cắn cắn môi.

Có lẽ hưởng qua tư vị tự do tốt đẹp, bởi vậy cậu bắt đầu muốn càng nhiều, bắt đầu cảm thấy hiện tại chưa đủ, cậu muốn tự do chính thức thuộc về mình, không bị bất kì ai quản thúc, không ý lại bất kì ai, dùng bản lĩnh của mình kiên cường mà sống sót.

Không biết, cậu có thể đạt được điều cậu muốn không?

“Sơ Sơ?” Lãnh Tuyết Dật đổi xong quần áo, đi tới, liền phát hiện Sơ Vân đang thất thần. Tuy ánh mắt của cậu nhìn chăm chăm vào màn hình, nhưng vẻ mặt mơ hồ, hiển nhiên đang đi vào cõi thần tiên.

“A, cái gì?” Sơ Vân ngây ngốc một chút, sau đó mới kịp phản ứng.

“..... Đã hơn chín giờ, sớm nghỉ ngơi đi.” Lãnh Tuyết Dật xoa xoa tóc Sơ Vân, nuốt xuống ý muốn hỏi cậu đang nghĩ gì. Hẳn biết rõ, dù hỏi, Sơ Vân cũng không trả lời.

“Ừm.” Sơ Vân đóng máy tính, thu thập xong đồng lõa xộn trên bàn. Quay đầu thấy Lãnh Tuyết Dật còn đứng chỗ đó, liền nhìn hẩn, “Cậu không ngủ ư?”

Lãnh Tuyết Dật cười hì hì, “Chúng ta ngủ chung một giường nhé?”

Sơ Vân lập tức cho hẩn một đá, trên quần hẩn liền lưu lại một dấu chân nho nhỏ.

Lãnh Tuyết Dật cười lớn trở về gian của mình, không thèm quan tâm trên quần nhiều thêm một con dấu đặc sắc, hẩn thích xem Sơ Vân tràn đầy sức sống, tuy rất khó khăn.

Sơ Vân dùng sức trừng mắt, giống như muốn xuyên qua tấm ngăn cho Lãnh Tuyết Dật một kiếm, bởi vì cậu nghe được bên kia còn đang cười không ngừng.

Tắt đèn, nằm ở trên giường, Sơ Vân cảm thấy tâm tình rất tốt, cũng không khó chịu như dự đoán, xem ra, cậu dần dần thành thói quen, giống Tả Khiêm Lãm từng nói, thói quen, có khi vô cùng đáng sợ!

Dần dần, mơ mơ màng màng liền ngủ.

Sáng sớm hôm sau Sơ Vân bị Lãnh Tuyết Dật chọc tỉnh.

Đang ngủ, Sơ Vân đột nhiên cảm giác có gì đó chọc chọc lỗ tai của cậu, lông xù, ngứa, cậu không kiên nhẫn vươn tay chụp hai cái, nhưng không bắt được, sau một khắc, vật kia lại quấy nhiễu lần nữa.

Sơ Vân đột nhiên mở mắt ra, vừa vặn bắt được “Hung khí” ẩn nấp trong tay Lãnh Tuyết Dật – là một cái que chọc mèo!

Lãnh Tuyết Dật thấy cậu mở mắt ra, liền nhếch môi cười, “Hừm, Sơ Sơ, rời giường!”

Lười biếng ngồi dậy, Sơ Vân dùng sức trừng hẩn, cầm đồng hồ báo thức, nhìn xem, mới hơn năm giờ sáng. Con cú Lãnh Tuyết Dật kêu cậu rời giường làm cái gì, hôm nay là chủ nhật, không cần đi học; Hơn nữa, hẩn lấy đâu ra que chọc mèo đó?

“Cậu tốt nhất nên có lý do chính đáng.” Sơ Vân cầm que chọc mèo, vẫy vẫy, sau đó đâm vào tai Lãnh Tuyết Dật.

Lãnh Tuyết Dật ngồi xổm bên giường Sơ Vân, hai tay chống thành giường, nâng cằm lên, ngửa đầu nhìn cậu, híp mắt cười, “Sơ Sơ, không phải caaun nên rời giường rèn luyện ư? Tôi và cậu, cùng luyện tập các động tác là lạ kia!”

“Không cần!” Sơ Vân cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đem que chọc mèo cắm vào cổ áo Lãnh Tuyết Dật, lại lần nữa nằm xuống giường.

“Ôi ôi, Sơ Sơ lười biếng, hì hì ~~” Lãnh Tuyết Dật cười gian.

Sơ Vân nghiêng người, khó chịu trừng mắt nhìn tên chết tiệt bên giường.

“Đi đi đi đi, tôi cùng cậu luyện, tôi có thể làm đối thủ của cậu nha!” Lãnh Tuyết Dật giơ cánh tay của mình, bày tư thế đại lực sĩ.

Sơ Vân than nhẹ một tiếng, đầu hàng, đối mặt với Lãnh Tuyết Dật hào hứng bừng bừng, phồng chùng cậu kéo không nổi mở da trâu này ra, vì vậy, cậu đành rời giường thay quần áo, đi rèn luyện.

Không biết trở thành bạn cùng phòng của Lãnh Tuyết Dật, là may mắn hay là bất hạnh?

25. Chương 25: Ngày Hắc Sát Của Sơ Vân

Học xong, Sơ Vân lén lút trở về phòng thay quần áo, lại rón ra rón rén chuồn khỏi ký túc xá. Ai ngờ lúc chạy ra cửa chính, không cẩn thận đạp phải nền đường, vì vậy, dùng một tư thế vô cùng tiêu chuẩn nằm thẳng cẳng trên đất.

Đau quá! Thật là xui xẻo, Sơ Vân nói thầm. Đều do tên chết tiệt Lãnh Tuyết Dật kia, nếu không vì tránh hắn, sợ hắn lại mang theo mình chạy loạn, cậu sẽ không cần lén lút giống tên trộm.

Sơ Vân đang muốn đứng lên, chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng cười khê ôn nhuần, “Cậu bé, em có sao không?”

Quá tệ, lại bị người thấy được!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân ửng đỏ, gượng gượng ngồi dậy, nhìn bàn tay, có chút trầy xước, đã chảy ra tơ máu. Xem ra, hôm nay luyện không được trống, đúng là vận xui!

“Ai da, chảy máu!” Thanh âm kinh hô vang lên, một trận gió thổi qua, một bóng người đã ngồi xổm trước mặt Sơ Vân, nâng tay cậu nhìn kỹ.

Sơ Vân ngẩng đầu, là một đàn anh mặc đồng phục cao trung, huy hiệu trên cổ áo có hai vạch, đại biểu hắn là năm thứ hai.

Chỉ là..... Khẽ nâng mi, Sơ Vân đánh giá dung mạo tuần tú của người trước mặt, cảm thấy giống như đã gặp nhau ở đâu đó, khá quen mắt.

“Phải tới phòng y tế khử trùng, băng bó, đi theo anh.” Nam sinh lớp trên mỉm cười nói.

“Ừc, không cần, cảm ơn.” Sơ Vân vội vàng rút tay về.

“.....” Nam sinh dương mi, nhưng không hỏi về tiếng nói thô ách của Sơ Vân, mà chỉ tiếp tục khuyên: “Tốt nhất nên xử lý vết thương mới được.”

Sau đó, hắn lại nói: “Cậu bé là học sinh năm hai à?”

Sơ Vân gật gật đầu, quay mặt nhìn ký túc xá, lại không muốn trở về, nếu bị Lãnh Tuyết Dật thấy, không biết hắn sẽ làm ra náo loạn thế nào.

Tựa hồ nhìn ra Sơ Vân đang do dự, nam sinh kia chỉ chỉ ký túc xá cao trung phía sau, “Như vậy, đến phòng y tế của cao trung nhé? Đúng rồi, anh là Hạng Nhung, cao nhị, còn cậu bé?”

“Thiệt Sơ Vân, năm hai.” Bởi vì Sơ Vân còn đang nhìn tay mình, cho nên cậu không thấy nam sinh Hạng Nhung nghe đến tên cậu, trong mắt chợt lóe lên u tối.

“Thiệt..... Sơ Vân ư? Rất êm tai, đi thôi, vết thương rất đau a?” Hạng Nhung nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Sơ Vân, dẫn cậu đến khu vực cao trung.

“Khá tốt.”

.....

Nhìn phòng thanh nhạc rộng rãi trước mắt, Sơ Vân không hiểu vì sao mình lại đứng ở đây.

Vừa rồi, Hạng Nhung dẫn cậu đến phòng y tế, để bác sĩ xử lý vết thương cho cậu, sau đó, liền mời cậu đến xem ban nhạc bọn họ tập luyện. Ma xui quỷ khiến, cậu đồng ý rồi theo tới.

“Chào mừng, đến, mời vào a.” Hạng Nhung đẩy Sơ Vân vào.

Mọi người thấy Hạng Nhung mang theo một cậu bé xinh đẹp đến luyện tập, đều dừng tay chơi nhạc, thẳng tắp nhìn về phía Sơ Vân.

Bị cả phòng người nhìn chăm chăm vào, Sơ Vân cảm giác mình giống ếch bị xà quan sát, sau lưng có sâu nhỏ loạn bò, cậu sẽ bị đá ra sao?

“Tốt lắm, mọi người tiếp tục.” Hạng Nhung vỗ vỗ tay, tầm mắt quét một vòng, như cười mà không cười.

Thấy thế, đoàn người lập tức đều vui đầu vào chuyện của mình, không nhìn Sơ Vân nữa.

Hạng Nhung khẽ khiêu mi, “Sơ Vân, em có thể ngồi ở đây xem.” Hắn chỉ chỉ một loạt ghế sát tường.

Sơ Vân gật đầu.

Khi tập luyện tiến hành, Sơ Vân mới biết được Hạng Nhung là thủ tịch đàn vi-ô-lông, hơn nữa, trình độ diễn tấu của hắn thật sự rất cao, trong đó có một đoạn rất rung động lại vô cùng hoàn mỹ.

Sơ Vân đột nhiên nhớ tới dàn nhạc của Lãnh Tuyệt Dật, mặc dù là hai phong cách diễn tấu hoàn toàn khác biệt, nhưng có thể đánh động tâm con người. Cúi đầu nhìn tay mình, giờ khắc này, cậu vô cùng nhớ nhung bộ trống, rất muốn sờ sờ đùi trống và mặt trống kia.

Thấy tất cả mọi người đắm chìm trong tiếng nhạc, Sơ Vân lặng lẽ chạy ra ngoài.

Sau đó, đợi Hạng Nhung xong giai đoạn luyện tập đầu tiên, mới thỉnh linh phát hiện nhóc con hắn mang đến đã không thấy, lập tức đỏ khóc đỏ cười, chỉ có thể đỡ trán thở dài. Thầm đoán, có lẽ Sơ Vân cảm thấy quá nhàm chán?

.....

Hôm nay tuyệt đối là ngày hắc sát của cậu!

Sơ Vân đang bị hai tên nào đó kéo đi, vô cùng, vô cùng, vô cùng khăng định!

Cậu chuồn êm khỏi phòng thanh nhạc, vừa mới chuyển xuống thang lầu, trước mặt liền đụng phải hai người, hơn nữa, hai người kia còn đang liếc mắt đưa tình, đúng là hai người cậu mới nghĩ đến – Tịch Ngụy và Trì Thanh Giáo!

“Hừm hừm, Tiểu Sơ Vân, sao cậu lại ở khu vực của cao trung?” Tịch Ngụy mắt sắc, thoáng cái liền nhìn thấy Sơ Vân chuẩn bị cấp tốc chạy trốn, vươn tay dài ra, liền túm lấy cổ áo người nào đó.

Sơ Vân đáng thương liền giống con thỏ nhỏ bị người xách tai, muốn chạy cũng chạy không thoát, chỉ có thể cười gượng chào hỏi.

“Đã trùng hợp như vậy, liền cùng đến ổ luyện tập a!” Trì Thanh Giáo lấy hai hộp sữa trái cây từ ba lô sau lưng, đưa cho Sơ Vân một hộp, “Vị quýt, muốn uống không?”

Cái gọi là ổ, chính là chỉ tầng hầm cách âm kia.

“Không muốn.” Sơ Vân lập tức cự tuyệt, nói thật, cậu không thích sữa, vừa nhìn đã cảm thấy ghét, là bản năng chán ghét.

“Ai? Uống rất ngon, không biết hưởng thụ!” Trì Thanh Giáo trừng lớn mắt, cắn ống hút, hàm hồ nói.

Vậy cậu tự uống đi! Sơ Vân nhăn nhăn mũi, hơi nghiêng người qua phía Tịch Ngụy, né tránh bàn tay ma quái của Trì Thanh Giáo

“Tiểu Sơ Vân, sao cậu lại ở cao trung?” Tịch Ngụy một tay ôm vai Trì Thanh Giáo, để sát mặt vào, hút sữa trái cây trong tay hắn.

“Là ngoài ý muốn.” Sơ Vân không nhiều lời.

“.....” Tịch Ngụy và Trì Thanh Giáo nhìn thoáng qua nhau, nhẹ nhàng nhún nhún vai, cũng không hỏi tiếp.

Muốn nói hôm nay thật là ngày rủi của Sơ Vân, ba người bọn họ mới ra cửa chính, liền gặp thân ảnh thon dài vô cùng quen mắt đứng đối diện của chính của khu cấp 2.

“Sơ Sơ!” Lãnh Tuyết Dật liếc mắt liền nhìn thấy Sơ Vân, lông mi giương lên, chạy nhanh tới, “Sao cậu đi cùng hai người này?” Nhắc chân liền muốn đá Tịch Ngụy cùng Trì Thanh Giáo, nhưng hai người lưu loát né tránh.

“Ngoài ý muốn.” Sơ Vân cũng chỉ có những lời này.

“Tôi nghĩ cậu đến chỗ Ly Diên, gọi điện thoại qua mới biết không có, phòng học và câu lạc bộ nhu đạo cũng không tìm được cậu, còn tưởng cậu bị ông chú háo sắc dụ dỗ, làm tôi sợ muốn chết.”

Lãnh Tuyết Dật từ phía sau ôm cổ Sơ Vân, xoa tóc cậu, lại làm bộ muốn ghì chặt cổ nhỏ của cậu.

“Tôi không phải trẻ con năm tuổi.” Dụ dỗ cái gì chứ! Sơ Vân vội vàng bắt lấy cánh tay Lãnh Tuyết Dật, lòng bàn tay lập tức truyền đến đau đớn, không khỏi hô nhẹ một tiếng.

“Sơ Sơ, tay của cậu làm sao vậy?” Lãnh Tuyết Dật nhíu mày, cầm cổ tay Sơ Vân, nhìn kỹ.

Lúc này Tịch Ngụy và Trì Thanh Giáo mới chú ý tới bàn tay bị thương của Sơ Vân, vừa rồi Sơ Vân đều rút tay trong ống áo, cho nên bọn họ xem nhẹ. Hiện tại, không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

“Đây là băng vải quần lúc luyện tập nhu đạo.” Sơ Vân vô tội chớp mắt mấy cái.

“Lừa gạt quỷ!” Lãnh Tuyết Dật khiêu mi, để sát vào chóp mũi cậu, “Luyện nhu đạo cần quần băng vải ư? Đầu phải thủ đạo chứ, còn có, nếu không bị thương, sao lại đau?”

“.....” Sơ Vân giật nhẹ khóe môi, bất đắc dĩ than nhẹ, “Chỉ là không cẩn thận ngã xuống, trầy xước một chút da, băng bó quá khoa trương mà thôi!”

Câu này là sự thực, vốn bác sĩ đẹp trai tóc dài kia còn định biến hai tay cậu thành cái bao, nhưng cậu kháng kháng từ chối.

Ai! Lãnh Tuyết Dật cũng thở dài, “Sơ Sơ, hôm nay đừng theo chúng tôi đến ổ, trở lại ký túc xá a.”

“..... Được rồi.” Dù sao cũng không thể đánh trống.

Lãnh Tuyết Dật bảo nhóm Tịch Ngụy đi trước, hắt đưa Sơ Vân về phòng, dặn dò n điều, cảm thấy không bỏ sót cái gì, mới rời đi.

Gian phòng yên tĩnh lại, Sơ Vân nặng nề thở dài. Tất cả mọi người gọi Lãnh Tuyết Dật là vườn trường ác sát, nhưng cậu thấy, hắt chính là lão mẹ lằng nhằng, nói cách khác, kỳ thật mọi người đều bị diện mạo và biểu hiện của Lãnh Tuyết Dật lừa gạt?

Điện thoại đầu giường đột nhiên rung lên, là tin nhắn.

Sơ Vân cẩn cẩn môi, có cảm giác, là Thiệu Mục Vân gửi tới.

Mở ra xem, quả nhiên.

[Ta đi công tác đã trở lại, cuối tuần này chúng ta gặp nhau nhé?]

Sơ Vân chậm rãi ngã xuống giường, muốn cự tuyệt, rồi lại không có lý do hoàn hảo; Hơn nữa, nếu cậu cự tuyệt, chắc chắn Thiệu Mục Vân sẽ tìm người điều tra lý do của cậu có phải thật không, cậu hiểu rất rõ người đàn ông kia.

[Được] Bất đắc dĩ, chỉ có thể trả lời như thế.

[Vậy chiều thứ sáu ta tới đón con] Thiệu Mục Vân hồi âm rất nhanh.

[Ừm]

Nhấn nút gửi, nhắm mắt, Sơ Vân cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lúc Liêu Y Phàm còn sống, ở bên Thiệu Mục Vân là mộng tưởng gần như xa vời; Mà hôm nay, lại trở thành gánh nặng, cực độ muốn thoát đi.

Mà hết thấy mê loạn này, khi nào mới có thể chấm dứt triệt để?

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, Sơ Vân giật mình, đoán không ra là ai. Trên cơ bản, từ sau khi ở cùng phòng với Lãnh Tuyết Dật, đàn anh dám đến trêu chọc cậu đã tuyệt tích!

Nghi hoặc đứng dậy mở cửa, đợi cậu thấy rõ người tới, thoáng cái ngậy ngần cả người, ngơ ngác mở to mắt, không ngờ sẽ là người đàn ông này — Tả Khiêm Lãm!

“Hừm, nhóc con!” Tả Khiêm Lãm nở nụ cười tươi rói, cúi người ghé sát mặt Sơ Vân, hiển nhiên, tâm trạng lúc này của hắn siêu tốt.

“Anh..... Sao anh ở đây?” Nửa ngày Sơ Vân mới tìm lại thanh âm của mình, hơn nữa, sao người đàn ông họ Tả này lại ăn mặc như vậy?

Chỉ thấy mái tóc chạm vai của hắn được quy củ vuốt về phía sau, kính vuông mắt to trên sống mũi làm giảm đi ba phần đẹp đẽ, một thân tây trang màu tối vô cùng cũ kỹ, có vẻ lạc hậu, mà phù hiệu trên ngực lại là giáo viên học viện Y Phong.

Người này..... Chẳng lẽ.....

“Không muốn cho anh vào ư, nhóc con?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, nhìn lướt qua bảng tên trên cửa, thầm nghĩ, tiểu quỷ họ Lãm lại xuống tay trước, đem Sơ Vân vào ổ của hắn, thiết!

Sơ Vân dịch người, để Tả Khiêm Lãm vào trong phòng, “Anh.....”

“Nhóc con, từ hôm nay trở đi, anh sẽ chú ý em, hiện tại anh là.....” Tả Khiêm Lãm cười tủm tỉm giơ phù hiệu trên ngực, “Giáo viên tiếng Anh cấp 2 của học viện Y Phong, kiêm quản lý ký túc xá khu A!”

Hắn ghé sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân, cười hì hì, “Thế nào, vui vẻ chứ?”

Vui vẻ? Không, một chút cậu cũng không vui vẻ! Ngược lại, cậu cảm thấy cậu cực độ không may!

Sơ Vân thầm kêu trong lòng, rất muốn té xỉu, vốn một Lãm Tuyệt Dật đã khiến cậu khó đối phó rồi, bây giờ lại thêm một người, ông trời nha, muốn đùa chết cậu ư?

Mà nhìn cái miệng nhỏ nhắn mân lại của Sơ Vân, cùng biểu lộ khóc không ra nước mắt, Tả Khiêm Lãm vô cùng vui vẻ!

26. Chương 26: Tả Lang Vs Lãm Lang

“Nhóc con, tay của em làm sao vậy?”

Tả Khiêm Lãm bỗng nhiên phát hiện tay của Sơ Vân quần băng vải, lập tức nhú mày, nhìn kỹ.

“Không có gì, chỉ là trầy da thôi.” Sơ Vân giải thích, “Thật sự không sao!”

Tả Khiêm Lãm theo thói quen khiêu mi trái, rũ mắt nhìn Sơ Vân, vẻ mặt không đồng ý, hiển nhiên đòi với độ nặng nhẹ của vết thương, hai người không có chung nhận thức.

Sơ Vân rút tay về, trườ trườ khoe miệng, không dám để trước mặt Tả Khiêm Lãm. Cậu sợ mình đổ thêm dầu vào lửa, kích thích Tả Khiêm Lãm, khiến hắn xem mình là người bệnh mà quẫn thúc.

“Anh đã là giáo viên, hắn là có rất nhiều việc phải làm a?” Sơ Vân ngồi lại bên giường, nhét điện thoại xuống dưới gối, ý nói: Đi thông thả không tiễn!

“Đúng, bắt quá việc quan trọng nhất chính là chăm sóc cậu học trò đáng yêu đang bị thương của anh.” Tả Khiêm Lãm cười cười, kéo chiếc ghế bên bàn học, thoải mái ngồi xuống, bắt chéo chân, nói rõ không muốn đi, phải lưu lại.

Trong đầu Sơ Vân lướt qua hàng tá ý nghĩ, không biết nên nói nam nhân này làm thế là tốt hay xấu. Nhất thời cao hứng, chạy đến trường làm giáo viên, còn chuyện của công ty, hắn không bận sao?

“Nhóc con, không có gì cần giúp đỡ ư? Anh có thể giúp em làm bài tập!” Tả Khiêm Lãm hí mắt, lắc lắc ngón tay, tâm tình thực tốt, “Tay không thể cử động a?”

“Không cần.” Tay cậu đầu bị phế, huống chi để hấn viết giùm thì chuyện gì xảy ra.

“Anh giúp em massage nhé, đi học rất mệt a?”

“Không cần.” Cậu không phải vận động viên, mỗi ngày huấn luyện xong phải mát xa thả lỏng cơ bắp.

“Anh rót nước cho em?”

“.....Càng không cần.” Cậu không phải toàn thân tàn phế, đến uống nước cũng cần người khác giúp, hơn nữa, “Anh rảnh rồi quá sao, thầy Tả?” Sơ Vân nói từng chữ một, nhắc thân phận hấn bây giờ là giáo viên.

“Ha ha, vô cùng rảnh rồi nha!” Tả Khiêm Lãm cười tủm tỉm, “Kỳ thật vừa rồi anh cùng thầy Thương mất kính trao đổi qua, hấn nói anh không phải xen vào việc khác, chỉ cần chăm sóc em là được!”

Cái này, hiển nhiên là đặc quyền!

Sơ Vân vô lực, ngã xuống giường. Đúng rồi, Thương Văn Phi từng gặp qua Tả Khiêm Lãm, biết rõ bọn họ là bạn bè, bởi vậy mới có thể thoải mái với hấn như thế? Còn có, chẳng lẽ Tả Khiêm Lãm tới nơi này, chính là muốn ở cạnh cậu?

“Ha ha, nhóc con, anh thấy bụng em cũng thật nhỏ!” Tả Khiêm Lãm khom người kề sát Sơ Vân, trêu tức chọt chọt phần bụng Sơ Vân không cẩn thận để lộ ra, ngữ khí cợt nhả, như đang đùa giỡn với phụ nữ.

“Anh..... Tên chết tiệt!” Sơ Vân kinh hô, lập tức nhổm lên, trừng mắt nhìn hấn, trên mặt nhiễm một mặt hồng, vội vàng chỉnh lại quần áo.

Tuy từng để Tả Khiêm Lãm nhìn thấy lúc không mặc gì, nhưng khi đó cậu phát sốt không được thanh tỉnh, cho nên không tính. Hơn nữa, Cậu cũng không biết vì sao, chỉ là cảm thấy có chút ngượng ngùng, bọn họ đều là đàn ông a!

Nhìn thấy bộ dạng vừa giận vừa xấu hổ của Sơ Vân, Tả Khiêm Lãm ha ha cười, một tay bịt mắt, dường như rất vui vẻ, còn thiếu không trượt khỏi ghế.

Gã đàn ông chết tiệt này..... Sơ Vân không biết nói gì mới tốt, trước sau cộng lại xem như đã sống hai đời, trải qua không ít chuyện, nhưng cậu không học được cách mắng chửi người!

“Ha ha, cũng gần đến bữa tối, anh xuống lấy.” Tả Khiêm Lãm đứng lên, xoa xoa Sơ Vân đang giận dữ phình má như con ếch xanh trên giường, cao hứng ra cửa, chuẩn bị đi lấy bữa tối, cùng Sơ Vân ăn ở trong phòng.

Trùng mắt nhìn bóng lưng người đàn ông, Sơ Vân bĩu cái miệng nhỏ nhắn, phất phất nắm tay, nhưng ai biết, vừa lúc Tả Khiêm Lãm quay đầu lại, thấy cảnh này, khóe miệng lập tức cong lên, cười mờ ám.

Quả thực không xong! Sơ Vân lập tức thả tay xuống, xấu hổ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ.

Vì vậy, Tả Khiêm Lãm cơ hồ là một đường cười hớn hở, đi xuống lầu!

Ai, thiệt là

~~Sơ Vân vùi mặt vào gối, rầu rĩ, vì sao mỗi lần ở trước mặt Tả Khiêm Lãm cậu đều dễ dàng xấu hổ chứ?

Không lâu sau, Tả Khiêm Lãm liền bưng hai cái khay lớn trở về. Vừa nhìn thấy trên khay đặt đầy các loại đồ ăn, Sơ Vân theo bản năng lui lại phía sau, hoặc dứt khoát trốn vào nhà vệ sinh.

Cậu không muốn thành heo! Đáng tiếc, mộng đẹp thất bại.

“Đến, ngoại trừ các món khác, thì sườn lợn rán và thịt bò mềm là anh cố ý bảo phòng bếp làm.” Tả Khiêm Lãm ân cần chia thức ăn, lại bối cơm vào chén cho Sơ Vân.

“..... Bữa tối ăn nhiều sẽ béo.” Sơ Vân cố gắng nghĩ ra một lý do.

“Không sao, béo một chút cũng tốt.” Tả Khiêm Lãm không thềm để ý, hơn nữa hấn cho rằng, béo một chút lúc ôm hấn cảm giác sẽ càng tuyệt.

“Sẽ bị đau dạ dày.” Sơ Vân liếc mắt nhìn hấn, ý là nếu cậu bị đau dạ dày, thì đó chính là do anh hại!

“..... Em còn nhỏ, sẽ không.” Tả Khiêm Lãm thoáng chần chờ một chút, nhưng lập tức ném sau đầu.

“.....”

Bất quá, còn chưa chờ Sơ Vân tiếp tục tìm lý do cự tuyệt, cửa phòng đột nhiên mở ra, Lãnh Tuyết Dật cầm đồ ăn xuất hiện!

Vừa nhìn thấy Tả Khiêm Lãm, Lãnh Tuyết Dật lập tức nâng mi, cắn răng, “Ông chú, sao lại ở đây?” Hơn nữa, còn ăn mặc như thế? Đột nhiên có dự cảm không tốt, Lãnh Tuyết Dật đi qua, cao thấp nhìn Tả Khiêm Lãm.

“Tiểu quý, sao cậu lại chạy về?” Tả Khiêm Lãm dương dương tự đắc, mặc hấn dò xét, thậm chí còn khiêu khích nâng phù hiệu trên ngực, “Bây giờ tôi là giáo viên ở đây!”

Lãnh Tuyết Dật cắn răng, cậu biết ông chú da mặt dày này không thành thật, quả nhiên, chạy đến trường làm giáo viên, quan trọng là, còn trà trộn vào ký túc xá!

Sơ Vân ngồi một bên nhìn hai người đấu tranh gay gắt, chỉ lặng lẽ bĩu môi, không muốn xen vào, cậu để ý chính là túi đồ ăn Lãnh Tuyết Dật đặt trên bàn, dù không biết là gì nhưng đều muốn nhét vào dạ dày cậu a?

Sắc mặt Sơ Vân biến xanh, một mình Tả Khiêm Lãm đã đủ rồi, giờ lại thêm một Lãnh Tuyết Dật, cậu tuyệt không xong, sẽ bị no đến chết!

Nghĩ đi nghĩ lại, liền từng chút từng chút nhích khỏi giường, từng chút hướng đến cửa, đáng tiếc, chạy trốn thất bại, nhanh chóng bị hai cánh tay bắt được, mỗi người kéo một bên, đặt cậu ngồi xuống ghế!

Trời muốn giết cậu!

Sơ Vân oán thăm, trừng mắt nhìn cả bàn toàn đồ ăn, chưa ăn, đã bắt đầu cảm thấy no hết chống đỡ nổi!

“Sơ Sơ, tôi mua thức ăn ở Trai Viên, ăn nhiều một chút.” Lãnh Tuyết Dật mở túi ra.

“Nhóc con, em đang tuổi lớn, nên ăn nhiều thịt, đến, anh đút cho em.” Tả Khiêm Lãm gấp một miếng thịt bò, đưa đến bên miệng Sơ Vân.

Nhìn miếng thịt trước mặt, lại nhìn nhìn Tả Khiêm Lãm, không có biện pháp, Sơ Vân đành phải há miệng ngậm xuống.

Tranh đoạt cho ăn chính thức mở màn, rất nhanh, “cuộc chiến” liền bước vào giai đoạn gay cấn.

Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật đấu đến khí thế ngất trời, tuy nhiên khổ nhất là Sơ Vân, miệng của cậu một khắc cũng không được rảnh rỗi, một lát sau dạ dày bị chất đầy, tuyên bố đầu hàng.

“Ngừng!” Sơ Vân bắt đắc dĩ gằm nhẹ, ngăn hai người còn muốn tiếp tục, “Đủ rồi, tôi ăn không vô!” Dùng sức trừng mắt nhìn hai người, cho thấy lập trường kiên quyết của mình.

“Nhưng Sơ Sơ, còn rất nhiều.....” Lãnh Tuyết Dật chỉ đồ ăn trên bàn.

“Đúng thế, nhóc con, ăn nhiều một chút.” Tả Khiêm Lãm cũng không thỏa hiệp.

“Các người muốn bức chết tôi sao?” Sơ Vân khiêu mi, “Nếu vậy, tôi thành quỷ sẽ nằm sấp trên cửa sổ nhà các người.”

“.....” Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật hai mặt nhìn nhau, sau vài giây đều tự quay đầu, bắt đầu cười, hai vai không ngừng run rẩy.

Dường như bọn họ đều trầm nghĩ, xem ra, Sơ Vân thật sự ăn không vào, ngay cả loại lời cậu không bao giờ nói cũng tức đến nói ra rồi!

Đầu Sơ Vân bốc khói, âm thầm cắn răng, hai tên khốn kiếp này!

Một lát sau, cười đủ, cả hai mới xoay người lại.

“Tốt lắm, nhóc con, không bức em ăn nữa!” Tả Khiêm Lãm không ngăn được nụ cười bên môi, sờ sờ đầu Sơ Vân, chính mình bắt đầu ăn.

Lãnh Tuyết Dật cũng vậy, tùy ý ngồi vào bên giường của Sơ Vân, thu thập đồ ăn còn lại.

Nhìn hai người, nội tâm Sơ Vân đột nhiên ghen tị, con mắt nóng rát. Cậu có gì mà khiến cho bọn họ đối tốt với cậu như thế.

Cúi đầu nhìn băng vải trên tay, tầm mắt lại càng ngày càng mơ hồ, thấy không rõ, vội vàng lấy tay chùi chùi mắt, băng vải lập tức ướt một mảng.

“Làm sao vậy, nhóc con?” Tả Khiêm Lãm nghiêng đầu nhìn cậu, đã thấy cậu đứng dậy đi về hướng toilet.

“Em đi súc miệng.” Sơ Vân nói, không muốn để bọn họ nhìn thấy nước mắt của mình.

“.....” Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật thoáng nhìn nhau, tuy nhiên không nói gì thêm.

.....

Ăn cơm tối xong, Sơ Vân cho rằng Tả Khiêm Lãm sẽ về, ai ngờ hắn lại chơi xấu, vẫn ở lì trong phòng không chịu đi.

“Gấp cái gì, chờ giúp em tắm rửa xong rồi anh trở về phòng, dù sao cũng ở ngay bên cạnh.” Tả Khiêm Lãm nói rất chi đương nhiên, lại khiến hai người nghe như sấm bên tai.

“Tôi không cần anh giúp tôi tắm rửa.” Sơ Vân gầm nhẹ, cảm giác đầu sắp nổ tung.

“Sao anh lại ở phòng bên cạnh, tôi nhớ phòng bên cạnh là hai người năm ba mà.” Khuôn mặt tuần tú của Lãnh Tuyết Dật biến đen, người đàn ông họ Tả này quả thực là không gì không làm.

“Tôi đổi phòng cho bọn họ, bọn họ rất vui vẻ!” Tả Khiêm Lãm híp mắt cười, biểu lộ rất vô tội.

Tên chết tiệt!— Đây là tiếng lòng chung của Sơ Vân cùng Lãnh Tuyết Dật!

“Ông chú, tôi sẽ chăm sóc Sơ Sơ, chú nên về phòng a, người lớn tuổi, việc nhiều, cẩn thận sáng mai dậy không nổi!” Lãnh Tuyết Dật quyết miệng, ngạo nghễ nhìn Tả Khiêm Lãm.

“Yên tâm đi, tôi còn trẻ, không có những vấn đề kia, ngược lại tiểu quỷ cậu, không đi luyện tập còn có thể đuổi kịp ban nhạc ư? Cẩn thận bị đá ra!” Trong lời Tả Khiêm Lãm tràn đầy nồng hậu.

“Không nhọc ông chú quan tâm!” Hai tay Lãnh Tuyết Dật vòng trước ngực, tựa bên cạnh giá sách.

“Ha ha, vậy thôi.” Tả Khiêm Lãm nhún nhún vai.

Sơ Vân ở một bên xem, đầu đầy hắc tuyến, cảm giác sau lưng đều bị mồ hôi làm ướt, hai người này, quả thực như trẻ con mẩu giáo, gặp nhau liền tranh chấp so đo.

Không quan tâm hai con gà chọi đang khoe mào, Sơ Vân lấy quần áo, chuẩn bị đi tắm.

“Nhóc con!”

“Sơ Sơ!”

Hai người lại lần nữa hợp tấu, nhất tề ngăn cản Sơ Vân.

“Nhóc con, anh giúp em tắm, tay em bị thương, không nên dính nước.” Tả Khiêm Lãm muốn rút quần áo Sơ Vân đang ôm.

“Sơ Sơ, tôi giúp cậu a.” Lãnh Tuyết Dật cũng không rút lại phía sau, “Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho cậu.” Nói xong, muốn đi vào phòng tắm.

“Không cần.” Sơ Vân nhanh chóng xuyên qua Tả Khiêm Lãm, lướt qua Lãnh Tuyết Dật, vượt lên trước chui vào phòng tắm, thừa dịp hai người không kịp phản ứng, lưu loát đóng cửa, khóa lại!

Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật bị giam bên ngoài, sững sờ hai giây, sau đó mới kịp phản ứng, nhìn thoáng qua nhau, rồi cùng gõ cửa.

“Nhóc con, không sợ tay em dính nước sao?” Tả Khiêm Lãm lo lắng hỏi.

“Sơ Sơ, tay không đau ư?” Lãnh Tuyết Dật nâng lông mày.

“Không sao, tôi có túi nhựa.” Thanh âm Sơ Vân sau cánh cửa truyền tới.

Ừm, nghĩ rất chu đáo!

Nghe tiếng nước bên trong, Tả Khiêm Lãm và Lãm Tuyết Dật lại nhìn nhau lần nữa, bất đắc dĩ than nhẹ, đành phải trở về chỗ chờ lệnh.

Trong phòng tắm, Sơ Vân ngâm mình, để nước cao đến cằm, từ miệng nhỏ thổi ra bọt khí, đồng thời ảo não than thở. Xem ra, cuộc sống sau này của cậu chắc chắn sẽ đặc sắc tới mức khiến cậu choáng váng, hoa mắt!

27. Chương 27: Hai Người

Cửa trường học.

Thiệu Mục Vân tựa vào thành xe, một tay vòng quanh ngực, kính râm màu trà che đi hai mắt, không ngừng nhìn quanh sân trường, sợ bỏ qua người mình muốn gặp, bật lửa màu bạc trên tay liên tục đóng mở, mà hần tựa hồ không ý thức được động tác này của mình.

Hắn đang lo Sơ Vân không muốn gặp hắn.

Tách ra mấy ngày, người đã quên mất quá khứ kia, trở nên không giống Luyến Y trước đây, nhưng sự thật là không muốn ở bên hắn? Mà hắn cũng mơ hồ nhận thấy từ lúc Sơ Vân chủ động chuyển khỏi nhà, thậm chí là sớm hơn, từ lúc cậu vừa tỉnh dậy, liền tránh né hắn thân thiết.

Thiệu Mục Vân thở nhẹ một hơi, đẩy đẩy kính mắt.

Đột nhiên, thân ảnh khéo léo quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, là Sơ Vân. Ánh mặt trời mùa đông chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, nổi lên sắc vàng nhu hòa, khiến cậu thoát nhìn càng tinh xảo như búp bê.

Thu hồi cái bật lửa, Thiệu Mục Vân đi lên, khẽ gọi, “Tiểu Vân.” Không tự giác nâng mi, nhìn cậu thật sâu, khá tốt, Sơ Vân vẫn khỏe mạnh.

Nhìn thấy người đàn ông đi tới, Sơ Vân nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ chào hỏi. Cậu không biết nên gọi Thiệu Mục Vân là gì, gọi cha hay ba ba, cậu không thể nói ra miệng, mà gọi Mục Vân cũng không được, bởi vậy dứt khoát im lặng.

“Yết hầu còn đau sao?” Thiệu Mục Vân có chút bận tâm khom người nhìn cổ Sơ Vân, nhớ rõ lần trước nghe cậu nói chuyện rất thô, qua lâu như vậy, hẳn là tốt hơn một chút nhỉ?

Sơ Vân rũ mắt, lắc đầu, nói nhỏ, “Không đau.”

“Vậy là tốt rồi.” Thiệu Mục Vân âm thầm thở dài, nghe vẫn thô, so với giọng thiếu niên thì khàn hơn rất nhiều.

“Chúng ta đi bây giờ, hay trở lại ký túc xá cất những thứ kia trước?” Thiệu Mục Vân nhẹ nhàng nói, trưng cầu ý kiến của Sơ Vân.

Cực lực nhịn xúc động muốn vuốt ve gò má cậu, cũng tận lực làm thanh âm của mình thật tự nhiên, hắn không muốn bầu không khí lạnh lẽo giữa hai người vẫn duy trì từ sau lần thảo luận kia càng trở nên xấu đi.

“Bây giờ.” Không biết tại sao, Sơ Vân lại không muốn để hắn biết mình đổi phòng, tuy sớm muộn gì cũng lộ, nhưng có thể kéo dài đến đâu thì kéo.

“Được.” Khóe miệng Thiệu Mục Vân giương nhẹ, có chút vui vẻ. Đi đến bên cạnh xe, mở cửa ghế phụ, đợi Sơ Vân ngồi lên, hắn mới đóng cửa thật kỹ, đi sang bên kia, bước vào ghế lái, thuần thục đưa xe rời đi.

Mà ở phía sau bọn họ, trong góc tối của tòa nhà, có một bóng người đang đứng, từ đầu đến cuối chăm chú nhìn, thẳng đến khi xe đi xa, bóng người vẫn như trước, thật lâu không nhúc nhích.....

.....

Thiệu Mục Vân vừa lái xe, vừa lặng lẽ quan sát Sơ Vân.

Thấy cậu quay đầu ra ngoài cửa sổ, đôi mắt khẽ khép lại, lông mi thật dài tạo thành bóng đen dưới viền mắt, yên tĩnh như một pho tượng búp bê lưu ly, trong lòng Thiệu Mục Vân lại lần nữa hiện lên cảm giác quen thuộc.

Lúc này, Sơ Vân rất giống Liêu Y Phàm năm đó, không chỉ diện mạo tương tự, mà cả hơi thở quanh người.

Bất quá, không có khả năng, người kia đã..... Mất!

Vì ý nghĩ của mình mà buồn vô cớ, Thiệu Mục Vân nói khẽ, “Tiểu Vân, ở trường học đã quen chưa? Có theo kịp bài giảng không?”

“Khá tốt, giáo viên có giúp tôi học bù.” Sơ Vân lạnh nhạt trả lời, thực tế cậu không cần.

“Thật sao.....” Thiệu Mục Vân bất đắc dĩ, không biết nên nói gì nữa, câu nói đầu tiên của Sơ Vân liền khiến hắn bẽ tắc.

Trong xe trở nên yên tĩnh, có lẽ, còn chút xấu hổ.

Lặng lặng nhìn cảnh vật lướt qua cửa sổ, Sơ Vân cảm giác mình như sủng vật đổi qua rất nhiều chủ nhân, lẫn lộn mãi, cuối cùng vẫn phải trở về với chủ nhân đầu tiên.

Mà tự do tưởng rằng có thể vươn tay chạm đến, đối với cậu mà nói, vẫn là ảo tưởng xa vời.

Ngã tư, đèn đỏ.

Nhìn con số lập lòe, Thiệu Mục Vân đột nhiên rất bức bối, muốn đốt điếu thuốc, nhưng ngại Sơ Vân đang ở, không muốn cậu nghĩ phải khói, đành nhịn xuống.

Tựa hồ, từ khi Sơ Vân, hoặc nên gọi là Luyến Y tỉnh lại, hết thảy liền trật khỏi quỹ đạo, hoàn toàn thay đổi. Mọi chuyện giữa hắn và Luyến Y trở thành số 0, phải bắt đầu lại, nhưng, hắn không biết nên bắt đầu thế nào. Dù hắn làm gì, Sơ Vân cũng không giống như trước, kề cận hắn, cười với hắn, hoặc làm nũng với hắn.

Nói thật, hắn có chút sợ hãi Sơ Vân hiện tại, sợ hãi đôi mắt có thể nhìn thấy hết thảy kia, giống như cái gương, có thể chiếu ra nội tâm đáng ghê tởm của hắn.

Nhưng, đồng thời, hắn lại tham luyến Sơ Vân hiện tại, Sơ Vân này thậm chí so với Luyến Y trước kia càng khiến hắn tâm động hơn, giống như kẻ nghiện thuốc, biết rõ không thể trầm mê, rồi lại không thể không nổi mà sa vào, lẫn lộn hăm sâu.

Đèn xanh, Thiệu Mục Vân không tiếng động hít sâu một hơi, chậm rãi nhấn chân ga.

Đến nhà, Sơ Vân về phòng thay quần áo.

Từ sau khi vết thương chân tốt lên, phòng của cậu liền đổi thành tầng hai, đối diện phòng Thiệu Mục Vân.

Mở tủ quần áo, Sơ Vân phát hiện, y phục của mình lại đổi, thậm chí dài, cũng có chút cay đắng, đúng là Thiệu Mục Vân đối xử với thiếu niên “Thiệu Sơ Vân” này thật sự rất tốt.

Tùy tiện tìm một bộ thay, xuống lầu.

Trong phòng bếp, dì Lý đang làm bữa tối, hương thơm ngào ngạt. Sơ Vân không nhìn đến, mà đi xuống phòng khách, mở ti vi. Tuy tài nấu nướng của cậu không được xưng là đầu bếp đẳng cấp, nhưng so với Thiệu Mục Vân vẫn tốt hơn, chỉ là, “Thiệu Sơ Vân” có biết nấu cơm không a?

“Đang xem cái gì?” Thiệu Mục Vân ngồi xuống ghế sa lon, cầm đĩa trái cây qua, nhẹ nhàng gọt vỏ.

“Chỉ tùy tiện xem.” Sơ Vân rúc người trên sofa, đầu tựa trên thành ghế, tay ôm hai đầu gối.

“Đây, trước khi ăn bữa tối, ăn cái này tốt lắm!” Thiệu Mục Vân đẩy đĩa nhỏ qua, trái cây đã được gọt sạch, cắt thành sáu miếng.

“Cám ơn.” Sơ Vân nhận lấy.

Nhìn trái cây cắt thành hình đóa hoa, không hiểu vì sao cậu lại đột nhiên nhớ tới Tả Khiêm Lãm, nếu là người đàn ông da mặt dày kia, chắc hẳn biết cách ép cậu ăn một đống hoa quả, cho dù bữa tối cũng phải ăn như thế!

Nghĩ vậy, bên môi Sơ Vân hiện lên vui vẻ, cười khê một tiếng.

“Tiểu Vân, đừng khách khí với ta.” Thiệu Mục Vân đang lau dao gọt nên bỏ lơ nụ cười kia, nếu không, hẳn sẽ nghi ngờ lo lắng.

Sơ Vân thu lại vui vẻ, nhìn về phía ti vi, bên trong đang truyền tin du lịch vòng quanh quốc gia. Trước kia, cậu không có cơ hội tham quan, không biết kiếp này có thể đi hay không?

Mà nhìn Sơ Vân trầm tĩnh xem ti vi, Thiệu Mục Vân lại lần nữa cảm thấy sự thất bại sâu sắc trở lên trong lòng. Muốn tiếp cận, lại không biết đến gần thế nào, hiện tại hẳn như đang đối diện với một ly thuốc độc?

Biết rõ hai người ở cạnh nhau không được tự nhiên, lại muốn rút ngắn khoảng cách mà nhìn cậu, trông nom cậu, đồng thời, cũng mặc cho khát vọng không ngừng kêu gào nơi đáy lòng, xé rách lý trí của hắn!

“Ta đi xem chị Lý chuẩn bị thế nào.” Thiệu Mục Vân đứng dậy, đi đến phòng bếp, cảm thấy không khí trong phòng khách cao thấp không ổn, dễ dàng xung đột gây ra nổ mạnh.

Sơ Vân nghiêng đầu liếc bóng lưng kia, nhẹ nhàng khép mắt.

Cậu nhớ sự náo nhiệt trong ký túc xá, mặc dù có chút nguy hiểm lại khiến người ta phát điên, những đàn anh tiểu quỷ kia rất thích đùa dai, nhưng, cảm giác thật thoải mái, không biết mệt mỏi.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại trong túi quần đột nhiên rung lên.

Lấy ra mở xem, là tin nhắn của Lãnh Tuyết Dật gửi tới:

[Sơ Sơ, cậu về nhà à? Nhất định phải ăn nhiều cơm! Tôi ở trong ổ, buổi tối không trở về, còn ông chú kia cũng đi luôn. Đúng rồi, hiện tại A Ngụy đang ức hiếp Thanh Giáo]

Sơ Vân cười khê, đã có thể tưởng tượng ra cảnh Tịch Ngụy ứ hiếp Trì Thanh Giáo, rồi sau đó giả tức giận đảo loạn tóc oa oa kêu to, bọn họ đúng là một đôi oan gia.

[Đã nhận, các cậu nhớ chú ý ăn cơm nghỉ ngơi] Sơ Vân trả lời xong, thu hồi điện thoại, vùi mặt vào sofa. Thật nhớ bọn họ, cậu làm sao vậy chứ, đột nhiên khát vọng như thế!

.....

Ban đêm.

Thiệu Mục Vân lảo nhuyển khó ngủ, nghĩ tới Sơ Vân ở phía đối diện, liền ma xui quỷ khiến len vào phòng Sơ Vân, ngồi bên giường, gần như tham lam nhìn người đang say ngủ kia.

Ánh đèn mờ nhạt nhu hòa, khuôn mặt tinh xảo, môi hồng khép mở, hô hấp ấm áp nhẹ nhàng quy luật, tất cả đều hấp dẫn hắn. Thiệu Mục Vân nắm chặt hai tay, mới cực lực nhịn xuống khát khao muốn vuốt ve.

Đêm đã khuya, trên trời đêm ngoài cửa sổ, trăng sáng treo cao.

Thiệu Mục Vân biết mình nên rời đi, chính là, lại không thể di chuyển.

Sơ Vân của ta, Luyến Y của ta.....

Hắn nỉ non trong lòng, đột nhiên, nhìn Sơ Vân trước mặt bỗng trở nên mơ hồ. Hắn vội vàng xoa xoa mắt, ấn mi tâm, nhìn lại, hết thấy không hề khác thường, là ảo giác của mình..... A?

Nhưng, trong lòng lại dâng lên sợ hãi cùng bối rối, thật giống như Sơ Vân muốn biến mất, tựa Y Phàm vĩnh viễn biến mất vậy! Không được!

“..... Em là của ta, Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân nói nhỏ, chậm rãi kề sát khuôn mặt Sơ Vân, ấn xuống trán cậu một nụ hôn.

Ngay tại lúc hai người tiếp cận, đã có thể giao hòa hô hấp, Sơ Vân đột nhiên rên rỉ một tiếng, mi khẽ động, xoay người sang một bên.

Có tạt giạt mình, Thiệu Mục Vân nhanh như chớp đứng thẳng người, lui về phía sau hai bước, kinh hoàng nhìn Sơ Vân đã quay lưng lại, cảm thấy lồng ngực phập phồng.

Chờ giây lát, không có chút động tĩnh nào, Thiệu Mục Vân thở phào một cái. Lại nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Sơ Vân lần nữa, hắn không dám lại gần, mà chậm rãi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tựa vào tường cạnh cửa, Thiệu Mục Vân ôm mặt, thở dài.

Mà khi cửa phòng khép lại, Sơ Vân mới chậm rãi mở to mắt, trong lòng phức tạp.

Kỳ thật, cậu không ngủ sâu, theo lý thuyết, đây là nhà cậu, phòng của cậu, nhưng, cậu ngủ không an ổn, lúc tỉnh lúc mơ.

Khi ý thức朦胧 lung, cậu đột nhiên phát giác có người nhẹ nhàng mở cửa, liền vươn tay bật đèn đầu giường. Trong nhà này, trừ cậu và Thiệu Mục Vân thì không còn ai khác, vậy đang ngồi bên giường của cậu, chỉ có thể là Thiệu Mục Vân.

Chỉ là, cậu không ngờ sau khi Thiệu Mục Vân đi vào cũng chỉ ngẩn người nhìn cậu, gần nửa ngày không nhúc nhích. Ngay tại lúc cậu định “Tỉnh lại”, chợt nghe Thiệu Mục Vân nói nhỏ, sau đó hơi thở ấm áp dần dần tiếp cận.

Sơ Vân lập tức cảm thấy lông tơ sau lưng đều dựng đứng lên, bất đắc dĩ, cậu đành giả bộ xoay người, tránh được Thiệu Mục Vân. Như cậu sở liệu, Thiệu Mục Vân cũng nhanh chóng tránh né.

Cuộn người trong chăn, Sơ Vân cắn cắn môi, thầm nghĩ, đối với Thiệu Mục Vân, cậu thật sự đã không còn yêu? Nếu còn một chút tình yêu, thì sao cậu phải cảm thấy khó chịu như thế chứ?

Thật muốn rời khỏi nơi này, rất xa.....

28. Chương 28: Ký Ức Đau Thương

Buổi sáng thức giấc, ánh bình minh lấp đầy chân trời, ngày nắng rực rỡ.

Thấy Sơ Vân xuống lầu, Thiệu Mục Vân có chút chột dạ sờ sờ mũi, cố gắng kéo ra nụ cười gượng gạo: “Sớm, Tiểu Vân, bữa sáng đã có.”

Trên cơ bản, cha con bọn họ đều có thể ăn đồ kiểu Tây, hơn nữa còn một số thức ăn dì Lý làm trước vào tối hôm qua, chỉ hâm lại là được.

“Ừm, sớm.” Sơ Vân nhẹ nhàng gật đầu, giả vờ không phát hiện vẻ mất tự nhiên của hắn.

Nhìn Sơ Vân đi vào phòng ăn, Thiệu Mục Vân âm thầm thở dài, thật đúng là tự tạo nghiệt, tối hôm qua lén lút khiến hắn hiện tại vô cùng chột dạ.

Đặt thức ăn trên bàn, Thiệu Mục Vân tìm đề tài nói, “Tiểu Vân, hôm nay muốn đi đâu chơi?” Kỳ thật, đặt đề tài này là vì cải thiện bầu không khí giữa hai người.

“..... Đâu cũng được.” Sơ Vân không nghĩ ra nơi nào muốn đi.

Lập tức, sau ột Thiệu Mục Vân đỏ mặt, cố gắng đè nén, “Như vậy, đi xem phim a?”

Cái này là điều duy nhất hắn có thể nghĩ đến, hắn thật không biết Sơ Vân hiện tại thích trò tiêu khiển gì, bất đắc dĩ, chỉ có xem phim. Nếu đến công viên trò chơi, hắn đoán rằng, Sơ Vân không thích, đứa bé này thích yên tĩnh.

“..... Được rồi.” Sơ Vân nghĩ nghĩ, gật đầu. Đích xác, đi xem phim, so với việc hai người ngồi ở nhà xấu hổ tốt hơn! Bọn họ không có khả năng cả ngày mắt to trừng mắt nhỏ, hoặc mất tự nhiên mà trốn tránh nhau?

Thấy cậu đáp ứng, Thiệu Mục Vân rũ mắt, khóe môi bắt giác cong lên, có chút cao hứng.

Bọn họ chọn xem phim khoa học viễn tưởng. Bởi vì phim tình cảm không thích hợp, phim hoạt hình Thiệu Mục Vân không chịu được, phim hài Sơ Vân không thích, tổng hợp lại, hai người lựa chọn loại phim không gây tranh luận.

Bất quá, từ đầu tới cuối Thiệu Mục Vân đều không xem kỹ, toàn bộ tâm tư của hắn đều chuyển quanh Sơ Vân.

Một lát thì nghĩ nên dẫn cậu tới đâu dùng cơm, một lát lại lo lắng tối hôm nay nên làm gì, ngẫu nhiên nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lúc sáng lúc tối của Sơ Vân đến gần người.

Mà Sơ Vân lại xem rất chăm chú, cậu rất ít xem phim nhựa, nói chính xác, cậu rất ít xem phim. Bởi vậy, tinh thần đều tập trung vào bộ phim, đôi lúc bộc lộ tính trẻ con. Có khi, còn theo nội dung phim thể hiện tình cảm vui buồn, khấn trương hoặc ngạc nhiên, khiến Thiệu Mục Vân ngồi bên choáng váng.

Bởi vì, Sơ Vân rất ít khi biểu lộ tình cảm.

Thiệu Mục Vân cảm thấy may mắn, hắn mang Sơ Vân đến xem phim là đúng, nếu không, hắn rất khó thấy được Sơ Vân sinh động như thế. Chỉ là, trong lòng Thiệu Mục Vân lại dâng lên không cam lòng cùng đáng chất, cậu, đúng là vẫn còn xa cách?

Xem hết phim, lòng mày Sơ Vân giãn ra, tỏ vẻ tâm trạng của cậu không tệ, cũng không phản đối chuyện Thiệu Mục Vân đề nghị hai người đi ăn món Pháp, dù cậu không quá thích cách ăn uống kiểu cách.

Trang hoàng lịch sự cao quý chính là cách thức tiêu chuẩn trong nhà hàng, âm nhạc lãng mạn sâu sắc, kính mờ tinh xảo và hoa tươi được dùng làm vách ngăn, vừa tạo sự ưu nhã lại đảm bảo tư mật.

Lựa chọn vị trí trong góc, hai người ngồi đối diện nhau.

“Muốn ăn những gì?” Thiệu Mục Vân mở menu, nhìn Sơ Vân.

“Ngoại trừ ốc sên cái gì cũng được.” Sơ Vân nói nhỏ, tầm mắt đã rơi vào lọ hoa trên bàn, màu sắc chủ đạo là màu lam, rất lịch sự tao nhã, cậu thích.

Cho nên, cậu không ý thức được những lời mình nói ra có gì không ổn.

Bất quá, Thiệu Mục Vân lại hơi chấn động.

Hắn khẽ nheo mắt lại, dừng ở Sơ Vân. Dù một người mất ký ức, thì hành vi và khẩu vị hắn vẫn giữ nguyên? Nhưng, Sơ Vân lại khác biệt, hình như, không ít thói quen của cậu đều thay đổi.

Luyến Y trước kia, đặc biệt thích ăn ốc sên nướng, mỗi lần đến nhà hàng Pháp, đều gọi hai đĩa đầy. Nhưng, Sơ Vân hiện tại không thích, lại trực tiếp bài trừ.

Mà, còn có một người cũng ghét ăn ốc sên, chính là Liêu Y Phàm. Người nọ chưa bao giờ đụng một chút, ngược lại có thể ăn được rất nhiều nga sò và đồ ngọt.

“Sao vậy?” Sơ Vân thu hồi tầm mắt, liền phát hiện người đàn ông ngồi đối diện đang dùng vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn mình.

“Không, không có gì.” Thiệu Mục Vân rũ mắt, tiếp tục xem menu. Tâm lại có chút kích động, chỉ vì chút tương đồng này.

Sơ Vân nhú mày, chợt hiểu ra, cảm thấy căng thẳng, nhưng không còn kịp rồi!

Bất quá, Thiệu Mục Vân có dựa vào điểm ấy liền nảy sinh nghi ngờ không, dù gì chuyện cậu sống lại có thể nói là hoang đường, căn bản người bình thường sẽ không nghĩ tới!

Thật không nên đến nhà hàng kiểu cách, lần sau tuyệt không đến đây, Sơ Vân nhắc nhở bản thân.

Chọn xong món, giữa hai người lại là trầm mặc. Mà không lâu sau, mỗi món ăn được mang lên, ném qua đồ nguội, uống xong súp, dùng xong món chính, không khí vẫn lặng yên, lặng yên, lặng yên!

Bồi bàn đứng cạnh cũng cảm thấy xấu hổ, biểu lộ có chút mất tự nhiên.

Đang nhắm nháp đồ ngọt, đột nhiên một người lướt qua bàn họ.

“Hừm, đây không phải Thiệu đồng ư, thật là khéo.” Tiếng nói thô kết, thân hình ục ịch, một người đàn ông hơn 50 giống như núi nhỏ, đứng bên cạnh Thiệu Mục Vân.

“Thật là khéo, Lâm đồng.” Thiệu Mục Vân đứng lên, cùng Lâm đồng hàn huyên, mỉm cười ứng đối.

Chính là, nhìn rõ gã đàn ông cười lên hết như con cóc, mồ hôi lạnh trên người Sơ Vân ào ào tuôn ra, dạ dày co rút, đau đớn, sắc mặt bắt đầu phát xanh, thân thể run nhè nhẹ.

“Thiệu đồng, cậu bé này là.....” Lâm đồng nhìn Sơ Vân, mang theo vẻ mặt khó hiểu.

“Con của tôi, Sơ Vân.” Thiệu Mục Vân thản nhiên nói, đột nhiên phát hiện sắc mặt Sơ Vân không tốt lắm, vừa định hỏi cậu làm sao vậy, đã thấy Sơ Vân vội vàng đứng dậy, che miệng, đẩy bọn họ, thẳng tắp xông đến toilet.

Sơ Vân cảm thấy toàn thân lạnh băng, dạ dày cuộn cuộn, ký ức áp chế không nổi mà tràn ra.

Gã đàn ông như con cóc kia, là kẻ thích ngược đãi, thích nghe nạn nhân thống khổ rên rỉ, Liêu Y Phàm cùng gã một đêm, bị tra tấn hận không thể chết đi, trong lúc té xỉu mấy lần, trên người lại thêm không ít vết thương.

Bởi vậy, lúc này vừa thấy gã đàn ông kia, cậu theo bản năng mà run rẩy, muốn nôn mửa.

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân sốt ruột đuổi theo phía sau.

Nhưng, một người khác đã nhanh hơn hắn, đuổi theo Sơ Vân vào toilet.

“Nhóc con!”— Là Tả Khiêm Lãm!

Ghé vào bồn rửa mặt, Sơ Vân không ngừng nôn, cậu đã học ra mọi thứ trong dạ dày, nhưng vẫn không dừng được, dù không còn gì, nôn ra chỉ là mật dịch xanh.

“Nhóc con, nhóc con, em làm sao vậy?” Tả Khiêm Lãm lo lắng vỗ lưng Sơ Vân, thấy cậu nôn như thế, sợ tới mức không biết làm gì.

“Tiểu Vân!” Thiệu Mục Vân không kịp nghĩ vì sao Tả Khiêm Lãm cũng ở đây, hắn đứng một bên Sơ Vân, lo lắng gọi, đưa tay, lại mê man phát hiện, hắn căn bản không giúp được gì.

Sắc mặt Sơ Vân tái nhợt, hiện ra xanh xao, nước mắt theo gò má không ngừng chảy xuống, đồng thời thở hổn hển, cảm giác bên tai ông ông vang dội, thanh âm gì cũng không nghe được, mồ hôi lạnh cũng không ngừng bốc lên.

Ánh mắt Tả Khiêm Lãm dần dần lạnh xuống, phảng phất ngày đông giá rét băng hàn, hắn khẽ gọi: “Vũ Văn!”

“Thiếu gia.” Thanh niên trẻ tuổi mặc tây trang nhẹ nhàng đi tới, khẽ cúi người.

Tả Khiêm Lãm không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt liếc đại sảnh nhà hàng.

“Vâng, Vũ Văn hiểu.” Người thanh niên lập tức rời đi.

“Nhóc con! Nhóc con! Là anh!” Tả Khiêm Lãm chẳng quan tâm Thiệu Mục Vân, Sơ Vân hiện giờ quá mức khiến hắn lo lắng. Hắn bắt lấy hai vai Sơ Vân, dùng lực lay cậu, ý đồ làm cậu tỉnh lại, “Nhóc con!”

Dần dần, ánh mắt Sơ Vân có chút thanh tỉnh, tiêu cự in hình người trước mặt, “.....Tả.....” Lúng túng khẽ gọi.

“Là anh, nhóc con, là anh, anh ở đây.” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng nói, nắm chặt vai Sơ Vân, tỏ vẻ hắn ở bên cạnh cậu.

“..... Tả.....” Mặt Sơ Vân tái nhợt, môi mấp má, mỗi một từ nói ra đều khiến sát khí của Tả Khiêm Lãm tăng vọt, “..... Cứu em.....”

Đây là Sơ Vân, hoặc nên nói là Liêu Y Phàm, lần đầu tiên hướng người khác để lộ ý ra ý nguyện chân thật sâu trong nội tâm mình — cầu cứu.

Sau đó, thân thể mềm nhũn, liền hôn mê bất tỉnh.

“Nhóc con!” Tả Khiêm Lãm đón được thân thể Sơ Vân, hơi dùng sức, liền bế cậu lên, cẩn thận ôm trong lòng, không thêm quan tâm trên người Sơ Vân dính bẩn.

Thiệu Mục Vân đứng một bên nhìn, trong lòng vô cùng chấn kinh hỗn loạn, vì sao lúc này Sơ Vân giống Y Phàm như vậy, đều là tái nhợt yếu ớt?

Còn có, từ lúc nào Sơ Vân quen thuộc với Tả Khiêm Lãm đến thế? Tuy không biết chi tiết, nhưng tình huống này không phải điều hắn cảm thấy vui mừng, hắn có dự cảm không ổn, người đàn ông trước mắt, sẽ là uy hiếp vô cùng lớn của hắn!

Thấy Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân rời đi, hắn vội vàng ngăn lại.

“Ngài Tả, Tiểu Vân là con của tôi, tôi sẽ chăm sóc nó.” Thiệu Mục Vân dấu đi lửa giận cùng sự hung ác dần dần lan tràn trong mắt, cũng dè xuống nghi vấn không ngừng dâng lên, vươn tay hướng Tả Khiêm Lãm, yêu cầu ôm Sơ Vân trở về.

“Tôi lo lắng.” Tả Khiêm Lãm trừng mắt đáp lại, nở nụ cười trào phúng, lạnh lùng liếc Thiệu Mục Vân, ôm Sơ Vân ra khỏi toilet. Nếu đã bại lộ, hắn sẽ không định che giấu.

Trong nhà hàng không có gì náo loạn, thực khách đều chăm chú dùng cơm, chẳng biết gã đàn ông họ Lâm đã rời đi lúc nào, mà thanh niên trẻ tuổi Vũ Văn được Tả Khiêm Lãm ra chỉ thị cũng không thấy.

“Tả Khiêm Lãm, cậu.....” Thiệu Mục Vân oán hận theo phía sau, cắn răng thấp giọng nói.

“Nhóc con cần một giường lớn nghỉ ngơi.” Tả Khiêm Lãm nói câu đầu tiên liền ngăn chặn Thiệu Mục Vân muốn mở miệng phản bác.

Tả Khiêm Lãm trực tiếp đi về hướng khu vực tư nhân ở tầng ba.

Đang muốn đẩy cánh cửa chính khắc hoa, cửa lại mở ra trước, một người đàn ông tuần tú trẻ tuổi xuất hiện, “Khiêm Lãm, làm sao vậy, tôi nghe quản lý đại sảnh báo cáo.....” Hỏi một nửa, nhìn đến Sơ Vân trong lòng Tả Khiêm Lãm, liền tự động im lặng, cũng nhường lối.

“Cho tôi mượn phòng khách, thuận tiện gọi điện thoại bảo bác Tắm tới.” Tả Khiêm Lãm không quay đầu lại, tiến vào phòng khách bên phải, cẩn thận đặt Sơ Vân lên giường lớn phủ màn lụa xa hoa, lưu loát bỏ áo ngoài, nhét cậu vào trong chăn.

Có chút giật mình nhìn Tả Khiêm Lãm bận rộn, Thiệu Mục Vân đột nhiên cảm giác tay mình như bị sắt bị rỉ, không biết làm gì, không thể động.

“Thiệu Mục Vân, bên trái sau lưng anh là toilet, đem một cái khăn ướt đến.” Tả Khiêm Lãm không chút khách khí sai bảo.

“.....” Thiệu Mục Vân ngây ngốc một chút, lúc này mới kịp phản ứng, xoay người kéo cửa ra, đi vắt khăn mặt, sau đó chạy đến bên giường, muốn tự mình làm, Tả Khiêm Lãm lại lấy qua.

Cầm trong tay khăn mặt ấm áp, Tả Khiêm Lãm thầm nghĩ, may mắn tên chết tiệt họ Thiệu này còn biết dùng nước nóng, nếu không hắn chắc chắn sẽ thóa mạ gã.

Nhẹ nhàng giúp Sơ Vân lau mồ hôi và vết bẩn, vẽ mặt dịu dàng, khiến Thiệu Mục Vân đứng bên âm thầm nắm chặt tay, đầy mắt căng u ám.

“Khiêm Lãm, bác Tắm nói sẽ lập tức đến.” Người đàn ông nhả nhặn kia bước vào, nhìn thoáng qua Thiệu Mục Vân, nhưng không nói gì.

“Ừm, cảm ơn.” Tả Khiêm Lãm thấp giọng nói, nhẹ nhàng vuốt mái tóc ướt mồ hôi của Sơ Vân, trong mắt đầy tràn đầy đau lòng.

Rốt cuộc nhóc con gặp phải chuyện gì, vì sao vẽ mặt lúc này thống khổ tuyệt vọng đến vậy? Giống như sắp rơi vào địa ngục, hướng hắn..... Cầu cứu!

Mà phần cảm giác này, hình như đã từng quen biết! Tả Khiêm Lãm khẽ cau mày.

Đột nhiên.

“Ừm.....” Sơ Vân ưm một tiếng, dần dần tỉnh dậy.

Tả Khiêm Lãm và Thiệu Mục Vân nhất tề cúi người, nhìn Sơ Vân chậm rãi mở mắt.

“Nhóc con, cảm giác thế nào?” Tả Khiêm Lãm ôn nhu nói.

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân không biết nên nói cái gì, chỉ có thể bắt đắc dĩ gọi nhỏ.

Sơ Vân có chút mờ mịt, không biết vì sao Tả Khiêm Lãm và Thiệu Mục Vân lại cùng lúc xuất hiện trước mắt cậu, nơi này là..... Giấc mộng của cậu sao?

Bởi vì cậu thấy xung quanh lựa mông tím nhạt lay động, tựa như ảo mộng.

Khẽ cong khoe môi, Sơ Vân nở nụ cười thản nhiên, nếu nơi này là mộng, vậy cậu có thể thoả hỷ vọng xa vời một chút ư?

Nhìn hai người đàn ông trước mắt, Sơ Vân dịch người, thoả cái nhào vào lòng Tả Khiêm Lãm, ôm chặt eo hắn, đem mặt vùi vào lồng ngực hắn, khẽ gọi, “Tả.....”

Con người ấm áp kiên định này, với cậu mà nói, vô cùng an toàn!

29. Chương 29: Nói Dối

Thiệu Mục Vân biến sắc, nhanh chóng trầm xuống, trong mắt tràn ngập tối tăm.

Hắn không ngờ Sơ Vân lại bỏ qua hắn, nhào vào lòng Tả Khiêm Lãm. Nhìn hai người bên kia ôm nhau, hắn biết mình phải dấu đi tất cả biểu lộ, chính là, thật khó, hắn làm không được.

“Nhóc con, cảm giác thế nào, còn khó chịu ư?” Tả Khiêm Lãm vỗ nhẹ lưng Sơ Vân, cầm chặt phủ lên thân thể lạnh lạnh đang ôm hắn, sợ cậu sốt cao như lần trước.

Sơ Vân chậm rãi lắc đầu, đột nhiên cảm thấy khuôn ngực ấm áp chân thật.

Di, chẳng lẽ, đây không phải mộng cảnh của cậu?

Vội vàng ngẩng đầu dò xét, quả nhiên, ngoại trừ Thiệu Mục Vân sắc mặt biến đen, còn có một người đàn ông lạ lẫm đứng bên cạnh hào hứng nhìn, thật sự..... Không phải là mộng.....

Sơ Vân lập tức gục đầu xuống, đổ mặt, như một chiếc đồng hồ lên dây cót cũ kỹ, chậm rãi thu hồi tay còn ôm chặt eo Tả Khiêm Lãm, nắm lấy chân.

Hóa ra không phải mộng, lúc này đúng là quá mất mặt! Hơn nữa, còn bị Thiệu Mục Vân thấy được!

Nghĩ đến Thiệu Mục Vân, Sơ Vân lén dùng khoe mắt nhìn, quả nhiên sắc mặt hắn âm trầm, biểu lộ tương đối khó coi.

Xem ra tức giận tới cực điểm, như vậy, cậu nên nói thế nào mới không khiến Thiệu Mục Vân nghi ngờ quan hệ giữa cậu và Tả Khiêm Lãm? Cũng không nghi ngờ thân phận của cậu?

“Nhóc con?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, tại sao nhóc con lại co ro thế? Suy nghĩ một chút, liền hiểu nguyên do trong đó, chắc là sợ khó có thể giải thích quan hệ của bọn hắn với Thiệu Mục Vân a?

Bất quá, hắn không quan tâm, dù sao đã lộ, hơn nữa, sẽ có ngày bị Thiệu Mục Vân biết đến.

“Tôi không sao.” Sơ Vân buồn bực nói.

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân tới gần cậu, cố gắng khiến giọng của mình nghe bình thường một chút.

“Tôi không sao, chỉ là đột nhiên dạ dày không thoải mái.” Sơ Vân không ngẩng đầu nhìn hắn, ngược lại càng cúi gầm, cuộn mình.

“.....” Thiệu Mục Vân không nói gì, ánh mắt phức tạp nhìn cái đầu nhỏ của Sơ Vân.

Bên kia, người đàn ông nhả nhặn tựa vào tủ, một tay nâng cằm, có chút hăng hái quan sát.

Chắc chắn, từ khi nào Khiêm Lãm có biểu hiện dịu dàng như thế? Quả thực sắp vụn ra nước, sợ rằng mọi người không thấy hẳn đang lo lắng sao?

Còn có, người cầm quyền Thiệu thị, Thiệu Mục Vân, lại quan tâm người nào đó, hơn nữa không hề giống kẻ phong lưu như lời đồn! Ánh mắt ghen ghét kia, lờ lờ tỏa sáng, muốn che lấp cũng không thể che hết, nhanh tràn ra rồi!

Cậu bé xinh đẹp này, rốt cục là ai?

Người đàn ông nhả nhặn nói thầm trong lòng, ha ha, sau này có trò hay để xem!

“Chúng ta về thôi.” Sơ Vân đột nhiên vén chăn lên, muốn xuống giường.

“Nhóc con.....” Tả Khiêm Lãm vội vàng đè cậu lại, “Bác sĩ sắp đến đây, để ông ấy kiểm tra đã.”

Sơ Vân lắc đầu, “Tôi thật sự không sao, đã tốt lắm.” Cậu nhìn Thiệu Mục Vân, “Chúng ta đi thôi.”

Thiệu Mục Vân cầu còn không được, vì vậy ngồi xổm người xuống, giúp Sơ Vân mang giày, ôm cậu xuống đất.

Thân thể Sơ Vân cứng đờ nhưng không né tránh, sau khi đứng vững, lặng lặng giữ khoảng cách với Thiệu Mục Vân.

“Vâng, tôi đi.” Sơ Vân ngẩng đầu nhìn Tả Khiêm Lãm, cắn cắn môi, nói nhỏ, “Cảm ơn.” Sau đó vội vàng ra cửa phòng, không dám quay đầu lại.

Thiệu Mục Vân vội vàng đuổi theo.

Lần này, Tả Khiêm Lãm không ngăn trở, bởi vì hắn thấy rõ ràng trong mắt Sơ Vân hiện lên ử dột cùng lo lắng, tình trạng hiện giờ, xác thực không phải lúc nói ra mọi việc, là mình có chút vội vàng!

“Khiêm Lãm, tốt như vậy ư?” Người đàn ông nhả nhặn nói nhỏ, nhìn bóng người đã biến mất, có chút e sợ thiên hạ bất loạn.

“Hàn, bảo bác Tầm không cần tới.” Tả Khiêm Lãm không để ý tới lời của hắn, chỉ ầm ầm mi tâm, lạnh nhạt dặn dò. Xem ra, bước tiếp theo hắn nên suy tính chu toàn, quyết không để chuyện như hôm nay xảy ra lần nữa!

“Sao cậu không tự mình nói?” Người đàn ông tên Hàn liền ném điện thoại không dây cho hắn, “Tôi còn có việc.” Nhún nhún vai, đi xuống lầu.

Tả Khiêm Lãm bắt đầu đi.

Đã gọi điện thoại, ngồi bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve chăn. Còn có chút ẩm ướt, nói rõ Sơ Vân đổ không ít mồ hôi, rốt cuộc nhóc con làm sao vậy?

Liêu Y Phàm.....

Chẳng biết tại sao, Tả Khiêm Lãm lại lần nữa nhớ tới người đã mất kia, “Bạn của Sơ Vân”, có lẽ, quan hệ trong đó thật sự như mình dự đoán, không hề đơn giản.

Lấy ra điện thoại di động, gọi một cú, đầu kia vang lên hai tiếng, được tiếp, hắn thản nhiên nói: “Là tôi, chuyện thế nào?”

“.....”

“Thật sao? Tôi qua ngay bây giờ, chờ chút nói sau.” Tả Khiêm Lãm cúp điện thoại, đứng dậy ra cửa phòng.

.....

Trong xe, bầu không khí giữa hai cha con họ Thiệu cứng nhắc như xi măng. Tựa như hai người không quen biết bị nhốt chung một phòng kín, rõ ràng ở cạnh nhau, nhưng không có bất luận liên hệ gì.

Tâm Thiệu Mục Vân rất loạn, trăm vị khó phân biệt, quá nhiều vấn đề chen chúc trong đầu, muốn hỏi rồi lại không biết bắt đầu thế nào, cho nên, hấn bực bội, thậm chí không chú ý tốc độ lái xe của mình quá nhanh.

Mà Sơ Vân dựa xe vào thành cửa sổ, mắt khép hờ, vẻ mặt sững sờ nhìn ra bên ngoài.

Kỳ thật cậu không muốn cùng Thiệu Mục Vân về nhà, nhưng, cậu không thể ở lại nơi đó.

Thiệu Mục Vân đã nghi ngờ, mà Thiệu Mục Vân lại là loại người thông minh, một khi có động, hấn sẽ mất thiết chú ý, thậm chí không từ thủ đoạn, nên cậu không muốn mang đến phiền toái không cần thiết cho Tả Khiêm Lãm.

Tả Khiêm Lãm đối với cậu tốt như vậy, cậu không thể liên lụy hấn, mọi chuyện cần thiết đều do mình khiêng a, trước kia chẳng phải như vậy ư?

Cho nên, không sao hết.

“Tiểu Vân, con và Tả Khiêm Lãm rất thân thiết ư?” Thiệu Mục Vân vẫn nhẩn không được, hỏi một vấn đề hấn để ý nhất.

“..... Chỉ gặp qua hai lần.” Sơ Vân nhàn nhạt nói, không nhiều lời.

Thiệu Mục Vân không tin. Người chỉ gặp qua hai lần, có thể ở cạnh nhau tự nhiên như vậy sao? Thậm chí Sơ Vân không cự tuyệt sự đụng chạm của Tả Khiêm Lãm, còn chủ động nhào vào lòng người đàn ông kia.

Thiệu Mục Vân nắm chặt tay lái, Sơ Vân, tại sao phải nói dối?

Nghiêng đầu nhìn thấy biểu lộ âm trầm của hấn, Sơ Vân tức giận, trước sau sống hai đời, chẳng lẽ cậu không thể có bất kỳ phản kháng nào mà nhận lấy sắp xếp cùng điều khiển của Thiệu Mục Vân ư?

Nghĩ đến nó, bên môi nở nụ cười trào phúng, Sơ Vân nhìn hấn, “Chẳng lẽ tôi không thể có bạn? Chẳng lẽ quen Tả Khiêm Lãm ảnh hưởng tới ông, tổn hại lợi ích của ông?”

“Tiểu Vân!” Thiệu Mục Vân chấn kinh quay đầu nhìn Sơ Vân, không thể tin tai mình đang nghe được những gì, vì sao lời của Sơ Vân đầy châm chọc và trách móc nặng nề, lộ ra oán giận thật sâu với hấn?

“Tuýt tuýt –” Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng còi, lúc này Thiệu Mục Vân mới hoàn hồn, đã thấy đối diện là một cỗ xe tải lao tới, hóa ra, là hấn quá mức chấn kinh mà bất giác trệch làn đường, tăng thêm tốc độ xe vừa nhanh, đã tạo thành nguy hiểm.

Thiệu Mục Vân cuống quýt đổi hướng, đồng thời đạp phanh. Xe thể thao đen kéo lê tạo thành một vạch hình cung, phát ra thanh âm chói tai, khó khăn lắm tránh khỏi xe tải cùng các xe khác, dừng lại sát lề đường!

Nằm sấp trên tay lái, Thiệu Mục Vân ức chế không nổi run rẩy, mồ hôi lạnh theo trán chảy xuống. Hấn không lo lắng mình ra sao, chỉ là, trên xe còn có Sơ Vân. Bất quá, có thể cùng chết với Sơ Vân, cũng là một loại hạnh phúc a?

Cười gượng một tiếng, hấn có chút thở gấp, hỏi Sơ Vân, “Tiểu Vân, không hoảng sợ chứ?”

“Khá tốt.” Sơ Vân vô cùng bình tĩnh.

Có lẽ vì mình đã từng chủ động từ bỏ tính mạng, bởi vậy ngay một khắc kia, cậu không hề kinh hoảng, thậm chí còn nghĩ, nếu được ngủ say vĩnh viễn, cũng chưa hấn chuyện xấu, chỉ là, tiếc nuối duy nhất, bên người có Thiệu Mục Vân.

“Thực xin lỗi.....” Thiệu Mục Vân thấp giọng nói xin lỗi, chôn mặt vào hai tay.

“Không cần.” Sơ Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, một số người đi bộ tụ tập lại xem, có lẽ bị chuyện vừa rồi gây chú ý, đều dừng bước. Đây là thiên tính của con người, hiểu kỳ! Cậu âm thầm trào phúng.

“Ông có khỏe không?” Không muốn bị vây quanh chỉ trở như khỉ, Sơ Vân liền chủ động hỏi tình huống của Thiệu Mục Vân.

“Ừm.” Thiệu Mục Vân ngẩng đầu, lau mặt, hít sâu mấy lần, khởi động xe rời đi. Không đi, đừng nói đến người trên đường xem náo nhiệt, ngay cả cảnh sát cũng sẽ tìm đến.

Cuối cùng bình an về đến nhà, ngồi phịch trên ghế sofa, Thiệu Mục Vân cảm thấy hôm nay quả thực mệt mỏi hơn thức trắng hai đêm xử lý công việc.

Xoa mi tâm, đột nhiên nghe được tiếng Sơ Vân xuống lầu, mở mắt mình, nhưng lại giật mình, chỉ thấy Sơ Vân đã thay đổi quần áo, đeo ba lô, bộ dáng phải về trường học. Vì vậy, hắn liền ngồi ngay ngắn.

“.....” Sơ Vân nhìn hắn, sau khi từ biệt, nói khẽ, “Tôi về ký túc xá trước.”

Thiệu Mục Vân chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Sơ Vân, bao quát cậu, dần dần, trong mắt có chút ít cuồng loạn, “Tại sao phải đi, không chịu ở lại?”

“.....” Sơ Vân không cách nào trả lời, không biết nên nói gì.

“..... Em muốn rời khỏi ta sao, Y Phàm?” Thiệu Mục Vân lấy tay muốn xoa gò má Sơ Vân, lại bị cậu tránh đi.

Nghiêng mặt qua, Sơ Vân cực lực nhịn xuống chấn kinh trong lòng, nghe được cái tên Y Phàm từ miệng Thiệu Mục Vân, cậu cơ hồ sắp đứng không vững. Tại sao Thiệu Mục Vân phải nhắc tới Liêu Y Phàm? Rõ ràng trước kia chán ghét không thêm chút ý, vì sao còn nhớ rõ?

“Y Phàm là ai? Cũng là con ông nhận nuôi ư?” Sơ Vân quay lưng lại, như hờn dỗi hỏi.

“Không.....” Thiệu Mục Vân nỉ non, có chút thanh tĩnh, “Cái kia, Tiểu Vân.....” Gọi tên, cũng không biết phải nói cái gì. Lấy tay muốn chạm đến tóc Sơ Vân, lại nửa đường dừng lại.

Hôm nay, thật sự đã xảy ra không ít chuyện, lòng của hắn vẫn rất loạn, có lẽ, trước tách ra, chờ hắn làm rõ suy nghĩ trong lòng cũng không muộn.

“Vậy, ta đưa con đi.” Hắn thỏa hiệp.

“Không cần, tôi ngồi xe bus, ông nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Sơ Vân ra cửa trước thay giày, mở cửa rời đi, một mực không quay đầu lại.

Thiệu Mục Vân nhìn cửa đã khép lại thật lâu, mới chậm rãi ngồi xuống sofa, nhắm mắt, hắn nhất định phải suy nghĩ cẩn thận, về Sơ Vân, về Tả Khiêm Lãm.

.....

Xuống xe bus, Sơ Vân đi từ từ vào khu ký túc xá.

Lúc qua góc đường, chợt nghe tiếng kêu yếu ớt nào đó. Tâm niệm vừa chuyển, liền đi vào ngõ tối.

Trong một chiếc hộp giấy bị vứt bỏ, một con mèo trắng cuộn mình, bên cạnh nó còn mấy mèo nhỏ sinh ra không lâu, chính là —

Sơ Vân khẽ cau mày, cắn cắn môi.

Con mèo cái sẫm không còn thở, dưới thân có vết máu, máu đã biến đen, chứng tỏ đã chết lâu ngày, mà những con mèo nhỏ kia cũng đã đông cứng, chỉ có một mèo con đen trắng chen chúc trong cùng còn hơi thở, phát ra tiếng kêu yếu ớt.

“Mày cũng là cô nhi, không có nơi để đi sao?” Sơ Vân cẩn thận nâng lên mèo nhỏ vẫn chưa mở mắt, dùng kháng quàng cổ của mình bao lấy nó, nhìn nó yếu ớt như thế sau một khắc sẽ chết.

“Đến, theo tao về nhà nhé.” Năm đó, giữa tuyết trong trẻo nhưng lạnh lùng, Thiệu Mục Vân ôn nhu nói với Liêu Y Phàm như thế.

Sơ Vân nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó nhìn mèo nhỏ trong tay, nhẹ lăm bầm, “Đi theo tao, tao chăm sóc mày, nếu mày còn có thể sống sót.”

30. Chương 30: Nhược Điểm Của Lãnh Tuyệt Dật

Trước cửa, Sơ Vân trái nhìn phải nhìn, thấy bốn bề yên tĩnh, liền nhanh chóng thay giày, lật bảng hiệu, dùng tốc độ hiếm thấy chạy một mạch lên lầu.

Bên phải đại sảnh lầu một có hai bóng người.

“Di, vừa rồi là Sơ Vân à?” Thương Văn Phi kinh ngạc đẩy đẩy gọng kính, “Không phải nói chiều mai mới trở về sao?”

“Là nói như vậy, bất quá.....” Xá trưởng Tiêu Li khiêu mi, đại khái là hấn hoa mắt, nhằm túi xách thành giỏ trúc.

“Hử? Sao vậy?” Thương Văn Phi nghi hoặc nhìn hấn, cảm giác Tiêu Li có chuyện gì đó?

“Không, không có gì.” Tiêu Li sờ sờ mũi, nhìn thoáng qua lầu trên, chuyển chủ đề, “Đã liên lạc với người bán máy bán hàng tự động?” Vừa rồi, hấn là hấn hoa mắt? Dù sao kí túc xá quy định, không được nuôi thú cưng, chuyện này mọi người đều biết.

“Đúng vậy, lát nữa nhân viên kỹ thuật sẽ đến, còn có, phòng 205 và 218 báo máy giặt phòng bọn họ có chút vấn đề, không biết bác Mã trong phòng bếp có thể sửa không?” Thương Văn Phi thở dài.

“Bác Mã kia còn có thể sửa máy giặt?” Tiêu Li nhìn Thương Văn Phi, “Mặc dù bóng đèn lần trước là do bác ấy sửa, nhưng hai cái này căn bản không giống nhau?”

“Ha ha, nói cũng đúng, ai biết được.” Thương Văn Phi vỗ vỗ vai Tiêu Li, bóng hai người biến mất tại hành lang.

Vào phòng, Lãnh Tuyệt Dật tất nhiên chưa trở lại, Sơ Vân khóa cửa, thở phào, ném ba lô lên giường, sau đó cẩn cẩn dục dục đặt giỏ trúc trong tay lên bàn học.

Tiêu Li không hoa mắt, xác thực hấn thấy cậu mang giỏ trúc chạy vào.

Nhẹ nhàng mở nắp, nhìn bên trong, Sơ Vân nở nụ cười ấm áp nhu hòa.

Trong giỏ đã lót đệm dành cho sủng vật, vừa giày lại vừa mềm, trên mặt còn trải một lớp chống thấm nước, để ngừa nó đi vệ sinh, chính giữa ổ là một chú mèo nhỏ với hai màu trắng đen đang cuộn mình.

Đa phần là màu trắng, nhưng trên người lại điểm hoa văn màu đen, nhất là ở tai, đuôi, cùng tứ chi, còn có ở mắt phải, giống như một chú chó đốm khoác da mèo, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Gọi mày là Điểm Điểm được không?” Sơ Vân thò một ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve tai mèo nhỏ.

Vừa rồi ở phòng khám cho vật nuôi, bác sĩ đã kiểm tra, ngoài việc suy yếu vì không được ăn uống, cũng không có vấn đề khác. Sau khi được uống sữa, tiểu điểm điểm quả nhiên liền thỏa mãn mà ngủ.

Sơ Vân nhẹ nhàng cười, khép lại nắp giỏ.

Xoay người lấy bình sữa và sữa bột trong ba lô ra, đặt lên bàn, trầm nghĩ, Lãnh Tuyệt Dật có để ý việc cậu trộm nuôi mèo nhỏ trong phòng không nhỉ?

Chính là, cậu không thể ngờ tới, Lãnh Tuyệt Dật không chỉ chú ý,.....

“Tiểu Vân, cậu ở đâu?” Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Sơ Vân giật mình, vừa định đem giỏ trúc giấu đi, chợt nhận ra thanh âm của Quản Đặc, liền nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa, quả nhiên là người đã từng là bạn cùng phòng của cậu – Quản Đặc.

“Hi hi, tôi thấy biển hiệu của cậu được lật.” Quản Đặc cười hi hi, lộ ra đôi răng thô đáng yêu.

“A Đặc, cậu không về nhà sao?” Sơ Vân kéo hấn vào phòng, nhanh chóng đóng cửa thật kỹ.

“Không, về cũng không có việc gì làm, không bằng ở lại kí túc xá.” Quản Đặc trả lời, liếc mắt liền nhìn thấy cái giỏ kia, nhào tới, “Di di, đây là cái gì?”

Cao thấp, lòng vòng nghiên cứu, hiếu kỳ đến chảy nước miếng, nhưng không có can đảm mở ra, bởi vì chủ nhân chưa cho phép.

“Có thể cho cậu xem, nhưng A Đặc không thể nói ra.” Sơ Vân nhỏ giọng nói.

“Ân ~ ân ~” Quản Đặc làm động khóa miệng.

Sơ Vân cười khê, mở nắp.

“Ngô oa, là tiểu.....” Quản Đặc kinh hô, chữ miêu chưa kịp thốt ra khỏi miệng liền bị Sơ Vân nhanh tay lẹ mắt bịt lại.

“Hừ, nhỏ giọng chút, cậu muốn gọi thầy Thương tới ư?” Sơ Vân liếc hắt, trong kí túc xá không thể nuôi thú cưng.

Quản Đặc mạnh mẽ lắc đầu. Sơ Vân buông tay ra.

“Oa a, thật đáng yêu ~ thật đáng yêu ~” Hai mắt Quản Đặc sáng như sao, thèm thuồng nhìn tiểu điểm điểm vẫn đang say ngủ.

“Thật nhỏ ~” Chỉ sợ chưa lớn bằng bàn tay, Quản Đặc chùi chùi nước miếng không cẩn thận mà chảy ra.

“Nó vừa mới sinh không bao lâu, đương nhiên rất nhỏ.” Sơ Vân nói nhỏ, cũng kè sát lại nhìn.

“Tiểu Vân lấy được nó ở đâu, tôi cũng vậy muốn nuôi một con.” Ánh mắt Quản Đặc thẳng tắp.

“Nhặt được trong ngõ nhỏ, những con khác đều chết, chỉ còn điểm điểm sống.”

“Thật sao?” Quản Đặc cảm thấy đáng tiếc, bất quá rất nhanh lại phản chấn, “Điểm điểm? Tên của nó ư? Cũng thật đáng yêu ~” Hắn đã hoàn toàn bị mê hoặc.

Hắn từ nhỏ đã thích những thứ khéo léo tinh xảo, luôn bị các chị mình cười nhạo nói hắn là con gái, mỗi lần đều tức sùi bọt mép, nhưng ham mê này vẫn khôn gthay đổi.

Nhìn phản ứng của hắn, Sơ Vân nhin không được mỉm cười, không thể ngờ Quản Đặc lại yêu mến mèo nhỏ như vậy.

“A, nó động, muốn tỉnh.” Quản Đặc thấp giọng hô, mắt cũng trũng lớn thêm một vòng, nhìn mèo nhỏ động động lỗ tai, vẫy vẫy cái đuôi thật dài, lảo đảo bò vài cái, meo meo kêu hai tiếng.

“Đại khái là đói bụng?” Sơ Vân chuẩn bị pha sữa bột.

“Phải không?” Quản Đặc nhìn chăm chăm điểm điểm, “Nó không mở mắt a.”

“Đó là đương nhiên, nó còn quá nhỏ, mấy ngày nữa mới có thể mở mắt, hiện tại cũng chỉ biết bò mà thôi.” Sơ Vân theo lời dặn của bác sĩ, lấy sữa bột, pha loãng với nước ấm, thấy nhiệt độ phù hợp, mới trở lại bên cạnh giỏ trúc.

Núm vú cao su mềm mại chạm vào miệng nhỏ của điểm điểm, mùi sữa nồng đậm làm cho điểm điểm theo bản năng mà ngậm lấy bắt đầu mút, thỏa mãn uống.

Quản Đặc ở một bên chảy chảy nước miếng, nhìn chăm chăm mèo nhỏ đang ăn, ô ô, hắn cũng muốn nuôi!

“Muốn thử?” Nhìn thấy bộ dạng hắn, Sơ Vân cười khê.

“Muốn!” Quản Đặc lập tức nhấc tay.

Hai người cẩn thận chuyển bình sữa, Quản Đặc hưng phấn uy điểm điểm uống sữa, Sơ Vân ngồi xuống bên giường, nghĩ sau này nên an trí điểm điểm thế nào.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau một khắc, cửa phòng mạnh mẽ đẩy ra, “Sơ Sơ, cậu trở về chưa?” Là Lãnh Tuyết Dật.

“A Dật!” Sơ Vân đứng lên, nhìn hắn, “Cái kia.....” Định chủ động khai báo.

Bất quá, Lãnh Tuyết Dật chỉ nhìn Quản Đặc, “Đầu súng kíp, sao cậu lại ở đây?” Dem ba lô ném lên giường mình, cau mày đến gần Sơ Vân.

Nhưng khi nhìn thấy Quân Đặc đang uy tiểu điểm điểm, Lãnh Tuyết Dật trong nháy mắt nhảy về phía sau hai bước, thiếu nước chạm vào tường nhà vệ sinh.

“Cái kia, đó là cái quỷ gì a?” Thanh âm Lãnh Tuyết Dật run rẩy, chỉ vào giỏ trúc hỏi, sắc mặt có điểm..... trắng.

“Lãnh Tuyết Dật, cậu là đồ ngốc ư? Điểm điểm đương nhiên là mèo!” Quân Đặc trừng mắt, sau đó cúi đầu tiếp tục uy điểm điểm, “A, giống như ăn no.” Điểm điểm buông nùm vú cao su.

“Phải không?” Sơ Vân cũng qua xem, “Bác sĩ nói, lúc đầu không thể uy quá nhiều.”

“Nha.” Quân Đặc buông bình sữa, nhẹ nhàng sờ sờ lưng tiểu điểm điểm, nó thoải mái hừ vài tiếng.

“Oa a — cái quỷ gì kia lại biết kêu!” Lãnh Tuyết Dật lui về phía sau, lưng dán chặt lên mặt tường lạnh buốt, hai mắt giống như đang nhìn ác quỷ, lãnh sát nhìn chằm chằm giỏ trúc.

“A Dật, chẳng lẽ, cậu sợ mèo ư?” Sơ Vân nhú mày, vậy phải làm sao bây giờ?

“Ai, ai sợ?” Lãnh Tuyết Dật như con vẹt chết mạnh miệng, “Chẳng lẽ các cậu không biết là loại vật nho nhỏ, lại toàn thân lông dài, mềm nhũn gì đó vô cùng đáng sợ ư?”

“Cái gì chứ, vô cùng đáng yêu nha!” Quân Đặc dùng bàn tay cẩn thận nâng điểm điểm lên, “Mèo nhỏ đáng yêu như thế nào đáng sợ, cậu thật không hổ là quái nhân!” Không khách khí cười nhạt, lại còn dương dương tự đắc.

“Đầu súng kíp chết tiệt!” Lãnh Tuyết Dật trắng mặt, tay chân cứng ngắc, chỉ sợ Quân Đặc tiến tới.

Đánh chết hần cũng không thể thừa nhận mình lại sợ động vật nhỏ, kỳ thật, nói hần sợ cũng không quá chính xác, hần là không biết làm thế nào với loại vật nho nhỏ, chỉ dùng đầu ngón tay cũng có thể bóp chết, vừa nhìn thấy, đã cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Chứng kiến bộ dạng này của Lãnh Tuyết Dật, Sơ Vân đột nhiên muốn trêu chọc hần, vì vậy, cậu ôm lấy điểm điểm từ tay Quân Đặc, hướng về phía Lãnh Tuyết Dật.

“Sơ, Sơ Sơ, cậu làm, làm gì?” Lãnh Tuyết Dật hồn nhiên chưa phát giác mình nói lắp, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đã theo sau lưng trượt xuống, thần kinh cũng dựng thẳng, Sơ Sơ không phải là muốn muốn.....

“A Dật, cậu xem, điểm điểm vô cùng đáng yêu a?” Sơ Vân cong khóe môi, nâng tay lên, đem điểm điểm gần sát Lãnh Tuyết Dật, để hần nhìn kỹ.

“Ha ha, tốt, hình như là.....” Lãnh Tuyết Dật gượng cười hai tiếng, lảng lảng nhích sáng bên, dần dần, đụng tường, lại hướng bên kia lui về, dù sao gặp cái quỷ đó nên tránh càng xa càng tốt, đáng tiếc, Sơ Vân nâng điểm điểm từng bước đuổi sát.

“Đúng không?” Sơ Vân cười khê, “Tôi đã quyết định nuôi nó, A Dật thay tôi giữ bí mật với thầy Thương nha.”

“Đó, đó là đương nhiên.” Lãnh Tuyết Dật đã lui đến bên giường, không còn đường lui tiếp, lông tơ toàn thân dựng đứng, như lâm đại địch nhìn chằm chằm mèo nhỏ nằm trong tay Sơ Vân, liếc thấy Quân Đặc cười nhạo, khinh bỉ tựa vào tấm ngăn bên cạnh nhìn hần, hần cũng chỉ có thể tạm thời xem nhẹ.

“A Dật, cậu cũng ôm một cái xem?” Sơ Vân lại gần hơn, chờ mong nhìn Lãnh Tuyết Dật.

Thật sự không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của Sơ Vân, Lãnh Tuyết Dật kiên trì, run rẩy giơ tay ra, để Sơ Vân đem điểm điểm đặt vào lòng bàn tay hần.

Ác ~~ Nháy mắt, Lãnh Tuyết Dật nổi một thân da gà, cảm giác mềm mại này, trực tiếp truyền tới đại não, kích thích cùng khảo nghiệm phản ứng của hần.

Đại khái là lòng bàn tay của hần nhiệt độ rất cao, vô cùng thoải mái, điểm điểm càng hăng hái, còn kêu meo meo.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Tuyết Dật căng thẳng, mồ hôi chảy ròng ròng, chốc lát, rốt cuộc nhịn không nổi, hoả tốc đem điểm điểm nhét vào ngực Sơ Vân, hai mắt nhắm chặt, phịch một tiếng, ngã xuống giường, về mặt đỡ đầu.

Ôm điểm điểm, Sơ Vân cùng Quản Đạt nhìn nhau, dừng vài giây, sau đó không thể nhịn đồng thời cười to.

Đây là lần đầu tiên, Sơ Vân vui vẻ cười to như thế, thậm chí tại thời khắc này, cậu đã quên quá khứ của mình, đã quên mình sống hai đời người. Hơn nữa, ngay cả lúc là Liêu Y Phàm, cậu cũng chưa từng vui vẻ như vậy.

“Các cậu.....” Linh hồn nhỏ bé của Lãnh Tuyết Dật có một nửa phiêu bên ngoài, run rẩy lên án, “Các cậu là ma quỷ, cho nên mới không thấy cái quỷ đó đáng sợ!”

“A Dật mới là quỷ nhất gan, mèo nhỏ cũng sợ.” Sơ Vân không ngừng cười, đưa điểm điểm cho Quản Đạt, cậu cúi xuống vỗ vỗ lồng ngực Lãnh Tuyết Dật,

“Thế nào thế nào, còn sống không?”

“Muốn chết!” Lãnh Tuyết Dật bụm mặt rên rỉ, đồng thời không quên lấy lại thể diện, giải thích, “Tôi không sợ mèo, nhưng phàm là động vật nhỏ tôi.....” Nói một nửa đột nhiên dừng lại, lời này nghe thế nào cũng thêm tô đen điểm yếu?

“.....” Sơ Vân sững sốt một chút, lại lần nữa cười ra tiếng, không thể ngờ Lãnh Tuyết Dật còn có bộ dáng đáng yêu như thế, vườn trường ác sát thật sự là hữu danh vô thực!

Lãnh Tuyết Dật vô cùng dứt khoát giả chết, đồng thời trong lòng thầm nghĩ, có thể nhìn thấy Sơ Vân vui vẻ cười dù hấn bị đem làm trò cười cũng đáng! Nghĩ đi nghĩ lại, cũng nở nụ cười nhẹ nhàng.

Mà bên kia, Quản Đạt đã chính thức quyết định xem thường Lãnh Tuyết Dật!

31. Chương 31: Tả Khiêm Lãm

Thẳng đến giờ cơm tối, một thân da gà của Lãnh Tuyết Dật vẫn chưa mất hẳn, vừa nghĩ tới “Cái quỷ” Điểm Điểm sẽ sống chung một phòng với hấn, hấn liền không tự chủ được mà run rẩy.

“A Dật, tôi trở về phong A Đạt nhé, vừa vặn hấn vẫn ở một mình.” Sơ Vân thấy bộ dáng cực khổ chịu đựng của Lãnh Tuyết Dật, thật sự không đành lòng.

“Không được.” Lãnh Tuyết Dật lập tức cự tuyệt, nói giỡn, nếu Sơ Vân trở về đó, vậy hấn vì để Sơ Vân đổi phòng mà mò mẫm lẩn qua lẩn lại một phen trở thành công cốc? Hơn nữa, không phải chỉ là một con mèo nhỏ sao, có cái gì..... Không chịu nổi.....

Run rẩy, ực, không, đúng là có vấn đề!

Chỉ là, tất cả so với Sơ Vân, đều không đáng để tâm, hấn là nam nhân, có thể mãi sợ một con mèo nhỏ không bằng nửa bàn tay ư? Cho nên, liều mạng!

“A Dật.....” Sơ Vân thở dài, nhìn hấn, dù ăn cơm cũng không quên nhìn giỏ trúc, giống như Điểm Điểm là món khai vị.

“Không sao.” Lãnh Tuyết Dật mạnh miệng cam đoan.

Sơ Vân bất đắc dĩ, được rồi, tạm thời quan sát một đêm a, nếu thật sự không được, đợi Tả Khiêm Lãm về, xem có thể đem Điểm Điểm tới phòng hấn nuôi không. Với tính cách của Lãnh Tuyết Dật, dù nói gì hấn cũng không đổi phòng, thà rằng tự mình chịu tội.

Ăn xong cơm tối, Lãnh Tuyết Dật dọn bàn ăn, Sơ Vân uy Điểm Điểm chút nước, lại thay đổi tấm chống thấm nước.

Điểm Điểm so với lúc vừa nhặt được đã khá hơn, khí lực cũng tăng thêm, ít nhất có thể vừa đi vừa bò loạn trong giỏ trúc. Bởi vì nó vẫn chưa mở mắt, cho nên không rõ phương hướng, liền như ruồi bọ không đầu mò mẫm khắp nơi, đụng rồi cứ tiếp tục bò, nếu đụng vào thành giỏ, liền nằm ngược lại, nghỉ một lát, sau đó đổi phương hướng lại tiếp tục.

Sơ Vân cảm thấy rất thú vị, liền ghé vào cạnh giỏ, rất hào hứng nhìn Điểm Điểm, khoe miệng cũng nở nụ cười thần nhiên.

Lãnh Tuyết Dật đẩy cửa tiến vào, thấy nụ cười nhặt của Sơ Vân, giống như cả người cậu đều tràn đầy sức sống, là một mặt cực nhỏ Sơ Vân biểu lộ.

Không khỏi than thở trong lòng, vì Sơ Vân, hẳn phải vượt qua nỗi sợ vật nhỏ, nếu không thành, sau này bị ông chú bắt lương nào đó nắm bắt, sẽ mất đi lợi thế lớn.

Bất quá —

Nghĩ thì dễ làm thì khó, hẳn tựa hồ đã dưỡng thành phản xạ, vừa nhìn thấy mèo nhỏ xù lông kia bò loạn, bước chân không khống chế được mà lui về sau.

“A Dật?” Sơ Vân lấy lại tinh thần, nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt tuần tú căng thẳng của Lãnh Tuyết Dật, một bộ muốn tới rồi lại không dám tới, cơ hồ sắp khiến khuôn mặt đẹp trai nhẵn thành cái bị.

“Nó còn chưa ngủ?” Thanh âm Lãnh Tuyết Dật từ trong kẽ răng rít ra, hai mắt nhìn chằm chằm Điểm Điểm.

Sơ Vân nhún nhún vai, “Có vẻ vô cùng hưng phấn.” Trong nội tâm là bất đắc dĩ, cũng rất muốn cười.

“Tôi đi đọc sách trước.” Lãnh Tuyết Dật từ bỏ cơ hội cùng Sơ Vân bồi dưỡng cảm tình, liền rút về lãnh địa của mình, tính toán nhắm mắt làm ngơ với phần tử khủng bố Điểm Điểm.

Sơ Vân thở dài, đẩy nắp giỏ trúc, đi về phía Lãnh Tuyết Dật.

“Sơ Sơ?” Lãnh Tuyết Dật có chút kinh ngạc.

“Cậu nha, đã không thể chịu đựng được, tội gì gắng gượng?” Sơ Vân ngồi xuống giường của hắn, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hắn cao thấp quan sát mình, như là sợ cậu mang theo Điểm Điểm tới.

“Không sao, thói quen thôi, hai ngày là tốt rồi!” Lãnh Tuyết Dật âm thầm thở ra, bất quá vẫn là sắc mặt vệt chết như trước, quyết không đầu hàng.

“A Dật.....” Sơ Vân thật sự không biết nói gì.

“Không quan hệ, yên tâm đi, Sơ Sơ.” Lãnh Tuyết Dật an ủi, còn nắm tay Sơ Vân.

Chính là, Sơ Vân cảm giác như đang nhìn thấy cảnh tượng pháp trường thê thảm, cái này, Lãnh Tuyết Dật hẳn, thật sự..... Không có vấn đề ư?

.....

Nói đến Tả Khiêm Lãm.

Đưa mắt nhìn Sơ Vân cùng Thiệu Mục Vân rời đi, sau khi gọi một cú điện thoại, hắn lái xe tới một tòa nhà cũ kĩ.

Mặt tường loang lổ, cửa sổ lung lay, hoang vu, căn bản không ai ở. Bất quá, trong này lại là ổ của người nào đó, nói đúng hơn là một trong các cứ điểm mà thôi.

“Hừm, Tả thiếu, đã lâu không gặp!” Một gương mặt khá anh tuấn, bề ngoài không chỉnh tề, người đàn ông trẻ tuổi tựa trên cánh cổng cũ nát chờ hắn, ngoài miệng ngậm nửa điều thuốc, chính là chủ nhân của nơi hoang vu này!.

Nhìn thấy Tả Khiêm Lãm dừng xe, người đàn ông kia lê gót giày đã mòn đến gần, lười biếng như động vật không xương, đặt tay lên trần xe, cúi người cười thần bí, “Tả thiếu, chuyện cậu bảo tôi tìm hiểu, kết quả khá phần khích!”

“Thật sao?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, không khách khí đẩy hần ra, mở cửa xuống xe, quen thuộc tiến vào tòa nhà.

“Tôi nói Tả thiếu, sao Vũ Văn không đi cùng cậu?” Người đàn ông kia nhìn nhìn phía sau, không thấy được Vũ Văn hần muốn gặp, không khỏi thất vọng.

“Bởi vì nhìn cậu so với chuột còn bẩn hơn, so với tên khất cái còn lòi thối hơn, Vũ Văn muốn tới gặp cậu mới khùng!” Tả Khiêm Lãm cười nhạo, nhìn một lượt, phía trong tòa nhà cũng cũ nát như bên ngoài, chắc chắn, ngay cả bóng đèn trên đỉnh đầu cũng có thể liệt vào hàng đồ cổ.

“Tả thiếu, cậu không giấu người đi chứ?” Người đàn ông méo mào, dúi tàn thuốc trên tay vào tường.

Tả Khiêm Lãm dương dương tự đắc khiêu mi, quay đầu lại nhìn hần, cười khê, “Không phải cậu thường khen mình tài giỏi mặt này ư? Vậy thì tự tìm a, vô cùng dễ dàng nhỉ?”

Người trước mắt này, Đoan Mộc Hoàn, theo đuổi Vũ Văn đã rất nhiều năm, nhưng vẫn chưa thành công. Kỳ thật, không phải hần hoàn toàn vô vọng, Vũ Văn đối với hần cũng có cảm tình, nhưng cửa ải khó qua nhất của bọn họ chính là....

Người này siêu cấp lòi thối, lại không biết thay đổi, khiến Vũ Văn thích sạch sẽ sẽ không chịu được, mỗi lần giúp hần thu dọn xong, chỉ cần xoay người một cái, là hần có thể biến mình thành dân chạy nạn.

Cứ như vậy, hai người ngăn cách, giống như Ngưu Lang Chức Nữ, thật lâu mới gặp nhau ngọt ngào.

Nghe xong lời Tả Khiêm Lãm, Đoan Mộc Hoàn nghẹn lời, ảo não vò tóc khiến nó càng thêm rối bời, nếu nhìn kỹ, còn có thể thấy trên tóc hần dính vài vật thể không rõ ràng.

Lên tới tầng ba, Tả Khiêm Lãm đẩy một cái cửa sắt, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, hần cũng nhin không được mà nhú mày, “Tôi nói, Đoan Mộc, ổ chó của cậu đã bao lâu chưa thu dọn?” Cảnh tượng trong phòng đích thực không thể dùng từ nào để hình dung được, đừng nói Vũ Văn ghét bỏ, đến hần cũng chịu không nổi.

“Không lâu, mới ba ngày mà thôi.” Đoan Mộc Hoàn tự giác, “Cái kia, Tả thiếu, đến phòng bên ngồi đi.”

Phòng bên có thể tốt hơn sao? Tả Khiêm Lãm khiêu mi, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Đoan Mộc hoàn.

“Này này, Tả thiếu, dù cậu hoài nghi tôi, cũng không thể nghi ngờ năng lực làm việc nhà của Tiểu Triệu, không tin cậu đi nhìn xem.” Đoan Mộc Hoàn mở cửa phòng cách vách, mà Tiểu Triệu hần nói, là trợ lý của hần.

Tả Khiêm Lãm bán tín bán nghi nhưng vẫn qua xem, nhẹ nhàng mở cửa, nhìn vào trong dò xét, ừm, sáng sủa sạch sẽ, gọn gàng, cái này mới giống văn phòng, vì vậy cuối cùng mở rộng cánh cửa, thông thả bước vào.

Đoan Mộc Hoàn đi theo phía sau, khó chịu, miệng thì thầm cái gì không rõ.

“A, ngài Tả, ngài khỏe chứ!” Tiểu Triệu nhìn thấy Tả Khiêm Lãm đến, lập tức đứng dậy từ phía sau máy tính.

“Ừm, xin chào.” Tả Khiêm Lãm cười cười, đúng là ấn tượng về thanh niên này không tệ, ít nhất có thể giữ sạch sẽ.

“Tôi đi châm trà cho ngài. Còn có, ông chủ –” Tiểu Triệu quay đầu lại, nhìn ông chủ nhà mình – Đoan Mộc Hoàn: “Không thể đặt chân lên bàn trà, cũng không được ném đồ bừa bãi, nếu không, không có trà uống!”

Đoan Mộc Hoàn đưa tay che mặt, cảm thấy xấu hổ gật đầu.

Bất quá, may mắn có tiểu trợ lý này, mới giúp hần giữ được mấy phần thể diện trước mặt khách, cho nên trước mặt người nhà mình ném một chút thể diện cũng không tính là gì.

Tả Khiêm Lãm ngồi trên ghế sa lon, hứng thú nhìn hai người, xấu xa nghĩ, nếu như Vũ Văn thấy được mặt này của hần, không biết có ghen không?

“Ừm, Tả thiếu, tư liệu của cậu.” Đoan Mộc Hoàn lấy một túi giấy từ tủ bảo hiểm ra, đưa cho Tả Khiêm Lãm,

“Cám ơn.” Nhận lấy, Tả Khiêm Lãm mở ra, bắt đầu xem, chính là càng xem mày nhú lại càng chặt, ánh mắt càng sâu, sâu đến mức có thể chìm chết người, bắt giặc, quanh thân ẩn ẩn sát khí.

Tiểu Triệu vừa mang trà đến, thấy thế, sợ tới mức làm rơi chén trà, xoay người bỏ chạy, lần đầu tiên hắn thấy ngài Tả khùng bố như vậy.

“Như thế nào? Vô cùng kinh người a?” Ngược lại Đoan Mộc Hoàn ngồi xuống, hai tay đặt trên thành ghế. Lúc trước, khi tư liệu được thu thập xong, hắn cũng ngỡ ngàng, thật là nội dung khiến người than thở lại thương cảm!

Tả Khiêm Lãm không trả lời hắn, ánh mắt tập trung nhìn tài liệu trên tay, trong ảnh là gã đàn ông mập mạp, cười rộ lên như con cóc lớn. Hắn biết, cũng đã gặp qua vài lần, hôm nay còn gặp.

Mà nhìn ảnh chụp, nhớ tới hôm nay Sơ Vân đột nhiên thất thường, lại liên tưởng đến chuyện cũ, Tả Khiêm Lãm nhú mày, đột nhiên có một ý nghĩ.

“Đoan Mộc, tôi còn phải nhờ cậu một chuyện, giúp tôi.....” Tả Khiêm Lãm nắm cổ áo Đoan Mộc Hoàn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng giao việc.

“Được, nhưng, cậu phải đem Vũ Văn thân yêu đến, đã hai tháng tôi không gặp cậu ấy, gọi điện bảo cậu ấy đến, cậu ấy cũng không chịu!” Đoan Mộc Hoàn trề môi, đưa ra điều kiện.

“Tên chết tiệt..... Ít nói nhảm, loại chuyện này tự mình làm, vợ của mình còn muốn người khác theo đuổi giúp ư?” Tả Khiêm Lãm không khách khí đá hai chân hắn, “Tôi nói Đoan Mộc, nếu cậu không nắm chặt một chút, cẩn thận Vũ Văn thay đổi tình cảm, cùng người đàn ông khác chạy!”

Bên cạnh hắn có không ít đàn ông tốt, tuyệt đối đủ cho Vũ Văn tùy tiện chọn.

“Tả thiếu, cậu đừng làm tôi sợ!” Đoan Mộc Hoàn lập tức nhảy dựng lên, nhận thức được nguy cơ.

“Còn hơn đến cuối cùng để người ta chạy thật?” Tả Khiêm Lãm hí mắt cười khê. Bất quá, tên Vũ Văn kia cũng là hết hy vọng, tuy không thể nhẫn nhịn chuyện Đoan Mộc lôi thôi, nhưng về chuyện tình cảm lại thủy chung toàn tâm toàn ý.

Dù sao hai người này chính là không được tự nhiên, tựa như thuốc cao dán lên chỗ đau trên da chó, tuy không đẹp mắt, nhưng hiệu quả tốt, không dán không được.

“Vậy, tôi nên làm gì bây giờ?” Đoan Mộc Hoàn vô loạn tóc, “Đúng, tôi phải đi cắt tóc, cạo râu, phải chuẩn bị một thân thuận mắt, một ít quần áo.....” Bắt đầu niệm, nhảy loạn cả phòng.

“Thế nhé, Đoan Mộc, cậu từ từ nghĩ, tôi đi trước!” Tả Khiêm Lãm phát phát tay, rời đi.

.....

Đậu xe lại ven đường, Tả Khiêm Lãm lấy điện thoại ra.

Điện thoại này hắn dùng vào việc riêng, trong danh bạ, ngoại trừ số của người nhà cùng vài bạn thân, cũng chỉ có Sơ Vân!

Không biết nhóc con hiện tại đang làm gì?

Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm, viết tin nhắn: Ở nhà ư? Đang làm gì? nếu như tùy tiện gọi điện qua, hắn lo lắng Thiệu Mục Vân biết được.

Rất nhanh, Sơ Vân trả lời, xem xét, Tả Khiêm Lãm cười khê, thu điện thoại, khởi động xe, rất nhanh lái xe hướng về ký túc xá.

Tin nhắn trả lời của Sơ Vân ghi là: Ký túc xá, trêu chọc mèo nhỏ, cùng A Dật chơi!

32. Chương 32: Ghen

Bởi vì bị trì hoãn, lúc Tả Khiêm Lãm trở lại ký túc xá, đã đến buổi tối.

Lên lầu, hắn trực tiếp gõ cửa phòng Sơ Vân và Lãnh Tuyết Dật, tính toán xem cái gì gọi là “Trêu chọc mèo nhỏ, cùng A Dật chơi”!

“Tả!” Sơ Vân có chút kinh ngạc, không thể tưởng được Tả Khiêm Lãm sẽ sớm trở về. Mà sau chuyện hồi sáng, đối với Tả Khiêm Lãm, cậu thực sự không gọi ra được chữ “anh”, chỉ đơn giản gọi họ.

“Hừm, nhóc con!” Tả Khiêm Lãm chào hỏi, nghiêng người chen vào, nhìn mọi nơi trong phòng cho đã mắt, “Mèo nhỏ mà em nói ở đâu?”

Nhìn Lãnh Tuyết Dật vì lời nói của hắn mà trở nên căng thẳng, tiểu ý trên mặt càng sâu. Lãnh tiểu quý này, không phải sợ mèo sao? Vì vậy liền nâng cằm, có thâm ý khác nhìn chằm chằm Lãnh Tuyết Dật.

“Ông chú chết tiệt, muốn làm gì?” Long mao toàn thân Lãnh Tuyết Dật lập tức dựng thẳng, không cần phí công, hắn liền lộ chân tướng ư?

“Ha ha.” Tả Khiêm Lãm rất vui vẻ, tạm thời bỏ qua Lãnh Tuyết Dật, đến bên Sơ Vân xem mèo nhỏ.

Sơ Vân theo phía sau, bắt đắc dĩ hướng Lãnh Tuyết Dật phát phát tay, ý là cậu tự bảo trọng.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật ai oán bĩu môi.

Mở nắp giỏ, Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng huýt sáo, “Thật nhỏ, mới ra sinh không lâu?” Bên trong, Điểm Điểm tinh lực tràn đầy vẫn đang bò loạn như trước, ngẫu nhiên khò khè hai tiếng.

Sơ Vân gật đầu.

“Đặt tên chưa? Gọi Điểm Điểm được không?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, mèo nhỏ này nhìn rất giống chó đốm nhỏ.

“Di?” Sơ Vân kinh ngạc ngẩng đầu, khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Tả Khiêm Lãm.

“Ông chú, sao người biết cái quý đó tên Điểm Điểm?” Lãnh Tuyết Dật mở tám ngăn, chỉ dám lộ ra nửa cái đầu, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa khó chịu.

“Không thể nào, thật sự gọi Điểm Điểm?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi.

Sơ Vân chậm rãi gật đầu.

“Nhóc con đặt ư? Xem ra chúng ta quả nhiên tâm ý tương thông.” Tả Khiêm Lãm cười đến mị mắt.

“Sơ Sơ mới không cùng người tâm ý tương thông, ông, chú!” Lãnh Tuyết Dật cự kì khó chịu, cảm thấy nộ cười trên mặt Tả Khiêm Lãm thực chói mắt!

“Thế nào, cậu có ý kiến, Lãnh tiểu quý?” Tả Khiêm Lãm liếc hắn, “Tên nhóc đến chút dừng khí nhìn Điểm Điểm cũng không, thì không có tư cách nói người khác.”

“Người nói cái gì?” Quả nhiên Lãnh Tuyết Dật thoáng cái đã lao tới, tự chui đầu vào rọ, “Chẳng phải chỉ là con mèo nhỏ thôi sao, có gì..... Sơ Sơ.....”

Chính là nhìn thấy Điểm Điểm, thân thể liền không tự chủ mà lui về phía sau, mặt cũng căng ra.

Ai! Sơ Vân che mặt than nhẹ, A Dật nha, đây không phải là cậu chưa đánh đã khai ư?

“Ha ha, Lãnh tiểu quý.” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, dùng khẩu hình nói: Cậu quả nhiên sợ mèo! Rất cục cựa cảm giác hòa nhau, trả thù việc tên nhóc chết tiệt này luôn gọi hắn ông chú ông chú.

Lãnh Tuyết Dật ghen lời, khuôn mặt tuấn mĩ lúc đỏ lúc trắng, liều mạng trừng mắt nhìn Tả Khiêm Lãm đang cười đắc ý.

“Tốt lắm tốt lắm, hai người các người đừng làm ồn.” Sơ Vân bắt đắc dĩ hoà giải, hai người này mỗi khi ở cạnh, đều biến thành trẻ nhỏ vừa đến tuổi đi học, chỉ số thông minh cùng hành vi đều siêu cấp ngây thơ.

“Chúng tôi không có nháo.” Hai người trăm miệng một lời, nói xong, còn liếc lẫn nhau.

“Điểm Điểm làm sao bây giờ? Tả, buổi tối có thể đặt ở phòng anh không?” Sơ Vân nhìn về phía Tả Khiêm Lãm.

“Đương nhiên không thành vấn đề, nhóc con, em cũng tới ngủ chung đi?” Tả Khiêm Lãm ngồi xuống bên giường, kéo Sơ Vân qua, để cậu ngồi trên đùi mình, tay ôm eo cậu, cầm đặt lên vai cậu, dụ dỗ nói, “Như vậy, còn có thể chăm sóc Điểm Điểm!”

“.....” Sơ Vân nghiêng đầu nhìn hắn, cẩn thận suy nghĩ đề nghị này.

“Không được, Sơ Sơ là bạn cùng phòng của tôi.” Lãnh Tuyết Dật hai mắt phóng hỏa, nhìn Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân giống như việc đương nhiên, làm cho hắn cảm giác mình..... Thua!

“Thế ư?” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng cười, cũng không nói thêm gì khác, nhưng ở trong mắt Lãnh Tuyết Dật, cái khiêu mi kia, đã đầy cười nhạo cùng đắc ý.

“A Dật, tôi chỉ qua ở vài ngày, đợi Điểm Điểm mở mắt, tôi liền trở về.” Sơ Vân mở tay Tả Khiêm Lãm ra, đến trước mặt Lãnh Tuyết Dật, giữa đầu nhìn hắn, cùng hắn thương lượng.

“.....” Lãnh Tuyết Dật không nói gì, chỉ cúi đầu, thật sâu nhìn Sơ Vân, cảm thấy nội tâm rối loạn.

Sau nửa ngày, đột nhiên xoay người, ác thanh ác khí nói: “Tùy cậu.” Cầm ba lô lên, bước ra ngoài, mạnh mẽ đóng cửa.

“A Dật.....” Sơ Vân cắn cắn môi. A Dật tức giận? Đây là lần đầu tiên cậu thấy Lãnh Tuyết Dật luôn bình tĩnh lớn tiếng với cậu, không biết như thế nào, trong lòng có chút khó chịu.

“Nhóc con, không cần lo lắng, hắn chỉ đang ghen.” Tả Khiêm Lãm từ phía sau ôm Sơ Vân, nhẹ giọng trấn an.

“Ghen?” Sơ Vân nhún mày, khó hiểu, ghen cái gì?

“Ừm, đồ kị anh có thể thân cận với em, cũng đồ kị việc anh có thể cùng em chăm sóc Điểm Điểm.” Tả Khiêm Lãm xoa xoa tóc Sơ Vân, ai, thật là một cậu nhóc siêu ngốc.

“Là như vậy?” Sơ Vân không hiểu, vì thế mà Lãnh Tuyết Dật tức giận ư?

Đồ kị..... Ghen..... Là loại tình cảm gì nhỉ? Trước kia, mỗi lần chứng kiến Thiệu Mục Vân thân mật cùng những thiếu niên xinh đẹp kia, cậu đều cảm thấy rất đau, rất khó chịu, muốn khóc, đó là đồ kị ư?

Có thể cậu không tức giận, chỉ cảm thấy thống khổ, vô cùng tuyệt vọng, nhìn đâu cũng đều là một mảnh hắc ám. Cho nên, cậu không biết mình đã từng đồ kị hay chưa!

Không có người dạy cậu chuyện tình cảm, lúc tính mạng đều cảm thấy là dư thừa, cậu căn bản không nghĩ tới chuyện khác; Mà sau khi được cứu, mọi thứ của cậu đều dao động quanh ánh mặt trời kia, yên lặng chấp nhận tất cả, dù lặp lại ác mộng cũ.

Cho nên, đồ kị, với cậu mà nói, là một loại tình cảm hoàn toàn lạ lẫm!

“Đồ kị..... Ừ?” Sơ Vân nhiều lần lặp lại hai chữ này, đột nhiên có chút lo lắng, Lãnh Tuyết Dật bởi vì đồ kị mà tức giận, có phải từ nay về sau sẽ không để ý đến cậu nữa? Nghĩ đến chuyện này, cậu cảm thấy ngực nhói lên.

“Nhóc con?” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng chạm vào thân thể Sơ Vân, thấy cậu ôm ngực, vẻ mặt mê man, không khỏi cảm thấy đau lòng, mở ra hai tay ôm chặt cậu vào lòng, “Không cần lo lắng, ngày mai tiểu tử thối kia sẽ mặt dày tới tìm em, hơn nữa, hắn chỉ sợ mèo mà thôi, không cần nghĩ nhiều, biết không?”

“..... Ừm.” Sơ Vân lặng lẽ ôm lấy eo Tả Khiêm Lãm, đem mặt vùi vào ngực hắn.

Hương vị nhẹ nhàng, khoan khoái trên người Tả Khiêm Lãm tràn ngập chớp mũi, cậu không ghét, là vì đã thành thói quen ư? Hay, người đàn ông ấm áp này, đối với cậu là bến đỗ thực an toàn?

Nếu như..... Năm đó, người mang cậu về nhà là Tả Khiêm Lãm, vận mệnh của cậu có thay đổi không?

Sợ! Sơ Vân mạnh chấn động, nhin không được hít một ngụm khí lạnh, lắc đầu, bị ý nghĩ đột nhiên nảy ra dọa sợ, tại sao cậu lại nghĩ vậy chứ?

“Làm sao vậy?” Tả Khiêm Lãm nâng cằm nhỏ của Sơ Vân lên, bình tĩnh nhìn, nhưng phát hiện Sơ Vân khép mi mắt, dấu đi tất cả cảm xúc. Lại che dấu rồi ư? Hẳn như có điều suy nghĩ, nhíu mày.

“Không có việc gì.” Sơ Vân nghiêng đầu sang chỗ khác, cảm giác mặt hơi nóng.

Loại suy nghĩ đó, là vũ nhục Tả Khiêm Lãm a, người như cậu, có tư cách gì yêu cầu Tả Khiêm Lãm cùng cậu ở trong địa ngục mà chịu đựng?.....Không thể!

Tả Khiêm Lãm than khẽ một tiếng, xem ra, Sơ Vân còn chưa buông tất cả cảnh giác với hắn, vẫn đem mọi chuyện quan trọng giấu đi, chuyện gì cũng không chịu nói với hắn, bởi vậy, qua một thời gian nữa cần xem xét lại a!

“Thực xin lỗi.” Sơ Vân đột nhiên nói.

“Vì sao xin lỗi?” Tả Khiêm Lãm vỗ nhẹ lưng Sơ Vân, như đối đãi với một đứa trẻ, ôm cậu ngồi lên giường, để cậu dựa vào ngực mình.

“Không biết.” Sơ Vân dựa vào người Tả Khiêm Lãm, hiếm khi buông lỏng chính mình, “Còn nữa, hôm nay..... Cái kia, cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.” Tả Khiêm Lãm hiểu câu nói không đầu không đuôi của Sơ Vân, cậu đang chỉ sự kiện trong nhà hàng Pháp kia, bất quá việc này cũng là cơ hội, giúp hắn biết thêm về Sơ Vân.

“Cảm ơn.....” Sơ Vân nỉ non, dựa vào lồng ngực ấm áp của Tả Khiêm Lãm, nghe tiếng tim trầm ổn hữu lực của hắn, đột nhiên cảm giác vô cùng buồn ngủ, thật muốn ngủ mãi như vậy, mãi mãi.....

Tả Khiêm Lãm không hề động, rũ mắt nhìn Sơ Vân lẳng lặng ngủ, phát ra hô hấp nhẹ nhàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đầy bình yên. Hắn biết rõ, giờ khắc này Sơ Vân thật sự buông lỏng, nếu không sẽ không có vẻ mặt điềm nhiên như vậy.

Khẽ cong khóe môi, Tả Khiêm Lãm nhu hòa cười, trầm thấp nói: “Sơ Vân, anh sẽ bảo vệ em.”

.....

Đóng cửa lại, Lãnh Tuyết Dật liền hối hận, tỉnh táo: Hắn không nên rống Sơ Vân, cũng không nên chạy đi!

Ai

~~Rũ đầu, chuyển qua hành lang góc, đến máy bán hàng tự động mua một lon đồ uống, sau đó ngồi xuống ghế dài bên cạnh, ngửa đầu uống.

Làm sao bây giờ?

Trở lại ư? Chính là, nếu Sơ Vân tức giận, không tha thứ cho hắn thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, ở trước mặt ông chú đó cũng rất mất mặt, tuyệt đối không thể để hắn chê cười.[Lãnh tiểu đệ, thể diện của người sớm đã không còn ~]

Nếu không trở về, trong lòng sợ hãi, giống như đồ ăn không thể tiêu hóa, toàn bộ đọng lại.

Lãnh Tuyết Dật ảo não cào loạn tóc, ngồi phịch ở đó than thở, lát lại ngửa mặt lên trời lẩm bẩm.

Bộ dáng như tên thần kinh tự hủy hoại hình tượng này của hắn, khiến một số đàn anh năm hai, năm ba đến mua đồ uống đều sững sờ, không khỏi tụ tập xì xào.

Trong đó một người nhỏ giọng nói: “Đó là Lãnh Tuyết Dật ư? Không phải là người nhà của hắn chứ?”

“Suyt, đừng để hắn nghe thấy, là ác sát không sai, bất quá hôm nay hắn giống như uống nhầm thuốc.” Người khác cũng nói.

“Này — bên kia, tôi nghe thấy!” Lãnh Tuyết Dật hí hóp mắt, khó chịu trừng hai người kia.

“A! Thực xin lỗi ~~” Hai người kia đồ uống cũng không mua, vội vàng vàng xoay người bỏ chạy, như đằng sau có ác quỷ đuổi theo.

“Thiệt!” Lãnh Tuyết Dật gầy gầy tóc, bĩu môi, ngứa đầu thở dài. Ai, vẫn trở về thôi, dù Sơ Sơ có giết hay lột da hần, hần đều chịu, đỡ phải ngồi trong góc, tự tìm phiền não.

Quăng lon không vào thùng ra, Lãnh Tuyết Dật hùng hồn mang theo bộ dáng hy sinh trở lại phòng.

Đến trước cửa, đột nhiên e sợ!

Ngó ngang liếc dọc, đầu tiên hần chạy đến phòng Tả Khiêm Lãm, áp lỗ tai vào cửa, cẩn thận nghe một chút, bên trong yên tĩnh, không có thanh âm nào.

Lại trở về, dùng sức áp tai vào cửa phòng mình, hần không thể dùng tới ống nghe, nhưng bên trong vẫn im ắng.

Chuyện gì xảy ra? Lãnh Tuyết Dật nhú chặt mày, thầm nghĩ, không lẽ Sơ Sơ đã chạy đến chỗ Tả Khiêm Lãm ngủ? Vì sao trong phòng không có tiếng động gì?

Lặng lẽ vặn nắm cửa, không khóa, Sơ Sơ còn đang ở, nhưng.....

Chậm rãi, như ăn trộm, Lãnh Tuyết Dật khê mở một khe nhỏ, đồng thời dựng lỗ tai cẩn thận ngóng, vẫn không có động tĩnh, đang lúc tiến thoái lưỡng nan, chợt nghe bên trong truyền ra một thanh âm trầm thấp:

“Xú tiểu tử, đã trở lại?” Là Tả Khiêm Lãm.

Lãnh Tuyết Dật lão đảo một cái, thiếu chút nữa bỏ nhào vào, âm thầm cắn răng, quả nhiên ông chú đáng ghét còn đang ở.

33. Chương 33: Mây Tan

Nhẹ nhàng khép cửa lại, Lãnh Tuyết Dật nhìn thoáng qua Sơ Vân, kết quả phát hiện Sơ Vân dựa vào ngực Tả Khiêm Lãm say ngủ, lập tức trừng lớn mắt.

Vừa muốn nói, đã bị Tả Khiêm Lãm ngăn lại —

“Cậu muốn đánh thức nhóc con ư?” Mấy chữ vô cùng đơn giản, thanh âm cũng không lớn, lại làm cho Lãnh Tuyết Dật dừng lại, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Tả Khiêm Lãm. Sau khi thấy nụ cười đắc ý của Tả Khiêm Lãm, hần liền nhận không được chỉ ngón giữa về phía y, mới có thể bớt giận.

Tả Khiêm Lãm hạ khóe miệng, không để ý tới Lãnh Tuyết Dật, cúi đầu lẳng lặng nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Sơ Vân. Nhóc con này, rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật? Mà nếu đúng như suy nghĩ của hần, thực sự là một chuyện đáng kinh ngạc!

“Ông chú háo sắc, không cho phép người nhìn Sơ Sơ như thế.” Lãnh Tuyết Dật nhỏ giọng nói, cảm thấy chưa xót, thật sự nhận không được, liền cảnh cáo Tả Khiêm Lãm. Đồng thời nhẹ nhàng đem cái ghế đặt ở cuối giường, ngồi xuống, hai mắt không chớp theo dõi hần, giống như sợ hần làm chuyện gì xấu với Sơ Vân.

Tả Khiêm Lãm khiêu mi, tự tiểu phi tiểu nhìn Lãnh Tuyết Dật. Tiểu quỷ này, thật là, để phòng hần như để phòng lang, Sơ Vân còn nhỏ thế, dù hần muốn làm gì, cũng phải chờ.

Ngay lúc hai người xung khắc, khói lửa càng ngày càng lớn, Sơ Vân nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt.

“Tỉnh?” Tả Khiêm Lãm ôn nhu nói, “Lạnh không?” Vừa rồi không dám động, cho nên hần chỉ dùng áo khoác của mình đắp nửa người Sơ Vân.

Sơ Vân lắc đầu, nhất thời có chút mộng lung, tại sao cậu vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Tả Khiêm Lãm? Một lát sau, cậu mới phát hiện mình ngồi trên một cái đệm vừa ấm vừa mềm, trên eo là một cánh tay vững chắc.

Oanh! Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, cậu chợt nhớ vừa rồi hình như mình ngủ trong lòng Tả Khiêm Lãm!

Trời ạ, thật mất mặt. Sơ Vân vội vàng rời khỏi đầu gối Tả Khiêm Lãm, tựa như phạm nhân nhận phạt, cúi đầu ngồi xuống một bên, mặt cơ hồ vùi vào hai gối. Thượng đế a, để cậu ngất đi cho rồi!

“Nhóc con ~” Tả Khiêm Lãm nhin cười, bộ dáng này của Sơ Vân thật đáng yêu.

“Sơ Sơ.....” Lãnh Tuyết Dật muốn nói lại thôi, cảm giác ván này mình lại thua rồi.

“Tôi không ở đây, có việc gấp ra ngoài rồi.” Sơ Vân vùi mặt vào gối, núp ở đầu giường.

“Thật sao? Thì ra là thế.” Rốt cục Tả Khiêm Lãm không nhin được, cười lên, “Để anh gọi điện thoại cho cậu ấy.”

“Xin cứ tự nhiên.” Thanh âm rầu rĩ của Sơ Vân truyền tới.

Lãnh Tuyết Dật vuốt vuốt mái tóc, yên lặng thở dài, trong lòng không biết là tư vị gì. Bất quá, có thể nhì thấy Sơ Vân hoạt bát sinh động như vậy, tâm tình của hắn tạm thời để qua một bên.

“Nhóc con, em không khó chịu ư?” Tả Khiêm Lãm cầm một góc gối, lại phát hiện Sơ Vân nắm rất chặt.

“Tôi rất khỏe.” Nhiệt độ trên mặt Sơ Vân còn chưa tan hết, đương nhiên không thể để hắn nhắc gối đi.

“Sơ Sơ, cất cái gối đi, cẩn thận khó thở.” Lãnh Tuyết Dật cũng khuyên.

“Không sao.” Cậu vẫn cảm thấy không có mặt mũi gặp người.

Một lát sau.

“Nhóc con, hình như Điểm Điểm muốn uống sữa.” Tả Khiêm Lãm đột nhiên nói.

“Thật sao?” Nghe vậy, Sơ Vân liền ném gối, đến bên cạnh bàn xem, lại thấy Điểm Điểm dang rộng tứ chi, mặt ghé vào đệm, ngủ say. Đói bụng? Gạt người!

Quay đầu lại, liền thấy Tả Khiêm Lãm vì thực hiện được quỷ kế mà tươi cười. Sơ Vân hung hăng liếc hắn, không biết nên bày ra bộ dáng gì, thực xấu hổ.

“Ha ha.” Tả Khiêm Lãm không ngừng cười.

Lãnh Tuyết Dật cũng giúp Sơ Vân trừng hắn.

Tả Khiêm Lãm sờ sờ mũi, đứng dậy, “Được rồi, nhóc con, anh về phòng, Điểm Điểm theo anh. Đúng rồi, sữa bột phải pha thế nào?” Nhẹ nhàng nâng giỏ trúc, nghiêng đầu nhìn túi đồ trên bàn.

“Chờ lát nữa nói cho anh biết.” Sơ Vân cầm bình sữa sữa bột, tới trước cửa, thấy bên ngoài không có người, vì vậy thúc giục Tả Khiêm Lãm nhanh chân.

“Không cần khẩn trương như vậy, nhóc con.” Tả Khiêm Lãm không nhanh không chậm, Sơ Vân tức giận vung chân đá hắn vào phòng. Nếu bị người khác nhìn thấy, thì cậu không thể nuôi Điểm Điểm!

Sau khi sắp xếp tốt, Sơ Vân trở về phòng, thấy Lãnh Tuyết Dật vẫn ngồi ở bên gian của mình, nghiêm mặt, giống như có tâm sự. Cậu nhớ tới, vừa rồi hai người còn..... Cãi nhau?

“Cái kia.....”

“Sơ Sơ.....”

Hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời dừng lại.

Run run vài giây, Lãnh Tuyết Dật nói trước, chấp tay trước ngực xin lỗi: “Sơ Sơ, thực xin lỗi, vừa rồi không nên lớn tiếng với cậu.” Chủ động thừa nhận sai lầm cùng với việc bị vạch trần sai lầm, khác biệt rất lớn.

“Nếu là chuyện đó, A Dật không cần xin lỗi, tôi không để ý, ngược lại A Dật vì đồ kị mà tức giận, cái này.....” Sơ Vân còn chưa dứt lời, đã bị Lãnh Tuyết Dật cắt đứt.

“Ai, ai đồ kị?” Lên tiếng phản bác, lấp bắp, khuôn mặt tuần tú đột nhiên đỏ ửng.

A Dật quả nhiên là đồ kị, Tả Khiêm Lãm nói không sai, hơn nữa, cũng không phải đợi ngày mai mới có thể gặp lại hắn. Sơ Vân lập tức cảm thấy lòng thoải mái nhiều hơn, “Thực xin lỗi, A Dật, không để ý tới tâm trạng của cậu.”

“Không sao, không cần để ý tới tôi a.” Lãnh Tuyết Dật vuốt vuốt mái tóc, âm thầm thở ra, chỉ cần Sơ Vân không giận là tốt rồi.

“A Dật.....”

“Sơ Sơ, ngày mai tới xem chúng tôi tập luyện nhé, ca khúc mới của chúng tôi đã hoàn thành.” Lãnh Tuyết Dật chuyển chủ đề.

“Được.” Sơ Vân gật đầu.

“Đúng rồi, địa điểm diễn xướng của chúng tôi đã được ấn định tại ‘Không Độ’, vào ngày Giáng Sinh.” Lãnh Tuyết Dật hào hứng bùng bùng, mắt lờ lờ sáng.

“Vì sao không tại ‘Rock’?” Sơ Vân khó hiểu. Nói vậy, còn hơn mười ngày nữa?

“Rock đẳng cấp rất cao, vào đó biểu diễn đều là dàn nhạc có trình độ xuất sắc, chúng tôi bây giờ còn chưa đủ khả năng.” Lãnh Tuyết Dật mỉm cười, không có một tia uể oải hay tức giận, “Mà ‘Không Độ’ là căn cứ của lính mới, rất nhiều dàn nhạc đều từ nơi đó đi lên.”

“Vậy ư, cố gắng lên!” Sơ Vân động viên hắn.

“Tôi sẽ.”

.....

Xế chiều ngày thứ hai, sau khi học xong, Sơ Vân cùng Lãnh Tuyết Dật đi tới ổ.

Ra cửa chính ký túc xá không bao xa, Lãnh Tuyết Dật phát hiện Sơ Vân liên tiếp quay đầu nhìn phía sau, “Làm sao vậy, Sơ Sơ, có chuyện gì?” Hắn cũng quay đầu nhìn một lát, kết quả không có gì.

Sơ Vân chậm rãi lắc đầu, là..... Cảm giác của cậu sai ư? Tại sao cậu lại cảm thấy có người đang theo dõi mình, bắt đầu từ chiều hôm qua, trong ký túc xá thì không, nhưng một khi ra khỏi ký túc xá, thì lại có cảm giác này. Nhưng mỗi khi cậu quay đầu, thì không nhìn thấy gì. Quả nhiên là cảm giác sai?

“Chúng ta gọi taxi.” Lãnh Tuyết Dật cầm tay Sơ Vân, vẫy vẫy một chiếc taxi.

Xe rời đi, tại nơi không xa phía sau, một người đàn ông ăn mặc bình thường chậm rãi từ chỗ tối bước ra.

Trong ổ ở tầng ngầm.

Nhìn mấy người đang tập luyện, Sơ Vân có chút không yên lòng. Có lẽ cậu không nhạy cảm như những người nhiều năm tập võ, nhưng đối với tầm mắt người khác cậu lại vô cùng mẫn cảm, nó là di chứng của ác mộng ngày trước.

Cũng có lẽ, là tự mình nghĩ nhiều, bởi vì ngày đó gặp gã đàn ông như con cóc kia, khiến cậu lại lần nữa nhớ tới ký ức đau buồn, cho nên sự cảm giác cũng theo đó thức tỉnh.

Sơ Vân than khẽ, chỉ mong, là thần kinh cậu quá nhạy cảm, bởi vì cậu đã không phải là Liêu Y Phàm!

“Thế nào, Tiểu Sơ Vân, đoạn biểu diễn vừa rồi của tôi tuyệt chứ?” Sau khi kết thúc một đoạn, Trì Thanh Giáo nhảy tới, hướng về phía Sơ Vân chớp mắt, rồi cầm chai nước lên tu ừng ực.

“Ừm, rất tuyệt.” Sơ Vân cười khẽ.

“Ha ha, tôi biết tôi là thiên tài!” Trì Thanh Giáo đồng dạc, sau một khắc, bị Tịch Ngụy gõ đầu.

“Khiêm tốn chút, cậu là Khổng Tước ư, cả ngày khoe khoang mấy cái lông nhỏ của mình?” Tịch Ngụy cầm chai nước trên tay hắn, liền uống phần còn lại.

“Cậu mới là Khổng Tước, đó là nước của tôi.” Trì Thanh Giáo bắt măn tròng Tịch Ngụy.

“Hai ta còn phân rõ ràng như vậy làm gì? Cậu còn không phải của tôi?” Tịch Ngụy khiêu mi, cười tà.

Trì Thanh Giáo lập tức đỏ mặt, như con hổ nhỏ xù lông, giương nanh múa vuốt đánh về phía Tịch Ngụy.

Rồi người nào đó mừng rỡ hân chủ động yêu thương nhưng nhớ, ôm chặt hân vào lòng, kéo hân ra ngoài cửa, quang minh chính đại sàm sỡ..... Không đúng, là thân mật.

Vài người còn lại nhún nhún vai, thấy nhưng không thể trách, tụ tập một chỗ, nói chuyện phiếm.

Lát sau, hai người đã trở lại, Tịch Ngụy cười như tên trộm, mà Trì Thanh Giáo mặt đỏ như cũ.

“Đúng rồi, Tiểu Sơ Vân, ngày đó tôi thấy cậu và Hạng Nhung tại quán cà phê, sao các cậu biết nhau?” Tịch Ngụy đột nhiên nói.

“Trùng hợp mà thôi, các cậu cũng biết Hạng Nhung ư?” Sơ Vân nhìn bọn hân.

“Hạng Nhung, hội phó hội học sinh cao trung, trưởng đội hòa âm kiêm thủ tịch đàn vi-ô-lông, thành tích học tập đứng đầu, là nhân vật đa số học sinh cao trung đều biết.” Tịch Ngụy nhún vai, hân hiểu kỳ chính là làm sao Sơ Vân cùng đi với Hạng Nhung, rõ ràng bọn họ không có cơ hội gặp mặt.

“Lợi hại như vậy?” Sơ Vân bĩu môi.

“A a, chẳng lẽ nói cái ngày tay Tiểu Sơ Vân bị thương, chúng tôi gặp cậu tại trường học, cũng là vì người kia?” Trì Thanh Giáo đột nhiên nghĩ tới.

Sơ Vân gật đầu, “Tôi bị ngã thì vừa lúc Hạng Nhung tới, liền mang tôi đi băng bó, thuận tiện xem bọn họ tập luyện.”

Mà mấy hôm trước, bọn họ lại trùng hợp gặp ở cửa trường học, Hạng Nhung nói có duyên, liền cùng đi uống cà phê, hân mời Sơ Vân ăn bánh ngọt.

“Sơ Sơ, từ nay về sau không thể tùy tiện đi cùng người xa lạ.” Lãnh Tuyết Dật cau mày nói.

Sơ Vân lập tức nổi gân xanh, lời A Dật nghe thế nào cũng giống như xem cậu là trẻ con ba tuổi? Hơn nữa, là loại trẻ con ngu ngốc người lớn cho kẹo liền đi theo!

Bất quá nhìn ánh mắt kiên trì của Lãnh Tuyết Dật, Sơ Vân chỉ có thể gật đầu, phản bác không được.

.....

Chấm dứt luyện tập, lúc ra khỏi tầng hầm, màn đêm đã buông xuống.

Trời đêm thâm trầm, ngay cả một ngôi sao cũng không có. Gió lạnh ẩm ướt, thổi lên trên mặt, giống như dao nhỏ cắt qua.

“Hô, lạnh quá.” Sơ Vân thổi hơi lạnh vào tay.

Lãnh Tuyết Dật nhún mày, giúp Sơ Vân buộc khăn quàng cổ thật chặt, đuôi khăn nhét vào áo khoác, “Rất lạnh ư?”

“Còn chịu được.” Sơ Vân thấy hân muốn cởi áo khoác xuống phủ thêm cho mình, vội vàng cự tuyệt. Nói giỡn, tối lạnh như vậy, Lãnh Tuyết Dật chỉ mặc áo đơn, muốn đông chết ư?

Vì vậy giữ chặt tay hân, Sơ Vân cười nói: “Chúng ta chạy đến nhà ga thôi.”

Lãnh Tuyết Dật khiêu mi, có phần ngoài ý muốn, bình tĩnh nhìn Sơ Vân trong chốc lát, sau đó mỉm cười, gật đầu.

Hai người nắm tay đi tới nhà ga gần đó, một lớn một nhỏ dần dần biến mất trong màn đêm.

Gió lạnh như trước, tựa hồ phải đổi ngày!

34. Chương 34: Nghi Ngờ

Nhận được tin báo cáo, trong lòng Thiệu Mục Vân thêm nghi ngờ.

Bởi vì quá bình thường, cho nên lại càng không bình thường. Bọn họ chỉ nói Sơ Vân đều làm việc và nghỉ ngơi quy luật, mỗi ngày tới trường học rồi trở về ký túc xá. Mà như vậy, thật không hợp lý, ít nhất, Sơ Vân ngẫu nhiên đến phòng học Piano mới đúng.

Chẳng lẽ nói, trong đó có biến cố gì?

Thiệu Mục Vân nhớ tới Tả Khiêm Lãm đầu tiên, con người kiêu hùng kia. Lần trước nhìn thấy hắn, thái độ của hắn với Sơ Vân rất bất thường, vô cùng đặc biệt, lại sắc sảo. Có phải, hắn nhúng tay vào không?

Kỳ thật, suy đoán của Thiệu Mục Vân phi thường chính xác, hắn đã báo thám tử tư nói dối.

Dù sao, khi một người thần bí che dấu khuôn mặt xuất hiện sau lưng người, dùng ánh mắt lạnh buốt soi thấu nội tâm người, vô cùng dễ phép bảo người đừng nhiều lời, dù là ai cũng khó có khả năng vì một ít tiền mà lựa chọn mất mạng! Tiền không có còn cơ hội kiếm, nhưng nếu mệnh không có, làm sao đi kiếm tiền?

Mà người “Độc thủ” phía sau, không phải ai khác, chính là Tả Khiêm Lãm.

Hắn nhận được điện thoại của Vũ Văn, nói có hai người xa lạ đang giám thị Sơ Vân, liền đoán được hắn là Thiệu Mục Vân giả trò, vì vậy, hắn liền nhờ bạn bè hỗ trợ, đến phản giám thị.

Đương nhiên, hết thấy, Sơ Vân đều không biết.

.....

Nhìn phần báo cáo kia, Thiệu Mục Vân cảm thấy bất an. Vì muốn biết rõ ràng, hắn liền tới phòng học Piano thăm dò, tìm kiếm kết quả.

“Ngài Thiệu?” Thấy Thiệu Mục Vân, Ly Diên rất kinh ngạc, đã thật lâu không thấy người đàn ông này.

“Xin chào, tôi tiện thể đi qua.” Thiệu Mục Vân nhẹ nhàng gật đầu, giống như lơ đãng hỏi: “Gần đây, Tiểu Vân học trống thế nào?”

“Rất tốt, sắp vượt qua thôi rồi.” Ly Diên cười cười, “Nhưng, những ngày gần đây cậu ấy rất ít đến, có lẽ học tập bận rộn?” Đưa lên cà phê, “Mời.”

“Cám ơn!” Thiệu Mục Vân thầm nghĩ, chẳng lẽ là hắn đa tâm ư?

“Bất quá, Tiểu Sơ Vân thật sự là thiên tài a, học trống vô cùng nhanh, Piano cũng đàn vô cùng tốt, cảm giác như từ nhỏ đã bắt đầu học!” Ly Diên nói thêm, “Ngài Thiệu không biết ư?”

“Cậu nói cái gì?” Thiệu Mục Vân lập tức chấn kinh, cơ hồ đánh ngã cà phê, không thể tin điều mình nghe được.

Tiểu Vân biết đàn Piano, lại đàn vô cùng tốt? Tuyệt đối không có khả năng!

Đứa bé kia trước khi gặp hắn, căn bản là mù nhạc, không nói đến ca hát, nó cũng chưa từng chạm qua nhạc cụ gì.

Mà sau này hắn cho Sơ Vân đến học Piano, là để an ủi tâm tư mình, bởi vì, Liêu Y Phàm đàn rất tốt; Về phương diện khác chỉ đơn thuần muốn Sơ Vân có gì đó làm, dùng giết thời gian, bởi vì chân nó không tiện, đương nhiên, đổi sang học trống nằm ngoài dự liệu của hắn.

Chính là, không nghĩ tới, trong chuyện này, lại vẫn cất giấu một sự kiện lớn như vậy.....

“Đi?” Ly Diên vô cùng kinh ngạc khi thấy vẻ mặt kích động của Thiệu Mục Vân.

“Trước, đứa bé kia không ở chung với tôi.” Thiệu Mục Vân cực lực đè nén, thản nhiên nói.

“Thì ra là thế, khó trách.” Ly Diên không nói thêm gì nữa, chứng kiến thần sắc không được tự nhiên của Thiệu Mục Vân, hắn miễn cảm nhận ra, mình tựa hồ nói sai cái gì đó, lát nữa phải gọi điện thoại xin lỗi Tiểu Sơ Vân.

“Đúng rồi, cậu Ly, về phí tổn học trống của Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân chuyển chủ đề.

“Cái đó, không sao, tôi và Tiểu Sơ Vân là bạn, không sao cả.” Ly Diên khoát khoát tay.

“Như vậy, tôi thay Tiểu Vân cảm ơn cậu!” Thiệu Mục Vân đứng dậy cáo từ.

.....

Ngồi trong xe, lúc này Thiệu Mục Vân mới không còn ức chế toàn thân kích động, hai tay run rẩy, ngay cả chìa khóa đều không tra vào ổ, chỉ có thể tựa đầu trên tay lái, nhắm mắt lại.

Sơ Vân cũng đàn rất tốt!

Tin tức này đánh sâu vào tâm hần, trái tim mãnh liệt nhảy lên. Trong nháy mắt, tựa hồ tất cả nghi vấn về Sơ Vân bắt đầu hiển hiện trong đầu.

Vì sao sau khi Sơ Vân tỉnh lại giống như thay đổi thành một người khác, trầm tĩnh, lạnh nhạt?

Vì sao Sơ Vân không nhớ rõ quá khứ, kể cả hần, lại đột nhiên biết đàn Piano?

Vì sao ngay cả thói quen sinh hoạt ngày thường đều thay đổi, càng ngày càng khiến hần cảm thấy quen thuộc?

Vì sao Sơ Vân phản ứng lớn như vậy khi lần đầu tiên gặp Lâm đồng?

Quá nhiều nghi vấn đều chỉ hướng một người hần từng vạn phần quen thuộc, Liêu Y Phàm.

Liêu Y Phàm thích yên tĩnh, lúc không có chuyện gì làm, luôn ngồi lẳng lặng một mình, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người;

Liêu Y Phàm đàn Piano vô cùng tốt, tựa như tiếng trời;

Liêu Y Phàm không thích ăn bồ đào và chuối, không thích uống rượu nho, ghét ăn ốc sên;

Liêu Y Phàm cũng không thích cùng người khác tiếp xúc trên thân thể, thậm chí rất chán ghét đàn ông đụng chạm.....

Thiệu Mục Vân thở dài thật sâu, về điểm ấy, kỳ thật hần biết, nhưng lại chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài. Dù gì bọn họ sống dưới một mái nhà, Y Phàm hai ba ngày không ăn chút cơm, sao hần không biết? Chính là, hần vẫn bỏ mặc, làm như không thấy!

Mà Sơ Vân hiện tại, ngay cả hần đụng chạm cùng tiếp cận đều cự tuyệt, cũng là bởi vì Y Phàm đang oán hận hần a?

Sơ Vân, có lẽ chính Liêu Y Phàm hần yêu sống lại! Biết ư, khả năng ư?

Trước kia, hần chưa bao giờ nghĩ tới khả năng này, bởi vì nghe quá mức huyền hoặc, nhưng, phải giải thích mọi điểm đáng ngờ và bí ẩn thế nào?

Đối với sự khác biệt của Sơ Vân, hần có chút hoài nghi, nhưng lại bỏ qua. Nếu hôm nay hần không tới gặp Ly Diên, không nghe được Sơ Vân biết đàn, chỉ sợ hần sẽ bỏ qua cả đời?

Sơ Vân chính là Y Phàm, ý nghĩ này khiến Thiệu Mục Vân vui sướng, lại e ngại. Vui chính là, Y Phàm của hần không hoàn toàn biến mất, hần còn có thể chạm đến cậu; Sợ chính là, Y Phàm hôm nay thay đổi, sẽ không còn thương hần.

Y Phàm.....

Thiệu Mục Vân vẫn ngăn không được toàn thân run nhẹ, thực sự chẳng quan tâm quá nhiều, nỗ lực, nhún ga, chạy nhanh tới học viên Y Phong, hiện tại hần bức thiết muốn tận mắt thấy, muốn dùng hai tay, đến nghiệm chứng ý nghĩ điên cuồng của hần.....

.....

Mà lúc này Sơ Vân cũng không ở trường học.

Cậu bị ép tham gia khóa huấn luyện trước đại hội mùa đông của câu lạc bộ nhu đạo, dù cậu kiệt lực giải thích mình chỉ là thành viên trên danh nghĩa nhưng vô dụng, vẫn bị Quản Đặc kéo lên xe.

Sau đó, đương nhiên, mang theo hành lý là ba vật lớn: Tủ Khiêm Lãm, Lãm Tuyệt Dật, còn có Điểm Điểm.

Lúc nhận được điện thoại của Ly Diên, Sơ Vân đang nằm trên giường khách sạn chơi với Điểm Điểm. Lãm Tuyệt Dật bị Quản Đặc không sợ chết kéo đi luyện tập, Tủ Khiêm Lãm thì ngồi trên ghế sa lon mở laptop theo dõi hội nghị công ty, bố trí công việc.

“Ly Diên, sao vậy?” Sơ Vân rất kinh ngạc, đúng là tình huống hiểm thấy, Ly Diên lại gọi điện thoại cho cậu. Nhìn Tủ Khiêm Lãm đang bận rộn, Sơ Vân vừa nghe điện thoại vừa bước ra ban công, sắc mặt cũng dần dần chìm xuống.

“Anh nói cái gì, Thiệu Mục Vân biết tôi đàn Piano tốt?” Sơ Vân dè dặt, không cách nào ức chế hoảng loạn.

“Thật xin lỗi, Tiểu Sơ Vân, đều tại tôi lảm miệng, cậu đã nói có rất nhiều nguyên nhân không muốn người khác biết rõ cậu đánh đàn tốt, tôi nghĩ hẳn là cha của cậu, liên..... Đều tại tôi, thực xin lỗi, Tiểu Sơ Vân, cậu muốn chém giết muốn róc thịt đều được!” Ly Diên thành thật xin lỗi.

Trong lòng thầm nghĩ, xem ra cha con này quả nhiên có vấn đề, trước kia đã không mặn không nhạt; Hơn nữa, có đứa con nào gọi trực tiếp tên cha mình sao? Ma cha lại không biết rõ về con, ai, bất quá, nói thế nào, đều do mình lảm miệng gây họa!

“Không..... Không có gì, cảm ơn anh đã gọi điện thoại đến, Ly Diên!” Sơ Vân nói nhỏ. Ly Diên quả nhiên vô cùng nhạy cảm, ở phương diện nào đó mà nói, người bình thường căn bản không nghĩ nhiều, còn đặc biệt báo cho cậu.

“Tiểu Sơ Vân, thật sự xin lỗi.....”

“Không sao, tôi dập máy đây.” Sơ Vân khép điện thoại.

Làm sao bây giờ? Lại bị Thiệu Mục Vân biết, bằng đầu óc và hiểu biết của người đàn ông kia về mình, nhất định sẽ nghi ngờ?

Mặc dù biết giấy không gói được lửa, chuyện sớm muộn gì cũng có ngày bại lộ, nhưng nó tới quá sớm, cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, thậm chí nói, cậu càng hy vọng Thiệu Mục Vân vĩnh viễn không biết!

Tại sao lại như thế? Cậu vừa cảm thấy có thể tìm được vui vẻ trong cuộc sống, cũng cố gắng thay đổi cách sống, nhưng, một khối băng lớn liền đổ xuống, khiến cậu lần nữa đông cứng, lạnh vào trong lòng.

“Sao vậy, nhóc con?” Tủ Khiêm Lãm phát hiện Sơ Vân biểu lộ không đúng lắm, xong hội nghị liền đi đến bên người Sơ Vân, cầm bàn tay nhỏ bé của cậu, lại phát hiện nó lạnh như băng.

“Rất lạnh ư?” Hắn vội vàng ôm người trở về phòng, ngồi xuống sofa, an trí cậu trên đầu gối, dùng tay mình ôm chặt Sơ Vân, cho cậu ấm áp.

“Tủ, em không sao.” Sơ Vân không giãi bày, chỉ lạnh nhạt cười cười, hai mắt lại khôi phục thâm trầm.

“Cái này còn nói không có chuyện gì sao?” Tủ Khiêm Lãm đột nhiên rất tức giận, rõ ràng việc Sơ Vân cứ che giấu như vậy chọc giận hắn!

Hắn yếu ớt thế sao, không đủ để cậu dựa vào ư? Hay là, Sơ Vân không muốn liên lụy đến hắn? Mặc kệ lý do nào, cũng khiến hắn tức giận!

Hai tay của hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn Sơ Vân lên, để sát vào mặt mình, nói từng chữ rõ ràng nghiêm túc:

“Sơ Vân, nghe kỹ cho anh, mặc kệ trong lòng em cất chứa bao nhiêu bí mật, có bao nhiêu tâm sự, chỉ cần em không muốn nói, anh sẽ không tìm hiểu. Nhưng, nếu em mệt mỏi, hoặc cần một người dựa vào, đừng quên, anh ở bên cạnh em, em có thể ngã xuống bất kì lúc nào, anh chắc chắn sẽ đón được em, bảo vệ em, hiểu chưa?”

“.....” Sơ Vân không biết nói gì, chỉ có thể sững sờ nhìn hắn, dần dần, tầm mắt mơ hồ, trong lòng ê ẩm, sắp sắp, rồi lại ẩm áp, ngọt ngào.

Chưa từng có người nói với cậu lời này, ngay cả Thiệu Mộc Vân cũng chưa từng. Cậu chưa bao giờ dám hy vọng xa vời có người đứng bên cạnh bảo vệ cậu, được bảo vệ và yêu thương, với cậu mà nói, là hy vọng xa vời, nằm mơ cũng không dám khẩn cầu.

Hôm nay, đã có một người đàn ông kiêu hùng nói vậy với cậu, hắn là điểm tựa của cậu!

Thân thể Sơ Vân run rẩy, nước mắt rơi, không dám tin tưởng.

“Đừng khóc, anh sẽ đau lòng” Tả Khiêm Lãm nhu hòa lau đi dòng lệ kia, “Anh sẽ bảo vệ em, cho nên đừng khóc!” Ôm Sơ Vân vào lòng mình, ôm thật chặt.

“Ô ô.....” Tiếng nức nở nghẹn ngào từ trước ngực truyền đến, không đầy một lát, Tả Khiêm Lãm cũng cảm giác vật áo khoác của mình ướt át, lạnh lẽo.

Nhìn thân thể nhỏ bé không ngừng run rẩy, hắn ngửa đầu lặng lẽ thở dài, lửa giận trong mắt đã chuyển thành sát khí.

Có thể khiến tâm tình Sơ Vân thất thường, chỉ có Thiệu Mộc Vân, cùng với ký ức đen tối kiếp trước!

Đúng vậy, sáng nay thu được bưu kiện của Đoan Mộc và Vũ Văn, Tả Khiêm Lãm rốt cục xác nhận suy đoán của mình: Sơ Vân hiện tại, trong thân thể, là linh hồn Liêu Y Phàm!

Chuyện này mặc dù hoang đường, rồi lại vô cùng chính xác, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ tại sao ngay từ lần đầu tiên gặp mặt mình đã bị Sơ Vân hấp dẫn, bởi vì khiến tình cảm hắn dao động, là linh hồn tuyệt vọng khắc đầy vết thương kia!

Bất quá, hắn không chủ động nói với Sơ Vân, trừ phi có một ngày Sơ Vân tự mình nói ra, hắn hy vọng Sơ Vân có thể triệt để thoát khỏi trói buộc của quá khứ, ký ức mang trên lưng cậu quá nặng nề!

Đương nhiên, Tả Khiêm Lãm thâm nghĩ, từ giờ trở đi, hắn phải cảnh giới Thiệu Mộc Vân, chắc chắn gã đàn ông hoang tưởng kia sẽ làm gì đó!

35. Chương 35: Đơn Giản Là Thích Em

Thấy Sơ Vân khóc một hồi lâu vẫn không dừng lại, Tả Khiêm Lãm đành phải mặc cậu trút nỗi lòng. Vỗ nhẹ nhẹ tấm lưng mảnh khảnh của Sơ Vân, tầm mắt hắn dao động lên đèn thủy tinh trên đỉnh đầu.

Liêu Y Phàm khi còn sống, ngăn ngủi lại tương đối “Đặc sắc”, tội lỗi chồng chất, khó trách cậu mấy lần từ bỏ tính mạng.

Mà nhận thức Thiệu Mộc Vân, đại khái cũng là xui xẻo và bi ai lớn nhất cuộc đời Liêu Y Phàm? Nhìn như được cứu chuộc, thực tế lại ngã càng sâu, thương càng nặng.

Nếu sau khi nhảy núi tự vẫn, cậu có thể tiến nhập luân hồi, quên triệt để kiếp trước, sẽ là một loại hạnh phúc, nhưng hết lần này tới lần khác ông trời không tốt, lại bắt cậu dùng linh hồn sống lại trong thân phận xấu hổ này, lần nữa đối mặt với mọi thứ.

Tuy vẫn là diện mạo giống Liêu Y Phàm, Tả Khiêm Lãm lại cảm thấy đau lòng, người này chịu quá nhiều tổn thương, chỉ sợ truy cứu cả đời, cũng khó có thể quên đi.

.....

“Thực xin lỗi.” Sơ Vân dùng giọng mũi dày đặc xin lỗi, chùi chùi nước mắt trên mặt. Cậu lại vừa khóc, hơn nữa còn khóc với Tả Khiêm Lãm, thật quá xấu hổ.

“Thoải mái hơn chút chứ?” Tả Khiêm Lãm rút khăn tay từ hộp trên bàn trà, lau nước mắt cho Sơ Vân.

Sơ Vân xấu hổ đỏ mặt, vùi đầu vào chân mình, sau đó mới trờ độn phát hiện, cậu làm dơ áo trước ngực Tả Khiêm Lãm, một mảng ẩm ướt lan rộng, vô cùng dọa người.

“Thực xin lỗi.” Có thể nói, chỉ là lời xin lỗi.

“Nhóc con nguyên ý nói ra chứ, tâm sự giấu trong lòng không dễ chịu đâu?” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng xoa gáy Sơ Vân, giúp cậu buông lỏng thân thể cứng nhắc, “Anh sẽ nghe.”

Sơ Vân ôm hộp khăn, cúi đầu trầm mặc, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Cậu hy vọng có người giúp cậu, nhưng đồng thời, lại không muốn liên quan đến người khác. Cả đời cậu quá sai, cậu không muốn người giúp cậu gặp bất hạnh, bởi vậy cậu do dự, không biết có nên thẳng thắn với Tả Khiêm Lãm.

Nhưng, nếu chỉ bị một mình Thiệu Mục Vân phát hiện thân phận thật, vậy cậu lại lần nữa trở về cuộc sống ác mộng kia. Cho dù giả sử cậu không cần làm loại “Công tác” đó nữa, nhưng phải dùng tâm trạng Liêu Y Phàm đối mặt Thiệu Mục Vân, đối mặt quá khứ, sớm muộn gì cậu cũng hỏng mất?

Bên người Thiệu Mục Vân, đối với cậu bây giờ mà nói, tựa như vực sâu khinh khủng không thấy đáy!

“Tả.....” Sơ Vân đột nhiên nói khẽ, không ngẩng đầu, cũng không dám xem biểu lộ của Tả Khiêm Lãm.

“Ờ?” Tả Khiêm Lãm khép lại hai tay, ôm chặt Sơ Vân, thăm cổ vũ cậu. Hắn có dự cảm, Sơ Vân đang định đi bước đầu tiên rời khỏi quá khứ!

“Cái kia, nếu như.....” Giọng Sơ Vân rất thấp, “Nếu quá khứ của em vô cùng tồi tệ, anh còn có thể đối tốt với em như vậy chứ?” Sơ Vân ôm chặt hộp khăn, như thể nó là phao cứu cứu khi cậu vùng vẫy trong nước.

“Đương nhiên, đó cũng là một phần của Sơ Vân mà.” Tả Khiêm Lãm có chứa một tia ám hiệu trả lời.

“Thật sao?” Sơ Vân không dám tin quay đầu nhìn hắn.

“Đương nhiên là thật, anh đã lừa em bao giờ chưa?” Tả Khiêm Lãm ôn nhu cười, hôn lên trán Sơ Vân.

Sơ Vân chậm rãi lắc đầu, theo phản xạ đưa tay bưng kín nơi bị hôn, ngơ ngác nhìn Tả Khiêm Lãm. Cậu thật sự, có một nơi an toàn để dựa vào ư?

“Thế nào, không tin ư?” Tả Khiêm Lãm bắt lấy tay cậu, lại hôn lên mi tâm trắng nõn.

“Tại sao phải đối tốt với em như vậy?” Sơ Vân nhẹ lẩm bẩm, mi tâm nhú lại.

“Đứa ngốc, đương nhiên là bởi vì thích em, chỉ đơn giản thế thôi.” Tả Khiêm Lãm cười khẽ, xoa xoa tóc Sơ Vân.

“Thích giọng nói thô ách của em, nhưng dễ dàng bị thương, điểm ấy không tốt; Thích diện mạo em, nhìn xem, mắt to, miệng nhỏ, rất đẹp; Thích em khóc em cười, đương nhiên, nếu không khóc cười nhiều càng tốt, tóm lại, mọi thứ của em anh đều yêu mến, cũng kể cả quá khứ vô cùng tồi tệ mà em nói.” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng nói.

Mặt Sơ Vân nhanh chóng đỏ ửng, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất ngọt, cậu được người yêu mến! Hơn nữa, nghe thể nào cũng giống tình nhân nói chuyện trên TV?

Trước kia, cũng có người nói yêu mến cậu, nhưng, bọn họ chỉ yêu khuôn mặt cậu, thân thể cậu, chưa từng nhìn thấy tâm cậu đang khóc, yêu mến như vậy đâu phải yêu mến?

“Cám ơn.....” Sơ Vân không biết nên trả lời thế nào, đối với chuyện kiểu này cậu không hiểu rõ lắm, cũng rất ngốc.

“Đừng cậu nê, Sơ Vân, chỉ cần mỗi ngày đều trôi qua thật vui vẻ là tốt rồi, anh nghĩ, tên nhóc ngoài cửa kia cũng nghĩ vậy à?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, vô vô mông nhỏ của Sơ Vân.

“Đi?” Sơ Vân kinh ngạc quay đầu nhìn về phía cửa phòng, kết quả phát hiện cửa mở ra một đường nhỏ, vậy tên nhóc Tả Khiêm Lãm nói, chẳng lẽ lại là.....

Lãnh Tuyệt Dật sờ sờ mũi, có chút do dự tiến đến.

Hắn lén chạy khỏi câu lạc bộ nhu đạo, vừa mở một đường nhỏ, kết quả nghe được Sơ Vân đang khóc, hắn tức giận đến mức muốn tính sổ với Tả Khiêm Lãm, lại tưởng tượng, không phải có chuyện gì chứ? Vì vậy, đứng lại lặng lẽ nghe.

Tuy không rõ ràng mấu chốt trong lòng Sơ Vân, nhưng, hắn không thích thấy Sơ Vân rơi lệ. Lại nghe được lời nói như tỏ tình của Tả Khiêm Lãm, ngọn lửa trên đầu hắn quả thực có thể nhảy cao vài trượng, sát khí không ngừng hướng về ông chú mặt dày, hiển nhiên bị phát hiện.

“A Dật.....” Sơ Vân có chút xấu hổ, tại sao lại để Lãnh Tuyết Dật thấy cậu khóc chứ? Cậu thật đúng là thất bại.

Lãnh Tuyết Dật ngồi xổm trước mặt Sơ Vân, cầm tay phải của cậu, “Sơ Sơ, tuy tôi không rõ ràng chuyện trong lòng cậu, nhưng tôi thích cậu, như ông chú háo sắc này nói, Sơ Sơ không cần suy nghĩ gì khác, mỗi ngày chỉ cần vui vẻ khoái hoạt là tốt rồi, tôi sẽ luôn ở bên cậu.”

“Vậy cho Điểm Điểm cười lên đầu cậu cũng được ư?” Tả Khiêm Lãm chen ngang.

“Người tạm thời đừng nói nhảm, ông chú chết tiệt.” Lãnh Tuyết Dật hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, người đàn ông này ra chiều thật độc, hắn không dám tưởng tượng hình ảnh khủng bố đó.

Mà Sơ Vân lại bật cười, nhin không được phác thảo cảnh tượng Điểm Điểm ngồi trên đầu A Dật, tuyệt đối sẽ rất thú vị!

“Sơ Sơ, không phải cậu thật sự muốn.....” Mặt Lãnh Tuyết Dật tái xanh trong nháy mắt.

“Cám ơn, cám ơn các người!” Sơ Vân mỉm cười, rút tay về, mở ra hai tay, ôm cổ hai người.

Cậu nghĩ, cậu đã có dũng khí đối mặt Thiệu Mục Vân, cho dù cậu là Liêu Y Phàm!

Hơn nữa, một ngày nào đó, cậu sẽ thẳng thắn nói mọi thứ với hai người, bởi vì, hai người đàn ông một lớn một nhỏ này luôn ở bên cạnh cổ vũ cậu, cậu nguyện ý dùng tính mạng của mình, đánh cuộc lần nữa!

.....

Một lát sau, Sơ Vân mới nhớ mình vẫn ngồi trên đùi Tả Khiêm Lãm, vội vàng nhảy xuống, ngồi một bên, tâm tình vẫn có chút kích động.

Tả Khiêm Lãm khiêu đắc mi, phá vỡ trầm mặc trước, đầu dao chỉ hướng liễu Lãnh Tuyết Dật, “Lãnh tiểu quý, không phải cậu bị kéo đi làm bao cát miễn phí sao?”

“Ai là bao cát?” Lãnh Tuyết Dật khó chịu, ngồi bên cạnh Sơ Vân, phàn nàn, “Những người ở câu lạc bộ nhu đạo quá cứng nhắc, một đồng quy củ lớn, tôi luyện là cách đánh nhau thực tế, bọn họ luyện là kỹ xảo trong trận đấu, có quy định động tác, hơi quá chút liên phạm quy, một ít cứng rắn cũng không có, nhàm chán.”

Có vẻ vị đại thiếu gia này mới là người đi tìm bao cát luyện tập!

Sơ Vân đổ mồ hôi, âm thầm cảm thấy may mắn cho những người ở câu lạc bộ nhu đạo, may mắn Lãnh Tuyết Dật không chịu nổi nên lén trốn đi, nếu không chẳng phải sẽ lần lượt bị đánh?

“Như vậy, cùng Điểm Điểm chơi tốt lắm.” Tả Khiêm Lãm chỉ chỉ mèo nhỏ đang bò loạn trên giường.

“Tuyệt, đối, không, muốn!” Lãnh Tuyết Dật lập tức cự tuyệt.

“Điểm Điểm nên bú sữa rồi nhỉ?” Sơ Vân nhìn đồng hồ, không sai biệt lắm. Bây giờ Điểm Điểm còn chưa mở mắt, đại khái hai ngày nữa mới được, nhưng thân thể đã khoẻ mạnh rất nhiều, lông cũng càng mềm mại.

Sơ Vân đi pha sữa bột, Tả Khiêm Lãm ngồi xuống bên giường, ý xấu dùng một ngón trỏ đâm vào bụng nhỏ của Điểm Điểm, Điểm Điểm bị hắn chọc, xoay vòng vòng.

“Sơ Sơ, ông chú kia chơi xấu Điểm Điểm.” Lãnh Tuyết Dật cáo trạng. Tuy không thể tới gần, nhưng mắt có thể thấy.

“Tả.....” Sơ Vân bất đắc dĩ. Không cần đoán cũng biết Tả Khiêm Lãm đang làm gì, hai ngày này người đàn ông kia đã mấy lần chọc Điểm Điểm, mỗi lần đều dùng đầu ngón tay đâm nó.

Tả Khiêm Lãm cười lạnh liếc qua Lãnh Tuyết Dật, tay nâng Điểm Điểm lên, liền hướng đến sofa hân ngồi. Thấy thế, Lãnh Tuyết Dật lưu loát xoay người, liền lật sofa ra sau, “Người, người muốn gì?”

“Đương nhiên là cho cậu thân cận với Điểm Điểm một chút!” Tả Khiêm Lãm cười hiền lành như thiên sứ.

“Không, không cần, tôi đã vô cùng thân cận với nó!” Lãnh Tuyết Dật rút người về phía sau, nhìn cục thịt lông ngắn không ngừng nhúc nhích như nhìn kẻ thù.

Tả Khiêm Lãm rất vui vẻ.

“Được rồi, Tả, buông Điểm Điểm a.” Sơ Vân bắt đắc dĩ kéo kéo cánh tay Tả Khiêm Lãm, cứu Lãnh Tuyết Dật ra khỏi khổ hải.

“Tha cậu!” Tả Khiêm Lãm hướng phía Lãnh Tuyết Dật mấp máy môi.

“Hừ!” Lãnh Tuyết Dật ngẩng đầu, hừ một tiếng.

Cho điểm điểm uống sữa, Sơ Vân vẫn đang suy nghĩ, vì sao Thiệu Mục Vân không gọi điện thoại đến.

Theo lý thuyết, với tích cách của người đàn ông kia, hẳn là rất nhanh sẽ trực tiếp tìm tới tận cửa, nhưng từ lúc Ly Diên điện thoại đã qua rất lâu, Thiệu Mục Vân vẫn chưa điện.

Thật thì, cậu tạm thời nhẹ nhàng thở ra. Nếu như có thể, cậu hy vọng không phải đối mặt với Thiệu Mục Vân. Người đàn ông kia, cậu không biết còn có thể nói gì với hắn, nhất là lúc cậu không còn chút yêu thương hắn. Gặp, mở ra hết thấy, thật sự tốt ư?

Cũng có lẽ, cậu nghĩ quá nhiều, quá mức tự đại, căn bản Thiệu Mục Vân không ngờ cậu là Liêu Y Phàm, bởi vì cậu không quan trọng trong lòng Thiệu Mục Vân, cậu chỉ là công cụ dơ bẩn đã vô dụng mà thôi!

Lúc sống không yêu, sau khi chết còn có thể yêu ư?

Ít nhất Thiệu Mục Vân không biết, người hắn yêu nhất chỉ có chính hắn.

Sơ Vân than khẽ, quay đầu nhìn hai người bên kia không ngừng đấu võ mồm, cậu nở nụ cười. Tựa hồ ở cạnh bọn họ, thật sự rất vui vẻ, bất giác muốn cười.

Không biết cuộc sống như vậy, có thể duy trì bao lâu?

.....

Nói về Thiệu Mục Vân.

Một đường thẳng tới ký túc xá Y Phong, lúc biết được Sơ Vân không ở trường học, tâm tình kích động lại chậm rãi bình tĩnh, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo.

Nếu hiện giờ gặp được Sơ Vân, hẳn phải nói gì, chẳng lẽ liền một câu: “Tiểu Vân, con là Y Phàm ư?”

Hoặc nói, “Tiểu Vân, sao con đột nhiên biết đàn Piano?”

Với tính cách của Y Phàm, chắc chắn sẽ phủ nhận. Một khi người kia kiên trì chuyện gì, liền không bao giờ sửa đổi. Vậy hẳn nên làm thế nào, mới có thể khiến Y Phàm chủ động thừa nhận đây?

Thiệu Mục Vân tựa lưng vào ghế, thở thật dài, lúc này mới cảm giác được quần áo đã thấm ướt mồ hôi, lạnh lẽo.

Hay là về nhà trước, suy nghĩ cẩn thận đã, hẳn còn có rất nhiều thời gian. Cuối tuần Tiểu Vân sẽ về nhà, khi đó hẳn nói chuyện cụ thể!

Nghĩ vậy, Thiệu Mục Vân lái xe rời khỏi học viện Y Phong.

36. Chương 36: Ngã Bài

Nên tới, sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Tuy Sơ Vân đã quyết định không trốn tránh, cũng có chuẩn bị tâm lý, nhưng, lúc nhìn thấy Thiệu Mục Vân chờ trước cửa trường học, cậu vẫn có chút lo lắng.

Cố gắng tỏ ra bình thường, Sơ Vân chậm rãi đến gần người đàn ông mặt không chút biểu cảm kia.

“.....” Thấy Sơ Vân, Thiệu Mục Vân nhẹ nâng lông mày, môi giật giật, sau nửa ngày, lại không nói gì, ánh mắt nhìn Sơ Vân nóng rực tới mức có thể khiến da bị bỏng, cũng ần ần khát vọng.

Sơ Vân cảm thấy lông mao sau lưng dựng đứng, không tự chủ rùng mình một cái, rũ mắt, ôm chặt túi sách, tránh được ánh mắt của Thiệu Mục Vân, yên lặng đi tới xe.

Thiệu Mục Vân theo sau lưng Sơ Vân, như trước không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào cậu. Đến trước xe, mở cửa, để Sơ Vân lên xe, sau đó, lặng lẽ khóa cửa, như sợ cậu đột nhiên chạy trốn.

Tốc độ xe có vẻ nhanh hơn trước kia, chớp mắt thì đến nhà. Mà trên đường đi, “cha con” họ Thiệu vẫn diễn kịch cam, không ai mở miệng.

Nhìn Thiệu Mục Vân đi trước, Sơ Vân có chút không rõ tâm tư của hắn, rốt cuộc hắn muốn thế nào?

Vào phòng, ngoài ý muốn phát hiện, dì Lý đã làm xong bữa tối rồi về trước, bởi vậy trong căn nhà lớn, chỉ có cậu và Thiệu Mục Vân!

Quả nhiên, người đàn ông này muốn nói ra suy nghĩ của mình? Nên tới, vẫn chạy không thoát.

Thăm nghĩ, tiện tay đặt ba lô ở cửa trước, chậm rãi lên lầu thay quần áo. Mới vừa nằm xuống giường, chợt nghe Thiệu Mục Vân ở ngoài cửa nói: “Tiểu Vân..... Có thể..... Nói chuyện chứ?”

Tới rồi sao? Sơ Vân thở nhẹ một hơi, đứng dậy mở cửa.

Thiệu Mục Vân vẫn mặc quần áo vừa rồi, chỉ cởi bỏ áo khoác mà thôi. Thấy Sơ Vân, vẻ mặt hắn biến hóa rất nhanh, có chút vui sướng, có chút do dự, có chút chờ mong, còn có..... Nhiệt liệt mơ hồ.

“Xuống dưới lầu.” Sơ Vân tránh được Thiệu Mục Vân muốn nắm tay cậu, đi hai bước dài, chuyển xuống thang lầu, chính là, cậu lại có thể phát giác được ánh mắt nóng rực sau lưng như cũ.

Sao thế? Nếu Thiệu Mục Vân xác định cậu là Liêu Y Phàm, phải cảm thấy chán ghét chứ?

.....

Ngồi xuống sofa, Sơ Vân cuộn hai chân, ôm chặt, lẳng lặng nhìn người đàn ông đối diện, chờ hắn thẩm vấn hoặc trách cứ. Dù sao, cậu cũng là kẻ chiếm thân thể, cậu không phải “Thiệu Luyện Y” sạch sẽ mà Thiệu Mục Vân muốn!

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân thật sâu nhìn cậu bé tinh xảo trước mắt, vẫn có chút không dám tưởng tượng trong thân thể non nớt này chính là linh hồn Liêu Y Phàm, tuy hắn đã vô cùng khẳng định!

Dù Sơ Vân không nhớ rõ quá khứ, cũng sẽ không dùng ánh mắt ần ần căm thù cùng oán hận nhìn mình, đó là thuộc về Liêu Y Phàm, sao trước kia hắn không chú ý ánh mắt này chứ?

“Có gì cứ nói thẳng.” Sơ Vân không muốn úp mở nữa, quá mệt mỏi, ký ức của Liêu Y Phàm đeo trên lưng cậu hai đời, cậu sắp không thở được.

Nếu không có Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật, chỉ sợ hiện giờ cậu vẫn sống trong ám ảnh của quá khứ, dù thân thể thay đổi!

“Em..... Quả nhiên là Y Phàm, đúng không?” Thiệu Mục Vân đột nhiên bước qua, ngồi xổm trước mặt Sơ Vân, kích động nắm chặt hai vai cậu lay lay, vội vàng gầm nhẹ, “Nói cho anh biết, có phải không?” Trong mắt đã tràn đầy cuồng loạn.

Hắn khổ não suy nghĩ vài ngày, nhưng vẫn không có cách nào khiến Sơ Vân chủ động thừa nhận mình là Liêu Y Phàm, hơn nữa, tựa hồ suy nghĩ chỉ cần vây quanh Y Phàm, tất cả đều không quá rõ ràng. Hiện

tại trực tiếp đối mặt với Sơ Vân, hẳn càng không khống chế được, vốn hẳn không phải loại có thể nói ngon ngọt, cho nên hẳn chọn trực tiếp hỏi.

Sơ Vân nở nụ cười trào phúng, nhìn hẳn, “Vì sao anh để ý tôi có phải Liêu Y Phàm hay không? Bởi vì diện mạo của chúng tôi rất giống nhau ư?”

“Không, Tiểu Vân..... Không phải, Y Phàm.....” Thiệu Mục Vân lúng túng, không biết nên nói gì, tay bất giác dùng sức nắm chặt bờ vai mảnh gầy của Sơ Vân.

“Nói cho anh biết, em là Y Phàm a? Em không thích ăn ốc sên, em còn có thể đàn Piano, lại đàn rất tốt, cũng ghét ăn bò đào.....” Thiệu Mục Vân nói năng lộn xộn.

“Vậy thì thế nào?” Sơ Vân nói nhỏ, chịu đựng đau đớn trên vai, mà loại đau nhức này, lại khiến cậu càng thêm tỉnh táo, trong lòng vô cùng bình tĩnh, nhìn Thiệu Mục Vân, giống như đang nhìn diễn viên biểu diễn hài kịch.

“Y Phàm, anh.....” Thiệu Mục Vân đột nhiên không còn dũng khí. Sơ Vân trước mặt, thì ra là Y Phàm, biểu lộ quá mức trầm tĩnh, ánh mắt cũng quá mức thâm trầm, sâu không thấy đáy.

Tựa hồ, Y Phàm đã không còn là Y Phàm của quá khứ, Y Phàm như vậy khiến hẳn có chút sợ hãi, trong đôi mắt sáng như gương kia đã không còn sự hiện hữu của hẳn.

“Liêu Y Phàm đã chết rồi!” Sơ Vân nhắc nhở hẳn, cậu bây giờ là Thiệu Sơ Vân, tuy nhiên cậu không muốn họ “Thiệu” này.

“Không, Y Phàm!” Thiệu Mục Vân buông vai Sơ Vân ra, nắm lấy tay cậu, “Em còn sống!”

“Tôi không phải Liêu Y Phàm.” Sơ Vân lạnh nhạt nói, “Người kia đã chết rồi.”

“Không chết, em rõ ràng là Y Phàm.” Thiệu Mục Vân tựa như đứa trẻ bú đống bình, kéo Sơ Vân xuống, chăm chú ôm vào lòng, “Y Phàm của anh rõ ràng còn sống, còn sống!”

“Vậy thì thế nào?” Sơ Vân ngửa đầu, tầm mắt dao động trên trần nhà, thật giống như mọi thứ đều không liên quan tới mình.

Trước, cậu từng lo lắng phải đối mặt với Thiệu Mục Vân thế nào, nhưng hiện tại chính thức đối mặt, cậu lại phát hiện mình không hề kích động, cũng không tức giận, cũng không còn..... Yêu hay hận!

“Anh yêu em, Y Phàm, em là của anh!” Thiệu Mục Vân nói lỏng cánh tay, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân, vội vàng biểu đạt tâm ý của mình.

Yêu cậu?

“Ha ha!” Sơ Vân cười châm chọc, “Yêu? Không phải đâu? Hẳn là chán ghét mới đúng chứ?” Cậu nhẹ nhàng đẩy Thiệu Mục Vân ra, trần thuật sự thật.

“Hẳn là chán ghét đến nhìn cũng không muốn nhìn a? Nếu không, sao lại bảo hẳn không ngừng hầu hạ đàn ông khác, tùy ý để đàn ông khác chà đạp hẳn? Yêu? Đừng nói thế, cái này không vui đâu, rất lạnh!”

“Y Phàm.....” Thiệu Mục Vân ghen hống, cảm thấy trong miệng vừa đắng vừa chát, hẳn không có cách nào phản bác lời Sơ Vân, bởi vì..... Đó cũng là sự thật! Nhưng, hẳn thật sự yêu cậu!

“Thiệu Mục Vân.” Sơ Vân dịch sang bên cạnh, nghiêng đầu bình tĩnh nhìn hẳn, “Liêu Y Phàm anh biết đã chết rồi, tôi không phải Liêu Y Phàm kia, chỉ là Thiệu Sơ Vân mất trí nhớ.”

“.....” Thiệu Mục Vân nhìn Sơ Vân, hai tay nắm chặt thành quyền, trong lòng không ngừng quay cuồng. Y Phàm của hẳn đã trở lại, không có chết, nhưng, đã không còn yêu hẳn, không tin tưởng tình yêu của hẳn. Đã muộn ư?

Không, không thể, Y Phàm chỉ có thể là của hẳn.

“Y Phàm, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?” Hẳn nhẹ nhàng cầm tay Sơ Vân, nhưng Sơ Vân lại rút ra, nhanh chóng nắm thành quyền, thu trở về.

“Chưa từng bắt đầu, làm sao lại lần nữa được?” Sơ Vân lạnh nhạt nói, mà động tác cậu rút tay về cũng đồng nghĩa cự tuyệt Thiệu Mục Vân.

“Y Phàm, em.....” Yêu người đàn ông khác sao? Có phải là Tả Khiêm Lãm kia?

Thiệu Mục Vân gào rú trong lòng, cũng không dám nói ra, hấn sợ mình chịu không nổi hậu quả nếu tức giận.

“Nếu không còn chuyện khác, tôi về trường học trước.” Sơ Vân đứng dậy, muốn lên lầu thay quần áo.

Dây cung lý trí thoáng cái chặt đứt.

“Không!” Thiệu Mục Vân nhào tới, dùng sức áp Sơ Vân vào sofa, ôm chặt, “Anh không cho em đi tìm người khác, em là của anh!”

Bởi vì lực quá mạnh, đầu Sơ Vân không cẩn thận đập lên thành sofa, bởi vì không trực tiếp đụng vào góc cạnh, nên Sơ Vân chỉ cảm thấy đầu ong ong một chút. Mà chờ khi cậu tỉnh táo, lại phát hiện Thiệu Mục Vân vùi vào cổ mình, đôi môi dùng sức gặm cắn, mang theo nhiệt khí ẩm ướt khác thường.

Trong nháy mắt, toàn thân nổi da gà, Sơ Vân không cách nào ức chế run rẩy, cậu dùng sức đẩy Thiệu Mục Vân ra, hô, “Đừng đụng vào tôi, buông ra...” Nhưng, sức lực chênh lệch khiến cậu rơi vào khốn cảnh.

“Đừng đụng vào tôi.” Sơ Vân kéo tóc Thiệu Mục Vân, đá lung tung, nhưng vẫn không thể cứu mình.

Mà Sơ Vân giãy dụa càng kích thích Thiệu Mục Vân điên cuồng, mắt hấn vằn tơ máu, thậm chí có chút dữ tợn, nhưng sắc mặt lại bình tĩnh đáng sợ, hấn dùng lực nắm hàm dưới của Sơ Vân, trầm giọng nói: “Y Phàm, anh yêu em, dù bây giờ em mang diện mạo gì, đều chỉ có thể là của anh, lần này anh không để người khác chạm vào em, em hoàn toàn chỉ thuộc về anh!” Nói xong, hấn bắt đầu cởi áo Sơ Vân.

“Không muốn...” Mặt Sơ Vân trắng xanh, Thiệu Mục Vân đã điên rồi, cậu không muốn cùng một người điên! Ai tới cứu cậu..... Tả? Trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt Tả Khiêm Lãm, người nam nhân ấm áp kia, hấn nói sẽ bảo vệ cậu!

Tả.....

Giãy dụa, Sơ Vân mò tới mâm thủy tinh đựng trái cây trên bàn trà, liền dùng sức đánh vào đầu Thiệu Mục Vân, độ mạnh không quá lớn, không đủ lấy mạng, nhưng lại làm dừng động tác của hấn, khiến hấn choáng váng một lúc, Sơ Vân nhân cơ hội đẩy Thiệu Mục Vân ra, phóng tới cửa trước, nắm ba lô lên, ác khoác và giày cũng không kịp đi, chạy ra cửa chính.

Vội vàng đón một chiếc taxi, cho lái xe địa chỉ, mục đích là quán bar Rock.

Nhưng, đến quán bar, lại phát hiện Tả Khiêm Lãm không ở đó, hấn chưa đến.

Núp tại góc tường bên ngoài quán bar, ôm chặt mình, Sơ Vân lấy điện thoại di động, cố gắng khống chế thân thể run rẩy, bấm nút gọi cho Tả Khiêm Lãm.

“Nhóc con?” Thanh âm trầm thấp dễ nghe của Tả Khiêm Lãm từ điện thoại truyền tới, Sơ Vân nghe xong, lập tức cảm giác toàn thân ấm áp, không còn run rẩy như trước.

“Tả.....” Sơ Vân nhỏ giọng nói, “Em muốn gặp anh.....”

“Nhóc con, đã xảy ra chuyện gì?” Tả Khiêm Lãm lập tức nghi hoặc, giọng Sơ Vân không đúng lắm, tuy vẫn thấp và khàn, nhưng còn mang theo chút run rẩy.

“Em muốn gặp anh.....” Sơ Vân nghẹn ngào, sau đó đột nhiên khép điện thoại, vùi mặt vào đầu gối, nức nở.

Cậu muốn Tả Khiêm Lãm giúp cậu, nhưng sự tồn tại của Thiệu Mục Vân lại nhắc nhở cậu, cậu không có tư cách yêu cầu người khác bảo vệ cậu, đặc biệt là Tả Khiêm Lãm cao quý như vậy.

Mà gần mười phút sau, một chiếc xe đen trắng gấp trước cửa quán bar, Tả Khiêm Lãm nhảy xuống xe, vội vàng nhìn quanh, liền thấy được Sơ Vân núp ở góc tường, lập tức sắc mặt trầm xuống, sát khi tăng đến mức cao nhất, khiến Vũ Văn theo sau hấn thiếu chút nữa trượt ngã.

Ai da, có khi nào thiếu gia nhà mình tức giận như vậy chứ?

Tả Khiêm Lãm vọt tới trước mặt Sơ Vân, ngồi xổm xuống, nhu hòa gọi, “Nhóc con.....” Mà duỗi tay ra, đột nhiên không dám chạm Sơ Vân, sợ Sơ Vân bị mình hù dọa.

Sơ Vân chấn động, không dám tin chậm rãi ngẩng đầu, tiêu cự dần dần rõ ràng, trước mắt là khuôn mặt nhu hòa ấm áp, không phải Tả Khiêm Lãm thì là ai? Hắn..... Thật sự tới cứu cậu?

Sơ Vân run rẩy môi, mắt lại ảm ướt, “Tả.....”

Run rẩy, vươn tay hướng Tả Khiêm Lãm.

37. Chương 37: Bởi Vì Có Anh Ở Đây

“Đáng chết, tên khốn nạn kia!”

Tả Khiêm Lãm chửi bới, nhìn đến cổ áo Sơ Vân bị xé rách, trên cổ mảnh khảnh có vết đỏ chường mắt, chân không mang giày, rớt cuộc sát khí trong mắt không giấu được!

Một tay ôm Sơ Vân vào lòng, ôm thật chặt, không cho cậu thấy khuôn mặt âm trầm thậm chí là hung ác của mình lúc này, lo cậu sẽ sợ hãi. Vừa rồi nhận được điện thoại của Sơ Vân, hắn lập tức nghe ra Sơ Vân khác thường, nghĩ tới hôm nay cậu bị Thiệu Mục Vân đón về, liền biết rõ đích thị đã xảy ra chuyện.

Sơ Vân đột nhiên cúp điện thoại, thì bartender trong quán rượu gọi tới, nói bộ dáng Sơ Vân rất quái lạ, hắn chưa kịp giữ lại, chờ hắn đuổi theo ra cửa, đã không biết chạy đi đâu.

Tả Khiêm Lãm liền nổi lên sát khí, cũng may mắn hắn lén đặt thiết bị định vị trong điện thoại của Sơ Vân, nếu không không thể tìm thấy cậu nhanh như vậy.

Thiệu Mục Vân, người chờ đó cho ta!

Tả Khiêm Lãm tức giận nghĩ, hít thật sâu mấy lần, cố gắng đè nén sát khí quanh thân, khôi phục như thường.

“Thiếu gia?” Vũ Văn nhẹ nhàng gọi.

“Cậu trước trở về, hội nghị hủy bỏ, tôi sẽ sắp xếp thời gian.” Tả Khiêm Lãm ôm lấy Sơ Vân, nhàn nhạt nói, trước khi đi vào quán bar đột nhiên dừng lại: “Còn bên kia..... Cậu nên biết làm thế nào a?”

“Vâng, Vũ Văn hiểu.” Vũ Văn cung kính cúi người, sau đó nhanh chóng lái xe rời đi.

.....

Vào phòng nghỉ, Tả Khiêm Lãm không buông Sơ Vân, ôm cậu trực tiếp ngồi xuống giường, nhẹ nhàng vuốt ve sau đầu cậu, trầm thấp nói, “Nhóc con, muốn ngâm nước ấm một chút không?” Nước ấm có thể ổn định tinh thần, hắn nghĩ Sơ Vân rất cần?

Sơ Vân không lên tiếng, chỉ chậm rãi đặt ba lô xuống, vươn hai tay ôm eo Tả Khiêm Lãm, vùi mặt vào lồng ngực ấm áp. Run rẩy không cách nào ức chế trước đó đã chậm rãi ngừng, thân thể cũng không còn lạnh buốt, hiện tại cậu vô cùng an toàn.

Tả Khiêm Lãm điều chỉnh tư thế, để cả người Sơ Vân dựa vào lòng hắn, cũng không nói gì nữa, chờ cậu bình tâm. Ánh mắt xoay chuyển, rơi vào chân phải của Sơ Vân, tựa hồ có màu đỏ nhàn nhạt thấm qua tất trắng, bị thương ư?

Tả Khiêm Lãm lấy tay cởi tất ra, nhẹ nhàng nắm chân nhỏ trắng trắng mềm mềm, quả nhiên, ngón chân bị xước, thấm ra tơ máu, đọng lại, nổi bất lên làn da tuyết trắng, có vẻ vô cùng bắt mắt, cũng rất..... Mê người, đầy hấp dẫn.

Bàn tay thon dài cầm cả chân phải Sơ Vân, ngón cái vuốt ve da thịt non mềm, cảm xúc thật tốt. Tả Khiêm Lãm nhìn chân nhỏ trong tay, như thể chạm ngọc, ngón chân nhỏ nhỏ phần nộn vô cùng đáng yêu, so với chân của nam sinh đồng lứa quả thật khác biệt.

Trong lòng xao động, Tả Khiêm Lãm âm thầm nhíu mày, không thể ngờ ham muốn của hắn đến nhanh như vậy, khiến chính hắn cũng vô cùng kinh ngạc, bất quá, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Trên chân truyền đến âm áp dẫn dắt sự chú ý của Sơ Vân, cậu nghiêng đầu, nhìn về phía chân của mình.

Chân phải bị tay Tả Khiêm Lãm ôm trọn, có thể phát giác trên tay hắn có vết chai mờ nhạt, mà loại nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve này, đột nhiên khiến cậu cảm thấy là lạ, có chút tê dại, cũng có chút thẹn thùng, chưa từng có người vuốt ve chân cậu như vậy.

“Tả.....” Sơ Vân không biết làm sao, mặt ửng đỏ, giật giật chân, không biết nên dùng sức rút về hay để yên.

“Khá hơn chút nào không?” Tả Khiêm Lãm nhẹ hỏi, dứt khoát cởi bỏ cái tất khác của Sơ Vân, đồng thời thăm ngẫm, cõ chân chưa tới 23 a, thật nhỏ, bất quá rất tương xứng với hình dáng của Sơ Vân.

“Ừm.” Sơ Vân đứng là vẫn nhịn không được, rút chân về, kéo chăn phủ lên, sau đó cũng không biết thế nào, lại ngẩng đầu nhìn biểu lộ của Tả Khiêm Lãm, vừa lúc đối diện với ánh mắt hắn nhìn mình.

Tả Khiêm Lãm nhướng mày, nhếch miệng cười, mang theo chút trêu tức, “Còn sợ anh xem ư?” Tiếng nói trầm thấp đầy ý cười như tiếng đàn vi-ô-lông, vang vọng bên tai Sơ Vân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ rực, Sơ Vân không biết mình nên giấu đi đâu, đành phải cúi đầu xuống. Cậu, tại sao phải xấu hổ như vậy chứ, chỉ là chân bị vuốt chút thôi mà?

“Em nha, ha ha, thật sự là.....” Tả Khiêm Lãm than nhẹ, ngăn không được vui vẻ bên môi, ôm chặt thân hình nhỏ nhỏ trong ngực, cảm thấy Sơ Vân thật sự buồn cười lại vô cùng đáng yêu, hiếm có một người đàn ông hai mươi mấy tuổi lại trong sáng ngây thơ đến vậy, dù sao, cậu trải qua nhiều đã thương mà vẫn duy trì được bản chất.

“Không cho cười!” Sơ Vân thẹn quá hoá giận, dấm lên ngực Tả Khiêm Lãm hai cái. Đợi xong xuôi, mới đột nhiên kịp phản ứng, hình như hành vi của mình có tên là..... Làm nũng!

Vì vậy, đỏ mồm hời, không cách nào không chế run lên vài cái, mặt càng thêm đỏ, dứt khoát cầm chăn phủ lên người.

“Ha ha ha ~” Tả Khiêm Lãm cười to, ôm chặt thân thể vui mừng trong chăn kia.

Lòng ngực chấn động cũng khiến Sơ Vân lắc lư, tuy mặt còn đỏ, nhưng, khóe miệng đã từ từ dương lên, cảm giác giờ phút này rất là..... Hạnh phúc.

“Được rồi, nhóc còn, không khó chịu chứ?” Tả Khiêm Lãm giật ra một góc chăn, dấm dấm bả vai nhỏ.

“Không biết.” Sơ Vân buồn bực trả lời, cậu bây giờ còn bận làm đà điều, không có việc gì chờ quấy rầy.

“Vây, có đói bụng không?” Tả Khiêm Lãm dần dần kéo chăn ra, như bóc măng.

“Không đói bụng.” Sơ Vân giằng co với hắn, túm chăn trở lại.

“Vây, muốn tới chỗ anh không?” Tả Khiêm Lãm lại nói.

Sơ Vân lập tức ngừng lời kéo.

Ngẩng đầu nhìn hắn, Sơ Vân khẽ giật mình. Tới chỗ hắn? Cậu chưa từng nghĩ tới, có quá liều lĩnh không?

Tả Khiêm Lãm một tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má non nớt, “Không muốn đến ư?”

Sơ Vân lắc đầu, “Không phải, chỉ là.....” Cảm thấy, trong chuyện này có ý tứ gì khác.

“Là nhà của anh, chưa từng tiếp đón người khác nha, em là người đầu tiên.” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, cúi đầu hôn lên mi tâm Sơ Vân.

Sơ Vân đưa tay che mi tâm, có chút nghi hoặc nhìn Tả Khiêm Lãm, “Vì sao?”

Tại sao phải đối xử với cậu đặc biệt như vậy? Bởi vì yêu mến ư? Nếu để Tả Khiêm Lãm biết quá khứ do bản của mình, hẳn sẽ phản ứng thế nào? Sẽ không còn tốt thế này nhỉ? Tuy hẳn từng nói không quan tâm quá khứ của mình.

“Bởi vì thích em, là loại vô cùng yêu mến kia.” Tả Khiêm Lãm biết rõ ý Sơ Vân, nên hẳn dùng cách ám chỉ trả lời, chỉ kém không nói thẳng ‘Anh yêu em, muốn em’.

Sơ Vân giật mình sững sờ, cậu hiểu rõ lời Tả Khiêm Lãm, hóa ra là yêu. Sơ Vân cảm giác trong lòng không thể ức chế vui sướng, nhưng, cậu lại mâu thuẫn, bởi vì, thân thể của cậu là thiếu niên, tuy linh hồn là trưởng thành, thì tình cảm vẫn tương đối ngây thơ.

Hơn nữa, từ trước tới nay chưa từng nghe Tả Khiêm Lãm có ham mê trên phương diện này, bởi vậy, ngay người một lát, cậu nói ra một câu: “Tả, chẳng lẽ anh luyện đồng?” Tựa như gã đàn ông dạy Piano kiếp trước, cũng chỉ thích “Chơi” trẻ con, trưởng thành liền chẳng thèm ngó tới.

Nghe vậy, Tả Khiêm Lãm thiếu chút nữa té xuống giường. Trợn tròn mắt, dựng thẳng mi phong, hận không thể xách ngược nhóc con trong lòng lên, đánh mông một trận. Cái gì gọi là hẳn luyện đồng? Từ trước tới nay không có chuyện này!

“Anh chỉ thích em, những tên nhóc khác đừng nghĩ.” Tả Khiêm Lãm xoa xoa gò má Sơ Vân, búng trán cậu, đứa nhỏ ngốc.

Sơ Vân rất vui vẻ, cười ngây ngô. Nhịn không được đưa tay ôm lấy cổ hẳn, tựa trước ngực hẳn.

Cậu cũng yêu Tả Khiêm Lãm, chỉ là chưa thật sự hiểu cậu yêu hẳn đến mức nào. Thời điểm bị Thiệu Mục Vân áp đảo, người đầu tiên cậu nghĩ đến là Tả Khiêm Lãm.

Thậm chí, vừa rồi núp ở góc tường, có một khắc, cậu từng nghĩ tới, muốn cho Tả Khiêm Lãm ôm mình, chà đạp mình, như vậy, cậu nhiễm hương vị của người khác, Thiệu Mục Vân sẽ không còn hứng thú nữa.

“Nhóc con, sau này gọi em là Vân được không?” Tả Khiêm Lãm thấp giọng nói, vỗ nhẹ tấm lưng mảnh khảnh của Sơ Vân. Lúc biết Sơ Vân thực tế là đàn ông thành thực, hẳn không muốn gọi cậu là nhóc con nữa, nên xưng hô ngang hàng, thuận tiện từng bước xơi tái.

“Ừm.” Sơ Vân không phản đối, Tả Khiêm Lãm gọi cậu là gì cũng được.

“Vậy đi thôi, chúng ta về nhà.” Tả Khiêm Lãm ôm lấy cậu, thuận tay cầm lên ba lô. Về phần bút tất..... Trước đó đến một bên, dù sao đã bắn.

“Chính mình đi.” Sơ Vân kháng nghị một chút, cầm ba lô, cảm xúc có chút xao động, bởi vì câu kia của Tả Khiêm Lãm ‘chúng ta về nhà’

Tả Khiêm Lãm cười mờ ám nắm nắm chân nhỏ của Sơ Vân, chọc chọc chân cậu, “Em có giày ư?”

Sơ Vân lập tức co chân lên, bấu môi, trừng hẳn.

Tả Khiêm Lãm lại lần nữa cười to, cúi đầu cắn xuống mũi nhỏ của Sơ Vân, “Xem ra chúng ta nên đi mua một số đồ rồi hẵng về nhà.”

Sơ Vân chỉ có thể mặc hẳn ôm, theo cửa sau quán bar rời đi.

.....

Choáng váng chốc lát, Thiệu Mục Vân nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, tỉnh táo lại, sờ sờ cái ót đau nhức, sau một khắc, mới phát hiện đã không thấy Sơ Vân đâu.

“Tiểu Vân! Y Phàm!” Vội vàng bò dậy, thân hình lão đảo, cú đánh kia vẫn khiến hẳn chấn động. Thế nhưng chẳng quan tâm, cấp bách quan sát mọi nơi, lại không có bóng dáng Sơ Vân.

Trong phòng im ắng, yên lặng đáng sợ, có thể nghe được rõ ràng hơi thở gấp gáp của hẳn.

Ngây ngốc một chút.

“Y Phàm!” Thiệu Mục Vân xông lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ Sơ Vân, trong phòng cũng trống trơn, kéo tủ quần áo, đồng phục của Sơ Vân vẫn ở đó.

“Y Phàm!” Thiệu Mục Vân hô, lại nhanh chóng chạy xuống lầu, vọt tới cửa trước, áo khoác và giày của Sơ Vân đều còn, nhưng không thấy ba lô, cửa chính khép hờ.

Run tay cầm lấy điện thoại, gọi cho Sơ Vân, bên trong truyền tới giọng nói máy móc, điện thoại của cậu đã tắt.

“Y Phàm.....” Thiệu Mục Vân thì thào, nò tóc, sau đó hung hăng đâm một cái lên tường, “Đáng giận, đáng chết.....”

Y Phàm đi đâu? Đúng rồi, trường học, Y Phàm trở lại trường học a?

Thiệu Mục Vân nắm áo khoác, vội vàng đi giày, chạy vào ga ra, khởi động xe, phóng như điên tới học viện Y Phong.

Y Phàm sẽ ở trường học chứ? Thiệu Mục Vân hoảng hốt nghĩ, nhưng, Y Phàm có thể đi tìm Tả Khiêm Lãm không? Hay là, chạy đến nơi khác?

Lòng nóng như lửa đốt, đến ký túc xá, lại không có. Y Phàm không ở trường học.

Thiệu Mục Vân nằm sấp trên tay lái, suy nghĩ hỗn loạn. Hắn biết mình phạm sai lầm lớn, một sai lầm gần như trí mạng, hắn lại lần nữa tự tay đẩy Y Phàm ra.

“Y Phàm.....” Thấp giọng nỉ non, hai tay nắm chặt.

Không, hắn không thể từ bỏ như vậy!

Thiệu Mục Vân đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt thiêu đốt, là ngọn lửa sâu thẳm.

38. Chương 38: Bởi Vì Có Anh Ở Đây [tục Thiên]

Ký túc xá học viện Y Phong, khu A, trước cửa lầu một.

“Vừa rồi, người kia là ai?” Lãnh Tuyết Dật hỏi Thương Văn Phi đang kiểm tra kiêm đăng kí bảng hiệu, ngoài miệng còn ngậm thịt muối, ăn ngon lành.

“Vừa rồi? A, đó là cha của Sơ Vân.” Thương Văn Phi có chút sững sốt, sau đó mới kịp phản ứng Lãnh Tuyết Dật đang hỏi ai.

“Hừ! Thật sao.....” Lãnh Tuyết Dật khiêu mi, “Hắn tới làm gì?” Vừa rồi chỉ thấy từ xa, không nghe bọn họ.

“Là tới đón Sơ Vân về nhà.” Thương Văn Phi không nghĩ khác.

“..... Thầy xác định?” Về mặt Lãnh Tuyết Dật có chút cổ quái hỏi.

“Cái này còn cần xác định ư?” Thương Văn Phi cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn hắn một cái.

Lãnh Tuyết Dật không nói gì, chẳng lẽ Sơ Sơ đã xảy ra chuyện ư? Rõ ràng buổi chiều tan học, hắn đã thấy người đàn ông kia đón Sơ Vân đi, tuy khoảng cách hơi xa, nhưng hắn khẳng định là người đàn ông vừa rồi.

Nghĩ như vậy, Lãnh Tuyết Dật lấy điện thoại trong túi quần ra, gọi cho Sơ Vân, đáng tiếc, nghe được câu trả lời thuyết phục là tắt máy. Vậy, tìm Tả Khiêm Lãm hỏi một chút?

“Chết tiệt! Ông chú kia không nói số điện thoại cho mình, x hắn.” Lãnh Tuyết Dật nhỏ giọng lẩm bẩm, chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa gọi cho Sơ Vân, kết quả vẫn như cũ.

Sơ Sơ.....

Rốt cuộc là thế nào? Vì sao cha của Sơ Sơ lại chạy đến trường học lần nữa? Tuy chỉ thoáng qua, nhưng hắn lại cảm thấy biểu lộ của người đàn ông kia không phải vô cùng tự nhiên, có chút cấp bách, có chút u ám.

Lúc này hắn mới cảm giác được mình không hiểu nhiều về Sơ Vân, có thật nhiều chuyện hắn không rõ, mà ông chú họ Tả kia đều biết, hắn không cam tâm.

Lãnh Tuyết Dật có chút ảo não vuốt vuốt mái tóc, xoay người lên lầu, quyết định tới quán bar Rock thử thời vận.

Nhìn bóng lưng thon dài của Lãnh Tuyết Dật biến mất tại thang lầu, Thương Văn Phi sờ sờ hàm dưới, ngẫm nghĩ, ừm, mình vừa nói vậy, nhưng lúc này sắc mặt của ngài Thiệu không quá tốt, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì sao?

.....

“Cung nghênh điện hạ giá lâm hàn xá!”

Tả Khiêm Lãm mở cửa nhà, khom người, cười hì hì, học bộ dáng của một bề tôi, kết quả rước lấy ánh mắt trắng dã của Sơ Vân.

Tiến vào trong phòng, Sơ Vân dò xét mọi nơi, không gian rất rộng mở, gia cụ không nhiều, vô cùng sạch sẽ, vài bồn cây cảnh tươi tốt được đặt tại góc, cảm giác tràn đầy sức sống.

“Đến, dép lê.” Tả Khiêm Lãm lấy ra một đôi dép lê của mình, đặt trước chân Sơ Vân.

“Em tự đi của mình.” Sơ Vân nhú mày, nhìn dép lê nhưng đặc biệt đắt tiền kia, không phải vừa rồi đã mua cho cậu sao.

“Để anh nghĩ lại.” Tả Khiêm Lãm ngửa đầu, nghịch ngợm cười, ánh mắt trong sáng ửng ửng lửa nóng, lại cẩn thận không để Sơ Vân phát hiện.

Sơ Vân thở dài, cái này có gì đẹp mắt? Bất đắc dĩ cởi giày ra, xỏ chân vào dép, chân nhỏ thoáng cái không thấy, nếu không phải phía trước bịt kín, chắc chắn sẽ trực tiếp thông ra ngoài. Với cậu mà nói, đôi dép lê này quá lớn!

“Ha ha ~” Tả Khiêm Lãm cười đến sung sướng, nâng cằm lên, liên tiếp gật đầu, ừm ừm, quả nhiên vô cùng đáng yêu.

Sơ Vân lại lần nữa lườm hắn.

Trước kia, cậu vẫn cho rằng Tả Khiêm Lãm là tinh anh nghiêm túc trầm ổn, dù gì kiêu hùng thương giới cũng không phải là giả, nhưng, nhiều ngày ở chung, lại phát hiện người này ngoài dự đoán của mọi người, tính cách ác liệt, thích đùa, khi vui vẻ khi giận dữ, gương mặt trăm biến, không thể phân rõ hắn là loại người gì!

Cười đủ rồi, Tả Khiêm Lãm mới lấy ra dép lê mua riêng cho Sơ Vân, “Tùy tiện đi dạo một chút, anh đi thay quần áo.” Trên người vẫn là tây trang, bởi vì hắn định tham gia hội nghị ban giám đốc.

“Ừm.” Sơ Vân lên tiếng, trực tiếp đi ra ban công bên ngoài phòng khách mà cậu cảm thấy hứng thú.

Bởi vì là tầng cao nhất, ban công đặc biệt rộng rãi, đại khái gần hai mươi mét vuông, toàn bộ dùng kính bao quanh, ngay cả nóc nhà cũng vậy, giống như một lâu đài trong suốt.

Dưới sàn là gạch màu sáng, ghép thành đồ án trừu tượng, bốn phía xếp thực vật xanh biếc, có thân thẳng, cũng có dây leo, rất lịch sự tao nhã, tựa như nhà kính trồng hoa.

Một chiếc bàn nhỏ màu trắng có hoa văn tím nhạt đặt chính giữa ban công, trên đó còn bày biện vài cuốn sách, bên cạnh là ghế nằm nhìn qua vô cùng thoải mái, trải đệm lông dày, Sơ Vân rất muốn leo lên lăn hai cái.

Đợi Tả Khiêm Lãm thay xong quần áo đi tới, liền thấy Sơ Vân cuộn tròn trên ghế như mèo nhỏ, nhắm mắt lại, thoải mái tắm nắng. Ánh mặt trời ấm áp phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, phản xạ ra vàng sáng ôn nhu.

Tả Khiêm Lãm bật cười, người này a, thật đúng là khiến hắn cực kỳ yêu thích.

Nghe được tiếng bước chân rất nhỏ, Sơ Vân mở mắt ra, thấy Tả Khiêm Lãm đã đổi quần áo ở nhà, nhìn như tùy ý, lại càng tôn lên dáng người thon dài như báo, rất là hấp dẫn.

Sơ Vân cảm giác tim mình đánh trống, hình như cậu chưa từng quan sát kỹ người đàn ông trước mắt, hóa ra, là tuần dật mạnh mẽ như thần. Cậu chợt nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, cậu như thể thấy được Thần Thái Dương!

“Sao vậy, xem choáng váng?” Tả Khiêm Lãm cười khê, ôm lấy Sơ Vân, ngồi dựa vào ghế, sau đó để cậu dựa trên người mình. Tựa hồ, hắn đã quen ôm Sơ Vân như vậy.

“Mới không có.” Sơ Vân lẩm bẩm, tuyệt không thừa nhận thật sự mình có chút sững sờ, vì vậy mặt hồng hồng. Nghe tiếng tim đập trầm ổn của Tả Khiêm Lãm, thầm nghĩ, hình như mình đã quen dựa dẫm vào hắn!

Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng vuốt ve tóc ngắn của Sơ Vân, “Buổi tối muốn ăn gì? Cứ nói cho đầu bếp này.”

Nghe vậy, Sơ Vân nâng lên nửa người trên, hoài nghi nhìn hắn, “Anh làm?” Đầu bếp? Không thể nào? Đại thiếu gia này biết xuống bếp?

“Em có ánh mắt gì chứ?” Tả Khiêm Lãm nhéo mũi Sơ Vân, “Anh có thể lấy giấy chứng nhận ra.” Nhịn không được lại xoa mặt cậu, nhéo xong rồi, không muốn, lại nhẹ nhàng vuốt vuốt.

Sơ Vân thật không dám tin, xem ra, đại thiếu gia này có rất nhiều hứng thú, ngoài việc buôn bán, mở quán bar, lại thi đầu bếp. Vừa rồi hai người đi mua một đồng nguyên liệu nấu ăn không phải dùng để xem, Sơ Vân kết luận.

“Cảm thấy anh rất lợi hại đúng không?” Tả Khiêm Lãm cười mờ ám.

“Ít khoe khoang” Sơ Vân bĩu môi, véo véo vành tai hắn, sau đó mới cảm thấy hai người như vậy rất là thân mật, liền xấu hổ muốn bò xuống. Âm thầm may mắn hiện tại có nắng nhiều, nếu không mặt đỏ sẽ rất rõ ràng?

“.....” Tả Khiêm Lãm dè xuống xao động trong lòng, nhìn Sơ Vân ngượng ngùng động lòng người như thế, hắn rất muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia thật sâu, chính là, không thể, bây giờ chưa phải lúc, thương tổn của Sơ Vân chưa lành, nếu nhớ lại ký ức khó chịu, sẽ chỉ làm cậu tổn thương lần nữa.

“Chúng ta cùng chuẩn bị cơm tối, em làm phụ bếp.” Tả Khiêm Lãm cười cười, ôm cậu đứng dậy, đi tới phòng bếp.

“Vì sao để em làm phụ bếp? Không sợ em cho nó nổ?” Sơ Vân dương mi.

“Nếu nó nổ, vậy buổi tối chúng ta liền ăn không khí.” Tả Khiêm Lãm cười hì hì.

“Em mới không ăn không khí.” Sơ Vân nằm sấp trên vai hắn, bên môi là nụ cười xinh đẹp như hoa.

“Uống gió đông nam kia, ẩm ướt, có súp có nước.”

“Thuận tiện thêm mưa đá, anh uống đi, em không cần.”

“Hừm hừm, Vân, em thật nhẫn tâm.”

“Là anh tự muốn uống.”

“Vậy em không theo anh đồng cam cộng khổ sao?”

“Lấy tiền để nói chuyện.” Sơ Vân xò tay nhỏ bé ra, híp mắt.

“Nhóc tham tiền.” Tả Khiêm Lãm nhéo nhéo mũi Sơ Vân.

Bóng dáng hai người thân mật biến mất tại phòng bếp.

Nhìn Tả Khiêm Lãm lưu loát chiền xào, Sơ Vân mở to mắt, vô cùng học hỏi. Hóa ra, người này không nói đùa, đúng là có chút tài năng.

“Không cho phép ăn vụng nha.” Tả Khiêm Lãm như có mắt sau gáy.

Sơ Vân vội vàng ném tôm chiên giòn vào trong miệng, thu tay sau lưng, chôn vùi chứng cứ. Ở bên Tả Khiêm Lãm, cậu càng sống càng nhỏ, Tả quá cưng chiều cậu.

Tả Khiêm Lãm quay đầu lại, cười cười nhìn cậu, “Lát nữa anh sẽ cho em ăn no đến thở không nổi, chuẩn bị tư tưởng tốt tư tưởng nhé.”

Sơ Vân nghiêng đầu, nhăn mũi, giả bộ như không nghe.

Tả Khiêm Lãm cười khê, hân thích nhìn bộ dáng buông lỏng của Sơ Vân như thế, cũng hy vọng cậu làm nũng với mình.

Kết quả, bữa tối Sơ Vân thật sự bị Tả Khiêm Lãm buộc ăn rất nhiều, bụng nhỏ căng tròn, không động nổi, ngồi thở phì phò.

“Anh thật sự muốn em chết vì no a, chần heo cũng không nuôi như vậy.” Sơ Vân gối lên đùi Tả Khiêm Lãm, nằm ngang trên sofa, oán hận trừng mắt nhìn.

Tả Khiêm Lãm đang gọt hoa quả, nghe vậy, chỉ cười hì hì, xem ra là muốn tiếp tục kế hoạch cho heo ăn.

“Anh có băng dán chứ?” Sơ Vân bỗng nhiên nói.

“Có, để làm gì?” Tả Khiêm Lãm khó hiểu, cúi đầu nhìn cậu.

“Dán miệng.” Đỡ phải ăn, Sơ Vân trầm nghĩ.

Tả Khiêm Lãm khiêu mi, dở khóc dở cười, xem ra Sơ Vân đã ăn tới sợ, buông dao gọt trái cây, vỗ vỗ mặt cậu, “Vân, em quá gầy, béo một chút mới tốt.”

“Sao anh không nói thẳng là vóc dáng em quá nhỏ.” Sơ Vân lẩm bẩm.

“Ha ha, nhỏ một chút, nhưng vô cùng đáng yêu, ôm như búp bê.” Tả Khiêm Lãm xoa cằm nhỏ của cậu, bắt quá, chịu khổ là chính hắn, muốn Sơ Vân lớn đến khi có thể ăn, còn phải đợi.

“Không hề tốt.” Sơ Vân meo máo, cậu rõ ràng đã hai mươi mấy tuổi, thân thể lại là thiếu niên, cảm giác giống như dưa già giả làm dưa non.

Tả Khiêm Lãm rất là vui vẻ, “Ăn trái cây?” Xiên một miếng dưa mật, đưa đến bên miệng Sơ Vân.

Sơ Vân lập tức nghiêng đầu, ngậm chặt miệng, như tránh né độc dược.

“Thật sự không ăn?” Tả Khiêm Lãm dùng dưa mật nhẹ nhàng cọ cọ miệng nhỏ, hết chọc mèo, vô cùng hào hứng.

Sơ Vân [tự cho là] hung dữ trừng mắt nhìn người đàn ông phía trên, rất muốn cắn một cái — mục tiêu là tay Tả Khiêm Lãm, mà không phải dưa mật!

“Rất ngọt nha, ăn một miếng được không?”

Sơ Vân lắc đầu, đẩy tay của hắn ra.

Tả Khiêm Lãm thở dài, đúng là Sơ Vân thật sự ăn không vô, đành phải ném miếng dưa vào miệng mình.

“Anh.....” Sơ Vân đỏ mặt, nghĩ đến miếng dưa mật kia đã chà xát trên miệng mình nửa ngày, bây giờ lại bị Tả Khiêm Lãm ăn hết, cảm giác có chút..... Đột nhiên giống như quỷ nhập, liền nhin không được liếm liếm cánh môi.

Ánh mắt Tả Khiêm Lãm ngưng tụ, rũ mi, ngón tay chạm vào môi Sơ Vân, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thân thể Sơ Vân có chút cứng, tùy ý Tả Khiêm Lãm vuốt ve môi mình, sao lại cảm giác ánh mắt Tả không đúng, giống như có lửa, mà tim mình lại bắt đầu đánh trống, tiết tấu nhanh hơn, ừm, có chút nóng.

“Cái kia.....” Sơ Vân lúng túng mở miệng, ai ngờ vừa mở miệng lên tiếng, đầu lưỡi liền không cẩn thận lướt qua đầu ngón tay của Tả Khiêm Lãm, cậu lập tức cảm nhận được hắn chấn động. Lại nhìn lên mắt Tả Khiêm Lãm, thâm thúy như trời đêm, muốn đem cậu hút đi vào.

Chẳng biết tại sao, Sơ Vân đột nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trong nháy mắt, vội vàng đứng lên, phóng tới toilet, “Em đi rửa mặt.” Lại biến thành đà điệu nhỏ.

Tả Khiêm Lãm than nhẹ một tiếng, vỗ vỗ mặt, có vẻ, hấn đánh giá cao tự chủ của mình. Với hấn mà nói, vật nhỏ kia quá mức mê người!

Xem ra, hai ngày này hấn phải học cao tăng đặc đạo lục căn thanh tịch! Ai, đều do mình tự đào hầm nhảy vào.....

39. Chương 39: Cuộc Chạm Trán Nhỏ

Đêm yên tĩnh.

Sơ Vân nằm trên giường lớn mềm mại, nhưng lại lăn lộn khó ngủ. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể thấy từng ngôi sao lóng lánh trong bầu trời đêm, nửa vầng trăng lấp ló dưới mây.

Nơi này là nhà của Tả Khiêm Lãm, yên tĩnh an bình, nhưng Sơ Vân lại cảm thấy quá lạnh. Cậu không dám ngủ, bởi vì khi nhắm mắt lại, trong đầu sẽ không ngừng lướt qua hình ảnh giảng co giữa mình và Thiệu Mục Vân, nghĩ đến bọn họ đã gần như xé toang mặt nạ, cảm xúc phức tạp đến khó tả.

Nên làm gì bây giờ? Cậu rất muốn nhân cơ hội rời khỏi Thiệu Mục Vân, nhưng cậu biết người đàn ông kia không dễ từ bỏ ý đồ, chắc chắn sẽ đuổi theo. Hơn nữa, Thiệu Mục Vân còn có quyền giám hộ với cậu, dù thế nào, cậu cũng không thể hoàn toàn thoát ra.

Nếu tìm Tả Khiêm Lãm, có mang đến phiền toái cho Tả không? Với tính cách của Thiệu Mục Vân, cậu không biết người đàn ông kia sẽ làm ra chuyện khinh khùng điên cuồng gì, vạn nhất khiến Tả Khiêm Lãm gặp rắc rối, như vậy dùng mệnh của cậu cũng trả không đủ!

Còn có một chuyện khiến cậu phiền lòng, chính là vấn đề thân thể của cậu.

“Thiệu Sơ Vân” Bây giờ còn sạch sẽ, không có cho người khác chạm qua, nên Thiệu Mục Vân tuyệt đối không buông tha, nhưng, cậu đã không thể chịu được khi Thiệu Mục Vân chạm vào cậu.

Rốt cuộc nên làm thế nào?

Lật qua lật lại trên giường, trong lòng lo lắng, tựa hồ ôm chặt chính mình cũng không thể ngăn lạnh lẽo vây quanh.

.....

Tả Khiêm Lãm cũng không ngủ, dựa vào đầu giường, một tay gác sau đầu, nghĩ bước hành động tiếp theo. Tư liệu đều đủ, còn lại, chỉ là nội dung chương trình, phải có sách lược vẹn toàn mới được.

Đột nhiên, lỗ tai hấn vừa động, tựa hồ nghe tiếng bước chân. Yên lặng nhìn sang, dưới ánh sáng mờ mờ, quả nhiên cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, bóng người nhỏ nhắn lặng lẽ tiến đến, rón ra rón rén như chuột nhỏ, chậm rãi tới gần giường.

Bóng người hiển nhiên là Sơ Vân.

Tả Khiêm Lãm khiêu mi, cười thầm, nhóc con nửa đêm không ngủ, chẳng lẽ muốn đánh lén hấn?

Đã thấy Sơ Vân đi đến cuối giường, nhìn chung quanh một chút, sau đó nhẹ nhàng bò lên giường, như sợ Tả Khiêm Lãm bừng tỉnh, chậm rãi vén một góc chăn, chui vào, cuộn thành một đoàn, không hề động.

Giống hệt con mèo nhỏ, nếu Điểm Điểm lớn lên, có lẽ sẽ như vậy a? Tả Khiêm Lãm thầm nghĩ.

Bất quá —

“Tối đây đi, Vân.” Hấn đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, hàm chứa chút đặc ý vui đùa.

Kết quả là nghe một tiếng thét kinh hãi, tiểu đông tây kia lăn xuống giường.

“Vân!” Tả Khiêm Lãm vội vàng mở đèn đầu giường, bước xuống. Hắn là muốn trêu chọc Sơ Vân, nhưng không muốn cậu bị thương.

Tả lại dọa mình, hóa ra hắn không ngủ ư? Sơ Vân ngồi tại góc giường, tức giận giữa đầu tròng Tả Khiêm Lãm, thậm chí đều đã quên mình mới là khách không mời mà đến.

Tả Khiêm Lãm cười khế, “Không ngã đau chứ?” Khom người ôm lấy cậu, lại nhú mào phát hiện tay chân cậu lạnh buốt, trên người cơ hồ không có độ ấm.

“Sao lại lạnh như vậy?” Vội vàng nhét cậu vào ổ chăn, mình cũng nhanh chóng nằm vào, đắp kín chăn cho hai người, ôm cả Sơ Vân vào lòng.

Sơ Vân thở nhẹ, tựa vào ngực Tả Khiêm Lãm, lập tức cảm thấy cực kỳ ấm áp, nhịn không được dùng gò má cọ cọ lồng ngực, nhẹ lấm bầm, “Thật thoải mái.”

Tả Khiêm Lãm có chút dở khóc dở cười, cảm giác mình thành lò sưởi kiêm gối ôm. Nhẹ nhàng phủ phủ tóc Sơ Vân, ôn nhu nói: “Một mình không ngủ được ư?”

“Ừm.” Sơ Vân nhỏ giọng.

“Muốn anh kể chuyện cho em không?”

“Không cần.” Cậu không phải đứa trẻ ba tuổi, Sơ Vân lấm bầm.

“Vậy hát ru nhé?” Tả Khiêm Lãm không ngừng cố gắng.

“Em sợ tiếng ca của anh là ma âm.” Xuyên nào.

“Không có, nhiều nhất, thiếu hai âm mà thôi.” Tả Khiêm Lãm cười cười, lồng ngực khẽ chấn động, đồng thời ôm chặt thân thể nhỏ bé của Sơ Vân.

“Không biết xấu hổ.” Sơ Vân cũng bật cười, tay phải ôm eo Tả Khiêm Lãm, chân nhỏ cọ cọ đôi chân rắn chắc, cảm giác thật thú vị.

Muốn đùa với lửa ư? Nhóc con ngốc nghếch! Tả Khiêm Lãm thềm thở dài, tận lực dời đi chú ý, “Vân, ngày mai muốn đi đâu chơi?”

“Không biết, Tả?” Tình cảm ấm áp khiến Sơ Vân có chút buồn ngủ, liền nhắm mắt lại, thanh âm mơ hồ.

“Anh cũng không biết.” Nhìn nhóc con trong lòng đã khép mắt, vì vậy vươn tay tắt đèn, lại vuốt ve tóc cậu, nhẹ nhàng nói: “An tâm ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ừm, ngủ..... Ngon.....” Sơ Vân nỉ non, rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp.

Tả Khiêm Lãm thở dài, hắn đoán được nguyên nhân Sơ Vân mất ngủ, đại khái là do Thiệu Mục Vân? Dù sao ban ngày mới trải qua chuyện như vậy, hơn nữa giữa bọn họ có dây dưa, tâm tình Sơ Vân nhất định rất loạn.

Xem ra, tên chết tiệt Thiệu Mục Vân đã biết ở bên trong linh hồn con nuôi chính là Liêu Y Phàm? Nếu không, hắn không ra tay với Sơ Vân sớm thế!

Tả Khiêm Lãm nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lòng phức tạp. Hắn biết Thiệu Mục Vân nhận nuôi Sơ Vân không phải vì thiếu con trai, từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, hắn liền hiểu tâm tư của Thiệu Mục Vân, nếu muốn nuôi con, sao phải chọn đứa trẻ diện mạo giống Liêu Y Phàm?

Hơn nữa những ngày này thu thập tư liệu xem, Thiệu Mục Vân chính là muốn chế tạo Liêu Y Phàm, một Liêu Y Phàm sạch sẽ thuần khiết, để hắn phát tiết tình ý. Tên kia, thật đúng là thần kinh, Tả Khiêm Lãm thâm than.

Xem ra, không thể quá nương tay với Thiệu Mục Vân! Trước khi đi vào giấc mộng, Tả Khiêm Lãm nghĩ như vậy.

.....

Sáng ngày thứ hai, sau khi Sơ Vân phát hiện mình cuộn tròn trong lòng Tả Khiêm Lãm ngủ một đêm, lập tức mặt đỏ bừng, cũng giật mình nhớ tới là đêm qua mình không ngủ được mà “Đánh lén” người họ Tả nào đó!

“Cái kia, sớm.....” Sơ Vân không biết nói gì cho phải, cậu chưa từng ngủ chung giường với ai, nhưng ở chung với Tả Khiêm Lãm, lại cảm thấy rất ấm áp thư thích, một đêm mộng đẹp.

“Sớm, bữa sáng muốn ăn gì?” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, thoải mái dựa vào đầu giường, lấy tay phủ phủ gò má hồng nhuận của Sơ Vân, vô cùng thích xem bộ dáng khỏe mạnh đầy sức sống của cậu.

“Gì cũng được.” Sơ Vân ôm chần mền, cúi thấp đầu, ngồi trên giường, rất muốn vùi mình vào chần. Tối hôm qua, cậu ngủ có đá Tả Khiêm Lãm hay nói mới lung tung không nhỉ?

“Thật ư, vậy đi rửa mặt trước a.” Tả Khiêm Lãm nắm nắm chân nhỏ của cậu, hần phát hiện mình vô cùng thích vuốt ve chân nhỏ của Sơ Vân.

“Được.” Sơ Vân nhanh chóng rút chân lại, nghiêng người, bò xuống giường, chạy về phòng mình.

Tả Khiêm Lãm hí hóp cười khê, cảm thấy tâm trạng siêu tốt, so với ngày nắng bên ngoài còn tốt hơn.

Như vậy, từ nơi này bắt đầu? Ngón trở nhẹ nhàng gõ lịch điện tử trên bàn, ánh mắt dần dần thâm thúy.

.....

Lúc Hạng Phiền gọi điện thoại tới, Thiệu Mục Vân đang nằm trên giường ở phòng Liêu Y Phàm, trần trọc. Trên bàn nhỏ đầu giường, chai rượu rỗng lẫn lóc.

Hai đêm thiếu ngủ, sắc mặt tái nhợt, hàm dưới lún phún râu.

“Sao vậy, Hạng Phiền?” Thiệu Mục Vân nhận điện thoại, nhắm mắt, lấy tay giật nhẹ cổ áo sơ mi đã nhăn, giọng say rượu khàn khàn.

“Thiệu tổng, có việc gấp, hợp đồng với tập đoàn Thông Hoa có biến cố, vừa rồi họ trả bản vẽ về, quyết định không hợp tác với Thiệu thị nữa.” Hạng Phiền nhìn bản vẽ trong tay, sắc mặt ngưng trọng. Thiết kế cho Thông Hoa, chính là hợp đồng lớn nhất mấy tháng gần đây, đã nói chuyện lâu rồi, nhưng đối phương lại đột nhiên trở mặt!

“Cậu nói cái gì?” Thiệu Mục Vân đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy, đầu nặng ong ong.

“Tập đoàn Thông Hoa hủy bỏ hợp tác, Thiệu tổng, ngài có thể tới văn phòng chứ?” Hạng Phiền có dự cảm không tốt lắm, chỉ sợ lần này tổn thất không ít.

“Tôi lập tức qua.” Thiệu Mục Vân cúp điện thoại, ần ần mi tâm, đứng dậy xuống lầu, lúc đi tới cửa, hần quay đầu nhìn lại căn phòng tao nhã lần nữa, khê thở dài, Y Phàm.....

.....

Hai ngày cuối tuần, Sơ Vân và Tả Khiêm Lãm không đi đâu, chỉ ở trong nhà — chơi game.

Buổi sáng hôm đó, dùng xong bữa sáng, Sơ Vân rảnh rỗi thám hiểm mọi nơi, kết quả phát hiện có một phòng nhỏ không bày biện đồ dùng, chỉ có một tivi tinh thể lỏng 34 inch, bên cạnh là tay cầm chơi game, những thứ khác, là một đồng đĩa CD trò chơi, còn có năm sáu cái ghế đệm.

“Nơi vui chơi của trẻ con” trưởng thành ư?

Kiếp trước, cậu chưa từng chơi trò game nào, bởi vậy rất hiếu kì, liền qua xem. Cái này thật sự không biết, thấy đã giật mình.

Những game kia, đủ thể loại, chiến đấu, trí tuệ, kinh dị, mạo hiểm, còn có trò nuôi dưỡng. Trán Sơ Vân nổi gân xanh, cảm thấy hình tượng cao lớn chói lọi của Tả Khiêm Lãm trong lòng mình đã rớt xuống ngàn trượng.

“A ~ a, quả nhiên bị em phát hiện!” Tả Khiêm Lãm bước tới, trên mặt là bất đắc dĩ cùng..... Xấu hổ. Đại khái không ai biết thú vui nhỏ của hần, thiệt là.

Sơ Vân quay đầu nhìn hẩn, giống như cười mà không cười. Bất quá, thực sự cảm thấy Tả Khiêm Lãm như vậy càng giúp cậu dễ dàng tiếp cận, liền có chút vui vẻ.

Tả Khiêm Lãm ngồi xếp bằng bên cạnh cậu, xoa xoa đầu cậu, “Có muốn chơi không?”

“Có thể chứ?” Sơ Vân tìm kiếm loại game mình cảm thấy hứng thú.

“Đương nhiên, chỉ cần em không nói cho người khác là được.” Tả Khiêm Lãm rất sợ mất mặt!

“Bí mật?” Sơ Vân khiêu mi.

“Bí mật!” Tả Khiêm Lãm vắn mi.

Vì vậy, từ đó trở đi, Sơ Vân và Tả Khiêm Lãm ở trong phòng đại chiến, thẳng đến khi trời đen kịt, thiếu chút nữa bỏ qua bữa tối.

Chiều chủ nhật.

Ngồi trên sofa, Sơ Vân vừa xem tivi vừa ăn hoa quả. Ăn hết đĩa hoa quả thập cẩm này là nhiệm vụ Tả Khiêm Lãm giao cho cậu, không còn cách nào, Sơ Vân đành phải cố gắng nhét vào miệng.

Mà Tả Khiêm Lãm đang chuẩn bị bữa tối trong bếp, dùng xong cơm tối sẽ đưa cậu trở lại ký túc xá.

Trên TV phát lại tin tức tổng hợp. Đột nhiên, tin thứ nhất khiến Sơ Vân kinh hãi thiếu chút nữa ném đĩa đựng trái cây.

Sao có thể?

Cậu run rẩy đặt đĩa trái cây xuống bàn, không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình.

Trên tivi nói, ngày hôm trước cảnh sát nhận được mật báo, thành công phá ổ mại dâm dưới lòng đất, cũng bắt được khách tham gia hoạt động tình dục, trong đó còn có một vị giáo sư Piano nổi tiếng. Lúc ấy, trong phòng nào đó, vị giáo sư kia đang xâm hại một thiếu niên.

Tuy tin tức không nói rõ tên của giáo sư Piano, hình ảnh cũng bị làm nhòe, nhưng Sơ Vân vẫn nhận ra ông ta, đúng là người đàn ông đầu tiên ở kiếp trước của cậu!

Toàn thân Sơ Vân run rẩy, không nói rõ tư vị trong lòng. Ngọt bùi cay đắng mặn sá, giống như các loại hương vị đều hòa lẫn, chỉ cảm thấy nồng nặc, sau đó tràn ra khỏi mắt, không ngừng chảy.

“Ô ô.....” Sơ Vân ôm chính mình, nhỏ giọng khóc, giống như khóc cho ủy khuất nhiều năm qua.

Tả Khiêm Lãm lẳng lặng đứng sau sofa, ôn nhu nhìn Sơ Vân. Có thể khóc là tốt rồi, hy vọng Vân bỏ đi một phần đắng chát của ký ức, từ giờ, thêm một phần hạnh phúc và khoái hoạt.

Anh sẽ bảo vệ em thật tốt, Vân, tin tưởng anh, Tả Khiêm Lãm âm thầm thề!

40. Chương 40: Cho Em Dững Khí

Sơ Vân khóc, Tả Khiêm Lãm giả vờ không phát hiện, mặc cậu tùy ý phát tiết, chờ cậu bình tĩnh, lại tươi cười như thường ngày.

Với đôi mắt đỏ hoe như mắt thỏ của mình, Sơ Vân có chút xấu hổ, nhưng thấy Tả Khiêm Lãm không hỏi đến, liền hiểu chắc chắn Tả biết một số chuyện. Không bất an, ngược lại, càng cảm thấy thoải mái, có lẽ, có người giúp cậu chia sẻ gánh nặng, cậu thật sự tìm được giải thoát?

Dùng xong bữa tối, Tả Khiêm Lãm đưa Sơ Vân về ký túc xá.

Trên xe, Sơ Vân mở điện thoại, giật mình, cuộc gọi đến và tin nhắn kéo thành hàng dài, xem qua một lượt, chỉ có hai cái tên, Thiệu Mục Vân và Lãnh Tuyết Dật.

Sơ Vân bỏ qua tin nhắn của Thiệu Mục Vân, chỉ kiểm tra một tin Lãnh Tuyết Dật nhắn lại, là hỏi cậu đi đâu, đã xảy ra chuyện gì, đọc xong liền nhắn lại cho hắn.

“Tả, anh nói A Dật có thể chém em không?” Sơ Vân nghiêng đầu nhìn điện thoại, nếu không nhanh gọi, bão tố sẽ đến.

“Không, người cậu ta muốn chém là anh.” Tả Khiêm Lãm dương mi, khẳng định.

“Vì sao?” Sơ Vân khó hiểu.

“Bởi vì anh đưa em đi mà không nói cho cậu ta biết.” Tả Khiêm Lãm đắc ý cười khê.

“Là..... Như vậy?” Sơ Vân vắn mi, vừa định nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, xem, quả nhiên là Lãnh Tuyết Dật, Sơ Vân vội vàng tiếp. Vừa tiến đến bên tai, tiếng rống to của Lãnh Tuyết Dật đã truyền tới:

“Sơ Sơ, hai ngày này cậu chạy đi đâu, vì sao không mở máy?”

“Thực xin lỗi, A Dật, tôi quên mất.” Sơ Vân lập tức xin lỗi.

“Ở cùng ông chú giáo hoạt kia sao?” Lãnh Tuyết Dật hừ hừ.

“..... Ừm.” Sơ Vân đã có thể tưởng tượng biểu lộ lúc này của A Dật, chắc chắn là đang dựng râu tròng mắt, tuy hắn chưa có râu.

“Quả nhiên.” Lãnh Tuyết Dật khó chịu, “Đúng rồi, Sơ Sơ, cậu không sao chứ? Nghe nhân viên phục vụ của quán bar nói, hình như cậu từ nhà chạy đến?”

“Ừm, không sao.” Sơ Vân không định nói cho Lãnh Tuyết Dật tình hình cụ thể, tránh hắn lo lắng.

“Thật không? Vậy cậu hiện tại đang.....” Lãnh Tuyết Dật còn chưa nói xong, tín hiệu đột nhiên mất.

Sơ Vân nhìn điện thoại đen kịt, lại nghiêng đầu nhìn Tả Khiêm Lãm, nhún nhún vai, vô tội nói, “Hết pin.”

“Ha ha ha ~” Tả Khiêm Lãm thoải mái cười to, chắc chắn bên kia điện thoại, biểu lộ của Lãnh tiểu quỷ tuyệt đối thú vị.

Bọn họ đoán không lầm, Lãnh Tuyết Dật đang ngồi trên giường, một chân đạp ghế, oán hận tròng mắt nhìn điện thoại. Mất tín hiệu, đáng giận, lại mất tín hiệu, thật khó khăn mới gọi được!

Bất quá, nghe bên Sơ Vân có tạp âm mơ hồ, hắn đang ở trên đường? Thôi, chờ cậu ấy về rồi nói, Lãnh Tuyết Dật cào tóc, nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ, đại khái Sơ Sơ sắp trở lại nhỉ?

Chỉ là, khiến hắn không ngờ, hắn lại không phải người đầu tiên “Yết kiến” Sơ Vân, mà nhóm đầu tiên chính là: Quân Đặc và Điểm Điểm.

Sơ Vân về tới ký túc xá, lúc đổi giày trước cửa, vừa vặn Quân Đặc từ nhà ăn đi ra trông thấy, vì vậy bị hắn kéo tới phòng, trên mặt là hưng phấn.

“Sao vậy, A Đặc?” Sơ Vân nghi hoặc nhìn Quân Đặc cơ hồ sắp vẽ hai cái răng con thỏ ra ngoài, có chuyện gì tốt mà vui vẻ như vậy?

Quân Đặc nhìn quanh, không thấy ai, mới ghé vào tai Sơ Vân nhỏ giọng: “Điểm Điểm mở mắt rồi, là màu vàng rất đẹp!”

“Thật ư?” Vừa nghe, Sơ Vân cũng vui vẻ mở to mắt, vội vội vàng vàng xông tới.

Tả Khiêm Lãm theo phía sau, sững nịch nhìn Sơ Vân hưng phấn như đứa trẻ.

Trong phòng, Điểm Điểm hào hứng thám hiểm trên giường Quân Đặc, cào cào cái này, cào cào cái kia, sinh động đáng yêu. Nghe tiếng mở cửa, nó quay đầu nhìn qua, nhẹ nhàng meo meo hai tiếng.

“Điểm Điểm!” Sơ Vân nhào qua, cẩn thận ôm lấy Điểm Điểm.

Điểm Điểm nhún nhún mũi nhỏ, ngửi ngửi, thấy hương vị quen thuộc, vì vậy meo meo kêu, cọ cọ trong ngực Sơ Vân, còn dùng đầu lưỡi liếm ngón tay cậu.

“Thật đáng yêu! Thật đáng yêu!” Sơ Vân không biết nên dùng từ gì để diễn tả, chỉ có hai chữ, đáng yêu!

“Kỳ thật tối thứ sáu Điểm Điểm đã mở mắt, tôi định nói cho cậu biết, mới nhớ tôi quên hỏi số điện thoại của cậu.” Quân Đặc gãi đầu, sau đó lại gãi gãi tai nhỏ của Điểm Điểm.

“Thực xin lỗi, nhưng Điểm Điểm thật xinh đẹp.” Sơ Vân nhẹ nhàng gãi hàm dưới của Điểm Điểm, nhóc con khò khè vô cùng hưởng thụ, đôi mắt to hoàng kim híp lại, đuôi nhỏ đung đưa.

“Tả, anh xem, Điểm Điểm có đẹp không?” Sơ Vân giơ Điểm Điểm trước mặt Tả Khiêm Lãm như hiến vật quý.

“Ừm, đẹp.” Tả Khiêm Lãm gật đầu, chắc hẳn về sau cũng sẽ đùa tốt, hẳn xấu xa nghĩ.

“Cám ơn cậu, A Đặc.” Sơ Vân thật tâm nói, đặt Điểm Điểm xuống giường, nghĩ lát nữa nói cho hắn biết số điện thoại của mình.

“Đừng câu nệ, tôi cũng rất thích Điểm Điểm.” Quân Đặc sờ mũi, đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, Điểm Điểm còn học đi cầu rồi nha!”

“Điểm Điểm thật ngoan!” Sơ Vân nhẹ nhàng vuốt ve lưng Điểm Điểm, nhóc con thấy có người cùng chơi với nó, liền ngứa bụng, tứ chi quẩn lấy tay Sơ Vân, cắn cắn, đáng tiếc, một chút lực đều không có.

Sơ Vân bị động tác của nó chọc cười không ngừng.

Đột nhiên, cửa phòng bị đập mở, Lãnh Tuyết Dật đen mặt xông tới, vừa thấy Sơ Vân, lập tức bão nổi, đương nhiên, là hướng về phía Quân Đặc, “Đầu súng kíp, tôi biết ngay cậu lại kéo Sơ Sơ đến đây.”

Vừa rồi, hắn nhìn qua cửa sổ, thoáng thấy Sơ Vân đã trở lại, nhưng đợi nửa ngày, lại không thấy người đi lên. Đột nhiên hắn nhớ tới đợt tập huấn mấy ngày hôm trước, Quân Đặc cũng âm thầm kéo Sơ Vân đi, vì vậy, lập tức lao đến, quả nhiên như hắn dự đoán, hừ!

“A Dật, cậu xem, Điểm Điểm mở mắt nha!” Sơ Vân ôm lấy Điểm Điểm, đưa đến trước mặt Lãnh Tuyết Dật.

Trong nháy mắt, Lãnh Tuyết Dật lui về phía sau hai bước, mồ hôi rơi độp độp, “Cái kia, cái kia.....” Cảnh giác nhìn chằm chằm vào Điểm Điểm trên tay Sơ Vân, cảm thấy bây giờ vật nhỏ này còn khinh khủng hơn!

“Lãnh Tuyết Dật, cậu đúng là vô dụng.” Quân Đặc không sợ chết cười nhạt.

“Câm miệng, cậu quản tôi!” Lãnh Tuyết Dật liếc hắn, sau đó tiếp tục cùng Điểm Điểm mắt to trừng mắt nhỏ.

“A Dật, muốn ôm một cái không?” Sơ Vân xấu xa nói, đem Điểm Điểm tiến về phía trước.

Điểm Điểm phối hợp meo meo kêu hai tiếng, hướng Lãnh Tuyết Dật vờn hai chân trước.

“Không cần!” Lãnh Tuyết Dật lập tức co lại, áp vào tường.

Thấy thế, ba người khác cười to, chỉ mỗi diễn viên Lãnh Tuyết Dật đen mặt.

“Được rồi, không đùa cậu, A Đặc, tôi muốn mang Điểm Điểm về.” Sơ Vân bỏ Điểm Điểm vào giỏ.

“Cứ để ở chỗ tôi đi, tôi chăm sóc nó giúp cậu.” Quân Đặc nhìn Lãnh Tuyết Dật, ý là, trong phòng của cậu có tên nhóc vô cùng nhác gan.

Hừ! Lãnh Tuyết Dật cho hắn một cái hừ lạnh.

Điều này cũng đúng, Sơ Vân lại nhìn Tả Khiêm Lãm, thầm nghĩ, giao cho Tả, phỏng chừng Điểm Điểm sẽ trở thành món đồ chơi bất hạnh, vì vậy bắt đặc dĩ gật đầu, “Được rồi, vậy A Đặc, phiền cậu.”

“Không phiền, không phiền.” Quân Đặc có vẻ thật cao hứng.

Chơi cùng Điểm Điểm một lát, ba người nhóm Sơ Vân trở về phòng.

“Sơ Sơ, hôm trước đã xảy ra chuyện gì, cha cậu chạy tới trường học tìm cậu.” Nhìn Sơ Vân đang sắp xếp quần áo, Lãnh Tuyết Dật liền hỏi, vấn đề này đã quẩn quýt lấy hắn hai ngày. Đương nhiên, hắn không biết kỳ thật Thiệu Mục Vân không phải cha ruột của Sơ Vân, cũng không hiểu mối quan hệ phức tạp giữa hai người.

“Không có gì, chỉ cãi nhau một trận.” Sơ Vân hời hợt.

“Chỉ vậy ư?” Lãnh Tuyết Dật liếc Tả Khiêm Lãm, bản năng phát giác Sơ Vân nói dối, nhưng, hắn có thể lý giải tâm trạng của Sơ Vân, dù sao Tả Khiêm Lãm là đàn ông thành thực, nếu có chuyện gì, tìm người lớn tốt hơn? Tuy nghĩ vậy, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái, cảm giác mình thua triệt để.

“Ừm, A Dật không cần lo lắng, không có gì.” Sơ Vân quay đầu cười trấn an. Hai ngày này, Tả Khiêm Lãm luôn bên cậu, giúp tâm trạng cậu tốt hơn, nếu cậu chỉ có một mình, sợ rằng bộ dáng hiện tại vô cùng ủ rũ, có lẽ đã trốn đi đâu đó!

Lãnh Tuyết Dật lại nhìn Tả Khiêm Lãm, dương mi, không hỏi nữa. Hắn biết rõ, dù mình hỏi, Sơ Vân và Tả Khiêm Lãm cũng không nói thêm gì. Lúc này hắn vô cùng oán hận bản thân nhỏ bé, không thể giúp Sơ Vân, chỉ có thể lo lắng suông. Ai, khi nào hắn mới lớn lên?

“Vân, anh về phòng trước, sớm ngủ đi.” Tả Khiêm Lãm đứng dậy, xoa xoa đầu Sơ Vân.

“Được.” Sơ Vân híp mắt, vô thức theo động tác của hắn quơ quơ đầu, cảm thấy bàn tay lớn của Tả vô cùng thoải mái.

Tả Khiêm Lãm cười khê, rồi hướng Lãnh Tuyết Dật, “Tên nhóc, chăm sóc Vân thật tốt.” Dứt lời, lại khê vuốt gò má Sơ Vân, mới xoay người rời đi.

Lãnh Tuyết Dật âm thầm đè nén tức giận, cảm thấy siêu khó chịu, Tả Khiêm Lãm như đang hướng hắn thị uy.

“A Dật, cậu tắm rửa trước?” Sơ Vân giật nhẹ tóc Lãnh Tuyết Dật, Tả đã đi, sao hắn còn trừng mắt nhìn cửa?

“Không, Sơ Sơ tắm trước, tôi chờ.” Lãnh Tuyết Dật nhịn không được vươn tay ôm Sơ Vân, nói nhỏ, “Cho tôi ôm một chút, một chút thôi.”

“A Dật, sao vậy?” Sơ Vân khó hiểu, muốn ngẩng đầu nhìn biểu lộ của hắn, nhưng ót bị đè lại không thể động đậy, chỉ có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn của Lãnh Tuyết Dật.

“Không sao.” Lãnh Tuyết Dật hít sâu một hơi, buông cậu ra, “Tốt lắm, đi tắm a, có muốn tôi chuẩn bị nước ấm cho cậu không?”

“Không cần, tôi tắm vòi sen là được.” Sơ Vân nhìn hắn, “Thật sự không sao?”

Lãnh Tuyết Dật nhếch miệng cười, tỏ vẻ muốn búng trán cậu, “Không sao, nhanh đi tắm rửa.”

“Nha.” Sơ Vân vội vàng né tránh, cầm đồ ngủ lên, vào phòng tắm.

Lãnh Tuyết Dật ngã xuống giường, nhắm mắt, rốt cuộc hắn đã xác định, khoảng cách giữa mình và Tả Khiêm Lãm quá xa, có thể cho Sơ Sơ một mảnh trời rộng lớn, chỉ có thể là ông chú kia.

.....

Sơ Vân không ngờ mình gặp lại Thiệu Mục Vân nhanh như vậy.

Xế chiều thứ hai, tan học, Sơ Vân trở lại ký túc xá, phát hiện cửa phòng không khóa, cho rằng Lãnh Tuyết Dật ở, liền nói: “A Dật, cậu lại trốn học à?” Ai ngờ vừa xoay người, thì thấy Thiệu Mục Vân ngồi trên giường của mình.

“Y Phàm!” Thiệu Mục Vân thấy cậu trở về, lập tức đứng dậy, đi nhanh tới.

Sơ Vân phản xạ muốn mở cửa chạy trốn, tuy nhiên Thiệu Mục Vân nhanh tay giữ chặt, ôm cậu ép vào tường phòng tắm.

“Buông ra, đừng chạm vào tôi.” Sơ Vân hô nhỏ, giãy dụa.

“Đừng, Y Phàm, đừng, xin em.....” Thiệu Mục Vân dùng sức ôm Sơ Vân, vùi đầu vào cổ cậu.

“Thả tôi ra.....” Sơ Vân run rẩy, sau lưng đổ mồ hôi lạnh. Hóa ra, cậu đã không chịu được Thiệu Mục Vân đụng chạm như thế sao?

“Y Phàm.....” Thiệu Mục Vân phát giác Sơ Vân sợ hãi, mắt tối sầm lại, trong lòng đắng chát, nhưng, cánh tay chậm rãi buông ra, chống lên tường, vây quanh Sơ Vân. Hắn biết rõ, Y Phàm kháng cự mình như thế, đều là do một tay mình tạo thành, chẳng trách người khác.

“Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó.” Sơ Vân gầm nhẹ, tựa trên tường, cúi thấp đầu, hai tay ôm chặt mình.

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân âm trầm, sắc mặt có chút tái nhợt, mấy ngày thiếu ngủ, bên công ty còn một đồng chuyện phiền lòng, bận rộn suốt đầu mẻ trán, mà Sơ Vân càng khiến hắn lòng như lửa đốt.

“Tiểu Vân, ngày đó..... Thực xin lỗi.....” Thiệu Mục Vân xin lỗi, nhìn thẳng Sơ Vân. Hắn biết mình có thể cưỡng bức Sơ Vân, thậm chí nhốt cậu lại, nhưng, như vậy chỉ đẩy Sơ Vân ra xa hơn, không thể chạm đến linh hồn cậu.

Sơ Vân không nói gì. Thực xin lỗi? Ba chữ ‘Thực xin lỗi’ có thể bỏ qua hết thảy sao?

Thiệu Mục Vân không biết mình còn có thể nói gì nữa, không khí giữa hai người một mực giăng co.

Đột nhiên, cửa phòng mở, Lãnh Tuyết Dật xuất hiện, “Sơ Sơ, tôi thấy tên của cậu.....” Thấy tình cảnh trong phòng, sững sờ, chỉ nói được nửa câu. Chuyện gì xảy ra? Người đàn ông kia không phải cha của Sơ Vân ư? Vì sao không khí giữa hai người bọn họ rất quái dị?

“Tiểu Vân, đồng phục của con ta treo trong tủ quần áo, ta đi trước.” Thiệu Mục Vân nói khẽ, nhàn nhạt liếc qua Lãnh Tuyết Dật, sau đó không quay đầu lại rời đi.

41. Chương 41: Bắt Cóc

Nghi hoặc đóng cửa lại, Lãnh Tuyết Dật cau mày nhìn Sơ Vân, “Sơ Sơ.....” Nhất thời không biết nên mở miệng thế nào.

“Tôi không sao.” Sơ Vân chậm rãi buông lỏng cánh tay, ngẩng đầu cười nhạt.

“Tôi đã nói rồi mà, nếu không muốn cười thì đừng cười!” Lãnh Tuyết Dật ôm cổ cậu, đặt đầu cậu trong ngực mình, an ủi.

“Ừm, tôi biết.” Sơ Vân cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Có muốn đến xem chúng tôi tập luyện không? Hôm nay ở tại ‘Không độ’, bọn họ nói là để quen nơi biểu diễn.” Lãnh Tuyết Dật không biết nói gì, chỉ có thể đổi sang chuyện khác.

“Được, tôi đi thay quần áo.” Sơ Vân biết rõ dụng ý của Lãnh Tuyết Dật, hơn nữa, có A Dật ở đây, cậu cũng không thấy quá khó chịu.

“Tôi cũng phải thay, đúng rồi, tốt nhất chúng ta nên nhanh một chút, bằng không đến lúc ông chú kia trở về, chắc chắn sẽ đi cùng, tôi không muốn.” Lãnh Tuyết Dật buông Sơ Vân ra, lẩm bẩm.

Nghe hắn lải nhải, Sơ Vân nhin không được bật cười, hai người kia, trời sinh đối đầu.

Vì vậy, vội vàng thay quần áo, đến lúc Tả Khiêm Lãm trở về, hai người đã chạy rồi.

.....

Thời gian trôi qua rất nhanh, lễ Giáng Sinh sắp đến.

Mấy ngày nay, Thiệu Mục Vân sống một ngày tựa như một năm. Công ty hỗn loạn, chuyện liên tục ập đến, bận rộn khiến hắn không có thời gian về nhà.

Hắn có thể đoán được, ai ở sau lưng hắn giở trò quỷ.

Chính là, hắn đang lo lắng Sơ Vân.

Noel tới gần, nhưng hần không có dũng khí đón Sơ Vân về nhà đoàn tụ. Hần sợ bị cự tuyệt, cũng biết mình sẽ bị cự tuyệt.

Mặc dù trong lòng nghĩ sẽ đối xử với Sơ Vân thế này thế kia, chính là khi thật sự gặp được, nghĩ đến Y Phàm từng bị mình bức tử, trong lòng tràn ngập áy náy.

Kỳ thật ngày đó, hần không rời đi, mà đứng bên cạnh ký túc xá, vốn để bình tâm lại, ai ngờ, chứng kiến một màn làm hần chấn kinh.

Hần thấy Sơ Vân đang cười, là nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Tên nhóc cùng phòng với Sơ Vân nói gì đó, trêu chọc Sơ Vân bật cười; Sau đó, Sơ Vân đá tên nhóc kia một cái, tên nhóc còn để cho cậu đá, rồi xoa xoa đầu Sơ Vân. Lúc ấy Sơ Vân thực sinh động.

Sơ Vân, là Y Phàm, đang cười, vui vẻ tươi cười!

Thấy chuyện này, nội tâm Thiệu Mục Vân như bị dao cắt, áy náy, hối hận, chua xót, đổ kị, còn có một chút cảm giác hần không rõ là gì, hết thấy giao tạp một chỗ. Hần chỉ có thể nằm sấp trên tay lái, mặc đôi mắt ướt át.

.....

Lấy lại tinh thần, xem lịch công tác trên bàn, Thiệu Mục Vân ngửa đầu khẽ thở dài. Hay là thôi, để Y Phàm đón Giáng Sinh một cách vui vẻ, có lẽ ở cùng bạn bè, thật sự rất vui, có thể quên tất cả?

Chỉ là.....

Hần mở ngăn kéo, lấy ra một tờ hóa đơn mua sắm, là một bộ trống, đây là quà giáng sinh hần mua cho Sơ Vân. Đành chọn lúc khác tặng cậu, trống dễ bảo quản, tùy tiện đặt đâu cũng được.

Thiệu Mục Vân ần ần mi tâm, không tự chủ được mà thở dài.

.....

Hôm sau là giáng sinh, để cảm ơn việc Tả Khiêm Lãm và Lãnh Tuyết Dật thường quan tâm chăm sóc, Sơ Vân chuẩn bị đi mua vài món quà nhỏ. Tuy chỉ là chút quà, nhưng nó có thể biểu đạt tâm ý của cậu.

Cậu cũng muốn mua cho Điểm Điểm một cái vòng cổ đáng yêu, trên đó có khắc tên nó. Nuôi Điểm Điểm tại ký túc xá lâu như vậy, lại không bị phát hiện, cũng coi như may mắn, bất quá Sơ Vân biết rõ, đợi Điểm Điểm lớn hơn chút nữa, hoạt động nhiều hơn, chỉ sợ không giấu được!

“Sơ Vân? Đã lâu không gặp!”

Vừa đến cửa chính ký túc xá, Sơ Vân liền nghe được thanh âm có chút quen thuộc, theo tiếng nhìn lại, là Hạng Nhung đã gặp qua vài lần.

“Chào.” Sơ Vân nheo mắt, bởi vì Hạng Nhung đứng quá gần cậu.

“Sơ Vân muốn ra ngoài ư?” Hạng Nhung nhìn Sơ Vân mặc đồ thường ngày, liền hỏi.

“Ừm, đến cửa hàng.”

“Thật trùng hợp, tôi cũng vậy, muốn ra ngoài chọn vài món quà giáng sinh.” Hạng Nhung mỉm cười, hỏi, “Cùng đi chứ?”

Sơ Vân gật đầu. Tuy thời gian tiếp xúc với Hạng Nhung không nhiều, nhưng lại cho cậu cảm giác khá tốt.

“Vây đi thôi.”

Cửa hàng.

Hai người xem thật lâu, mới chọn được mấy món quà nhỏ.

“Sơ Vân, tìm nơi nào nghỉ ngơi một chút?” Hạng Nhung giúp Sơ Vân chỉnh lại khăn quàng cổ, “Mệt không?”

“Có chút, quà của anh chọn xong chưa?” Sơ Vân thấy trong tay hần chỉ có một túi giấy nhỏ.

“Ừm, chọn xong rồi, tôi chọn một món quà tốt nhất.” Hạng Nhung cười khẽ, “Chúng ta đến đó ngồi chút a.” Chỉ chỉ quán cà phê bên cạnh.

Sơ Vân không từ chối. Đi đến trưa, thật sự có chút mệt mỏi.

.....

Tả Khiêm Lãm nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, tại sao Sơ Vân vẫn chưa về? Nghe Quản Đạt nói, Sơ Vân đến cửa hàng, hẳn muốn tìm đi, lại bị công việc trì hoãn.

Xoa xoa ngực, hẳn đột nhiên có cảm giác không tốt. Lấy ra điện thoại, nhập số của Sơ Vân, tiếng chuông vang lên nhưng sau đó lại tắt máy. Không thể là hết pin, vì tối qua hẳn thấy cậu nạp pin, như vậy.....

Tả Khiêm Lãm nhanh chóng mở máy tính, kết nối với vệ tinh, lại phát hiện điểm sáng đại biểu cho Sơ Vân dừng ở một cửa hàng phía bên kia quảng trường, không hề nhúc nhích.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ ở cùng với Lãnh tiểu quý?

Tả Khiêm Lãm lại gọi cho Lãnh Tuyết Dật, kết quả cũng tắt máy.

Trong lòng càng cảm thấy bất an, Tả Khiêm Lãm lập tức cầm chìa khóa, máy tính, vừa đi ra ngoài vừa gọi Đoan Mộc Hoàn.

Vừa xuống dưới lầu, lại ngoài ý muốn gặp Thiệu Mục Vân.

Hai người vừa chạm mặt, lập tức hỏa hoa văng khắp nơi, oanh lôi rung động, khiến Thương Văn Phi ở một bên đầu óc choáng váng. Nhìn bên này, lại nhìn bên kia, không biết nên nói gì.

Xem ra, hai người đàn ông này có quen biết, hẳn thâm nghi.

“Tôi không muốn nói nhảm với anh, Thiệu Mục Vân, có lẽ Vân đã xảy ra chuyện!” Tả Khiêm Lãm lạnh lùng liếc hẳn, đi về bãi đỗ xe.

“Cậu nói cái gì? Tiểu Vân xảy ra chuyện?” Thiệu Mục Vân sắc mặt trắng nhợt, lập tức đi theo.

Tả Khiêm Lãm không trả lời hẳn, trực tiếp ngồi vào xe, mở khóa, phóng nhanh tới chỗ vệ tinh đã định vị.

Thấy thế, Thiệu Mục Vân cũng lập tức vào trong xe, dùng tốc độ tối đa theo sát xe Tả Khiêm Lãm, một tắc cũng không rời.

Tiểu Vân đã xảy ra chuyện? Tại sao hẳn biết? Thiệu Mục Vân cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, tim đập không ngừng. Hẳn đã mất Y Phàm một lần, không muốn mất thêm lần nữa.

Trong xe phía trước, Tả Khiêm Lãm đang nghe điện của Vũ Văn, nói mục tiêu đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, lập tức rời nhà, đi đến quảng trường, bọn họ nói là muốn giao hàng. Về phần món hàng gì, bọn họ không nói rõ trong điện thoại, nhưng người ở đầu dây bên kia vô cùng trẻ, cảm giác như là học sinh.

Tả Khiêm Lãm chấn động, quảng trường kia, là chỗ Sơ Vân đang ở.

Sát khí lập tức tràn ngập, thanh âm Tả Khiêm Lãm trầm thấp hung ác, Vũ Văn ở đầu dây bên kia cũng cảm nhận được, cả người run rẩy.

“Vũ Văn, dựa theo kế hoạch làm việc, bảo bọn họ chuẩn bị cho tốt, kịch bản đã bắt đầu!” Tả Khiêm Lãm nói khẽ.

“Vâng, Vũ Văn hiểu.”

Tả Khiêm Lãm cúp điện thoại, phóng nhanh, hẳn sẽ khiến những người kia chịu không nổi!

.....

Nói đến Lãnh Tuyết Dật.

Núp ở trong góc, hẳn hiện tại đang vô cùng ảo não nhìn điện thoại hết pin, không thể liên lạc với Tả Khiêm Lãm. Bất quá, cũng tốt, tránh tiếng chuông đột nhiên vang lên, dẫm thảo kinh xà.

Nói lúc trước, hẳn đang vui vẻ mang nhạc cụ vừa bảo dưỡng tốt chuẩn bị trở về ký túc xá. Còn chưa rời khỏi cửa quán, liền gặp một chiếc taxi đi ngang qua, mơ hồ nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

Tuy đang ngủ say, hơn nữa bị người bên cạnh che lại, nhưng Lãnh Tuyết Dật không có khả năng nhận sai, hướng hồ, khăn quàng trên cổ người nọ là của hắn!

Sơ Vân!

Lãnh Tuyết Dật nhướng mày, phản ứng rất nhanh, ném nhạc cụ vào trong quán, hướng chủ quán quen biết với mình hô to, “Giữ giúp cháu.” Sau đó, nhanh chóng bắt một chiếc xe, đuổi theo xe phía trước. May mắn tốc độ xe không nhanh, nếu không sẽ dễ dàng mất dấu.

Sơ Vân làm sao vậy? Tại sao lại té xỉu? Còn có người kia là ai?

Mà theo hướng đi của xe, Lãnh Tuyết Dật nhận ra con đường này không phải đường trở lại trường học, nhìn vô cùng lạ lẫm, quả nhiên rất khả nghi, may mắn hắn tin tưởng “Thà giết lầm một ngàn cũng không buông tha một cái” nên mới đuổi theo.

Bất quá, trong lòng hắn cảm thấy không phục, bởi vì đó là điều Tả Khiêm Lãm dạy cho hắn, lúc ấy, ông chú kia nói, quan hệ gia đình của Sơ Vân vô cùng phức tạp, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bảo hắn chú ý nhiều một chút. Nếu không muốn Sơ Vân bị thương tổn, bọn họ phải cố gắng bảo vệ.

Lãnh Tuyết Dật đồng ý quan điểm này, cho nên hắn nghe, hiện tại quả nhiên phát huy công dụng.

Chỉ là, điện thoại hết pin, làm sao báo cho Tả Khiêm Lãm?

Sau đó, hắn một đường theo dõi, cuối cùng, xe kia dừng trước cửa một tòa nhà vô cùng mộc mạc.

Lãnh Tuyết Dật lặng lẽ xuống xe, trốn ở góc phòng, tiếp theo hắn liền phát hiện, người ôm Sơ Vân tiến vào quán ăn, quả nhiên là người quen, trước kia đã gặp qua.

Tên khốn khiếp kia muốn làm gì Sơ Vân? Nếu dám làm chuyện xấu với Sơ Sơ, hắn chắc chắn chém chết!

Nhấn một bụng tức giận, Lãnh Tuyết Dật chờ người kia đi khuất, mới tiến vào hỏi phục vụ số phòng của hai người, vô cùng dễ dàng liền hỏi được.

Sau đó, hắn không tới cửa, mà là trèo lên sân thượng, cũng may mắn là lầu ba, không quá cao.

Nấp trong góc tại sân thượng, thừa dịp sắc trời xám xịt, dò xét gian phòng, quan sát kỹ tình cảnh bên trong.

Chỉ thấy Sơ Vân đang ngủ say trên giường lớn, tên chết tiệt quen mặt kia ngồi bên, cúi đầu nhìn Sơ Vân, không biết lẩm bẩm cái gì. Bởi vì cách cửa sổ, giọng tên kia lại thấp, cho nên Lãnh Tuyết Dật không nghe rõ.

Nếu như hắn hiểu khẩu ngữ, sẽ biết người kia nói: Đừng trách tôi, đây là tự cậu chuốc lấy, cậu là món quà giáng sinh tốt nhất tôi tặng người kia!

42. Chương 42: Đòi Nợ [1]

Lãnh Tuyết Dật nấp trong góc, nhìn vào phòng. Phát hiện người kia chỉ nhìn Sơ Vân, không làm cái gì khác. Đang kỳ quái, liền thấy hắn nhận một cuộc điện thoại, sau đó khước miệng chậm rãi nở một nụ cười âm lãnh.

Lãnh Tuyết Dật nhíu mày, cảm thấy không thoải mái, hắn biết mình không thể đợi nữa, vì vậy lặng lẽ mở cửa sân thượng, thực may mắn, không khóa, liền đứng dậy một cước đá vỡ cửa, vọt vào, hô to, “Họ Hạng kia, người ăn mặt chó, dám ra tay với người của ta.”

Người trong phòng sững sờ, nhanh chóng đứng lên, đó là nhân vật nổi tiếng cao trung, Hạng Nhung!

Lãnh Tuyết Dật đen mặt, phóng tới đánh Hạng Nhung một quyền, ngoài ý muốn, Hạng Nhung lại duỗi cánh tay đỡ, bắt quả lực đạo của Lãnh Tuyết Dật quá lớn, mà lui về phía sau hai bước.

Lãnh Tuyết Dật lập tức nghiêng người đá xoáy một cái, Hạng Nhung lại lần nữa dùng hai tay ngăn cản, hơn nữa còn trả một cước, xem ra, thân thủ khá tốt.

“Nha? Thật sự có tài!” Lãnh Tuyết Dật có chút kinh ngạc, Hạng Nhung này nhìn nhả nhận, lại rất biết đánh nhau.

“Không nghĩ lại bị cậu theo dõi, Lãnh Tuyết Dật, là tôi thất sách, bắt quá, đừng tưởng rằng như vậy là xong.” Hạng Nhung tuần nhả trước mặt bỗng trở nên dữ tợn, nhếch khóe miệng, “Người nhận hàng đã đến, tôi sẽ không để cậu đem hàng đi.”

“Anh gọi Sơ Sơ là hàng?” Mặt Lãnh Tuyết Dật vằn tơ máu, cho dù hấn dần, lúc này hấn cũng biết ý của Hạng Nhung, hấn dùng Sơ Vân giao dịch với người khác! Tên súc sinh!

Lãnh Tuyết Dật chưa từng tức giận như vậy, cảm giác lý trí của mình tựa như dây cung thoáng cái bị chặt đứt, đỏ mắt, lạnh mặt, tựa như một con sư tử bị chọc giận, quyền đánh ra đột nhiên mạnh hơn, cũng nhanh hơn không chỉ một lần, ra tay không lưu đường sống, không chút lưu tình công kích Hạng Nhung.

Hạng Nhung nhanh chóng mất đi khả năng chống đỡ, không kịp tránh, má phải trúng một quyền, trước mắt lập tức tối sầm, đầu choáng váng, nghiêng về một bên, không đợi hấn đứng vững, trong nháy mắt lại bị một cước đá lên bụng, cả người bay về phía sau đập vào tường, sau đó liền ngã xuống đất, cuộn mình không dậy nổi.

Lãnh Tuyết Dật đang muốn tiến lên đá thêm vài cước, cửa phòng đột nhiên mở ra, mấy người nối đuôi nhau vào, dẫn đầu là gã đàn ông trung niên mặt phệ, vẻ mặt tươi cười, giống như con cóc khổng lồ, phía sau hấn là ba vệ sĩ mặc đồ đen.

Hai bên vừa thấy mặt, đều sững sờ.

Lãnh Tuyết Dật lập tức minh bạch, xem ra con cóc lớn này tới nhận hàng, quả nhiên nhìn cũng biết không phải thứ tốt. Vì vậy, hấn nhanh chóng trở lại bên giường, che chở Sơ Vân còn đang ngủ.

Mà gã đàn ông giống con cóc kia, cũng không phải ai khác, chính là người đã từng chà đạp Liêu Y Phàm, Lâm đồng từng gặp qua Sơ Vân tại nhà nhàng.

Sau lần gặp Sơ Vân, hấn liền nhớ mãi không quên, ác ý tích tụ, tìm người điều tra Sơ Vân. Sau đó, trong lúc theo dõi Sơ Vân ở ngoài trường, ngẫu nhiên gặp Hạng Nhung, song phương ăn nhip với nhau.

“Tên nhóc thối, mày là ai?” Lâm đồng nhìn Hạng Nhung ngã xuống đất rên rỉ, không thèm để ý, chỉ nhìn chăm chăm Sơ Vân, sau đó hướng sau lưng phất phất tay, “Xử lý tên nhóc thối kia cho ta.” Cha chỉ Lãnh Tuyết Dật bên giường, lại nói, “Bắt quá phải cẩn thận, đừng làm tiểu bảo bối trên giường bị thương.”

Đợi một hồi, sau lưng cũng không có động tĩnh, ngược lại trên mặt Lãnh Tuyết Dật lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhìn phía sau hấn.

Sao vậy?

Lâm đồng không hổ là người trải qua sóng gió, lập tức cảm thấy không đúng, xoay người, đối diện là họng súng đen nhánh lạnh băng, chỉ thẳng vào trán gã.

Người dùng súng là Tả Khiêm Lãm!

Mà ở phía sau hấn, ngoại trừ Vũ Văn, còn có sáu người mặc đồ đen, người nào cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, chỉ thiếu không đính thêm mấy chữ “Ta là xã hội đen”, đương nhiên, trong tay mỗi người đều cầm súng, khác biệt với ba vệ sĩ của Lâm đồng.

Trong tình cảnh đó, ba vệ sĩ kia chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trói, không dám phản kháng.

“Ai da, cái này xong rồi nha, xem ra không có phần cho ta.” Đột nhiên, bên kia sân thượng truyền đến một tiếng cười lười biếng.

Lãnh Tuyệt Dật quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông lúi thúi từ sân thượng tiến đến, đằng sau còn có hai người mặc tây trang đen.

“A, vợ yêu!” Đoàn Mộc Hoàn thoáng cái thấy được Vũ Văn đứng cạnh Tả Khiêm Lãm, lập tức nhảy qua, lại bị Vũ Văn không khách khí đá văng, đồng thời thấp giọng nhắc nhở hắn, thiếu gia nhà mình đang nổi giận, đừng cợt nhả.

Đoàn Mộc Hoàn nhún nhún vai, ngoan ngoãn đứng bên Vũ Văn, sau đó để người của mình trói chặt ba vệ sĩ của Lâm đồng, thuận tiện không chế Hạng Nhung nằm trên mặt đất kia.

“Tả Khiêm Lãm.....” Lâm đồng đỏ mặt mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt. Tại thương trường nhiều năm như vậy, gã đương nhiên biết rõ Tả Khiêm Lãm kiêu hùng, cũng chưa từng xem nhẹ hắn, nhưng, gã không biết Tả Khiêm Lãm lại có một mặt đen tối như vậy.

Tả Khiêm Lãm lúc này, toàn thân bao phủ tầng tầng sát khí, khiêu mi, tà tà cười, nòng súng trong tay nhẹ nhàng di chuyển trên mặt Lâm đồng.

“Lâm đồng thân ái, ông nói Tả mỗ nên giúp ông đào chỗ nào trên thân thể là tốt nhất?” Hắn nhẹ nhàng nói, như đang an ủi, “Lâm đồng có thể tự mình lựa chọn nha, ừm..... Là đầu, ngực, hay là trong này?” Nòng súng giảm thanh lạnh băng chậm rãi trượt xuống, cuối cùng đặt tại bộ vị trọng yếu trên người Lâm đồng.

“Không, không cần.....” Lâm đồng hoảng sợ cầu xin, hai chân run rẩy. Gã biết rõ, người đàn ông trước mắt sẽ không chút do dự mà nổ súng.

“Không cần?” Tả Khiêm Lãm khiêu mi, liếm liếm môi, “Con người tôi có chút hẹp hòi, ai thiếu nợ tôi, tôi nhất định đòi về. Lâm đồng, ông động vào người của tôi, khoản này nợ này ông muốn trả thế nào?”

“Không, tôi không chạm vào hắn, tôi không chạm, đều là chủ ý của tên nhóc kia!” Lâm đồng vừa nghe, cho là có đường sống, lập tức phỉ sạch tội lỗi, chỉ vào Hạng Nhung.

Tả Khiêm Lãm lạnh nhạt liếc Hạng Nhung đang nằm trên mặt đất, gật đầu, “Không sai, nhưng Lâm đồng, ông chưa chạm vào Sơ Vân, bất quá ông có chạm vào một người?” Hắn cúi đầu kẻ sát tai Lâm đồng, nhẹ nhàng nói ba chữ.

Thân hình mập mạp của Lâm đồng lập tức cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, từ trong kẽ răng nói một câu, “Hai người có quan hệ gì?”

“Quan hệ gì?” Tả Khiêm Lãm theo bản năng nhìn vai Lâm đồng một cái, “Quan hệ gì không cần Lâm đồng quan tâm, tôi chỉ giúp cậu ấy đòi nợ.”

“Cậu.....” Lâm đồng run rẩy, không thể nói gì nữa. Đúng lúc này, một bóng người lao đến, là Thiệu Mục Vân bị thuộc hạ của Tả Khiêm Lãm ngăn ở dưới lầu.

“Tiểu Vân!” Thiệu Mục Vân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lúc trước không thể vào, vừa mới được thả ra.

“Đúng đúng, người kia là Thiệu Mục Vân đưa cho ta!” Lâm đồng vừa thấy Thiệu Mục Vân, lập tức cắn một ngụm.

Mà Thiệu Mục Vân đầu tiên là bị súng trên tay Tả Khiêm Lãm làm giật mình, sau đó theo nòng súng thấy được Lâm đồng, Sau lại nhìn thấy Sơ Vân đang ngủ say trên giường, mặt hắn trầm xuống, “Lâm đồng, ông muốn làm gì Tiểu Vân?”

Lâm đồng còn chưa trả lời, Hạng Nhung ở trên mặt đất đột nhiên lên tiếng, hắn lưu luyến si mê nhìn Thiệu Mục Vân, khẽ gọi, “Mục Vân.....” Trong mắt là thâm tình khó có thể kiềm chế, còn có một tia tuyệt vọng thống khổ.

“Hạng Nhung, tại sao cậu ở.....” Thiệu Mục Vân bỗng nhiên dừng lại, thoáng chốc hiểu rõ hết thảy. Hắn đi nhanh tới, dùng sức cho Hạng Nhung một bạt tai.

Gò má vốn đã bị thương của Hạng Nhung lập tức sưng hồng, nước mắt cũng không kiềm chế được mà rơi xuống, hắn cắn môi, không phản bác, cũng không lên tiếng.

Thiệu Mục Vân muốn đánh cái thứ hai, lại bị Tả Khiêm Lãm ngăn cản.

“Đủ rồi, Thiệu Mục Vân, đừng đem sai lầm đổ lên đầu người khác, Vân gặp phải chuyện này, cũng có một phần công lao của người.” Tả Khiêm Lãm lạnh lùng nói, “Tốt lắm, nhân vật trọng yếu đã đến đông đủ, trò hay nên bắt đầu rồi, chúng ta nên đổi sân khấu rồi tiếp tục a.”

Dứt lời, hắn đột nhiên vung quyền, đâm vào bụng Lâm đồng, thân thể mập mạp kia liền mềm nhũn. Khoát khoát tay, hai người mặc đồ đen lập tức tiến lên, kéo Lâm đồng, đưa xuống dưới lầu.

“Mời, ngài Thiệu.” Vũ Văn khách khí nói với Thiệu Mục Vân, giơ tay ra hiệu, còn Đoan Mộc Hoàn bảo người đem Hạng Nhung đi.

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân nhìn về phía giường lớn, rất muốn đến gần, lại bị Tả Khiêm Lãm dùng nòng súng ngăn trở.

“Họ Thiệu kia, chúng ta còn một món nợ lớn chưa tính toán mà.” Tả Khiêm Lãm đến bên tai Thiệu Mục Vân, nhỏ giọng nói từng chữ một: “Tôi sẽ thay Y Phàm đòi lại tất cả nợ nần!”

Tựa như sét đánh ngang tai, Thiệu Mục Vân chấn kinh, sắc mặt tái nhợt, run rẩy, khàn khàn nói, “Cậu, cậu biết?”

“Anh cảm thấy chuyện gì có thể giấu được tôi?” Nòng súng trong tay Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng đặt bên thái dương của Thiệu Mục Vân, hắn bỗng nhiên tà khí cười, kéo cò súng.

Một tiếng giòn vang!

Mồ hôi lạnh từ trên trán Thiệu Mục Vân chảy xuống, uốn lượn thành dòng suối nhỏ, sắc mặt xanh trắng.

Tả Khiêm Lãm hì hì cười, “Thiệu Mục Vân, anh vô cùng may mắn, súng này có ba phát, may mắn lần đầu không tiếp đạn!” Hắn thuận thực tháo hộp đạn, để cho Thiệu Mục Vân xem, “Thấy không? Chỉ có ba phát, vừa rồi, anh trả nợ Vân một lần!”

Lắp lại hộp đạn, Tả Khiêm Lãm bảo Vũ Văn đem Thiệu Mục Vân đi.

Thiệu Mục Vân căng thẳng để mặc Vũ Văn mang mình rời đi, nhưng mắt vẫn còn ngơ ngác nhìn Tả Khiêm Lãm. Lúc này hắn mới phát hiện, so với Tả Khiêm Lãm, sự điên cuồng của mình không là gì cả!

Mà Vũ Văn ở một bên thầm nghĩ, hắn cũng lần đầu tiên thấy thiếu gia nhà mình tức giận như thế, đã lâu rồi thiếu gia không cầm súng!

Trong phòng trống trải, chỉ còn Tả Khiêm Lãm, Lãnh Tuyết Dật, và Sơ Vân đang ngủ trên giường.

Lãnh Tuyết Dật có chút ngơ ngác, cảm giác như mình đang xem phim; Nếu không, chính là đang ở trường quay. Rất chân thật, những người mặc đồ đen kia, súng, còn có, Tả Khiêm Lãm không giống thường ngày.

Tả Khiêm Lãm cất súng vào trong ngực, đi đến bên giường, vỗ vỗ vai Lãnh Tuyết Dật, chân thành mỉm cười, “Tuyết Dật, cảm ơn cậu! Còn có, bị sợ hãi!”

“Không, ực, cái kia, người thật là ông chú họ Tả?” Lãnh Tuyết Dật vẫn không thể tin được, tuy hắn biết rõ Tả Khiêm Lãm không tầm thường, nhưng cũng không nên như vậy a? Nhìn xem, súng tùy tiện cầm loạn bắn loạn. Hóa ra, bình thường ông chú này đều giả làm thỏ ư?

“Tôi còn giả bộ sao?” Tả Khiêm Lãm cười khế, cúi người bế Sơ Vân lên, cẩn thận ôm vào lòng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sơ Vân vẫn trầm tĩnh như trước, thầm nghĩ, xem ra họ Hạng kia hạ được không nhẹ.

“Tên nhóc, cầm quần áo và giày của Vân, chúng ta cũng đi thôi, xem kịch hay.” Hắn dẫn đầu đi về phía cửa ra vào.

“Nha.” Lãnh Tuyết Dật chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau.

43. Chương 43: Đòi Nợ [2]

Trước cửa khách sạn, ba chiếc xe đã đợi sẵn, hai xe nhỏ, một xe dài.

Lâm đồng, Hạng Nhung và Thiệu Mục Vân bị mang lên xe nhỏ, mà bác sĩ trung niên Lãnh Tuyệt Dật đã từng gặp qua đang chờ trước xe dài, thấy Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân Xuất đến, liền chào đón, “Thiếu gia!”

“Phiền toái bác, bác Tắm.” Tả Khiêm Lãm ý bảo ông lên xe trước, nói sau.

“Không sao, là Vũ Văn gọi cho tôi.” Bác sĩ Tắm nhìn người nằm trong lòng Tả Khiêm Lãm, hóa ra là thiếu niên đặc biệt lần trước.

“Ừm, cháu biết.”

Hai vệ sĩ cung kính mở cửa xe, Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân ngồi vào, bác sĩ Tắm cũng theo lên xe.

“Tên nhóc, còn đứng ngây đó làm gì, mau lên đây.” Tả Khiêm Lãm khiêu mi nhìn Lãnh Tuyệt Dật.

“Nha.” Lãnh Tuyệt Dật hoàn hồn, tiến vào trong xe, ngồi bên người bác sĩ Tắm, trong lòng méo mào, Tả Khiêm Lãm có phải là ông trùm xã hội đen không a?

Đoàn xe rời khỏi khách sạn, thủ hạ của Đoàn Mộc Hoàn phụ trách đưa xe của Hạng Nhung và Thiệu Mục Vân về ký túc xá và Thiệu gia. Mà chờ bọn hắn đi khuất, nhân viên khách sạn mới dám thở ra.

Trong xe.

Tả Khiêm Lãm để Sơ Vân tựa vào ngực mình, nhìn bác sĩ Tắm kiểm tra sơ qua cho cậu, “Thế nào?” Hắn lo lắng Sơ Vân có vấn đề gì khác.

“Không có gì trở ngại, chỉ ngủ mà thôi, lượng thuốc an thần khá nặng, một lúc nữa sẽ tỉnh.” Bác sĩ Tắm cất dụng cụ, sau đó trở về vị trí.

“Vậy là tốt rồi.” Tả Khiêm Lãm cẩn thận bỏ hai tay Sơ Vân vào trong chăn, ôm chặt cậu.

“Ông chú, cha của Sơ Sơ tên là Mục Vân?” Lãnh Tuyệt Dật nhớ tới cái tên Tả Khiêm Lãm gọi trước đó. Mà “Mục Vân”, đương nhiên hắn nhớ rõ, lần kia Sơ Vân phát sốt, nỉ non hai chữ này. Bất quá, vì sao Sơ Vân gọi tên của cha mình? Người bình thường sẽ không?

Tả Khiêm Lãm nhìn hắn, nói khẽ: “Không sai, nhưng giữa bọn họ có chuyện gì, tôi muốn Vân tự mình nói cho cậu biết, nếu như Vân nguyện ý.” Sâu xa là, hắn biết toàn bộ nhưng không kể ra, nếu Sơ Vân nguyện ý nói, Lãnh Tuyệt Dật sẽ biết được.

Lãnh Tuyệt Dật nhú mày, thực sự không biết nói gì, trải qua chuyện lần này, hắn lại lần nữa thấy rõ ràng năng lực của mình, bây giờ hắn không đủ thực lực bảo vệ Sơ Vân, hắn không làm được như Tả Khiêm Lãm.

Tả Khiêm Lãm cũng không nói, chỉ cúi đầu lẳng lặng nhìn Sơ Vân say ngủ.

Ước chừng hơn mười phút sau, Sơ Vân hơi động một chút.

“Ừm.....” Nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, chậm rãi mở mắt. Nhìn thấy Tả Khiêm Lãm, nhất thời có chút mờ mịt, sao lại là Tả? Mà mình, không phải mình đang ở cửa hàng mua đồ với Hạng Nhung ư? Giờ đang ngủ? Nơi này là..... Trong xe?

“Tỉnh? Có chỗ nào khó chịu không?” Tả Khiêm Lãm ôn nhu vỗ vỗ gò má ửng hồng của cậu.

Sơ Vân lắc đầu, “Tả, sao anh ở đây, Hạng Nhung đâu?” Vừa nghiêng đầu, liền thấy Lãnh Tuyệt Dật ngồi bên, vẻ mặt lo lắng, tại chỗ ngồi đối diện còn có một người đàn ông trung niên.

“A Dật?” Sơ Vân nhú mày, cậu lỡ mất cái gì ư?

“Hạng Nhung ở trong xe khác, hiện tại có chút việc muốn làm.” Tả Khiêm Lãm dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thương tiếc vuốt ve, “Đói bụng không? Cố chịu một chút.” Lúc này đã qua bữa tối, nhưng phải đợi chuyện kết thúc mới có thể hưởng thụ tiệc tối.

“Ừm.” Mặt Sơ Vân đỏ lên, đi dạo đến trưa, cũng chỉ uống một ly cà phê, ăn nửa miếng bánh ngọt. Đúng rồi, trí nhớ của cậu từ quán cà phê bắt đầu mơ hồ, về sau xảy ra chuyện gì, đều nghĩ không ra.

“Chúng ta đi đâu?” Nhìn ngoài cửa sổ xe, một mảnh mờ mờ, đêm đã xuống, mà phía trước không phải trong đô thị, bởi vì hai bên không có ánh sáng xanh đỏ chói mắt.

“Bí ~ mật ~” Tả Khiêm Lãm cười khế, không có ý định để Sơ Vân chứng kiến trò hay sắp sửa trình diễn.

“Hừ.” Sơ Vân hừ hừ, không nói đừng nói. Cậu quay đầu nhìn người đàn ông trung niên, “Tả, vị này là.....”

“Bác Tắm, là bác sĩ, vì em đột nhiên không thoải mái, anh bảo bác ấy đến nhìn xem.” Tả Khiêm Lãm nói qua loa, cầm giày và áo khoác, giúp cậu mặc vào.

“Vậy sao, cảm ơn bác Tắm, đã làm phiền bác.” Sơ Vân nhẹ nhàng cúi người, biểu đạt lòng biết ơn, “Cháu gọi là Sơ Vân.”

“Ha ha, không cần câu nệ.” Bác sĩ Tắm có ấn tượng vô cùng tốt về Sơ Vân, dù sao có thể khiến sắc mặt thiếu gia nhà ông biến đổi, hẳn là người đặc biệt.

Sơ Vân mỉm cười, quay đầu lại nhìn Lãnh Tuyết Dật đang bĩu môi, thầm nghĩ, A Dật tức giận ư, thấy thế nào cũng như hờn giận với mình?

Vừa định hỏi hẩn, liền phát hiện xe đã rẽ vào một biệt thự, ánh đèn nhu hòa, điêu khắc tinh xảo, kiến trúc trắng thuần, ẩn ẩn xa hoa.

Nơi này là?

Xe vừa ngừng, đã có hai người mở cửa ra đón, một chủ một bộc.

Chủ nhân là người đàn ông tóc dài tới eo, xinh đẹp âm nhu, dáng người thon dài, áo khoác cài khuy hồ điệp điểm lệ, trắng ngà, ung dung hoa lệ;

Đằng sau là người đàn ông thân hình cao trắng, mặc trang phục đen, tôn lên thân thể kiêu mỹ, nhìn liền biết đầy sức mạnh, khuôn mặt nghiêm túc, lạnh như pho tượng, một biểu lộ cũng không có.

Thấy Tả Khiêm Lãm xuống xe, người đàn ông xinh đẹp mỉm cười, “Hừm ~ tôi nói, đại thiếu gia, cuối cùng ngài cũng đến, tôi chờ mãi, món ăn đều đã lạnh.” Giọng nói mềm mại, như mang theo điện, khiến người ta cảm thấy toàn thân run lấy bầy.

Lãnh Tuyết Dật vừa nghe, kim lòng không được chà chà cánh tay, cảm giác một thân da gà đều khởi nghĩa vũ trang, hẩn tiêu thụ không nổi cái này!

Sơ Vân thì nghi hoặc, vì sao người đàn ông hoa lệ trước mắt cho cậu cảm giác như đã từng quen biết, rõ ràng chưa thấy qua.

“Có chút việc trì hoãn, phòng chuẩn bị xong chưa?” Về mặt Tả Khiêm Lãm lạnh nhạt.

“Đương nhiên đã sớm chuẩn bị xong, bất quá thiếu gia, chỗ này của tôi không nhận nhóc con!” Người đàn ông kia thoáng nhìn Lãnh Tuyết Dật và Sơ Vân, ánh mắt lưu chuyển, nhất là vòng mắt vòng trên mặt Sơ Vân, ngón trở điểm điểm môi, khẽ cười mỉa.

“Ít giả vờ, trước làm chính sự, tôi sợ có người đã đợi không kịp.” Tả Khiêm Lãm lạnh lùng cười, nghiêng đầu nhìn Lâm đồng hôn mê bị khiêng xuống xe, lại liếc Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung bị bịt kín bịt mắt.

“Vậy được rồi, theo tôi.” Người đàn ông xoay người, đi trước dẫn đường.

“Chúng ta đi thôi.” Tả Khiêm Lãm nắm tay Sơ Vân, Lãnh Tuyết Dật theo bên cạnh.

Sơ Vân khó hiểu liền tiếp quay đầu lại, nhìn mấy người đàn ông mặc đồ đen khổng chế Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung, còn có Lâm đồng từng gây ra ác mộng cho cậu. Tả muốn làm gì? Vì sao trong lòng có cảm giác bất an?

“Không cần chú ý bọn họ.” Tả Khiêm Lãm phủ phủ gò má Sơ Vân.

Sơ Vân đành phải dè xuống nghi hoặc.

Bố trí bên trong thể hiện xa hoa cực hạn.

Lúc chuyển hướng thang lầu, người đàn ông xinh đẹp lên tiếng, “Đại thiếu, phòng cậu muốn thì để Ade mang mọi người qua, về hai anh bạn nhỏ này, giao cho tôi là được.”

“Cũng tốt.” Tả Khiêm Lãm gật đầu, cúi người khẽ hôn xuống trán Sơ Vân, “Chờ anh một chút, rất nhanh sẽ xong.” Sau đó hướng Lãnh Tuyết Dật và bác sĩ Tầm nói: “Vân liền giao cho các người.” Ý là, chú ý tốt cho tôi, không thể xảy ra một chút sai lầm.

Lãnh Tuyết Dật nắm thật chặt tay Sơ Vân, dù Tả Khiêm Lãm không nói hẳn cũng sẽ làm được.

“Tả.....” Sơ Vân giữ chặt tay áo Tả Khiêm Lãm, nhú mày nhìn hắn. Rốt cuộc Tả muốn làm gì? Tại sao phải trói Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung? Hơn nữa, trên mặt Hạng Nhung còn có vết thương, chẳng lẽ là vì.....

“Ngoan, trước đừng hỏi, sau này sẽ nói cho em biết, được không?” Tả Khiêm Lãm ôm cậu một cái.

Sơ Vân cắn cắn môi, thỏa hiệp, Tả Khiêm Lãm đã hứa sẽ nói cho cậu, cậu tin tưởng.

“Tiểu Vân, con đã tỉnh chưa?” Lúc này, Thiệu Mục Vân lên tiếng, tuy bị bịt mắt, tay bị trói, nhưng tai vẫn có thể nghe được, bởi vậy lúc giọng nói của Sơ Vân vang lên, hắn liền muốn thoát khỏi sự kiềm giữ của người bên cạnh, nhưng không thành công, “Tả Khiêm Lãm, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Sơ Vân theo phản xạ trốn sau lưng Tả Khiêm Lãm, nắm lấy áo hắn, hiển nhiên cũng không đáp lời. Tuy trước đó cậu không xác định được nguyên nhân mình mê man và lý do Hạng Nhung ở đây, nhưng bây giờ cậu đã mơ hồ hiểu.

“Tôi muốn làm gì ư? Đương nhiên là muốn cho mọi người xem trò hay.” Tả Khiêm Lãm nhướn mày mỉm cười, nhưng ý cười lại không rơi vào mắt, đưa Sơ Vân đến chỗ Lãnh Tuyết Dật, liền bước lên lầu đầu tiên.

Vũ Văn và Đoan Mộc vội vàng dẫn người theo sát, trong chớp mắt, một đám người liền biến mất cuối thang.

“Được rồi, hai bạn nhỏ và quý ngài này, theo tôi.” Người đàn ông xinh đẹp ưu nhã phát phát tay, dẫn bọn họ vào một phòng khách lịch sự phía bên trái, so sánh với bên ngoài hoa lệ, trong này giản dị hơn rất nhiều.

“Tùy tiện ngồi, nhưng không thể ra khỏi phòng này nha.” Người đàn ông mấp máy môi, híp mắt cười khê, “Trẻ con không nghe thì phải chịu phạt!”

Lãnh Tuyết Dật vô thức run rẩy một cái, không được, người đàn ông này nói chuyện rất có lực sát thương!

“A Dật?” Sơ Vân nhìn hắn.

“Không sao.” Lãnh Tuyết Dật cào cào tóc, kéo Sơ Vân ngồi xuống sofa.

.....

Nói về nhóm người Tả Khiêm Lãm.

Tiến vào một gian phòng rộng rãi, hắn ra hiệu cho Vũ Văn và Đoan Mộc, có thể mở băng bịt mắt của Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung.

Mà khi Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung khôi phục thị giác, thấy rõ bài trí trong phòng, liền hít khí lạnh, thậm chí Hạng Nhung còn lui về phía sau hai bước.

“Tả Khiêm Lãm, rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Thiệu Mục Vân nghĩ tới Tả Khiêm Lãm lạnh lùng nổ súng, lại nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức cảm thấy lưng ướt đầm mồ hôi.

“Làm gì? Không làm gì cả, chỉ là một suất diễn thôi.” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, ngồi xuống ghế sa lon duy nhất trong phòng, “Diễn viên là Lâm đồng, đương nhiên, các người muốn thử cũng được.”

Ma quỷ! Đây là suy nghĩ trong lòng Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung.

Chỉ thấy trong phòng rộng rãi treo các hình cụ đầy đủ kiểu dáng, còn có một số đồ vật đặc biệt, dùng để điều giáo, rực rỡ phong phú tới mức khiến người ta tái mặt.

Lúc này, liền thấy vài người đàn ông người đáng kiện mỹ, mặc áo da bó sát không tay, đầu đội mặt nạ quỷ thần đi đến, Tả Khiêm Lãm khẽ ra hiệu, bọn họ liền nhận Lâm đồng từ các vệ sĩ, thuận thực treo gã lên xà, dùng khóa sắt trói tay chân.

Bên cạnh, Đoan Mộc bảo người chuẩn bị máy chụp ảnh sáng sủa, trò hay rốt cục mở màn.

Một thùng nước gội tỉnh Lâm đồng, khi gã thấy rõ bốn phía, ý thức được tình cảnh của mình, nhất thời mặt trắng không chút máu, run rẩy nói, “Tả, Tả Khiêm Lãm, người, đây là phạm pháp!”

“Phạm pháp? Phạm cái gì pháp? Chúng tôi chỉ may mắn được Lâm đồng mời, để thưởng thức trò chơi đặc biệt mà thôi, tin rằng Lâm đồng vô cùng nguyên ý để mọi người cùng thưởng thức cuộc sống của ngài, tôi thật chờ mong.” Tả Khiêm Lãm thanh thần bắt chéo chân, trong tay vuốt vuốt một cái roi da đặc chế.

“Người!” Lâm đồng nghẹn một hơi, thiếu chút nữa tắt thở.

“Thiệu Mục Vân, còn tiểu tình nhân họ Hạng của ngươi nữa, không được phép nháy mắt, nhìn kỹ cho ta, nếu không, ta sẽ để các ngươi cũng nếm thử một phần ngàn khổ sở người nào đó đã phải trải qua.” Tả Khiêm Lãm lạnh lùng nói, “Bắt đầu đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Thiệu Mục Vân khó coi tới cực điểm, hẳn đương nhiên hiểu rõ Tả Khiêm Lãm đang nói tới ai, đúng a, Y Phàm đã từng chịu rất nhiều khổ sở, mà điều đó, có một nửa là do hắn.

Nếu hôm nay không có Tả Khiêm Lãm, chỉ sợ sau khi Y Phàm sống lại là Sơ Vân, còn có thể gặp lại ác mộng này, đột nhiên, hắn cảm giác mình thật tồi tệ, trong lòng dâng lên đắng chát khó tả, hẳn đã sớm mất đi quyền lợi có được Y Phàm!

Trò chơi bắt đầu, các loại dụng cụ tra tấn Lâm đồng, mà tiếng gào như giết heo của gã từ từ biến thành rên rỉ hưởng thụ.

Tả Khiêm Lãm nhìn không được, hắn đứng dậy, nói với Vũ Văn và Đoan Mộc, “Ở đây giao cho các cậu, tôi đi trước.” Sau đó nhìn thoáng qua Thiệu Mục Vân và Hạng Nhung sắc mặt trắng bệch, rời đi.

Đêm, còn dài mà!

44. Chương 44: Hôn

Trong phòng khách.

Sai người đưa lên hồng trà và bánh ngọt tinh xảo, người đàn ông xinh đẹp ngồi xuống, dĩ nhiên ngồi đối diện Lãnh Tuyết Dật, hai chân ưu nhã bắt chéo, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, bàn tay dài nhỏ nâng hàm dưới, mắt híp lại nhìn Lãnh Tuyết Dật, khuôn mặt lưỡi biêng mang theo mỉa mai.

Lãnh Tuyết Dật rụt rụt về sau, tay bưng hồng trà cũng run lên.

Người đàn ông hơi nghiêng đầu, rất hào hứng nở nụ cười, “Sao thế, trên người tôi có độc ư? Sao anh bạn đẹp trai này tránh tôi như tránh quỷ vậy, ai da, thật khiến người ta thương tâm.” Nói đến thương tâm, trên khuôn mặt tinh xảo lập tức nhiễm chút lo lắng.

“Không, ực, cái kia.....” Lãnh Tuyết Dật ấp úng, hẳn chưa từng tiếp xúc với người như vậy, rõ ràng là đàn ông, nhưng chỉ có cảm giác là 1/2, quả thực còn khủng bố hơn mèo nhỏ Điểm Điểm của Sơ Sơ.

“Cậu bạn nhỏ này, tôi thật sự đáng sợ thế sao?” Người đàn ông ai oán chuyển hướng Sơ Vân, mặt phượng hẹp dài xinh đẹp nhanh chóng xẹt qua suy nghĩ sâu xa, lại nhanh tới mức không ai chú ý tới.

“Không biết. Cái kia, xin hỏi, anh rất thân với Tả ư?” Sơ Vân nói khẽ, rốt cục cậu nhớ ra tại sao mình lại cảm thấy người đàn ông này cho cậu cảm giác như đã từng quen biết.

Bởi vì người đàn ông trước mắt, có chút giống ông chủ của ngục tù dưới đất cậu đã từng ở, mùi trên người cũng tương tự. Nơi này, hẳn là một nơi cực bí ẩn, chỉ tiếp đón hội viên cao cấp của câu lạc bộ a?

“Không, tôi chỉ có chút giao tình với quý lòi thôi kia, bắt quá.....” Người đàn ông thay đổi tư thế ngồi, ưu nhã xinh đẹp như trước, thoải mái tựa lưng vào sofa, vuốt mái tóc dài, nhướn mày cười khê, “Tôi đánh giá rất cao loại đàn ông biết dùng súng lấy mạng người khác, cho nên tôi cho hân mượn căn phòng xa hoa nhất ở đây, không thu phí!”

Nghe vậy, Sơ Vân và Lãnh Tuyết Dật đỏ mặt. Hóa ra, trên đời này biến thái rất nhiều, vợ một cái được cả năm, khắp nơi đều có.

Bác sĩ Tầm ngồi bên vô cùng xấu hổ, thiếu gia nhà ông lại rơi vào thời kỳ phản nghịch nữa rồi, ông nhớ rõ, đã gần mười năm thiếu gia không dùng súng, ai

~~“Ai da, tôi quên mất, vẫn chưa giới thiệu, tôi là Thủy Liễm, là chủ nhân nơi này. Tôi biết cậu bé xinh đẹp gọi là Tiểu Vân, vậy anh bạn đẹp trai kia thì sao?” Người đàn ông xinh đẹp hí mắt cười, mắt nhìn Lãnh Tuyết Dật như rắn nhìn ếch, cho thấy hân rất hứng thú.

“Ừc, cái kia, Quân Đặc.” Lãnh Tuyết Dật buông hồng trà, không tự chủ được ôm lấy Sơ Vân đặt trên đùi mình, giống như cậu là cây cỏ cứu mạng. Hân không thể tin mình lại sợ hãi đến thế, tựa như gặp thiên địch, rất muốn chạy ra khỏi phòng.

Sơ Vân nhúu chặt mày, ngẩng đầu nhìn hân, có chút khó hiểu vì biểu hiện yếu thế hiếm thấy của Lãnh Tuyết Dật, “Làm sao vậy?” Người này thật giỏi hoạt, lại dùng tên Quân Đặc.

“Không sao.” Lãnh Tuyết Dật nhỏ giọng nói.

“Nhưng, vừa rồi tôi nghe Tiểu Vân gọi cậu là A Dật?” Quả nhiên, Thủy Liễm không chút khách khí vạch trần hân.

“Đó là nữ danh.” Nói xạo. Bởi vì bản năng của Lãnh Tuyết Dật nhắc nhở, mình tuyệt đối không thể nói tên thật, nếu không về sau sẽ gặp phiền toái.

“Thật ư? Như vậy a.....” Ngón trỏ của Thủy Liễm vuốt vuốt cánh môi, không tiếp tục so đo với lời nói dối rõ ràng của Lãnh Tuyết Dật, cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng nhìn hân bưng bánh ngọt cho Sơ Vân ăn.

Một phòng lặng im.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc hai miếng bánh ngọt đều vào bụng Sơ Vân, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tả Khiêm Lãm xuất hiện.

“Tả!” Sơ Vân lập tức nhảy xuống đùi Lãnh Tuyết Dật, chạy tới, nhào vào lòng Tả Khiêm Lãm, ngửa đầu nhẹ hỏi, “Tả, Thiệu..... Bọn họ đâu?” Vốn định gọi tên Thiệu Mục Vân, nhưng đến bên miệng, lại không biết thế nào, nuốt trở vào.

“Xem diễn trò, xem hí.” Tả Khiêm Lãm mỉm cười, một tay ôm lấy Sơ Vân, một tay vỗ về mặt cậu.

“Trò gì chứ? Ông chú, sao chúng ta không thể xem?” Lãnh Tuyết Dật xen vào, thật sự là vì rảnh rồi tới nhàn chán.

“Trò hay, bắt quá thiếu nhi không nên, nhìn đau mắt.” Tả Khiêm Lãm đảo mắt trắng dã, sau đó cúi đầu ôn nhu nhìn Sơ Vân, “Chúng ta đi trước, bữa tối muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được.” Sơ Vân lập tức hiểu ý tứ trong lời Tả Khiêm Lãm, hướng chi kiếp trước cậu trải qua nhiều như vậy, nhưng, cậu không ngờ Tả Khiêm Lãm lại biết, còn dùng thủ đoạn đó đối phó với Lâm đồng, Thiệu Mục Vân. Vì sao? Chẳng lẽ Tả đã biết toàn bộ?

Đột nhiên cảm giác trong lòng ê ẩm, thật muốn khóc. Vui mặt trước ngực Tả Khiêm Lãm, Sơ Vân nghe được Lãnh Tuyết Dật khó chịu hừ hừ.

Tả Khiêm Lãm không tiếng động than nhẹ, nói với mấy người ngồi trên sofa, “Các người chờ.” Sau đó ôm lấy Sơ Vân, như ôm một đứa bé, ra khỏi phòng, dừng lại trước hành lang.

Nhu hòa xoa ót Sơ Vân, trầm tĩnh một sau, cúi đầu, dán vào tai cậu nói khê: “Vân, không có gì muốn nói ư?”

“Tả, anh..... Có phải đã biết?” Thanh âm Sơ Vân từ ngực Tả Khiêm Lãm truyền tới, rất nhỏ, rất nhẹ, còn mang theo run rẩy.

“Không kém bao nhiêu, bắt quá, chưa được em cho phép đã điều tra Liêu Y Phàm, điểm ấy, anh không có ý định xin lỗi. Tuy không thể dùng thủ đoạn đồng dạng trả lại cho những tên khốn khiếp từng ức hiếp em, nhưng có thể làm được, anh sẽ làm hết.” Tả Khiêm Lãm trầm giọng nói, hôn lên vành tai Sơ Vân, phát giác thân thể của cậu khẽ run lên.

“Thực xin lỗi.....” Sơ Vân nghẹn ngào.

“Tại sao phải xin lỗi? Vừa rồi Vân không sai.” Tả Khiêm Lãm xoa xoa tóc của cậu.

Sơ Vân chậm rãi ngẩng đầu, cố gắng chớp mắt, mới có thể ngăn chất lỏng nóng bỏng trong mắt chảy xuống. Hóa ra, giáo sư Piano kia cũng là Tả trả thù? Nói vậy, hẳn biết cậu từng là Liêu Y Phàm?

“Có lẽ hiện tại anh làm vậy đã muộn, nhưng, anh hy vọng em đừng quẩn quýt quá khứ, có thể bắt đầu cuộc sống mới, hưởng thụ nó, triệt để thoát khỏi đau thương. Vân, anh nói, em có thể hiểu, đúng không?” Tả Khiêm Lãm nâng gò má Sơ Vân, nhìn cậu thật sâu, thẳng thắn nói rõ.

“Tả, thực xin lỗi.....” Nước mắt tràn ra, Sơ Vân hiểu, Tả Khiêm Lãm đã biết mọi thứ, chỉ là không nói rõ, bởi vì hắn đang đợi cậu chủ động thoát khỏi ám ảnh, chủ động từ bỏ ký ức đau thương, chờ cậu chủ động mở lòng.

“Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.....” Tả Khiêm Lãm nhu hòa lau đi hạt lệ trong suốt, thật tình hy vọng Sơ Vân có thể sống thoải mái.

“Tả..... Không chê em vô cùng..... Bắn ư?” Sơ Vân nghẹn ngào, cơ hồ không nói nên lời.

“Ai dám nói em bắn anh liền bắn hắn, dù sao súng rất tiện nghi!” Tả Khiêm Lãm cúi đầu hôn lên nước mắt của Sơ Vân.

“Tả!” Sơ Vân dở khóc dở cười, chủ động hôn lên môi Tả Khiêm Lãm, bắt quá, lại sợ Tả Khiêm Lãm không thích, cho nên, chỉ hai giây rồi rời đi.

Tả Khiêm Lãm híp mắt, nhìn môi Sơ Vân, đột nhiên tà khí dương mi, liếm liếm môi, giễu giễu nói: “Chuồn chuồn lướt nước a, quá ít, có thể thêm chút không?”

Mặt Sơ Vân thoáng cái đỏ ửng, cũng đã quên khóc. Tả, sao trở nên có chút háo sắc?

“Đến đây đi, đến đây đi!” Tả Khiêm Lãm quyết nâng miệng, kề sát Sơ Vân.

Nhịn không được cười khê, Sơ Vân trốn ra sau, dùng ống tay áo lau đi nước mắt.

“Vân, biết vì sao Hạng Nhung lại hãm hại em chứ?” Tả Khiêm Lãm cầm tay Sơ Vân, không cho cậu dùng ống tay chà đạp hai mắt của mình, lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau đi.

“Ừm, đại khái, Hạng Nhung yêu Thiệu Mục Vân a?” Sơ Vân suy đoán, chính là, hẳn không được Thiệu Mục Vân đáp lại, nhất định rất bị kịch.

“Không sai, hẳn là một trong những tình nhân của tên khốn nạn Thiệu Mục Vân, cũng là em họ của thư ký bên cạnh Thiệu Mục Vân – Hạng Phiền, cho nên hẳn biết khá nhiều về em, anh đã quá sơ suất.” Tả Khiêm Lãm nói ra ngọn nguồn.

“Vậy ư.” Sơ Vân cuối cùng hiểu rõ, vì sao lần đầu tiên gặp Hạng Nhung, đã cảm thấy hắn có chút quen mắt, hóa ra là thân thích của Hạng Phiền, diện mạo hai người khá giống nhau.

“Sau hôm nay, hẳn mới có thể thấy rõ, nếu hắn không thành thật, anh nghĩ biệt thự của Thủy Liễm không ngại nhiều treo biển hành nghề.” Tả Khiêm Lãm hừ lạnh.

“Không cần, Tả, buông tha Hạng Nhung a, hắn cũng là..... Người đáng thương.” Sơ Vân cắn cắn môi. Đúng thế, tình cảm thất bại, yêu Thiệu Mục Vân chẳng khác nào yêu tuyệt vọng, mà mình bây giờ đã vô cùng may mắn thoát ra.

“Được, nghe lời em, bắt quá, điều kiện tiên quyết là hần không tiếp tục sai. Chúng ta cần phải đi, bữa tối đã qua rất lâu.” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng vuốt ve mắt Sơ Vân, “Vẫn khá đỏ, nếu để Lãnh tiểu quý thấy, hần sẽ chém anh?”

Nghe vậy, Sơ Vân ha ha cười, cảm thấy trong lòng thoải mái rất nhiều, có lẽ, bí mật nặng nề được người thân cận biết, bí mật không còn là bí mật, sẽ nhẹ nhõm hơn. Bởi vì, có người giúp cậu chia sẻ!

“Sau này phải cười nhiều hơn?” Tả Khiêm Lãm nói nhỏ, cụng trán Sơ Vân, “Anh thích thấy khuôn mặt tươi cười của em, vì anh, cười nhiều một chút, hơn nữa anh sẽ luôn ở cạnh em.....”

“Vâng, cảm ơn anh, Tả!” Sơ Vân vươn tay ôm cổ Tả Khiêm Lãm, “Cảm ơn.....” Cậu không biết nên cảm tạ ai, vì đã để cậu sống lại gặp được người đàn ông không ai sánh bằng này, cậu sẽ vô cùng hạnh phúc!

“Đừng câu nệ!” Tả Khiêm Lãm vỗ vỗ lưng của cậu, đi qua mở cửa, trực tiếp hô: “Bác Tả, tiểu quý, chúng ta cần phải đi.”

“Nha hô!” Lãnh Tuyết Dật trong nháy mắt liền nhảy tới, như chiếm được đặc xá, bởi vì rốt cục có thể rời xa Thủy Liễm 1/2 đàn ông!

“Đại thiếu, chuyện xong xuôi rồi sao?” Thủy Liễm theo sau bác sĩ Tả, thông thả bước tới, nhìn sang Lãnh Tuyết Dật trốn sau lưng Tả Khiêm Lãm. Ha ha, hôm nay cứ như vậy, sau này có rất nhiều thời gian để trêu chọc mèo nhỏ!

“Vẫn chưa, nhưng Vũ Văn và Đoan Mộc đang ở đó, ngày mai tôi đến.” Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân đi trước, ra cửa.

Ngoài sân, xe bên cạnh, lái xe đang đợi, thấy bọn họ đi ra lập tức cung kính mở cửa xe.

“Như vậy, đại thiếu, ngày mai gặp!” Thủy Liễm thấy bọn họ lần lượt lên xe, liền vẫy tay tạm biệt, sau đó lại nhìn về phía Lãnh Tuyết Dật, mỉa mai cho hần một cái hôn gió, cười khế, “Lần sau gặp, Tiểu Tuyết Dật siêu sợ vật nhỏ!”

Xe cuốn bụi mà đi, mà trong xe Lãnh Tuyết Dật lại ngốc thành tượng, vì sao cái người 1/2 đàn ông kia biết tên của hần? Hơn nữa, còn rõ nhược điểm trí mạng của hần? Chẳng lẽ, trước kia đã gặp nhau?

Trước cửa biệt thự, Thủy Liễm ngẩng đầu nhìn trời đêm, than nhẹ, không thể tưởng được, nhóc con năm đó đã trưởng thành, nhưng xem ra, tật xấu sợ vật nhỏ của hần vẫn không đổi, thật sự là chờ mong lần sau gặp mặt.

Ừm, tặng hần cái gì thì tốt nhỉ, mèo nhỏ, chó nhỏ, hay thỏ nhỏ?

45. Chương 45: Quà Giáng Sinh

Chuyện bắt cóc tựa hồ không để lại ảnh hưởng gì liền trôi qua, nhưng Sơ Vân biết rõ, Tả Khiêm Lãm tuyệt đối không đơn giản kết thúc nó.

Hơn nữa, Tả Khiêm Lãm không ghét bỏ cậu!

Điểm này, mới là điều khiến cậu vui vẻ và cảm động. Tả biết quá khứ dơ bẩn của cậu, nhưng Tả không chán ghét cậu, Sơ Vân cảm thấy trong lòng đột nhiên sáng ngời, thậm chí cảm thấy có thể bỏ đi quá khứ, bắt đầu một lần nữa.

Được gặp Tả, thật tốt.

“Sao vậy, có chuyện gì tốt ư, ngồi một mình cười ngây ngô?” Tả Khiêm Lãm khép máy tính, quay đầu liền thấy Sơ Vân ngồi trên giường, đang nhìn mình cười. Thật không ngờ, Vân cũng có vẻ mặt như thế.

“Di, ực, không.” Sơ Vân vội vàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cậu quá đắc ý mà quên mất, muốn kiểm lỗi chui xuống quá.

“Nghĩ đến anh?” Tả Khiêm Lãm cười khẽ, ngồi xuống cạnh cậu, ôm lấy cậu đặt lên đầu gối mình.

“Không có.” Sơ Vân mếu máo phủ nhận, nhưng khuôn mặt càng đỏ ửng, bởi vì đích thật cậu đang nghĩ đến hắn.

“Thật ư?” Tả Khiêm Lãm cũng không dám phá, chỉ cúi đầu ghé vào tai cậu nói nhỏ, “Anh có thể hôn em chứ, Vân?”

Sơ Vân lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt rất nghiêm túc của Tả Khiêm Lãm, bên trong như ẩn ẩn lửa cháy, vì vậy, Sơ Vân cảm giác không chỉ mặt nóng lên, mà ngay cả thân thể cũng nhanh bốc cháy.

Không muốn cự tuyệt, nếu Tả thích, cậu nguyện ý dâng lên tất cả của mình.

Nghĩ như vậy, tầm mắt dời xuống, rơi vào môi Tả Khiêm Lãm. Sơ Vân chậm rãi nâng thân thể lên, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi mỏng nhợt nhạt kia.

Thân thể Tả Khiêm Lãm chấn động, cánh tay siết lại, ôm chặt Sơ Vân vào lòng, đỡ ót của cậu, mạnh mẽ chiếm thế chủ động.

Sơ Vân chưa từng hưởng qua nụ hôn kịch liệt đến thế, cảm giác như hoàn toàn tan ra, nhập vào cơ thể Tả Khiêm Lãm, thân thể nóng lên, hô hấp cũng theo không kịp.

Đột nhiên.

“A oa, thực xin lỗi!” Phịch một tiếng, cửa phòng mở ra nhanh chóng đóng lại, nghe thanh âm, là Quản Đặc.

Tả Khiêm Lãm vẫn chưa thỏa mãn thả Sơ Vân, đặt cậu xuống giường, liếm liếm môi, đứng dậy đi mở cửa. Ngoài cửa, quả nhiên là Quản Đặc mặt đỏ ửng, đầu bốc khói, mà trên tay hắn còn mang theo giỏ thú cưng của Sơ Vân.

“Có việc?” Tả Khiêm Lãm nói nhỏ.

“Ừc, cái kia, vừa, vừa rồi, đúng, thực xin lỗi thầy, em, em quên gõ cửa, Điểm Điểm, thực xin lỗi, em phải về nhà!” Quản Đặc nói năng lộn xộn, nhét giỏ thú cưng vào tay Tả Khiêm Lãm, cấp tốc chạy đi, nhanh như chớp.

Tả Khiêm Lãm sáng tỏ nhún nhún vai, ai da, bị nhìn thấy. Trở lại, liền gặp Sơ Vân đứng phía sau mình, đỏ mặt như trước, miệng hơi sưng lên.

“A Đặc?” Sơ Vân cố gắng dè xuống ngưỡng cửa, không nghĩ tới sẽ bị Quản Đặc thấy cậu và Tả hôn môi.

“Ừm, cậu ta phải về nhà, nên mang Điểm Điểm tới đây.” Tả Khiêm Lãm ôm cậu lên, trở về phòng. Lễ Giáng Sinh, trường học đặc biệt cho nghỉ hai ngày, tối nay là đêm Noel.

“Vậy a.” Sơ Vân nhin không được vồ vồ gò má, giải nhiệt.

“Chúng ta cũng nên đi, không phải em còn muốn đến một nơi ư?” Tả Khiêm Lãm buông giỏ thú cưng, nghe được Điểm Điểm ở bên trong kêu meo meo, còn đang cào cào thành giỏ.

“Ừm.” Sơ Vân cúi đầu, đột nhiên không dám nhìn thẳng Tả Khiêm Lãm.

“Vân.” Tả Khiêm Lãm than nhẹ, vươn tay nâng cằm cậu lên, “Em yêu anh chứ?” Hắn biết rõ, tuy Sơ Vân đã từng trải qua rất nhiều chuyện, nhưng về tình cảm, vẫn giống như một trang giấy trắng.

Mặc dù vô cùng xấu hổ, Sơ Vân vẫn nhẹ nhàng ừ một tiếng, bất quá mắt không dám nhìn Tả Khiêm Lãm.

“Anh cũng yêu em, cho nên không cần thẹn thùng như vậy, bất quá Vân thẹn thùng anh cũng vô cùng thích.” Tả Khiêm Lãm cúi người, nhìn thẳng Sơ Vân, “Chỉ một nụ hôn đã vậy, sau này nếu anh làm nhiều chuyện thân mật với em hơn, chẳng phải em sẽ bất tỉnh?”

“Mới, mới không.” Sơ Vân ngập ngừng nói, mặt đỏ tới mức muốn nhỏ máu. Cậu sẽ không té xỉu, đêm nay Tả sẽ biết. Đương nhiên, cậu không định nói cho Tả Khiêm Lãm biết ngay bây giờ.

“Ha ha, thật sao, vậy là tốt rồi.” Tả Khiêm Lãm hôn một cái lên mũi Sơ Vân, sau đó ôm cậu, “Chúng ta cũng đi thôi.”

“Được.” Sơ Vân cầm ba lô đã chuẩn bị tốt, lại cầm giỏ thú cưng lên, mục đích của cậu là phòng học piano của Ly Diên.

.....

“Hừm, Tiểu Sơ Vân, đã lâu không gặp a!” Bước vào phòng học, Ly Diên liền cười chào đón, miệng vẫn ngậm kẹo que như trước, “Noel vui vẻ.”

“Đã lâu không gặp, Noel vui vẻ, ừm, đây là quà tôi tặng anh.” Sơ Vân đưa ra một hộp quà nhỏ.

“A oa, Tiểu Sơ Vân lại biết tặng quà cho tôi, thật cao hứng.” Ly Diên nhếch miệng cười, “Đúng rồi, vị này là.....” Trước kia chưa gặp qua, Ly Diên nhìn Tả Khiêm Lãm.

“A, đó là lão.....” Sư. Chữ ‘sư’ Sơ Vân chưa kịp nói ra, Ly Diên đã vô cùng thuận miệng tiếp lời.

“Lão công né? Rất không tồi, hóa ra Tiểu Sơ Vân thích đàn ông thành thực?” Ly Diên không ngừng gật đầu, như mẹ chồng đánh giá con dâu.

“Là lão sư a.” Sơ Vân lập tức không khách khí đá Ly Diên một cái, mặt đỏ hồng.

“Ai?” Ly Diên mở to mắt, mới không tin.

“Là lão công không sai a, Vân?” Tả Khiêm Lãm từ phía sau ôm lấy Sơ Vân, thân mật hôn nhẹ vành tai cậu.

“Cái kia..... Ừm.” Sơ Vân cúi đầu, nhẹ nhàng gật gật, không cách nào phản bác Tả Khiêm Lãm.

“Tôi đã nói mà.” Ly Diên cười hì hì, kết quả lại trúng một đá của Sơ Vân, “Uy uy, như vậy A Dật thất tình sao?” Gãi gãi cằm, tỏ vẻ buồn lo, hẳn đã sớm nhìn ra tình cảm đặc biệt Lãm Tuyệt Dật dành cho Sơ Vân.

“Ai quản tên nhóc kia.” Tả Khiêm Lãm nói thầm.

Sơ Vân ngơ ngác một chút, thầm nghĩ, quả nhiên phải tìm thời gian nói chuyện với A Dật rồi.

“Vậy Ly Diên, tôi có việc đi trước, cho tới nay, cảm ơn anh, qua năm mới tôi sẽ tiếp tục đến học trống.” Sơ Vân khom người trịnh trọng cảm ơn Ly Diên.

“Ai da, Tiểu Sơ Vân đừng câu nệ như vậy a, chúng ta là bạn bè mà?” Ly Diên vội vàng kéo cậu.

“Ừm, cảm ơn.” Sơ Vân nở nụ cười chân thật, Ly Diên nhìn đến ngây người.

Ra khỏi phòng học Piano, Tả Khiêm Lãm mới nói, “Khi nào Vân cũng đánh trống cho anh nghe đi? Còn có, Vân rất biết đánh đàn né?”

“Tả muốn nghe ư?” Sơ Vân ngửa đầu nhìn hắn.

“Rất muốn.” Tả Khiêm Lãm vô cùng ghen ghét Thiệu Mục Vân đã từng chiếm cứ tiếng đàn của Sơ Vân.

“Vậy tối em đàn cho anh nghe.” Sơ Vân mỉm cười, ôm lấy eo Tả Khiêm Lãm, vùi mặt vào lồng ngực hắn.

“Được, giờ chúng ta đi mua Piano.” Tả Khiêm Lãm hiếm khi hấp tấp, khiến Sơ Vân một hồi cười khẽ.

.....

Nhà của Tả Khiêm Lãm.

Dùng qua bữa tối vô cùng lãng mạn, hai người lại hợp lực dọn dẹp phòng bếp, sau đó cùng tựa vào thành sofa, không khí thoáng cái trở nên ngọt ngào.

Nằm trong lòng Tả Khiêm Lãm, Sơ Vân cảm giác bàn tay mình đều là mồ hôi, tim khẩn trương đập thình thịch, cậu rất muốn nói thẳng? Nói: Tả, ôm em đi! Không được, cậu nói không nên lời.

“Sao vậy?” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng phủ phủ gương mặt cậu, kinh ngạc, “Rất nóng ư?”

“Không.....” Sơ Vân quay sang, che dấu khuôn mặt đỏ ửng dọa người. Kiếp trước, cậu trải qua rất nhiều, nhưng đó không phải điều cậu mong muốn, cậu chưa từng chủ động yêu cầu ai ôm cậu, Tả là người đầu tiên, bởi vậy, cậu xấu hổ không cách nào mở miệng.

Cẩn thận lấy ra dây chuyền bạch kim tinh xảo trước ngực, trên đó có một chiếc nhẫn khéo léo. Đây là quà giáng sinh vừa rồi Tả Khiêm Lãm tặng cậu, vì bây giờ cậu còn là học sinh trung học, không thể đeo nhẫn, cho nên liền biến thành vòng cổ. Thử vào, vừa vặn khít ngón áp út của cậu.

Vô cùng yêu thích, bởi vậy Sơ Vân cũng muốn tặng quà cho Tả Khiêm Lãm, mặc dù mặt đỏ rực, quà cũng nhất định phải tặng, đó chính là bản thân cậu, bởi vì không còn cái gì thích hợp hơn!

“Vân.....” Tả Khiêm Lãm nâng mặt cậu lên, yêu thương hôn trán cậu, “Có lời gì muốn nói a?” Thấy cậu nhún nhó do dự, muốn nói gì đó nhưng không dám nói, Tả Khiêm Lãm cảm thấy cậu thật sự quá đáng yêu.

“Cái kia..... Cái kia.....” Sơ Vân rũ mắt, mặt nhanh chóng bạo hồng, ngón tay vô thức vạch lên xương quai xanh đẹp đẽ của Tả Khiêm Lãm.

“Vân?” Tả Khiêm Lãm đột nhiên có loại dự cảm, xem biểu lộ của Vân, không phải đang nghĩ tới cái kia chứ?

“Cái kia..... Chúng ta cùng một chỗ..... Tắm rửa, sau đó.....” Đầu Sơ Vân càng thấp, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không thể nghe thấy, “Ôm, ôm em.....”

Tả Khiêm Lãm không lập tức đáp lời, chỉ nhìn Sơ Vân không chớp mắt, mặt không biểu tình, nhưng lửa trong mắt rõ ràng.

Sau nửa ngày, ngay khi Sơ Vân cho rằng Tả tức giận, không muốn cậu, Tả Khiêm Lãm đột nhiên lên tiếng, âm sắc khàn khàn mê người, “Vân, em xác định? Cho phép em có cơ hội đổi ý.”

“Em không cần đổi ý.” Sơ Vân âm thầm thở dài một hơi, cậu rốt cục nói ra.

“Sẽ không hối hận?” Tả Khiêm Lãm lại lần nữa xác nhận.

“Vâng.” Sơ Vân gật đầu, đây là lần đầu tiên cậu muốn một người.

Tiếp theo, trong nháy mắt, Tả Khiêm Lãm nâng mặt Sơ Vân lên, mạnh mẽ hôn cậu. Hắn vốn quyết định chờ tới lúc Sơ Vân mười lăm tuổi, nhưng không ngờ Vân nói ra trước, bởi vậy, hắn, không đợi nữa!

Từ hôn môi dây dưa, quần áo hai người đều rơi xuống đất, lúc da thịt kề cận, Tả Khiêm Lãm nhận ra Sơ Vân run rẩy.

“Sợ ư? Nếu không muốn, bây giờ còn kịp, nếu không chút nữa em muốn đổi ý cũng đã chậm.” Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân ngồi trên người mình, lần cuối cùng hỏi cậu.

Sơ Vân lắc đầu, ôm cổ Tả Khiêm Lãm, chủ động dâng môi mình lên, chân cũng quấn quanh eo hắn, “Muốn em a, Tả.....”

Cho anh thực sự trở thành của em, để em càng an tâm hơn. Trong lòng cậu âm thầm nói.

“Vân!” Tả Khiêm Lãm không hề do dự, ôm chặt cậu, cùng cậu nhấc lên thủy triều mãnh liệt.

Bất quá, quan tâm thân thể và khả năng chịu đựng của Sơ Vân, Tả Khiêm Lãm cũng không phóng túng bản thân, chỉ muốn Sơ Vân một lần liền dừng, dù sao còn nhiều thời gian, bọn họ có cả đời.

“Khỏe không?” Cẩn thận ôm Sơ Vân vào lòng, xoa đi mồ hôi ẩm ướt trên trán cậu.

“Ừm.” Sơ Vân vẫn đỏ mặt như trước, ngay cả thân thể cũng nhiễm màu hồng phấn nhàn nhạt.

Hóa ra, song phương yêu nhau là tuyệt vời như vậy, hoàn toàn khác kiếp trước, cậu nghĩ, về sau cậu sẽ rất thích loại cảm thụ này a, không hề cảm thấy chán ghét.

“Tả? Còn..... Muốn ư?” Sơ Vân phát giác hình như Tả Khiêm Lãm không thỏa mãn, bởi vậy mặc dù thẹn thùng, vẫn hỏi ra.

“Ha ha, dĩ nhiên muốn, bất quá, hôm nay chỉ vậy, đợi Vân lớn lên chút nữa, anh sẽ bắt em bổ sung đủ.” Tả Khiêm Lãm cười khê, gặm cắn cánh môi Sơ Vân.

“..... Được.” Sơ Vân vươn tay ôm lấy eo Tả Khiêm Lãm, che đi khuôn mặt nóng bừng của mình. Chờ cậu lớn hơn chút nữa, cậu sẽ đền bù cho Tả, chỉ cần Tả muốn, cậu làm gì cho hắn đều được.

“Chúng ta đi tắm rửa.” Tả Khiêm Lãm ôm lấy cậu, rời khỏi sofa.

Bước vào phòng tắm, hẩn thắm than nhẹ, không ngờ lần đầu tiên của hai người lại ở sofa phòng khách, mà không phải trên giường.

Thật sự là kỷ niệm rất có ý nghĩa a, ai ~ ai ~

46. Chương 46: Merry Christmas

Đi tảo mộ cho mình vào lễ Giáng Sinh, Sơ Vân âm thầm cười khổ, có lẽ đây là trường hợp đặc biệt nhất thế gian?

Những hạt tuyết mịn, trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ ngôi mộ nhỏ, một mảnh trắng thuần yên tĩnh.

Nhẹ nhàng gạt đi lớp tuyết mỏng, Sơ Vân ngồi xuống, đặt một bó hồng lam to trước bia mộ, phía sau cậu, Tả Khiêm Lãm cầm ô, vì cậu che tuyết, nhìn cậu ôn nhu.

Sơ Vân chạm vào ảnh chụp trên bia mộ lạnh băng, nhìn khuôn mặt không chút biểu tình trên ảnh, trong lòng không rõ là tư vị gì. Cảm giác hết thấy tựa như một giấc mộng, không biết là cậu đang mơ, hay cậu không cẩn thận đi vào giấc mơ của người khác, có lẽ, một khắc sau liền tỉnh.....

“Các em rất giống nhau, nếu người không biết chuyện nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghĩ hai người là thân nhân.” Tả Khiêm Lãm cũng ngồi xuống, một tay quàng qua vai Sơ Vân, để cậu dựa vào ngực mình.

“Ừm, lúc đầu thấy khuôn mặt này trong gương tại toilet phòng bệnh, em cũng sợ tới nhảy dựng.” Sơ Vân sờ sờ gò má, nhẹ giọng, “Không khác khi em 12, 13 tuổi, chỉ là.....” Căn bản không thể so sánh, một người được cưng chiều, một người giấy dựa trong địa ngục trần gian.

“Hận ư?” Tả Khiêm Lãm hiểu rõ, nắm thật chặt tay Sơ Vân, “Tên giáo sư Piano kia còn sống.” Ý là, nếu Sơ Vân muốn, hẩn có thể giúp cậu giết gã.

“Đã từng hận qua, nhưng bây giờ không, bởi vì Liêu Y Phàm đã chết rồi.” Sơ Vân lắc đầu, cậu biết Tả Khiêm Lãm đã nói thì sẽ làm được, nhưng cậu không muốn Tả vì cậu mà hai tay nhiễm máu, nó không đáng.

“Đúng a, hiện tại còn sống chính là Vân, là Vân chỉ thuộc về anh.” Tả Khiêm Lãm hôn nhẹ gò má Sơ Vân, nhu hòa nói, “Quên hết thấy quá khứ, bắt đầu một lần nữa, coi như em đã từng là bạn tốt của Liêu Y Phàm, ngẫu nhiên nhớ tới, chúng ta sẽ cùng đến thăm cậu ấy, được không?”

“Tả.....” Sơ Vân quay đầu nhìn hẩn, mắt đỏ au, có chút ghen ngào.

“Đem tất cả thuộc về Liêu Y Phàm vứt bỏ, được không? Sau này, mỗi một ngày đều thật vui vẻ, Vân vô cùng thích hợp với khuôn mặt tươi cười, nghe lời anh?” Như chuồn chuồn lướt nước, Tả Khiêm Lãm không ngừng hôn lên môi Sơ Vân.

“Được.....” Sơ Vân gật đầu, nước mắt tràn ra, môi lại nở nụ cười động lòng người. Sao mà may mắn, kiếp này, cậu gặp được Tả.

“Thế mới đúng.” Tả Khiêm Lãm ôn nhu hôn lên nước mắt của cậu, ôm cậu đứng dậy, “Chúng ta đi thôi, còn phải tới thăm bà Lâm.”

“Vâng.” Sơ Vân ôm cổ hẩn, đầu tựa lên bờ vai kiên định của hẩn, cả đời không buông tay.

Giữa tuyết bay đầy trời, dưới tán ô, bóng lưng hai người ôm nhau chậm chậm bước, tựa như một bức tranh.

.....

Nhà hàng Ý.

Vừa đi vào đại sảnh, còn chưa nhìn bố trí xung quanh, Sơ Vân đã bị một người nhào tới ôm chặt lấy, hơi thở truyền đến vô cùng quen thuộc, là hương vị thuộc về Lãnh Tuyết Dật.

Quả nhiên, trong nháy mắt, bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp dồn dập, “Sơ Sơ, cứu tôi!” Thanh âm lộ ra vội vàng và yếu thế, rất hiếm khi chủ nhân thanh âm biểu hiện như vậy.

“A Dật, sao thế?” Sơ Vân vỗ vỗ lưng hắn, như đang trấn an trẻ nhỏ.

Bất quá, không chờ Lãnh Tuyết Dật trả lời, cậu cũng đã hiểu nguyên nhân A Dật rơi vào thế yếu, chủ nhân biệt thự họ gặp tối hôm trước, Thủy Liễm xinh đẹp, đang đứng cạnh cửa cách họ không xa, híp mắt cười khê.

Khó trách! Thật giống như chuột thấy mèo, A Dật không có cách đối phó với Thủy Liễm, nhìn thấy đã muốn chạy, ngày đó cậu cũng nhìn ra, nhưng là...

“A Dật, sao cậu ở đây, không phải về nhà ư?” Sơ Vân hướng Thủy Liễm nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ bắt chuyện, sau đó ngẩng đầu hỏi Lãnh Tuyết Dật.

Lãnh Tuyết Dật mếu máo, “Còn không phải do ông nội xấu xa nhà tôi, nói cái gì mà Giáng Sinh không được ra ngoài, khóa tôi trong phòng, hừ, một cánh cửa có thể giữ được tôi ư.”

Ai ngờ vừa chạy ra cửa, đụng phải Thủy Liễm 1/2 đàn ông kia, đơn giản bị hắn kéo đến nhà hàng này, xui xẻo, bất quá cũng may mắn vì vậy mà gặp được Sơ Vân.

Lãnh Tuyết Dật lẩm bẩm, muốn ôm chặt Sơ Vân cái nữa, an ủi tâm hồn hoảng sợ của mình, lại bị Tả Khiêm Lãm không khách khí đẩy ra xa.

“Tên nhóc chết tiệt, Vân đã là của tôi, sau này ít ôm.” Tả Khiêm Lãm cảnh cáo, sau đó ôm Sơ Vân vào lòng.

“Thiệt! Tôi cứ ôm!” Lãnh Tuyết Dật khó chịu bĩu môi, trong lòng lại đầy chua xót.

Vừa rồi, lúc hắn ôm lấy Sơ Vân, không cẩn thận thấy được dấu hôn trên cổ mảnh khảnh của cậu, cả phần gáy cũng có. Tuy hắn chưa trưởng thành, nhưng không phải trẻ con cái gì cũng không hiểu, hắn đương nhiên biết nó có ý nghĩa gì.

Đã..... Đã muộn ư? Tuy sớm biết mình hiện tại không có lực lượng bảo vệ Sơ Vân chu toàn, cũng rõ chênh lệch giữa mình và Tả Khiêm Lãm, nhưng, một khi biết Sơ Vân đã xác định tình cảm, trong lòng vẫn rất đau.

Tình cảm của hắn, còn chưa kịp nói ra.....

“A Dật?” Sơ Vân bắt được chua xót trong mắt Lãnh Tuyết Dật, lập tức cảm thấy có chút áy náy.

“Không có việc gì a.” Lãnh Tuyết Dật thoải mái khoát khoát tay, lại sờ sờ mũi.

“A Dật.....”

Không bỏ sót nét mặt của Lãnh Tuyết Dật còn có Thủy Liễm bên cạnh, bất quá, hắn cũng không nói gì, vẫn khoanh tay trước ngực, nở nụ cười xinh đẹp, chỉ là trong mắt hiện lên cảm xúc khó hiểu.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện đã, có người đang chờ chúng ta.” Tả Khiêm Lãm cười khê, tự động bỏ qua bồi bàn đang xấu hổ và ánh mắt tò mò của khách nhân, hỏi Thủy Liễm, “Ngồi cùng chứ? Các người đã dùng cơm chưa?”

“Vừa mới gọi món.” Thủy Liễm lay động mái tóc dài của mình, cười cười liếc Lãnh Tuyết Dật, khiến toàn thân hắn vô thức run rẩy.

“Vậy ngồi chung a.” Nói xong, Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân hướng về phía người đàn ông đứng bên kia, từ lúc mới vào vẫn đang trừng hắn.

“Tôi nói đại thiếu gia, cậu cứ đứng chắn trước cửa lớn, có chủ tâm phá rối đúng không?” Người đàn ông trẻ tuổi tuấn dật dựng thẳng mày, phản nản với Tả Khiêm Lãm.

“Ít giả bộ, hắn là vinh hạnh của cậu chứ?” Tả Khiêm Lãm nhẹ nhàng đập lên vai người đàn ông một cái.

“Đúng nha, vinh hạnh đáng buồn!” Người đàn ông trêu tức, tầm mắt vừa chuyển, nhìn về phía Sơ Vân trong lòng hần, dương mi, “Vị này chính là cậu bé đặc biệt xinh đẹp mà Địch nói a?” Thấy tư thái Tả Khiêm Lãm ôm cậu, liền biết quan hệ của bọn hần tuyệt đối không tầm thường.

“Xin chào, tôi là Tây Môn, lần đầu gặp mặt.” Người đàn ông là chủ nhân nhà hàng này, Tây Môn cười hi hi vươn tay hướng Sơ Vân, thăm nghĩ, Tả thiếu, cậu trâu già gặm cỏ non, đứa nhỏ này chắc chắn không quá 13 tuổi!

“Xin chào, tôi là Sơ Vân.” Sơ Vân muốn đưa tay nắm, nhưng vừa duỗi ra lại bị Tả Khiêm Lãm kéo về, “Tả?” Nghi hoặc nhìn hần, hần lại không hề chột dạ vì hành vi của mình.

Một bên, Thủy Liễm như cười mà không cười, thăm nghĩ, Tả thiếu thật là thú vị a!

“Mẫn Địch miệng rộng.” Tả Khiêm Lãm lẩm bẩm, “Đúng rồi, Tây Môn, quy củ cũ, dùng nhĩ gian của cậu.”

“Vâng ~ vâng ~” Tây Môn nhún nhún vai, không thể ngờ độc chiếm của Tả Khiêm Lãm mạnh như vậy, liền nắm tay cũng không được, lại nhìn Lãnh Tuyết Dật và Thủy Liễm, xoay người dẫn đường. Đường nhiên, kinh nghiệm của bản thân nhắc nhở hần, hần chỉ nên ngồi..... Xem nào nhiệt.

“Mẫn Địch là ai? Em đã gặp ư?” Sơ Vân kéo kéo tay áo Tả Khiêm Lãm, nhỏ giọng hỏi hần.

“Còn nhớ rõ lần anh gặp em tại nhà hàng Pháp kia chứ?” Thấy Sơ Vân gật đầu, biểu lộ cũng không vì nhớ lại mà không thích, Tả Khiêm Lãm liền cúi người ghé vào tai cậu nói khẽ, “Mẫn Địch là con hồ ly em thấy sau khi tỉnh lại, cũng là tình nhân của người đi phía trước.”

Sơ Vân bỗng nhiên nhớ tới người đàn ông đó, diện mạo tuấn tú, nhìn thế nào cũng không giống hồ ly a?

“Đừng tưởng tôi không nghe thấy, đại thiếu gia, cẩn thận tôi nói lại với Địch, cậu gọi anh họ mình là hồ ly.” Tây Môn phát phát tay.

“Tây Môn, tại cậu dài ra từ khi nào thế?” Tả Khiêm Lãm dương mi, “Tên Địch kia cũng chỉ sinh sớm nữa ngày thôi, có gì đặc biệt hơn người.”

“Cho dù chỉ hơn một giây cũng là anh.” Tây Môn mở cánh cửa tinh xảo, trêu ghẹo cúi đầu khẽ khom lưng, “Xin mời, đại thiếu gia.”

“Ít giá bộ.” Tả Khiêm Lãm đi qua, ôm Sơ Vân ngồi xuống, cầm menu, “Muốn ăn cái gì?”

“Đều được.” Sơ Vân thấy Lãnh Tuyết Dật nhảy tới ngồi cạnh mình, cách xa Thủy Liễm. Cậu thăm nghĩ, xem ra A Dật quả nhiên rất sợ Thủy Liễm, có thể trốn liền trốn rất xa, may mắn bàn ăn ở đây khá lớn.

Thấy thế, Thủy Liễm đối diện chỉ nhẹ nhàng cười, rảnh rỗi đánh giá bố trí trong phòng.

Tây Môn ghi lại món ăn Tả Khiêm Lãm chọn, cười cười rời đi.

“Tả, toilet ở đâu?” Sơ Vân lắc lắc tay Tả Khiêm Lãm, nhỏ giọng hỏi, mặt khẽ đỏ.

“Chỗ rẽ hành lang, anh mang em đi.” Tả Khiêm Lãm nói, muốn đứng dậy.

“Tôi đi cùng Sơ Sơ, tôi cũng muốn đi.” Lãnh Tuyết Dật nhanh hơn hần một bước kéo Sơ Vân, chạy ra gian phòng.

Nhìn thoáng qua cánh cửa khép lại, Thủy Liễm nghiêng đầu nhìn Tả Khiêm Lãm, vuốt vuốt tóc mình, “Đại thiếu không đi theo ư?”

“Bọn họ hần là nói ra suy nghĩ của mình a!” Tả Khiêm Lãm thoải mái tựa vào thành ghế, bắt chéo hai chân, “Ngược lại cậu, nếu như muốn, liền giám sát chặt chẽ tên nhóc kia, tránh hần luôn tiếp cận Vân.”

“Ha ha, nói cũng đúng, cảm ơn đại thiếu nhắc nhở.” Thủy Liễm cười khẽ, môi giương lên độ cong sung sướng mà giảo hoạt.

“Không khách khí.” Tả Khiêm Lãm nhún nhún vai, cười đến..... Vô sỉ.

.....

Mà bên Sơ Vân và Lãnh Tuyết Dật.

“A Dật, biểu diễn tối nay không có vấn đề gì chứ?” Sơ Vân vừa rửa tay vừa hỏi Lãnh Tuyết Dật, tuy tập qua mấy lần, hiệu quả cũng không tệ lắm, nhưng chính thức lên diễn cũng không biết sẽ có tình huống nào xảy ra.

“Yên tâm đi, tuyệt đối không có vấn đề.” Lãnh Tuyết Dật rút khăn lau tay, trầm mặc một lát, nói khẽ, “Sơ Sơ, cậu và ông chú kia..... Tôi, không được sao?”

“A Dật,” Sơ Vân đóng vòi nước, không dám ngẩng đầu nhìn Lãnh Tuyết Dật, xoắn hai tay nước đọng, nhỏ giọng nói, “Tôi yêu Tả, chúng tôi cũng đã..... Cái kia.....” Mặc dù không nói rõ, nhưng cậu nghĩ Lãnh Tuyết Dật hiểu.

“Quả nhiên.....” Lãnh Tuyết Dật thở dài.

“Thực xin lỗi, A Dật, tôi cũng thích cậu, nhưng, cảm giác không giống cảm giác dành cho Tả, nó.....” Sơ Vân không biết nên nói thế nào mới không làm Lãnh Tuyết Dật thương tâm, cậu rất kém khoản diễn đạt.

“Không sao, tôi hiểu.” Lãnh Tuyết Dật nhin không được ôm lấy Sơ Vân, ôm chặt cậu, cố gắng đè xuống đắng chất trong lòng. Lần đầu tiên yêu mến một người như thế, rồi lại không thể không buông, bất quá.....

“Tôi cũng yêu Sơ Sơ, mặc kệ thế nào, trong lòng tôi, Sơ Sơ vĩnh viễn là người bạn quan trọng nhất.” Thanh âm Lãnh Tuyết Dật mang theo run rẩy khó có thể phát giác.

“Tôi biết mình còn chưa đủ thành thực, không cách nào bảo vệ cậu thật tốt, cho nên, cho tôi thời gian, nếu lúc tôi 20 tuổi, Sơ Sơ vẫn lựa chọn như bây giờ, hơn nữa sống vô cùng hạnh phúc, vậy tôi sẽ hoàn toàn từ bỏ, cả đời làm bạn thân của cậu, đáp ứng tôi được không, Sơ Sơ?” Hắn nâng mặt Sơ Vân lên, nghiêm túc nói ra hy vọng của hắn.

“A Dật!” Sơ Vân cảm thấy trong lòng chua xót, cậu biết rõ Lãnh Tuyết Dật luôn tốt với cậu, cho nên, không thể cự tuyệt, “Được, tôi đáp ứng cậu, hơn nữa, tôi sẽ vô cùng hạnh phúc.”

“Vậy là tốt rồi.....” Lãnh Tuyết Dật khom người vui đầu vào cổ Sơ Vân, giấu đi khóe mắt ẩm ướt, nói nhỏ, “Nếu ông chú kia ức hiếp cậu, cậu phải nói cho tôi biết trước tiên, tôi sẽ giúp cậu đánh hắn.”

“Ừm, cảm ơn cậu, A Dật, thật sự vô cùng cảm ơn!” Sơ Vân ôm lại hắn, đối với Lãnh Tuyết Dật, cậu thật sự cảm thấy rất áy náy, bởi vì vẫn luôn là A Dật trả giá, cậu được cho rất nhiều, “Cám ơn.....”

“Không cần nói cảm ơn, được rồi, chúng ta cần trở về, nếu không ông chú kia sẽ tìm đến.” Lãnh Tuyết Dật hít sâu một hơi, khôi phục biểu lộ bình thường, buông Sơ Vân ra.

“Ừm.” Sơ Vân cũng thả lỏng tâm tình, chỉ mong, hết thấy đều tốt đẹp.

Đương nhiên, lúc này hai người còn không biết, khi bọn họ nói rõ mọi chuyện, thì hai hồ ly thành tinh bên kia đã lập thành hiệp nghị, xác định lãnh địa của mình.

Đêm đó, nhóm Lãnh Tuyết Dật biểu diễn vô cùng thành công tại quán bar “Không độ”, cũng coi như bước được bước đầu tiên, mà đường, còn rất dài.

Đêm khuya, trên đường, ánh đèn lập lờ, không khí Noel vui vẻ, tựa hồ còn đang nhẹ nhàng chúc phúc, Merry Christmas!

47. Chương 47: Gặp Lại Sự Kiện Bắt Cóc?

Chưa bao giờ Sơ Vân thấy Thiệu Mục Vân tiêu tụy đến vậy, như thể trong vòng hai ngày hắn già thêm mười mấy tuổi.

Sáng sớm, cậu và Tả Khiêm Lãm về trường học, ở ngoài cửa lớn ký túc xá gặp được xe của Thiệu Mục Vân. Theo độ tuyết đọng trên thân xe, đại khái hắn đã chờ ở đây từ tối hôm qua.

“Tiểu Vân!” Thấy xe Tả Khiêm Lãm chạy đến, Thiệu Mục Vân đang nhìn chăm chăm đường đi lập tức đẩy cửa xuống xe.

Sơ Vân vô thức xoắn chặt hai tay, khẽ cắn môi.

“Vân, nếu không muốn gặp hần, anh đi nói.” Tả Khiêm Lãm ôm cậu một cái, hần sẽ không khách khi với Thiệu Mục Vân.

Sơ Vân lắc đầu, hướng Tả Khiêm Lãm cười, hít sâu một hơi, xuống xe. Cậu biết rõ, đối mặt Thiệu Mục Vân, không nên trốn tránh, nếu không vĩnh viễn không có kết cục, huống chi cậu hiện tại có nơi vững chãi để dựa vào, không còn một mình.

“Tiểu Vân!” Thiệu Mục Vân vội vàng bước tới, muốn ôm Sơ Vân.

Sơ Vân lui về phía sau khiến hần nhào vào khoảng không, “Mục Vân!” Cậu gọi rõ ràng, ngẩng đầu nhìn hần. Người đàn ông vốn tuấn lãng lúc này lại vô cùng tiêu tụy, hốc mắt thâm đen, hàm dưới đầy râu, quần áo nhàu nhúm, cà vạt xiêu vẹo.

Thiệu Mục Vân chưa từng lồi thoi như thế, Sơ Vân trầm nghĩ, chắc hần, mấy ngày nay hần không dễ chịu gì?

“Tiểu Vân.....” Thiệu Mục Vân cảm thấy trong lòng chua xót, hiển nhiên sự cự tuyệt của Sơ Vân khiến hần đau lòng, tuy hần biết rõ hết thảy là chính mình gieo gió gặt bão, nhưng, vẫn rất đau.

Hần thấy Tả Khiêm Lãm xuống xe, như vệ sĩ đứng sau lưng Sơ Vân, hai tay thân mật ôm lấy cậu, trong mắt lóe lên lạnh lùng sắc bén, ánh mắt đầy cảnh cáo.

Thiệu Mục Vân nhớ tới mấy ngày trước đây được chứng kiến thủ đoạn của Tả Khiêm Lãm, tim vô thức co rút, hần biết rõ, sự điên cuồng của mình, cũng đánh không lại sự tàn nhẫn ma quỷ của Tả Khiêm Lãm. Hần..... Đã hoàn toàn không có hi vọng ư?

“Mục Vân, trở về đi, ngủ một giấc thật tốt.” Sơ Vân nói khẽ, “Nếu có thể buông hết thảy, từ nay về sau..... Chúng ta vẫn là bạn.”

Tả Khiêm Lãm cứng người, lại không nói gì.

“Y..... Phạm.....” Thiệu Mục Vân cố gắng nở nụ cười, lại như là đang khóc. Hần muốn không phải bạn, nhưng, đã quá muộn, hần hoàn toàn mất đi cơ hội hối hận.

“Cái này, cho em.” Thiệu Mục Vân lấy đơn nhận hàng bộ trống từ túi áo ra, đưa cho Sơ Vân, “Vốn ngày đó muốn đưa cho em, nhưng.....” Không ngờ Sơ Vân bị bắt cóc, sau đó liên tiếp rối loạn, chưa kịp đưa ra ngoài.

Sơ Vân nhận lấy, cúi đầu nhìn, trầm mặc một lát, sau đó ngẩng đầu cười khẽ, “Cảm ơn anh, Mục Vân.”

Thiệu Mục Vân chậm rãi lắc đầu, thật sâu ngó nhìn Sơ Vân, đột nhiên đi nhanh về xe của mình, đóng cửa xe, như là phát điên, nhanh chóng rời đi.

“Vân, hận hần ư?” Tả Khiêm Lãm hôn lên gò má Sơ Vân, ôm chặt cậu.

“Không, chỉ là..... Đã từng oán qua.” Sơ Vân nhìn đường phố vắng vẻ, nói nhỏ, “Dù sao, năm đó hần nhặt em về, đã cho em ấm áp.”

“Thế ư.....” Tả Khiêm Lãm thở dài, Sơ Vân đã nghĩ vậy thì không nên nói cho cậu biết. Kỳ thật, năm đó Liêu Y Phạm có thể ra khỏi địa ngục kia, là vì Thiệu Mục Vân âm thầm sắp xếp, hần coi trọng thân thể hoàn cảnh của Liêu Y Phạm, muốn bồi dưỡng cậu thành công cụ phụ trợ sự nghiệp.

Nhưng, đại khái Thiệu Mục Vân cũng không ngờ, hần lại yêu chính công cụ hần lựa chọn? Hơn nữa, còn yêu điên cuồng, yêu tuyệt vọng như vậy.

“Chúng ta đi thôi, sắp vào giờ học.” Tả Khiêm Lãm ôm Sơ Vân trở lại xe, không muốn cậu nhớ tới chuyện bị thương lần nữa, quá khứ coi như xong.

“Tả, cảm ơn anh.” Sơ Vân ôm cổ Tả Khiêm Lãm, tựa vào vai hần, thật sự cảm thấy kiếp này có thể gặp được Tả, là phúc hần cậu tu luyện mấy kiếp.

“Tại sao lại nói cảm ơn?” Tả Khiêm Lãm xoa xoa đầu nhỏ của cậu, “Muốn anh phạt em ư!”

“Phạt em cái gì?” Sơ Vân ngẩng đầu nhìn hắn, nhếch lên khóe miệng.

“Ừm ~” Tả Khiêm Lãm dương mi, cười tà, hôn lên môi Sơ Vân, “Liên phạt em..... Gả cho anh!”

Nghe vậy, mặt Sơ Vân liền đỏ, cứng vào trán Tả Khiêm Lãm, ngượng ngùng nói nhỏ, “Được.”

“Sau này gọi Tả Sơ Vân, rất êm tai, đúng không?” Tả Khiêm Lãm khàn khàn nói, ôm chặt Sơ Vân, thật sâu hôn lên môi cậu.

“Ừm.” Sơ Vân nhu thuận tùy ý hắn xâm lược, thậm chí đã quên nơi này là cửa lớn ký túc xá.

“Bang bang!”

Thanh âm gõ cửa sổ xe khiến hai người hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn, Lãnh Tuyết Dật đang khoanh tay đứng ngoài.

Sơ Vân xấu hổ, đầu bốc khói, vội vàng cúi đầu, cố gắng giải nhiệt.

“Tên nhóc thôi!” Tả Khiêm Lãm âm thầm cắn răng.

“Ông chú háo sắc khôn khiếp, có chừng mực chút đi, đây là cửa lớn ký túc xá, vạn nhất để người khác nhìn thấy thì sao? Ông chú da mặt dày có thể xây tường, nhưng Sơ Sơ không thể mất mặt.” Lãnh Tuyết Dật trừng mắt nhìn Tả Khiêm Lãm, dù Sơ Vân không chọn hắn, nhưng hắn vẫn yêu mến Sơ Vân.

“Tên nhóc chết tiệt!” Tả Khiêm Lãm cách cửa sổ xe trừng trở về, vừa rồi hắn sơ sẩy, nhất thời kìm lòng không được, bất quá, bị Lãnh Tuyết Dật giáo huấn thật đúng là khó chịu.

“Hừ!” Lãnh Tuyết Dật vô cùng dứt khoát hừ hắn một cái, xoay người rời đi.

Đến tận đây, Tả Khiêm Lãm biết rõ, sau này, hắn và Lãnh Tuyết Dật vẫn còn tiếp tục đấu!

.....

“Ừm.....” Sơ Vân chậm rãi mở hai mắt ra, đập vào mắt là đèn treo thủy tinh tao nhã trên trần nhà.

Nhất thời có chút mờ mịt, nơi này, là chỗ nào? Sao cậu lại ở nơi xa lạ?

“Hừm hừm, cục cưng tỉnh?” Cùng với tiếng nói nhu thuận mà hoạt bát, khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp quý phái lọt vào tầm mắt Sơ Vân, mang theo vui vẻ háo hức.

“Nơi này là.....” Sơ Vân ngồi dậy, không cảm thấy có gì không khỏe, nhìn quanh một chút, là phòng ngủ, vô cùng rộng rãi, gia cụ rất ít, trần được thiết kế đơn giản, lịch sự tao nhã, “Ngài là.....”

Cậu nhìn người phụ nữ xa lạ trước mắt, xấp xỉ bốn mươi tuổi, mái bóng bông bênh buông xõa, sườn xám màu tím thêu mẫu đơn bạc tôn lên thân hình uyển chuyển hấp dẫn, khiến cả người bà lộ ra cao quý ung dung.

Bất quá, động tác của người phụ nữ rất không ưu nhã, liền thấy bà quỳ một gối trên giường lớn, dùng ngón tay ngọc ngà sơn xanh nâng hai gò má Sơ Vân.

“Ừm ừm, quả nhiên cục cưng phi thường đáng yêu, nhìn này, khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to miệng nhỏ, thật sự quá đáng yêu!” Người phụ nữ căn bản xem nhẹ câu hỏi của Sơ Vân, cặp môi đỏ mọng hướng đến miệng nhỏ của cậu, như sói nhào vào cừu.

Sơ Vân sợ tới mức vội vàng lui ra sau, đáng tiếc bị người phụ nữ ôm lấy mặt, khả năng dịch chuyển có hạn. Mắt thấy sẽ bị cưỡng hôn, bỗng nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên giải cứu cậu.

“Nguyệt Nhã, đừng dọa xấu cục cưng.” Người đàn ông nắm hai tay người phụ nữ, sau đó ôm bà vào lòng, tránh bà lại nhào tới lần nữa.

“A, ngài là người vừa rồi.....” Sơ Vân hô nhỏ, thấy người đàn ông khá quen mắt, đột nhiên nhớ tới bọn họ từng gặp mặt một lần, hơn nữa, là không lâu trước.

Sau đó cậu nhớ ra tại sao mình lại ở nơi xa lạ này, bởi vì tất cả đều do người đàn ông trung niên trước mắt gây ra.

Nói, sau khi tan học, cậu đang chuẩn bị tới chỗ Ly Diên mượn mấy bản nhạc để luyện tập, bởi vì từ ngày mai sẽ được nghỉ ba ngày đón năm mới, thời gian vô cùng nhàn rỗi. Ai ngờ mới ra ký túc xá liền gặp người đàn ông trung niên này, một thân đường trang thêu rồng màu tối, nhìn rất là tuấn đạt ôn hòa, nhưng động tác không hề nhỏ nhả.

“Thiệt Sơ Vân?” Sau khi xác nhận tên cậu, người đàn ông trước mắt liền giơ khăn tay ra.

Sơ Vân chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy vị thuốc gay mũi xông vào, sau đó chân mềm nhũn, bất tỉnh nhân sự. Khi tỉnh lại, chính là ở đây.

Đây là..... Bất cóc? Sơ Vân thầm than, sao gần đây cậu luôn gặp loại chuyện này nhỉ?

“Ha ha, thật có lỗi, thủ đoạn vừa rồi không quá thành thạo, cục cưng đừng chú ý.” Người đàn ông trung niên cười khẽ.

“Anh yêu, anh xem, em đã chuẩn bị quần áo cho cục cưng, có đẹp hay không?” Người phụ nữ vươn tay, lấy lên một bộ quần áo đặt bên giường, đưa cho người đàn ông xem.

“Ừm, rất đẹp, vô cùng thích hợp với cục cưng.” Người đàn ông gật đầu, ánh mắt ôn nhu như nước.

Mà nhìn quần áo trên tay họ, trán Sơ Vân lập tức nổi gân xanh, bởi vì, nó căn bản là váy, hơn nữa còn là váy công chúa kiểu châu Âu. Không được, đánh chết cậu cũng không mặc!

“Đến, cục cưng, thay quần áo!” Người phụ nữ lại muốn nhào lên giường lần nữa.

“Tuyệt đối không muốn!” Sơ Vân lặn một vòng, vội vàng xuống giường, né qua hai người, phóng tới cửa phòng. Theo thói độ, chắc chắn bọn họ không có ý xấu với cậu, chỉ là, cậu xác thực không biết đôi vợ chồng kia. Bất quá, ánh mắt ôn nhu của người đàn ông, khiến cậu cảm thấy rất quen thuộc.

“Cục cưng, đừng đi chân trần, mau mang dép, dép!” Đằng sau, người phụ nữ hô to.

Sơ Vân vẫn tiếp tục xông về phía trước, đồng thời quan sát hoàn cảnh. Phòng bố trí không phải vô cùng xa hoa, nhưng rất thẩm mỹ, vật dụng đơn giản trang nhã, mỗi cái đều đặc sắc.

Rốt cục cậu đang ở đâu?

“Rầm!”

Lao xuống lầu, Sơ Vân vấp ngã, tuy kịp thời được ôm, không ngã sấp xuống, nhưng rất không may, cái mũi nhỏ sấp bị đụng bẹp, nước mắt lập tức trào ra.

“Không sao chứ?”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng nói quen thuộc, Sơ Vân ôm mũi ngẩng đầu, “Tả?” Nhưng nghe kĩ vẫn có chút khác biệt với Tả Khiêm Lãm.

Trong tầm mắt mờ mờ, quả nhiên không phải Tả Khiêm Lãm, mà là một nam tử xa lạ nhìn qua lớn hơn Tả vài tuổi, dáng người không khác Tả lắm, nhưng ngũ quan thực giống người đàn ông trung niên lúc nãy.

“Rất đau a?” Nam tử cười khẽ, lấy khăn tay, nhẹ nhàng giúp cậu lau nước mắt.

Sơ Vân có điểm ngu ngơ.

Thanh âm của nam tử trước mắt khá giống Tả Khiêm Lãm, hơn nữa, khi hấn đỡ cậu, Sơ Vân kinh ngạc phát hiện mình không cảm thấy chán ghét, rất kỳ quái.

“Ai da, tiểu bảo bối tỉnh ư?” Thanh âm lão nhân vang lên sau lưng nam tử.

“Đúng vậy, gia gia, cục cưng đã tỉnh, nhưng xem ra, lại bị mẹ hù đến, cho nên chạy tới đây.” Nam tử ôm lấy Sơ Vân, như ôm một đứa trẻ, xoay người đối mặt lão nhân, bất đắc dĩ nói, “Ngay cả dép cũng không đi.”

Sơ Vân quay đầu nhìn sang, lúc này mới phát hiện, ngoại trừ một vị lão nhân tóc bạc đầy tinh thần, bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi thanh tú, người đó mang tạp dề, trong tay trái là đĩa nhỏ, tay phải cầm xẻng.

“Tiểu bảo bối, ông là gia gia, đến, cho gia gia ôm một cái.” Lão nhân cười tủm tỉm vươn tay, muốn tiếp nhận Sơ Vân.

Sơ Vân đỏ mặt, xấu hổ nhìn bàn tay ửng hồng gân xanh của lão nhân. Cậu không phải trẻ con, còn nữa, rốt cuộc đây là đâu, những người này là ai, sao bắt cậu tới đây?

“Gia gia, ngài vẫn nên đến bên kia ngồi một chút a.” Nam tử thanh tú uyển chuyển khuyên lão nhân tới phòng khách, xem như tạm thời giải vây cho Sơ Vân.

Bất quá, còn chưa chờ Sơ Vân thở phào, thì có hai người từ trên lầu xuống, phía trước là người phụ nữ đẹp dễ quý giá, trên tay còn cầm bộ váy kia, mà người đàn ông trung niên phía sau thì đang cầm dép lê.

Thấy thế, Sơ Vân vô thức rút người lại, như là thói quen ôm Tả Khiêm Lãm, hoảng sợ ôm chặt cổ nam tử.

“Ba mẹ, hai người hù dọa cục cưng!” Nam tử bất đắc dĩ than nhẹ, vỗ vỗ lưng Sơ Vân, trấn an, “Nếu bị lão Tam biết hai người hù dọa cục cưng, ngấm lại hậu quả a.”

“Di di, thật sao?” Người phụ nữ, hiển nhiên là mẹ của nam tử, bà vội vàng vỗ ngực, giống như vô cùng lo lắng, “Ừm ừm, không sai, nếu bị lão Tam biết, tuyệt đối chịu không nổi.”

“Kỳ thật, anh cảm thấy chúng ta đã làm chuyện ‘Chịu không nổi!’” Người đàn ông trung niên nâng cằm, nhìn Sơ Vân, “Dù sao chúng ta cũng đã bắt cục cưng tới đây!”

“.....” Mọi người trong phòng trầm mặc một hồi. Đích xác, không có sai.

“Cái kia.....” Sơ Vân nhắc tay, “Có thể nói cho cháu biết đây là đâu chứ?” Thực tế, cậu đã mơ hồ đoán được đây là đâu và những người này là ai, cậu đang cần xác định.

“A!” Người phụ nữ kinh hô, “Ta đã quên nói!”

Mọi người cũng kịp phản ứng, náo loạn nửa ngày, bọn họ căn bản không tự giới thiệu.

48. Chương 48: Nhà Chồng

“A nha, hưng phấn nên quên mất!”

Người phụ nữ vỗ vỗ trán mình, mặt trắng dã, sau đó ngón tay nhỏ nhắn vươn ra, nhéo nhéo gò má Sơ Vân, cười tủm tỉm nói: “Cục cưng, ta là mẹ, đây là ba ba, ôm con là anh cả, bên phòng khách là gia gia, mặc tạp dề là chị dâu, còn vợ chồng anh hai ở nước ngoài.”

Dứt lời, tất cả mọi người đều hắc tuyến. Đây là giới thiệu kiểu gì? Nói bằng không nói!

“Là..... Người nhà của Tả?” Sơ Vân nhỏ giọng hỏi, xoa gò má bị nhéo, cuối cùng hiểu rõ vì sao tính cách của Tả Khiêm Lãm lại như vậy, thuần túy là thừa hưởng từ gia đình, đưa gì hạt nấy.

“Ha ha.” Người đàn ông trung niên cười khê, muốn giới thiệu lần nữa, nhưng ông chưa kịp mở miệng, chợt nghe trước cửa vang lên thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi...

“Không sai, chính là một đám họ Tả không đảng hoàng, cũng dám qua mặt bất người.” Thanh âm kia rõ ràng vô cùng lười biếng, rồi lại lộ ra hàn ý, như mang theo băng.

“Tả!” Sơ Vân nhìn sang, quả nhiên là Tả Khiêm Lãm. Liên thấy hắn đang nghiêm mặt, đá giày xuống, đi dép lê vào.

“Hừm, lão Tam, con đã về rồi!” Mẹ Tả cười mỉa mỉ phát phát tay với hắn, không có chút cảm giác chột dạ.

Tả Khiêm Lãm hừ hừ, đi nhanh tới, đón Sơ Vân từ tay anh trai, ôm vào lòng, Sơ Vân liền ôm lấy cổ hần.

“Ha ha, lão Tam, sao không thấy tiếng xe?” Ba Tả làm bộ phũ phũ vạt áo, lờ đi lời hần nói.

Tả Khiêm Lãm không trả lời, chỉ khiêu mi, tà khí cười, giơ túi to trong tay lên, “Hôm nay tâm tình con siêu ~ hảo, đột nhiên rất muốn tự mình xuống bếp làm cho mọi người bữa cơm, các vị nhất định phải hân diện.”

Mọi người lập tức cứng đờ, đồng thời đưa mắt hướng về túi to trong tay Tả Khiêm Lãm.

“Cái kia..... Lão Tam, thực đơn lần này là.....” Mẹ Tả ôm lấy cánh tay ba Tả, trốn phía sau, nghiêng đầu dò xét, trông túi to như trông ác quỷ.

“Cái này?” Tả Khiêm Lãm đung đưa gói to, cười như Bồ Tát từ bi cứu thế, “Yên tâm đi, tuyệt đối dinh dưỡng.” Hần nhìn người nhà một vòng, tốt bụng công bố đáp án, liệt ra thực đơn:

“Khổ qua xào thịt, khổ qua đôn thịt, khổ qua xào ớt xanh, khổ qua măng tây, canh khổ qua, còn có salad khổ qua.”

Nhìn vẻ mặt ảm đạm của mọi người, hần híp mắt, nhếch khóe miệng, “Giúp giảm đường huyết, ăn nhiều tốt cho thân thể, bởi vậy, gia gia thân yêu, ba mẹ, còn anh hai và anh Sưởng, tuyệt đối phải ăn hết ~ hừm!”

Không, muốn —

Mọi người lập tức khóc thét dưới đáy lòng, trên mặt đủ mọi màu sắc!

Mà Sơ Vân chỉ có thể thương cảm nhìn bọn họ, đồng thời cũng vỗ tay tán thưởng thủ đoạn của Tả Khiêm Lãm! Nhiều khổ qua như vậy, chắc chắn cả người cũng biến thành khổ qua, vừa nghĩ tới hậu quả, Sơ Vân nhin không được rùng mình một cái, may mắn may mắn, người Tả muốn chinh không phải là cậu!

A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai!

“Cái kia, lão Tam, gia gia đột nhiên nhớ mình có hẹn với mấy ông bạn, đi trước một bước!” Trong phòng khách, gia gia thấy tình thế không ổn, cũng không trông nom con cháu, muốn chạy trốn. Tuy tuổi đã cao, nhưng đường huyết không cao, vẫn luôn ổn định, cho nên không cần ăn nhiều khổ qua, nếu ăn, mới thật sự muốn cái mạng già của ông.

“Gia gia, ăn xong rồi đi cũng không muộn nha, rất nhanh sẽ xong.” Tả Khiêm Lãm nói một câu khiến lão nhân dừng bước.

“Đúng vậy, cha, hiếm khi lão Tam xuống bếp, ngài là gia gia, phải cảm thấy vui mừng chứ.” Ba Tả dứt khoát ôm cánh tay Tả gia gia, quần đó là thiên đường hay địa ngục, nói cái gì cũng phải kéo thêm người.

“Cái kia, lão, lão Tam, có thể đổi thành tiệc ngọt lần trước không?” Mẹ Tả nơm nớp lo sợ nhấc tay đặt câu hỏi, dù sao đồ ngọt dễ nuốt hơn khổ qua, mặc dù có thể gây tăng đường máu.

Bên cạnh, anh cả Tả gia trầm mặc không nói, kéo nam tử mặc tạp dề ôm vào lòng, sắc mặt ngưng trọng nhìn túi to trên tay Tả Khiêm Lãm, đại não cố gắng hoạt động, muốn tìm phương pháp xử lý, đáng tiếc không có cách, từ trước tới nay lão Tam nhà họ nói một không hai, nếu trái lời hần, lần sau chắc chắn càng đặc sắc.

“Ha ha, mẹ, ăn ngọt mãi sao được, phải cân đối dinh dưỡng. Con sẽ làm ngay bây giờ, mọi người, đợi, chút!” Tả Khiêm Lãm thắng lợi ôm Sơ Vân đi vào bếp, lưu lại năm pho tượng trắng phau.

Cân đối dinh dưỡng cái gì? Nếu cân đối thì đừng cho mọi người ăn toàn khổ qua! Đây là tiếng hô trong lòng của thành viên Tả gia, bất quá không ai dám nói ra.

.....

Tả gia gia nhìn con trai – ba Tả, ba Tả nhìn vợ – mẹ Tả, mẹ Tả lại nhìn con trai – Tả đại ca, Tả đại ca nhìn người yêu – Tinh Sưởng, Tinh Sưởng thì nhìn gia gia.

Một vòng, lại không ai dám đi vuốt râu Tả Khiêm Lãm.

“Khụ ừm ~” Tả gia gia ho một tiếng, uy nghiêm nói, “Lát nữa ai cũng không được chạy trốn, nếu không gia pháp nghiêm phạt.”

“.....” Ba Tả nâng cằm lên, nửa ngày mới nói một câu, “Cha, Tả gia có gia pháp khi nào?”

“Hiện tại!” Tả gia gia hùng hồn trả lời.

Mọi người lặng yên. Thì ra là thế.

Nhìn sang phòng bếp, tựa hồ giống như đã có hương vị khổ qua bay ra, vì vậy mọi người vô thức lui về phía sau một bước, nhưng không ai dám chạy trốn, bọn họ lo lắng lúc này chạy thoát, sau đó trở lại, bữa tiệc càng đặc sắc hơn!

.....

Nhìn Tả Khiêm Lãm vui vẻ sắp xếp khổ qua, Sơ Vân âm thầm may mắn bản thân chưa từng làm gì khiến hấn thật sự nổi giận.

Kỳ thật, tuy Tả nói yêu cậu, cũng đã nói là cùng cậu cả đời, nhưng cậu không quá tin tưởng, bởi vì cậu cảm thấy cậu không xứng để Tả phải trả giá như thế. Huống hồ, gia nghiệp Tả gia lớn mạnh, Tả Khiêm Lãm lại là người làm chủ, sẽ được phép tìm người cùng giới bầu bạn ư?

Dù Tả Khiêm Lãm không để ý, nhưng người nhà của hấn thì sao? Mà cậu ở cạnh, có thể ảnh hưởng tới sự nghiệp của Tả hay không?

Sơ Vân nghĩ rất nhiều, tuy Tả Khiêm Lãm không lo sợ, bất quá Sơ Vân từng nghĩ tới trốn tránh, thực tế cậu đã chuẩn bị tâm lý chia tay. Nhờ có tình yêu của Tả Khiêm Lãm, cậu có thể bắt đầu cuộc sống mới, như vậy, dù không thể ở bên Tả, cậu cũng không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì cậu đã có được quá nhiều điều quý báu.

Chỉ là, hiện tại cậu từ bỏ ý nghĩ này.

Bị người nhà của Tả đưa đến, thấy được sự đặc biệt của họ, cậu thật không ngờ anh cả của Tả cũng có một người cùng giới, cho nên cậu nghĩ, có lẽ, cậu có thể ở mãi bên cạnh Tả.

“Đang suy nghĩ gì, lòng mày đều nhú?” Tả Khiêm Lãm cúi người, hôn nhẹ lên trán cậu, đưa bát salad, “Đến, giúp anh trộn salad.”

Trong bát lớn màu lam nhạt, rất nhiều khổ qua được thái nhỏ, nhìn đã cảm thấy — vô cùng đáng.

“Nha.” Sơ Vân cầm đũa, không trả lời câu hỏi của Tả Khiêm Lãm, cậu sợ mình nói ra sự thật, sau đó phải gia nhập hàng ngũ ăn khổ qua.

“Vân, không có việc gì đừng nghĩ lung tung, biết không? Em chỉ cần an tâm dựa vào anh, anh nói rồi, anh tuyệt đối không bỏ rơi em, ngoại trừ một tình huống.” Tả Khiêm Lãm khom người kề sát mặt Sơ Vân, nhìn thẳng vào mắt cậu, chân thành nói: “Chính là anh chết!”

Nghe vậy, Sơ Vân liền cảm thấy khí nóng xông lên đỉnh đầu, miệng đắng chát, mắt đau nhức, không phát ra thanh âm nào, chỉ có thể run rẩy nhìn người đàn ông trước mắt.

“Không được suy nghĩ bậy bạ, Vân, cũng đừng nghĩ trốn khỏi anh, nếu không anh sẽ đánh mông nhỏ của em.” Tả Khiêm Lãm cười nheo mũi Sơ Vân.

“Tả.....” Sơ Vân nghẹn ngào, cơ hồ sắp đổ không nổi bát salad.

“Đừng khóc.” Tả Khiêm Lãm lấy bát salad ra, ôm Sơ Vân, đặt cậu xuống ghế, bưng lấy hai gò má cậu, khom người mặt đối mặt, nói nhỏ, “Vân cũng sẽ theo anh cả đời, đúng không? Chúng ta hẹn ước!”

“Vâng.” Sơ Vân gật đầu, “Hẹn ước.” Cậu biết cùng Tả Khiêm Lãm cả đời, sống bên nhau, chết chung huyệt.

“Không cho phép đổi ý.” Tả Khiêm Lãm xoa xoa gò má Sơ Vân.

“Không cho phép đổi ý.” Là chờ mong của Sơ Vân, cũng là không hối hận của Tả Khiêm Lãm.

“Ngoan!” Tả Khiêm Lãm cười khê, sau đó đứng dậy, đột nhiên đi đến trước cửa phòng bếp, kéo cửa ra.

Lập tức mấy bóng người nhào vào, bởi vì không kịp xoay sở, chập vật ngã thành một đống.

“Hừ hừ, thật xin lỗi, không có gì đẹp mắt cho các vị xem, hay là, ba mẹ đã không thể chờ được để thưởng thức bữa tiệc?” Tả Khiêm Lãm hai tay ôm ngực, cười đến ngây thơ.

Thiệt là, sao cảm giác cha mẹ mình càng sống càng nhỏ? Chắc chắc, thậm chí anh cả ngày thường trầm ỉn cũng thêm một chân, Tả Khiêm Lãm nhìn anh cả nằm dưới cùng bị một đống người đè lên, không chút nào đồng tình.

“Ha ha, cái kia, không phải, cái kia, lão Tam, con bận rộn con bận rộn a!” Ba Tả mẹ Tả cười gượng, một người kéo một người, thoáng qua liền biến mất.

Sơ Vân há hốc mồm, chỉ có thể thầm than, người nhà của Tả quả nhiên không tầm thường!

Trên bàn cơm, không khí vô cùng quái dị.

Thật sự là một nhà sung sướng mấy nhà sầu, một bên Tả Khiêm Lãm hưởng thụ mỹ vị, một bên là thành viên Tả gia trắng mặt cứng người liềm mạng nhét khổ qua, Sơ Vân kẹp ở giữa, không biết nên khóc hay nên cười.

Nói, khổ qua ăn ít thì không sao, nhưng ăn thay cơm thì.....

Thật muốn té xỉu! Đây là tâm tình lúc này của thành viên Tả gia đang bị lão Tam nhà họ chiếu cố!

“Tả!” Sơ Vân lặng lẽ giật nhẹ ống tay áo của Tả Khiêm Lãm, có chút không đành lòng nhìn mọi người đáng thương ăn khổ qua, ai, nghe mẹ Tả nói, hình như lần trước họ ăn..... Tiệc ngọt!

“.....” Tả Khiêm Lãm dương mi, nhìn người nhà một vòng, lại cúi đầu nhìn Sơ Vân, không nói gì.

Thấy thế, tất cả mọi người đều cụp lỗ tai, nhìn Tả Khiêm Lãm xin khoan dung.

“Tả.....” Sơ Vân lay lay tay hấn.

Bất đắc dĩ, Tả Khiêm Lãm đành phải hạ đặc xá, “Được rồi, trong bếp còn món khác.”

“Nha ~ a!” Mẹ Tả xông lên trước, như gió phóng tới phòng bếp, đằng sau là ong vỡ tổ.

“Ai.” Tả Khiêm Lãm chỉ có thể thở dài. Cho dù như thế, người nhà của hấn vẫn không học ngoan ngoãn, lần sau nếu có cơ hội làm bữa, bọn họ vẫn như cũ!

Sơ Vân mỉm cười, cảm thấy mọi người vô cùng thân thiết, không khiến cậu lạ lẫm cùng sợ hãi.

“Đúng rồi, Tả, sao không thấy quán gia và người hầu?” Bình thường nhà giàu, luôn có quán gia mà? Nhưng từ khi tỉnh tới giờ cậu không gặp qua.

“Bác Trương ở đại trạch, ngày mai trở về em có thể gặp được.” Tả Khiêm Lãm xiên tôm đã lột vỏ đút vào miệng Sơ Vân, lại cầm lấy khăn lau vết bẩn bên môi cậu.

“Vậy nơi này là.....” Sơ Vân hàm hồ nói, cố gắng cản trướng tôm.

“Xem như là nhà của anh cả, tuy bọn họ ở đây không nhiều.” Tả Khiêm Lãm nhìn sang phòng bếp, từ nơi đó truyền ra tiếng ồn, bọn họ không đánh nhau chứ?

Vậy a, Sơ Vân hiểu.

Lúc này, liền thấy mỗi người đều bưng đồ ăn trở lại bàn, lúc bọn họ ngồi xuống, thật cẩn thận đẩy khổ qua ra chính giữa, cách thật xa.

“Ô ô.” Quả nhiên món ăn bình thường ngon hơn a, mọi người thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt.

Mẹ Tả vừa ăn vừa nhìn Sơ Vân bên cạnh, trong lòng cảm thán đáng yêu, vì vậy nhin không được nhéo má Sơ Vân một cái, than thở, “Ánh mắt lão Tam thật tốt, chọn đến nhặt đi, kết quả trâu già gặm cỏ non, nhìn cục cưng của ta có bao nhiêu đáng yêu!”

“Phốc!” Một bên, ba Tả và Tả đại ca đồng thời cười sặc sụa, nhanh tay cầm lấy khăn ăn che, đáng tiếc vẫn ho khan.

“.....” Sơ Vân không nói gì, có chút lo lắng nhìn mây đen tích tụ trên đầu Tả Khiêm Lãm.

“Nguyệt Nhã.” Ba Tả lặng lẽ đung đung cánh tay vợ yêu, âm thầm nhắc nhở bà, lão Tam đã bắt đầu nở nụ cười.

Tĩnh Sưởng thì vỗ nhẹ lưng anh cả Tả gia, có chút đồng tình họa là từ miệng mà ra.

“Mẫu thân đại nhân ~” Tả Khiêm Lãm cười đến vui vẻ, đem khổ qua giữa bàn đẩy đến trước mặt bà, “Con trai vất vả lắm, kính xin mẫu thân đại nhân thu nhận!”

“Ai ai?” Lúc này mẹ Tả mới kịp phản ứng, chuyện xấu, vội vàng cứu vãn, đáng tiếc đã muộn, vì vậy bà dùng khí thế tráng sĩ một đi không trở lại nói:

“Ta ăn cũng được, nhưng là –” Bà đột nhiên ôm cổ Sơ Vân, “Cục cưng phải mặc quần áo ta chọn!”

Cái gì?

Sơ Vân kinh hãi, “Tuyệt đối không muốn! Tả.....” Vội vàng cầu cứu Tả Khiêm Lãm, cậu không muốn mặc váy.

Tả Khiêm Lãm hiển nhiên hiểu rõ sở thích của mẹ mình, nâng hàm dưới, bắt đầu ảo tưởng bộ dáng Sơ Vân đổi quần áo, ừm, có vẻ đầy thú vị, vì vậy gật đầu, cùng mẹ vỗ tay, coi như giao hẹn.

Không, muốn —

Như thế, lần này đổi thành Sơ Vân xui xẻo!

49. Chương 49: Chuyện Lãng Mạn Nhất [kết Cục]

Lần đầu tiên Thiệu Mục Vân thấy tuyệt vọng như thế.

Hắn cảm giác bản thân như đứng trên đỉnh núi, phía dưới là vực sâu, khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Trong này, là văn phòng cá nhân của hắn, nắng đông xuyên qua cửa sổ thủy tinh mang theo ấm áp, nhưng tay chân hắn lại tê buốt, mồ hôi lạnh không ngừng thấm trên trán, theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống.

Nắm chặt hai tay, Thiệu Mục Vân ức chế không nổi toàn thân run rẩy.

Hắn đang lựa chọn, mà cả hai cái hắn đều không muốn bỏ.

“Thế nào, anh khó lựa chọn đến thế sao, Thiệu Mục Vân?” Đối diện truyền đến giọng nói lười biếng.

Nghe tiếng, Thiệu Mục Vân chậm rãi dời tầm mắt.

Mục quang lướt qua quần âu tối màu, đôi chân dài ưu nhã bắt chéo, sau đó là hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, ngón tay thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, bàn tay rất đẹp, lướt qua cổ áo khê mở là lồng ngực cao ngất, khuôn mặt tuấn đạt bất phàm, lúc này đang đầy tráo phúng nhìn hắn, là — Tả Khiêm Lãm.

“.....” Thiệu Mục Vân không nói gì, chỉ có chút sững sờ nhìn Tả Khiêm Lãm.

Buổi sáng, hắn vừa đến văn phòng, chưa ngồi ấm chỗ, Tả Khiêm Lãm liền không mời mà tới, sau đó bắt hắn chọn lựa. Nghe vô cùng dễ dàng, chỉ cần hắn trả lời có hoặc không, chính là, bất kể có hoặc không, hắn đều không thể đơn giản nói ra miệng.

Tiến thoái lưỡng nan! Đây là khốn cảnh hiện tại của hắn, muốn có được, rồi lại hiểu mình phải buông tay!

“Tôi trả lại cho anh 20% cổ phần Thiệu thị, đổi quyền giám hộ Sơ Vân.” Đây là vấn đề Tả Khiêm Lãm ném cho hắn, muốn hắn lựa chọn.

Rất đơn giản, phải không?

Thiệu Mục Vân cười khổ, miệng khô khốc.

Hắn không tính toán 20% cổ phần kia nhiều hay ít, cũng không biết Tả Khiêm Lãm lấy được cổ phần Thiệu thị khi nào, hắn chỉ biết nếu hắn gặt đầu, vậy hắn và Sơ Vân, là Liêu Y Phàm, chút liên hệ cuối cùng giữa hai người lập tức biến mất, sau này, hắn không cách nào gặp Y Phàm nữa, người kia chính là tính mạng của hắn.

Không muốn buông tay, nhưng.....

Nếu không đồng ý, số cổ phần trên tay Tả Khiêm Lãm sẽ làm mọi chuyện xáo trộn, chỉ sợ Thiệu thị đổi chủ, đến lúc đó “Tập đoàn Thiệu Thị” không còn là Thiệu thị, vậy hắn sẽ thế nào?

Lưỡng nan.....

“Thiệu tổng, tôi không ngại giúp anh lựa chọn!” Tả Khiêm Lãm dương mi, cười đến vui vẻ.

“Không.....” Thiệu Mục Vân lúng túng, rũ mắt, hai tay xoắn chặt, thẳng đến khi nổi gân xanh, khớp xương trở nên trắng. Hắn hiểu rõ Tả Khiêm Lãm, nếu không nắm chắc phần thắng, người đàn ông kia sẽ không trực tiếp bước tới, ngã bài với hắn.

“Thiệu tổng chấp nhất như vậy làm gì?” Tả Khiêm Lãm cười khê, “Kỳ thật anh đã lời rất nhiều, có được hai đời Y Phàm, người bình thường không may mắn vậy đâu? Mà Tả mỗ chỉ muốn kiếp này của cậu ấy thôi, hưởng hồ, điều kiện của Tả mỗ rất hậu hĩnh a?”

Hậu hĩnh? Thiệu Mục Vân thầm nghĩ trong lòng, rõ ràng nắm nhược điểm của hắn, bức bách hắn gặt đầu! Nhưng, tuy biết sự thật, rồi lại không cách nào phản bác. Xác thực, bình tĩnh mà xem xét, điều kiện thật là hậu đãi.

Một tờ quyền giám hộ đổi lấy tương lai Thiệu thị, cũng là tương lai của hắn. Hắn là vô cùng lời.....? Nghĩ tới đó, hắn lại đau đến hít thở không thông, cảm giác tuyệt vọng xông tới.

Tả Khiêm Lãm vuốt vuốt đồng hồ trên tay, thờ ơ nói, “Thực tế, Tả mỗ có một phương pháp xử lý càng đơn giản, chính là – khiến Vân lại lần nữa biến thành cô nhi, thủ tục nhận nuôi cậu ấy rất dễ dàng a?”

Cái, gì?

Thiệu Mục Vân khó có thể tin, đột nhiên ngẩng đầu, ý của Tả Khiêm Lãm là.....

“Ha ha, bắt quá, Vân không thích tôi ra tay quá nặng.” Tả Khiêm Lãm cười hì hì, phất phất tay, “Cho nên mạng của anh còn tốt, Thiệu tổng, nên trả lời vấn đề, có hay không?”

.....

Tả Khiêm Lãm rời khỏi Thiệu thị, trên mặt là mỉm cười vui vẻ.

Trên sân thượng cao ốc đối diện, Vũ Văn tháo tai nghe xuống, nói với người đối diện, “Ok, có thể thu đội!”

“Rõ.” Hai người đàn ông mặc áo đen thu hồi thiết bị nghe trộm cùng với súng ngắn.

.....

Ký túc xá Y Phong.

“Đây là.....” Sơ Vân không thể tin vào hai mắt mình, cảm thấy tờ giấy mỏng trên tay so với tính mạng còn nặng hơn.

“Ôi nha? Vân không biết chữ ư?” Tả Khiêm Lãm cười khê, nâng mày, cổ ý trêu chọc cậu.

“..... Chính là!” Sơ Vân cắn cắn môi, cảm thấy mắt cay tới mức muốn chảy nước.

Tờ giấy trên tay, là giấy giám hộ của cậu, “Thiệu Sơ Vân” đã đổi thành “Tả Sơ Vân”. Cậu không biết Tả làm gì khiến Thiệu Mục Vân từ bỏ, cậu chỉ biết một chuyện, đó là, cả đời cậu không trả hết tình ý của Tả Khiêm Lãm.

“Cám ơn, cảm ơn.....” Có thể nói, chỉ có cảm ơn.

Sơ Vân đặt giấy chứng nhận trước ngực, không ngừng tái diễn lòng biết ơn. Không nghĩ tới, cậu có một ngày hoàn toàn thoát khỏi Thiệu Mục Vân, là Tả Khiêm Lãm, cho cậu chính thức tự do!

“Đúng là cậu bé ngốc nghếch ~” Tả Khiêm Lãm đặt Sơ Vân ngồi trên đầu gối mình, nhu hòa hôn lên nước mắt của cậu, dỗ dành, “Vân, họ Tả được không?”

“Được.....” Sơ Vân nhe răng cười.

“Như vậy theo anh sống đến già, thẳng đến khi rơi sạch răng, được không?”

“Được.” Sơ Vân nín khóc mỉm cười, chủ động ôm cổ Tả Khiêm Lãm, đưa lên môi của mình.

Mà Tả Khiêm Lãm tự nhiên vui vẻ nhận lấy, thu chặt cánh tay, tuần tự dẫn dắt Sơ Vân từng bước rộng mở chính mình, chỉ vì hân mà toát lên phong tình.

Đúng lúc này —

“Meo meo ~” Một cục thịt lông ngắn nhào tới quần quýt hai người, nhảy lên đầu Tả Khiêm Lãm, thắng lợi cào cào, lắc lắc đuôi nhỏ.

“Điểm, Điểm!” Tả Khiêm Lãm nghiêng răng nghiêng lợi, ôm mèo nhỏ bướng bỉnh xuống, hung hăng trừng nó.

“Meo meo ô ~” Điểm Điểm vẫn gương nanh múa vuốt, hiển nhiên thật cao hứng.

Tả Khiêm Lãm kìm nén tức giận.

Tuy hân và Sơ Vân đang ở ký túc xá, bất quá, hân không muốn buông tha cơ hội, ai ngờ nhóc con này đột nhiên gây sự nhảy lên đầu hân, cắt đứt chuyện tốt.

Mặt Sơ Vân bốc hỏa, vội vội vàng vàng chỉnh lại quần áo, lại lần nữa bọc kín, sau đó ôm Điểm Điểm sắp gặp tai họa vào lòng, vuốt ve, không dám nhìn biểu lộ của Tả Khiêm Lãm.

Tả Khiêm Lãm quả thực không nói gì hỏi ông trời.

Nhìn Điểm Điểm vui đùa trong lòng Sơ Vân, hân hận không thể lập tức tặng nó cho người khác, dứt khoát tặng Đầu súng kíp kia, có lần đầu chuyện tốt bị cắt ngang, khó bảo toàn sẽ không có lần thứ hai, lần thứ ba, cho nên, muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, hiện tại không thể ăn thịt, mút mút xương cốt cũng tốt a, ai

~~Tả Khiêm Lãm buồn bực thở dài.

Đột nhiên, cửa phòng bị gõ hai cái, sau đó bị phá mở, Lãnh Tuyết Dật trắng mặt xông vào.

“Buồng vệ sinh, cho tôi mượn trốn.” Hân hấp tấp nhảy vào toilet, dặn dò, “Dù ai tới tìm, nói tôi không ở đây.” Rồi khóa trái cửa lại.

“A Dật?”

Sơ Vân và Tả Khiêm Lãm nhìn nhau, trong ấn tượng, có thể khiến Lãnh Tuyết Dật hoảng sợ như gặp rắn rết, tránh như tránh quỷ, có thể đếm được trên đầu ngón tay, nói trắng ra là chỉ có một người, bất quá hân không thể đâu? Chẳng nhẽ người kia xuất hiện ở nơi này?

Nhưng là.....

Sơ Vân nghiêng đầu nhìn Tả Khiêm Lãm, thầm nghĩ, Tả có thể lại chạy tới trung học làm giáo viên, thì người kia cũng có thể âm thầm vào trường!

Đang nghĩ, cửa phòng gõ vang, sau đó một tiếng nói lười biếng mê người vang lên, cửa mở ra, dáng người thon dài xuất hiện.

“Hừm, không biết có quấy rầy chuyện tốt của hai người không?” Người nọ nâng bàn tay dài nhỏ trắng nõn, vén sợi tóc mất trật tự ra sau tai, trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười mỉa hoặc, bên ngoài trường bào đỏ rực, là áo choàng bác sĩ trắng tinh.

Người tới, hiển nhiên là chủ nhân biệt thự nào đó, Thủy Liễm.

“Quả nhiên là cậu a!” Tả Khiêm Lãm không chút ngạc nhiên, ngược lại Sơ Vân rất kinh ngạc, cậu nhìn áo choàng bác sĩ trắng tinh, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

“Thủy tiên sinh, chẳng lẽ người..... Là giáo viên y tế?” Sơ Vân xem như phát tín hiệu cho Lãnh Tuyết Dật ở trong phòng vệ sinh.

“Đương nhiên, hôm nay vừa nhậm chức.” Thủy Liễm hí mắt cười khế, nhìn sang buồng vệ sinh, đóng cửa phòng, bước về phía trước, cố ý nghiêng người tựa vào cửa, vuốt vuốt mái tóc dài, “Người ta tốt nghiệp đại học y nha, hai người có thấy thấy tiểu Tuyết Dật không?” Đây là biết rõ cố hời.

“.....” Sơ Vân không nói gì, dù sao A Dật cũng là anh em thân thiết của cậu, cậu không thể bán đứng bạn bè a? Huống chi, cậu hoàn toàn không tin Thủy Liễm không biết A Dật ở đâu.

“Lãnh tiểu quỷ dặn, dù ai tới đều nói hần không ở đây.” Tả Khiêm Lãm chậm rãi trả lời, còn sờ sờ ót Sơ Vân.

Tả ~ Sơ Vân âm thầm véo tay Tả Khiêm Lãm.

Mà Lãnh Tuyết Dật trong phòng vệ sinh thì vô cùng hối hận, tại sao hần lại chạy tới phòng Tả Khiêm Lãm chứ, tùy tiện tìm phòng chui vào chẳng phải tốt hơn? Tả Khiêm Lãm, tên chết tiệt kia, lại bán đứng hần, x, món nợ này sớm muộn gì hần sẽ đòi!

“Ha ha, thật sao? Thì ra là thế.” Thủy Liễm vui vẻ, ngón trỏ hơi gấp, gõ gõ cửa, “Tiểu Tuyết Dật, mùi vị bên trong rất tốt ư? Hay là, cậu định ngủ qua đêm trong đó? Khó mà làm được, đừng quấy rầy đại thiếu và vợ của hần, đến, chúng ta trở về phòng a, tối nay tôi ngủ với cậu.”

“Tuyệt, đối, không, muốn!” Lời nói hùng hồn của Lãnh Tuyết Dật xuyên qua một cánh cửa vẫn rất to, có thể thấy được quyết tâm của hần có bao nhiêu lớn.

“Ngoan ngoan, cứ chiếm toilet của người khác thật không tốt? Nếu Tiểu Tuyết Dật thích ngủ toilet, trở lại phòng chúng ta ngủ a?” Thủy Liễm nói ra lời chọc điên hần.

“Câm, miệng!” Lãnh Tuyết Dật đột nhiên kéo cửa ra, sắc mặt biến đổi, hần vừa thấy Thủy Liễm, muốn bảo nổi, đáng tiếc còn chưa tới kịp, đã bị vật trước mặt làm nghẹn họng.

“Gặp, gặp quỷ, người lại đưa nó đến!” Lãnh Tuyết Dật nhin không được lui về phía sau, trừng mắt nhìn chú thỏ nho nhỏ lông xù trắng như tuyết.

“Ngoan, chúng ta trở về phòng a.” Thủy Liễm bắt được cổ tay Lãnh Tuyết Dật, kéo hần ra khỏi phòng, trước khi khép cửa không quên nói, “Ha ha, các người tiếp tục, đêm còn rất lâu ~”

Sơ Vân lại lần nữa đỏ mặt, trừng mắt nhìn cửa phòng, không biết nên nói gì.

“Ha ha, sau này sẽ rất đặc sắc đúng không?” Tả Khiêm Lãm cúi đầu liếm gò má Sơ Vân, “Chờ mong chứ?”

Sơ Vân nghiêng đầu nhìn hần, đúng a, sau này, mỗi ngày sẽ vô cùng vui vẻ, cậu phi thường chờ mong.

Vì vậy, cậu nở nụ cười chân thật, tiến sát vào lòng Tả Khiêm Lãm, cùng mười ngón tay hần đan xen.

Chấp tử chi thủ, giữ tử giai lão, đây là chuyện lãng mạn cỡ nào.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-cu-ai>